

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞKIN YAZI BİTER Mİ?
AŞKSIZ YAZ GEÇER Mİ?

SON ŞARKI

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

Nicholas Sparks

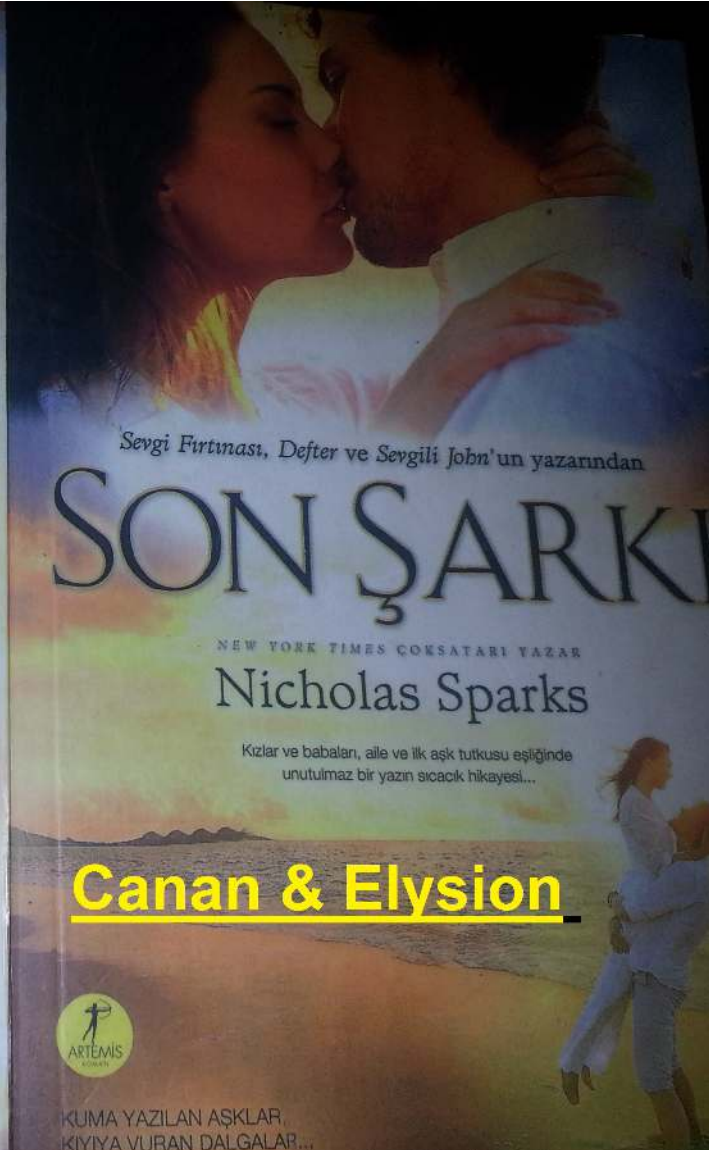
New York Times çoksatari yazar Nicholas Sparks modern aşk öyküleri anlatmaktaki ustahgını bir kez daha gösteriyor. Ailesinin aldığı ani kararlar sonucu evini, çevresini, alışkanlıklarını değiştirmek zorunda kalan Veronica kızgın ve küskündü. Oysa bu parçalanma ona hayatının hediyesini getirecekti. Bilmiyordu. İlk aşk. Yakalandığı bu tutku, ısrarcı, kararlı ve yeryüzündeki her şeyden güçlüydü. Bilmediği bir şey daha vardı... Aşk, onu acının anaforuna doğru inatla sürüklüyordu.

O yaz dalgalar kumlara,
dudaklar dudaklara kavuştu...

Nicholas
Sparks

SON ŞARKI

Canan & ElySION

KUMA YAZILAN AŞKLAR,
KIMIYA VURAN DALGALAR...

AB/249
ABG/87
A/55
SON ŞARKI
Nicholas Sparks

Orijinal Adı: *The Last Song*
Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Zeynep Yeşiltuna
Türkçe Düzenleme: Deniz Evliyagil
Son Denetim: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Melek Koç

1. Basım: Haziran 2010
ISBN: 978-605-4377-22-0
Sertifika No: 10905

Copyright © 2009 Nicholas Sparks

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kimen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Genel Dağıtım: Alfa
Basılı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftçevavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SON ŞARKI

Nicholas Sparks

Önsöz

Ronnie

Ronnie yatak odasının penceresinden dışarı bakarken Papaz Harris'in kiliseye gidip gitmediğini merak etti. Muhtemelen gitmişti. Kumsala vuran dalgaları izledi ve *Acaba Papaz penceredeki vitrayın yaptığı ışık oyunlarına dikkat ediyor mudur*, diye düşündü. Belki de artık dikkatini çekmiyordu. Sonuçta o cam takılalı bir aydan fazla olmuştu ve Papaz Harris onu farkedemeyecek kadar meşguldü. Fakat Ronnie, kasabaya yeni gelmiş birinin bu sabah kiliseye gitmiş olmasını, bu soğuk kasım gününde kiliseyi dolduran ışık selini kendisi gibi hayranlıkla izlemesini, pencerenin hikayesini merak edip bunun için az da olsa zaman ayırmasını diledi.

Bir saattir uyanıktı ama henüz günle yüzleşmeye hazır değildi. Bu sene Noel tatili ona bir garip geliyordu. Önceki gün kardeşi Jonah'yı kumsalda yürüyüşe çıkarmıştı. Önlerinden geçtikleri bazı evlerde Noel ağaçları vardı. Yılın bu zamanın-

da kutsal sadece onlara ait sayılırdı fakat Jonah daha birkaç ay öncesine kadar onu büyüleyen dalgalara ve martılara bu sefer pek aldınış etmemiştir. Onun yerine atölyeye gitmek istemiş ama Ronnie onu atölyeye götürdükten birkaç dakika sonra tek kelime etmeden oradan da çıkıp gitmişti.

Hemen yanındaki komodinın üzerinde, o sabah topladığı diğer eşyalarının yanında, ufak sahil evinin duvarından aldığı çerçeve resimler de duruyordu. Sessizce onları inceleyecekken biri kapıyı tıklattı, ardından annesi başını içeri uzattı. "Kahvaltı ister misin? Dolapta biraz mısır gevreği buldum."

"Aç değilim anne."

"Bir şeyler yemelisin tatlım."

Ronnie hiçbir şey görmeden resim yığınının bakmaya devam etti. "Hepsi benim haramdı anne. Ve şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Babanı mı kastediyorsun?"

"Her şeyi."

"Konuşmak ister misin?"

Ronnie cevap vermeyince annesi odaya girip kızının yanına oturdu.

"Bazen dertleşmek iyi gelir. Son birkaç gündür epey suskundun."

Ronnie bir an için anıların akınına uğradı: Yangın ve sonrasında yeniden inşa edilen kilise, vitray, sonunda bitirdiği şarkı. Blaze, Scott ve Marcus'u düşündü. Will'i düşündü. On seki yazındaydı ve ihanete uğradığı, tutuklandığı, aşık olduğu yazı hatırlıyordu. Yaşananların üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti. Yine de o günlerde tamamen farklı bir insan olduğu hissine kapılıyordu.

Ronnie iç geçirdi. "Jonah nerede?"

"Burada değil. Brian onu ayakta tutmaya götürdü. Sanlı ufak bir köpek yavrusu. Ayakları her yerinden daha hızlı büyüyor."

Ronnie gülümsedi ama gülümsemesi geldiği gibi hızla suratından silindi. Sessizlik uzarken annesinin uzun saçlarını topladığını ve sırtında gevşek bir atkuyruğu yapığını hissetti. Ronnie'nin küçüklüğünden beri saçlarını hep böyle yapardı. Ona hiçbir zaman söylememiş olsa da tuhaf bir şekilde Ronnie bunu çok rahatlatıcı buluyordu.

"Bak ne diyeceğim," diye devam etti annesi. Dolabın yanına gidip valizi yatağın üzerine koydu. "Neden eşyalarını yerleştirirken bana her şeyi anlatmıyorsun?"

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"En başından başlamaya ne dersin? Jonah kaplumbağalarla ilgili bir şeyden bahsetmişti."

Ronnie kollarını kavuşturdu, hikayenin orada başlamadığını biliyordu. "Öyle değil," dedi. "Olay sırasında orada bulunmasam bile, bence yaz o yangınla başladı."

"Ne yangını?"

Ronnie başucunda duran fotoğraflara uzandı ve iki çerçevenin arasına sıkışmış eski gazete kupürünü çıkardı. Sararmış kağıdı annesine verdi.

"Bu yangın," dedi. "Kilisedeki."

Kilise Yangınında Yasadışı Havaifışeklerden Şüpheleniliyor Papaz Yaralandı

Wrightsville Sahili, NC - Noel arifesinde çıkan yangın, tarihi Birinci Baptist Kilisesi'ni yerle bir etti. Müfettişler yasadışı havaifışeklerden şüpheleniyor.

Wrightsville'deki İlahiye Teşkilatı'na misafiri Sam Ryan, gözlemlerinden hareketle source kimliği belirsiz bir kişiden gelen bir mektup üzerine İlahiye Teşkilatı'nın kütüphanesine gitti ve bu mektup aracılığıyla çıkan olaylar hakkında araştırma yaptı. Yangınun çıkış noktasında da bir havafuzluğa ait belgeler bulundu.

Yangın başladıktan sonra kilitli bulunan Papaz Charles Harris'in elinde ve kilitli olduğu ikinci derecede yangınlar söndürüldü. New Haven Toprakları'na kaldırılan Papaz Harris'in mezarı, yangın baktın sonrasında tahdit görüyor.

Bu New Haven kasabasında çıkan ikinci kilitli yangın, Wilmington'daki İlahi Teşkilat Kütüphanesi de kasım ayında çıkan bir yangınla ilgili olmuştur. Ryan yaptığı açıklamada "Mektuplara göre olay henüz kapatılmadı, kütüphane ihtimalden gırtlantılıyor," dedi.

Özellikle ailelerin, yangından yirmi dakika önce kilitli olan kütüphanedeki kütüphane, Noel kutlamaları için olduğu sanılan havafuzlu bir yerleştiğini söylüyor. Ryan "Küsey Carolina'da havafuzluk patlatmak, geçtiğimiz günlerde yaşanan kütüphane yerinden çıkıp tehlikeli ve yassaktır," diye yazıyor. "Bu yangın da bunu açıkça gösteriyor. Bir kişi havafuzluk kaldırıldı ve kilitli büyük hasar gördü."

Annesi okumayı bitirdiğinde başını kaldırıp Ronnie'nin gözlerine baktı. Ronnie bir an tereddüt etti, ardından derin bir iç çekerek sonradan binlerce kez üzerinde düşündüğü halde ona hala maniksu gelen hikayeyi anlatmaya başladı.

1

Ronnie

Altı ay önce

Ronnie arabanın ön koltuğuna iyice gömüldü ve annesiyle babasının ondan neden bu kadar çok nefret ettiğini merak etti.

Arkadaşlarıyla birlikte evde, Manhattan'da olmak yerine, Tanrı'nın unuttuğu bu yerdeki bir güney kasabasına babasının ziyarete gelmesinin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki.

Hayır, yanlış oldu! Babasını ziyaret etmiyordu. Ziyaret bir gün, bir haftasonu, hadi bilemedin en fazla bir hafta sürerdi. Bu ziyaret olsaydı bununla yaşayabilirdi. Ama ağustosun sonuna kadar burada kalmak? Neredeyse yazın tamamı boyunca kendini ıslahevine transfer edilen bir mahkum gibi hissetmişti. Annesinin ona bu işkenceyi yaptığına inanamıyordu.

Ronnie kendi derdlerine öylesine gömülmüştü ki Mozart'ın C Majör 16. Sone'sini tanıması birkaç saniyesini aldı. Ronnie

bu bir dört yıl önce Carnegie Hall'daki pro-
misi. Annesi bu CD'yi Ronnie uyurken koymuş olmalıydı.
Hah! Ronnie elini üstü ve müziği kapattı.
"Bunu neden yaptın?" diye sordu annesi kaşlarını çatarak.

"Sesin çalmasını dinlemeyi seviyorum."
"Ben sevmiyorum."

"Sesini biraz kısarak dinler misin?"

"Sadece şu anneyi dinliyorum. Annesinin dudaklarının sim-

Ronnie camdan dışarı baktı. Son günlerde bunu çok sık

zıkı gördüğünden emin idi. Kadın son günlerde bunu çok sık

yapar oluyordu. Sanki dudaklarında miknatis vardı.

Annesi yine de zoraki bir neşeyle konuştu. "Sanırım Wright-

sville Sahili'ne giden köprüden geçerken bir pelikan gördüm."

"Aman ne güzel. Belki de şu Timsah Avcısı'nı aramalısın."

"O öldü," dedi Jonah arka koltuktan. On yaşındaki baş belası erkek
çakandığı görüntülere karışmıştı. "Unuttun mu?" diye devam

etti. "Gerçekten çok üzülüydü."

"Elbette unuttum."

"Hırlamıyor gibiydin."

"Ama hırlıyorum."

"O zaman öyle söylememen gerekirdi."

Kardeşi üçüncü kez cevap verme zahmetine girmede.

Kardeşi daima son sözü söylemek için mücadele ederdi. Bu da

Ronnie'yi deli ediyordu.

"Uyuyabildin mi bari?" diye sordu annesi.

"O çukura girene kadar. Bu arada onun için de ayrıca te-
şekkürler. Başım resmen camdan dışarı fırlayacaktı."

Annesi gözlerini yoldan ayırmadı. "Şekerleme yapmanın
keyfini yerine getirdiğine sevindim."

Ronnie sakızını patlattı. Annesi bundan nefret ederdi. L-95
otoyoluna çıktıklarından bu yana, uyumadığı zamanlarda sü-
rekli sakız çiğneyip balonunu patlatmasının asıl nedeni de
buydu. Naçizane fikrine göre eyaletlerarası otoyollar bugüne
dek inşa edilmiş en sıcak yollardı. Yağlı yiyeceklerle, dinlenme
tesislerindeki mide bulandırıcı tuvaletlere ve trilyonlarca çam
ağacı görmeye meraklı değilseniz, hipnoz edici çirkin mono-
tonluğuyla insanı çabucak uyutuyordu.

Delaware'de bu düşüncesini kelimesi kelimesine annesi-
ne de söylemiş, Maryland'de ve ardından Virjiniada da ay-
nen tekrar etmişti fakat kadın her seferinde onu duymazdan
gelmişti. Bir süre görüşemeyecekleri için bunu güzel bir yol-
culuğa dönüştürmek adına elinden geleni yapsa da direksiyon
başında dut yemiş bülbül kesiliyordu. Kadının araba kullanır-
ken rahat olmamasında şaşılacak bir yan yoktu çünkü bir yer-
lere gitmeleri gerektiğinde genellikle metro ya da taksi kulla-
nırlardı. Ama evde... Ah, o zaman işler değişiyordu. Evde ki-
zına karşılık vermekten hiç çekinmezdi. Bu yüzden de son bir-
kaç ay içinde apartman yöneticisi iki kez kapılarına dayanıp
biraz daha sessiz olmalarını söylemişti. Muhtemelen kadınca-
ğız Ronnie'nin notları, Ronnie'nin arkadaşları, Ronnie'nin dı-
şarı çıkma yasağına hiç aldırmazlığı ya da *Olay*'la -özellikle
de *Olay*'la- ilgili olarak sesini ne kadar yükseltirse, Ronnie'nin
onu o kadar ciddiye alacağını sanıyordu.

Tamam, dünyanın en kötü annesi değildi. Gerçekten de-
ğildi. Annesinin keyfi yerinde olduğunda, Ronnie onun her-
hangi bir annenin olabileceği kadar iyi olduğunu bile söyleye-
bilirdi. Tek sorun, çocuklarının hiç büyümediği tuhaf bir za-
man tüneline sıkışıp kalmasıydı. Ronnie belki yüzüncü kez,
ağustos yerine mayıs ayında doğmuş olmayı diledi. Bu onun

on nekte yapına basacağı ve annesinin arka planını anlayabil-
cek yaşa gelmiş sayılacağı ve açığı bu tatil kesinlikle onun
yapılacaklar listesinde yer almıyordu.

Ama ne yazık ki şu anda Ronnie'nin başka seçeneği yoktu.
Hala on yedisindeydi. Ufacık bir takvim kayması yüzünden.
Saf annesi hamile kalmayı gerektiren üç ay sonra hamile kaldı-
ğı için bu tatile mahkum olmuştu. Ronnie yaz tatili planları-
yla ilgili çok yalvarmış, şikayet etmiş, bağırıp çağırıyordu ama bir
işe yaramamıştı. Ronnie ve Jonah bu yazı babalarıyla birlik-
te geçirecekti ve konu çoktan kapanmıştı. Annesinin deyişiyle
"İşleri, annesi yoktu. Ronnie'ye bu cümleden tiksinti gelmişti.

Köprüyü geçtikten hemen sonra yaz trafiği yüzünden ya-
şadılar. Ronnie yolun yanındaki evlerin arasından ona göz
kırpan okyanusu gördü. Yuppili. Sanli çok umrundaydı.
"Yine soruyorum, bunu bize neden yapıyorsun?" diye in-

ledi Ronnie.

"Bu konuyu konuşmuştuk," diye cevap verdi annesi. "Ba-

banızla vakit geçirmelisiniz. Sizi özlüyor."

"Ama neden bütün yaz? Birkaç hafta yetmez mi?"

"Birlikte birkaç haftadan fazlasına ihtiyacınız var. Onu üç
yıldır görmedin."

"Bu benim suçum değil. Bizi bırakıp giden oydu."

"Ever, ama sen de telefonlarına çıkmadın. Ve Jonah'yla seni
görmek için New York'a geldiği zamanlarda da onu görmez-
den geldin ve arkadaşlarıyla takıldın."

Ronnie yine sakızını patlattı. Gözucuyla bakınca annesinin
ırkıldığını farketti.

"Ne onu görmek ne de onunla konuşmak istiyorum," dedi
Ronnie.

"Ona iyi davranmaya çalış, olur mu? Baban iyi bir adam."

"Bu yüzden mi bizi terketti?"

Annesi cevap vermek yerine dikiz aynasına baktı.

"Tatil için sabırsızlanıyorsun, değil mi Jonah?"

"Şaka mı yapıyorsun? Harika olacak!"

"Keyfinin yerinde olmasına sevindim. Belki ablana da bir
şeyler öğretebilirsin."

Jonah imalı bir şekilde güldü. "Ya, tabii."

"Neden yazı arkadaşlarımla birlikte geçiremiyorum, bir
tür türlü anlayamıyorum," diye söylendi Ronnie yeniden lafa gi-
rerek. Henüz söyleyeceklerini bitirmemişti. Çok düşük bir ih-
timal de olsa, hala annesini arabayı geri döndürmeye ikna ede-
bileceği gibi bir hayale tutunmakta ısrar ediyordu.

"Diğer bir deyişle, neden gecelerini kulüplerde geçiremi-
yorsun ha? Sandığın kadar saf değilim Ronnie, o yerlerde ne-
ler döndüğünü biliyorum."

"Ben yanlış bir şey yapmıyorum anne."

"Peki ya notaların? Ve sokağa çıkma yasağın? Ve..."

"Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?" diye annesinin lafı-
nı kesti Ronnie. "Mesela, babamla vakit geçirmem neden bu
kadar önemli?"

Annesi duymazdan geldi. Ronnie kadının buna hakkı ol-
duğunun farkındaydı. Annesi bu soruyu daha önce milyonlar-
ca kez cevaplamıştı. Sadece, Ronnie bu cevabı kabullenmek ist-
emiyordu işte.

Trafik nihayet yeniden hareket etti ve araba bir kez daha
durmadan önce yarım blok öteye ilerledi. Annesi camı açtı ve
önündeki arabaları inceledi.

"Orada ne olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandı.
"İlerisi gerçekten çok sıkışmış."

Annesi yanındaki minivanın arkasını görebilmek için boyunu uzatı. "Galiba, tatilim," dedi. "Kasabada panayır olmalı," "Gidebilir miyim? Hep birlikte yemek yedikten sonra?"

"Babama sormak zorundasın."

"Belki sonra hep birlikte kamp ateşinin etrafında oturup muzmazelov pişirelim," diye araya girdi Ronnie. "Sanki kocaman mutlu bir aileymişiz gibi."

Bu kez ikisi birden Ronnie'ye aldınz etmedi.

"Sence başka aletler de var mıdır?" diye sordu Jonah.

"Eminim vardır. Ve baban binmek istemese de eminim ablan seninle gelir."

"Harika!"

Ronnie koltuğuna iyice gömüldü. Annesinden de ancak böyle bir teklif beklenirdi. Zaten her şey inanılmayacak kadar bunalıncıydı.

2

Steve

Steve Miller çocuklarının her an gelmesini bekleyerek heyecanla piyano çalıyordu.

Piyano, artık evi olarak gördüğü sahil kenarındaki bungalovunun ufak oturma odasındaki duvara dayalıydı. Steve'in arkasındaysa kişisel geçmişini temsil eden eşyalar duruyordu. Pek fazla değillerdi. Kim, Steve'in piyanosu dışındaki eşyalarını tek bir karton kutuya doldurmayı başarmıştı. Onları buraya yerleştirmek de Steve'in sadece bir saatini almıştı. Gençken anne ve babasıyla çektiirdiği bir fotoğraf ve yine gençlik yıllarında piyano çalarken çekilmiş başka bir fotoğraf vardı. Fotoğraflar, Chapel Hill ve Boston Üniversitesi'nden aldığı diplomaların arasındaydı ve onların altına da on beş yıl boyunca öğretmenlik yaptıktan sonra Juilliard'dan aldığı takdir sertifikası konmuştu. Pencerenin yanında, turne tarihlerini gösteren çerçevelenmiş üç tane takvim asılıydı. Fakat en

"Del misin? Ramsin içinde. İnsan başka ne isteyebi-
lir ki?" Özgünası isare etti. "Gidip enfaz bakabilir miyim?"
"Böyle. Ama ölümlü ol. Ne evin arkasından ayrılma."
Tutkunu
"Kosarak müklaşmasını izledi, sonra önüne
girdiğini gördü. Ronnie de arabadan

Steve Elumun kışarak uzaklaşmasını izledi, sonra önüne
döndü ve Kim'in yanına geldiğini gördü. Ronnie de arabadan
inmiş ama hala arabanın yanında dikiliyordu.

"Selam Kim," dedi.
"Steve" Kim, Steve'e sarılmak için yaklaştı. "İyi misin?"
"İyi" dedi. "Zayıflamışsın."
"Evet," dedi. "Ronnie'nin ağır adımlarıyla onlara

Kadının arkasına bakınca Ronnie'nin ağır adımlarla onlara yaklaştığını farketti. Kim'in e-postayla gönderdiği son fotoğrafın heri ne kadar değiştiğini görünce ağzı açık kaldı. Hattırladığı tipik Amerikan kızı gitmiş, yerine uzun kahverengi saçlarını arasında mor gölgeler olan, siyah ojeli ve siyah kıyafetli genç bir kadın gelmişti. Ergenlik asiliğinin bariz işaretlerine rağmen bir kez daha annesine ne kadar çok benzediğini düşündü. Ve bu kesinlikle iyi bir şeydi. Kim yine her zaman gibi çok güzeldi.

Ronnie cevap verince Kim kızını azarladı. "Kabalık yok. Baban seninle konuşuyor. Bir şey söyle."

"Ronnie!" Steve, Kim'in sesindeki bıkkınlığı duyabiliyordu.

Kim'in cevap vermesine fırsat bırakmadan Steve başını iki yana salladı. Şu anda istediği son şey kavga etmekti. "Önemli değil Kim."

Ronnie hızla uzaklaştı. Steve, Kim'in onu geri çağırma-
mak için kendi kendiyile mücadele ettiğini farketti. Kim so-
nuçta bu mücadeleden galip çıktı ve hiçbir şey söylememe-
yi başardı.

"Hayal bile edemezsin."

Elbette ve ne yazık ki, bu doğru değildi.

Arkasında bir hareket oldu, Kim'in de mutfığa girdiğini farkettti. İki bardağı buzlu çay koyup birini ona uzattı. Bu sırada Jonah, tepesinde uçan martılarla birlikte sahilde oynuyor, dalgaları kovalıyor, hemen ardından da onu kovalayan dalgalardan kaçıyordu.

Kim pencereye doğru birkaç adım attı. "Haftalardır buraya gelecek diye heyecanlı." Tereddüt etti. "Seni özleyor."

"Biliyorum," dedi kadın. Mutfakta etrafına bakınmadan önce parayı yutmuştu. "Ee, demek evin burası ha? Hmm... Kızkardeşim."

"Kızkardeşim."

Kim, minik bir gülücük attı.

"Pek manâ bir yer olmadığını biliyorum. Yine de oldukça sakın. Ve sabahın güneşin doğuşunu seyredebiliyorum."

"Ve kışta burada bedava kalmaya izin veriyor, öyle mi?"

Steve başıyla onayladı. "Buranın yerli sanatçılardan birine, Carson Johnson'a aitmiş. Vefat ettiğinde evi kiliseye bırakmış. Papa Harris onları satın almaya karar verene kadar burada kalmaya izin verdi."

"Ee, eve geri dönmek nasıl bir his? Yani, ailen buraya ne kadar mesafedeydi? Üç blok mu?"

Ardından tam olarak yedi. Yaklaşık sayılır. "Fena sayılmaz," diye omuz silkti Steve.

"Şimdi çok kalabalık. Buraya son geldiğimden beri kasaba çok değişmiş."

"Her şey değişti," dedi Steve. Tergaha yaslanıp bir bacağına diğerinin üzerine attı. "Ee, büyük gün ne zaman?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Brian'la ikiniz için?"

"Steve, hazır konu açılmışken..."

"Sorun değil," dedi bir elini havaya kaldırdı. "Birini bulduğum için mutluyum."

Kim, Steve'e baktı. Eski kocasının söylediklerini kabul etmekle hassas bölgeye adım atmak arasında kaldığı belliydi.

"Ocakta," dedi sonunda. "Ve çocuklarla ilgili bilmeni istediğim bir şey var... Brian asla olmadığı biri gibi davranmaya kalkmaz. Tanısan ondan hoşlanırdın."

"Eminim," dedi Steve çayından bir yudum alırken. Bardağı rezgaha bıraktı. "Çocuklar onun hakkında ne düşünüyor?"

"Jonah ondan hoşlanıyor. Ama o zaten herkesi sever."

"Ya Ronnie?"

"Seninle ne kadar anlaşıyorsa, onunla da öyle."

Steve bir kahkaha attı, ardından kadının yüzündeki endişeli ifadeyi farketti. "Ronnie nasıl gerçekten?"

"Bilmiyorum." Kim iç geçirdi. "Ve onun da bildiğini zan etmiyorum. Şu karanlık, kaprisli dönemlerinden birinde. Eve her zaman izin verdiğim saatten daha geç geliyor ve onunla konuşmaya çalıştığım da 'her neyse'den başka bir karşılık alamıyorum. Bunu tipik ergenlik dönemi olarak görmeye çalışıyorum çünkü nasıl olduğunu hatırlıyorum. Ama..." Başını iki yana salladı. "Nasıl giyindiğini sen de gördün, değil mi? Saçlarını, o korkunç rimelini falan?"

"Hmm."

"Ve?"

"Daha kötüsü de olabilir."

Kim bir şey demek için ağzını açtı, vazgeçti. Steve haklı olduğunu anladı. Ama Ronnie, nasıl bir dönemden geçiyor olursa olsun, Kim'i ne kadar korkutursa korkutsun, hala onların küçük kızı Ronnie'ydi.

"Sanırım öyle," diyerek boyun eğdi Kim, ardından başını iki yana salladı. "Hayır, haklı olduğunu biliyorum. Son zamanlarda onunla çok zorlanıyorum. Hala eskisi gibi tatlı olduğu zamanlar var tabii. Mesela Jonah'ya karşı. Kedi köpek gibi kavga etseler de hala her haftasonu onu parka götürüyor. Ve Jonah matematikte zorlandığında neredeyse her gece ona ders çalıştırıyor. Bu başlı başına ilginç çünkü kendi derslerinden sürekli kalıyor. Sana bunu daha önce söylemedim ama şu-

bata onu SAT sınavına soktum. Bütün soruları yanlış yaptı. Tüm soruları yanlış cevaplamak için ne kadar zeki olman gerektiğini biliyor musun?"

Steve yine bir kahkaha atınca Kim kaşlarını çatı. "Hiç komik değil."

"Aslında komik."

"Son üç yıl içinde onunla uğraşmak zorunda kalan sen dedin."

Steve ağının payını alınca sustu. "Haklısın. Afedersin." Yeneden başına uzandı. "Mağaza hırslılığıyla ilgili hakim ne dedi?"

"Sana telefonda söylediğimi," dedi Kim kabullenmiş bir üslupla. "Eğer başka bir belaya bulaşmazsa sicilinden silinecekmiş. Ama aynı şeyi bir daha yaparsa..." Sesi söndü.

"Bu konuda endişelisin," dedi Steve.

Kim başını çevirdi. "İlk kez olmadı, sorun da bu," diye itiraz etti. "Geçen sene o bileziği çaldığını kabul etmişti ama bu kez, ezaneden bir sürü şey aldığını ve hepsini birden elinde tutamayınca ruju cebine attığını söylüyor. Diğer her şeyin parasını ödemiş ve güvenlik kamerasının kayıtlarına bakıldığında masum bir hata gibi görünüyor ama..."

"Ama sen emin değilsin."

Kim karşılık verince Steve başını iki yana salladı. "Amerikan En Azlı Suçlusu olma yolunda emin adımlarla ilerlediğini düşünmüyorum. Bir hata yaptı. Ama iyi bir yüreği var."

"Ama bu şu anda doğruyu söylediği anlamına gelmez."

"Yalan söylediği anlamına da gelmez."

"Yani ona inanıyorum?" Kadının yüzünde umut ve kuşku karışımı bir ifade belirdi.

Steve, bu haberi Kim'den ilk duyduğundan bu yana onlarca kez yaptığı gibi olayla ilgili hislerini tarttı. "Evet," dedi. "Ona inanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü o iyi bir çocuk."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye üsteledi Kim. İlk defa sesi öfkeliydi. "Onunla en son zaman geçirdiğinde ortaokulu bitiriyordu." Cümlesini tamamladıktan sonra Steve'e sırtını dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu ve pencereden dışarı baktı. Konuşmasına devam ederken sesi acıydı. "Biliyorsun, geri dönebilirsin. Yeniden New York'ta ders verebilirsin. Ülkeyi değiştirmek zorunda değildin, buraya taşınmak zorunda değildin. Çocukların hayatının bir parçası olarak kalabilirsin."

Kelimeleri Steve'e bıçak gibi saplanıyordu. Onun haklı olduğunu biliyordu. Yine de o kadar basit değildi. Kabul etmek istemeseler de ikisi de o kadar kolay olmadığını biliyordu aslında.

Elektrik yüklü sessizlik, sonunda Steve'in genzini temizlemesiyle sona erdi. "Ben sadece Ronnie'nin yanlışla doğruyu birbirinden ayırabileceğini söylemeye çalışıyordum. Bağımsızlığını ilan etmeye çalışıyor olsa da ben onun hala aynı çocuk olduğuna inanıyorum. Önemli konularda hiç değişmedi."

Kim'in bu yoruma bir karşılık vermesine fırsat kalmadan Jonah yanakları kıpkırmızı kesilmiş bir halde ön kapıdan içeri daldı.

"Baba! Müthiş bir atölye buldum! Hadi gel! Sana göstermek istiyorum!"

Kim kaşını kaldırdı.

"Arkada," dedi Steve. "Sen de görmek ister misin?"

"Müthiş, anne!"

Kim, Steve'le Jonah'ya baktı, ardından arkasını döndü. "Hayır, baba oğul siz gidin," dedi. "Hem benim artık yola çıkmam gerekiyor."

"Hemen mi?" diye sordu Jonah.

Steve bunun Kim için ne kadar zor olduğunu biliyordu, onun yerine cevap verdi. "Annemi uzun bir yolculuk bekliyor. Ben de zaten sırtı bu akşam patenayıra götürmek istiyordum. Ne dersin?"

Steve, Jonah'nın omuzlarının düştüğünü farketti.

"Olur," dedi çocuk.

Jonah annesine veda etti. Ronnie hala ortalıkta yoktu ve Kim'e bakılma zamanı yaklaşırken de yoktu. Böylece Kim yola çıktı, baba oğul da evin arazisindeki eğri büğrü sac çatılı kulübeye, yani atölyeye doğru ilerlemeye başladı.

Son üç aydır Steve akşamüstlerinin çoğunu burada, Jonah'nın şu anda keşfetmeye çalıştığı hırdavat ve vitrayların arasında geçiriyordu. Atölyenin ortasında, bir vitray eskizinin bulunduğu geniş bir çalışma tezgahı vardı. Fakat Jonah raflarda dizili duvar, evin bir önceki sahibinin yaptığı doldurulmuş hayvanlarla daha ilgiliydi. Yarı sincap / yarı levrek olan yaratık ya da bir tavuğun vücuduna monte edilmiş dağ gelinciği kafası karşısında büyülenmek zordu.

"Bunlar da ne?" diye sordu Jonah.

"Bir tür sanat."

"Sanatın resim gibi şeylerden ibaret olduğunu sanırdım."

"Öyle. Ama biliyorsun ki bazen sanat diğer şeyleri de içine alabiliyor."

Jonah burununu kınıyarak tavşanla yılan karışımı esere baktı. "Bu hiç sanata benzemiyor."

Steve gülümserken Jonah çalışma tezgahının üstündeki vitraya yanaştı. "Bu da mı onun?" diye sordu.

"Aslında o benim. Yolum sonundaki kilise için yapıyorum. Geçen sene çıkan yangında orijinal vitray çok büyükçe hasar gördü."

"Vitray yapabildiğini bilmiyordum."

"İster inan ister inanma ama bunu bana burada yapayın sanatçı öğretmişti."

"Hayvanları yapan adam mı?"

"Evet, aynı kişi."

"Onu tanıyor muydun?"

Steve oğlunun yanına geldi. "Küçük bir çocukken, lincil kursunda olmam gereken zamanlarda gizlice buraya gelirdim. Buradaki kiliselerin çoğunun vitraylarını o yaptı. Duvardaki resmi görüyor musun?" Steve raflardan birinin yanında duran küçük Yükselen İsa fotoğrafını gösterdi. Bu kaosun içinde fotoğrafın gözden kaçması normaldi. "Umarım bittiğinde ona benzeyecek."

"Müthiş," dedi Jonah ve Steve gülümsedi. Belli ki Jonah'nın yeni favori kelimesi 'müthiş'ti. Steve yaz boyunca bunu acaba daha kaç kere duyacaktı?

"Yardım etmek ister misin?"

"Edebilir miyim?"

"Sana güveniyorum." Steve hafifçe oğlunu dürttü. "İyi bir yardımcıya ihtiyacım var."

"Zor mu?"

"Başladığımda ben de senin yaşıdaydım, dolayısıyla altından kalkabileceğine eminim."

Jonah temkinli bir şekilde cam parçalarından birini eline aldı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle elindeki ışığa doğru

kaldırıp dikkatle inceledi. "Altından kalkabileceğime ben de eminim."

Steve gülünmedi. "Söylesene, hala kiliseye gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet, ama eskiden seninle her zaman gittiğimiz kiliseye değil. Brian'ın sevdiğine gidiyoruz artık. Ronnie her zaman bizimle gelmiyor. Kendini odasına kilitleyip dışarı çıkmayı redd ediyor ama biz evden çıkar çıkmaz arkadaşlarıyla birlikte takılmak için solluğu Starbucks'ta alıyor. Annem öfkeden kuduruyor cabii."

"Çocuklar ergenliğe girince böyle olur. Ailelerini sınarlar."

Jonah camı masanın üzerine geri koydu. "Ben sınınamaya cağım," dedi. "Ben her zaman iyi olacağım. Ama yeni kiliseyi ben de çok sevmiyorum. Yani ona gitmeyebilirim."

"Anlaştık." Steve durakladı. "Bu kış futbol oynamadığını duydum."

"Futbolda çok iyi değilim."

"Eee, ne olmuş? Yine de eğlenceli, değil mi?"

"Diğer çocuklar seninle dalga geçince değil."

"Seninle dalga mı geçtiler?"

"Önemli değil. Beni rahatsız etmiyor."

"Ah," dedi Steve.

Jonah ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, aklını kurcalayan bir şey olduğu belliydi. "Ronnie gönderdiğin mektuplardan hiçbirini okumadı baba. Ve artık piyano da çalmıyor."

"Biliyorum," diye cevap verdi Steve.

"Annem AÖS diyor."

Steve az kalsın boğulacaktı. Jonah adet öncesi sendromunu nereden biliyordu? "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Jonah gözlüğünü yukarı itti. "Artık küçük bir çocuk değilim. Adamlara öfke sendromu demek."

Steve kahkahalarla gülerек oğlunun saçıyla oynadı. "Gidip ablanı bulmaya ne dersin? Sanırım panayıra doğru gitti."

"Dönme dolaba da binebilir miyiz?"

"Sen ne istersen yaparız."

"Müthiş."

3

Ronnie

*S*enlik alanı kalabalıktı. *Ya da daha doğrusu*, diye kendi kendini düzeltti Ronnie, *Wrightsville Sahili Deniz Ürünleri Festivali kalabalık*. Tezgahlardan birinden aldığı kolanın parasını öderken rıhtıma açılan iki yol boyunca kış kışa park eden arabaları görebiliyordu. Birkaç girişimci gencin festivalin yakınlarında bulunan evlerinin araba yolunu kiraladığını da farketmişti.

Tüm bunlara rağmen kalabalık sıkıcıydı. Dönme dolabın kalıcı olarak kurulduğunu ve rıhtımda Atlantic City'deki geniş sokaklarda olduğu gibi dükkanlar ve mağazalar bulunduğunu sanmıştı. Diğer bir deyişle, yaz boyunca takılabileceği bir yer bulmayı ummuştu. Hiç şansı yoktu. Festival dedikleri şey, rıhtımın tepesindeki park alanına geçici olarak kurulmuştu ve ufak kasaba şenliklerini andırıyordu. Külüstür dönme dolap falan da gezici karnavalın birer parçasıydı. Dahası, park alanı

Akıyının merkezine ulaşmak çok uzun sürmedi. Kortun kenarına yaklaşıp seyirciler arasındaki diğer kızların sağ tarafındaki iki oyuncuya kilitlendiğini farketti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. İki çocuk, arkadaş. Kayla'nın ağzından düşürmediği tabirle tam *göz boyusu yapmalıktı*. Acaba onunla aynı yaşı mıydı, yoksa daha mı büyüklere, kaslı fiziklerine ve kurti tipindeki hareketlerinin akışkanlığına hayran kalmamanı üzerindeki hareketlerinin akışkanlığına hayran kalmamanı imkansızdı.

Özellikle de koyu kahverengi saçlı ve bileğinde makrome bilezik olan uzun boylusu çok şirin bir şeydi. Kayla, tıpkı oğlanı açığa kesen Kortun karşısındaki bikinili sarışın gibi, kesinlikle onu tek geçirdi çünkü o her zaman uzun boyluları beğenirdi. Ronnie sarışın kıızı ve arkadaşını hemen farketmişti. İkisi de zayıf ve güzeldi, kör edici derecede beyaz dişleri vardı ve si de zayıf ve güzeldi, erkeklerin onlar için salya akıtmasına alışık odağı olmaya, erkeklerin onlar için salya akıtmasına alışık oldukları her hallerinden belliydi. Kalabalıktan biraz uzak duruyor ve saçları bozulmasın diye herhalde, abartılı tezahüratlardan kaçınıyorlardı. Hatta insanların onlara fazla yaklaşmadan ancak uzaktan bakmaları gerektiğini söyleyen tabelalar taşısalar yeriydi. Ronnie kızları tanııyordu ama daha şimdiden onlardan hoşlanmamıştı.

Yakışıklı çocuklar bir sayı daha yapınca dikkatini yeniden oyuna yöneltti. Bir sayı daha yaptılar. Ve bir tane daha. Ronnie skoru bilmiyordu fakat onların takımının kazandığı barındı. İçten içe karşı takımı desteklemeye başladı. Bunun da ima edilen tarafta sempati duymasıyla bir alakası yoktu. Bu defa, yenen ikilinin ona kulüplerde karşılaştığı şımarık kolejli tipleri, babaları banker olduğu için kendini herkesten üstün gören, Dalton ya da Buckley'de okuyan Yukarı Doğulu Ya-

kalı çocukları anımsatması da etkili olmuştu. Sözüm ona seçkin kalabalıkları o kadar iyi biliyordu ki içlerinden birini gördüğünde hemen tanırdı ve hayran üzerine bahse girebilirdi ki o ikisi de buranın popüler çocuklarıydı. Kahverengi saçlının partneri servis atmak üzereyken, sarışın kızın Barbie bebek yüzü arkadaşına göz kırpmasıyla birlikte şüphelerinde haklı çıkmış oldu. Belli ki bu kasabadaki tüm güzel insanlar birbirini taniyordu.

Acaba buna neden hiç şaşırmamıştı?

Oyun aniden enteresanlığını yitirdi ve ağız üzerinden yeni bir servis fırlatıldığı sırada oradan ayrılmak üzere arkasını döndü. Karşı takımdan servise karşılık veren kişinin belli belirsiz bir şeyler bağırıldığını duydu. Daha birkaç adım bile atmamıştı ki etrafındaki seyirciler birbirini itip kakmaya başladı ve bir an için dengesini yitirdi.

Bu an hiç de kısa sürmedi.

Arkasını döndüğünde, oyuncuların biri topun nereye gittiğini görmek için başını uzatarak süratle üzerine doğru koşuyordu. Çarpışma kaçınılmazdı, Ronnie'nin kenara çekilecek vakti olmadı. Çocuğun hem kendi hızını kesmek hem Ronnie'nin yere düşmesini engellemek için anlık bir içgüdüyle omuzlarından tuttuğunu farketti. Çarpışmayla kolunun döndüğünü hissetti ve hayretler içinde köpük bardağın kapağının yerinden çıkmasını, içindeki kolanın havaya sıçrayıp sonra da yüzünü ve tişörtünü sırlıslıklam etmesini izledi.

Derken bir anda her şey bitti. Kahverengi saçlı oyuncunun şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle ona baktığını gördü.

"Sen iyi misin?" diye sordu çocuk nefes nefese.

Ronnie yüzünden damlayan ve tişörtünün içine işleyen kolu hissedebiliyordu. Kalabalığın arasında birinin belli belirsiz

kahkahalarını duydu. Neden gülmelerini ki? Şimdiden enfe bir güne imza atmıştı.

"İyiymi," diye tersledi.

"Emin misini?" diye sordu çocuk. Buna asla kanmayacak olsa da çocuğun endişesinin gayet samimi görüldüğünü düşündü. "Sana biraz sert çarptım."

"Sadece... beni rahat bırak," dedi Ronnie sıkıdığı dişlerinin arasından.

Çocuk hala Ronnie'nin omuzlarını tuttuğunu o anda fark etmişçesine ellerini anında geri çekti. Çabucak geriye doğru bir adım attı ve otomatikman bileziğine uzandı. Boş gözlerle bileziği bileğinin etrafında çevirdi. "Çok afedersin. Topun peşinden koşuyordum ve..."

"Ne yaptığını biliyorum," dedi. "Ölmedim, tamam mı?"

Bunu söylerken arkasını döndü. İsteddiği tek şey, oradan hemen uzaklaşmaktır. Arkasında birinin "Hadi Will! Oyuna geri dönelim!" diye bağırıldığını duydu. Fakat kalabalığın arasında karışıp gözden kaybolana kadar, çocuğun onun arkasından bakmaya devam ettiğinden neredeyse emindi.

Tişörtü mahvolmamıştı fakat bu kendini daha iyi hissetmesi için yeterli değildi. Bu tişörtünü severdi, bir önceki sene gizlice evden kaçarak Rick'le birlikte gittiği Fall Out Boy konserinden kalma bir anıydı. Annesi o olay yüzünden ortalığı resmen birbirine katmıştı ve bunun nedeni sadece Rick'in boynundaki örümcek ağı dövmesi ya da Kayla'dan daha fazla küpesi olması değildi. Sorun, gittiği yerle ilgili yalan söylemesi ve Rick'in ağabeyinin Philadelphia'daki evinde kaldıkları için Ronnie'nin ertesi gün akşamüstüne kadar eve dönmemesiydi. Annesi, Ronnie'nin Rick'le bir daha görüşmesi-

ni ya da konuşmasını yasaklamış, Ronnie de ertesi gün bu yasağı çiğnemişti.

Rick'i sevdiğinden değildi, açıkçası ondan hoşlanmıyordu bile. Fakat annesine öfkeliydi ve o anda bunu yapmak ona doğru görünmüştü. Ama Rick'in evine gittiğinde çocuk tıpkı konserde olduğu gibi çoktan kafayı bulmuştu ve sarhoştu. Onunla görüşmeye devam ederse, tıpkı önceki akşam da yaptığı gibi, kullandığı artık her neyse, onu denemesi için kızı baskı yapmaya devam edeceğini anladı. Oğlanın evinde birkaç dakika kaldıktan sonra aralarındaki ilişkinin bittiğini bile- rek günün geri kalanını geçirmek üzere Union Square'e gitti.

Uyuşturucu konusunda saf değildi. Bazı arkadaşları esrar içiyor, birkaçı da kokain ya da *ecstasy* kullanıyordu. Hatta bir arkadaşının berbat bir *meth* bağımlılığı bile vardı. Onun dışında herkes sadece haftasonları içiyordu. Gittiği her kulüp ve parti o şeylere kolay erişim olanağı sunuyordu. Ama arkadaşları ne zaman geceyi anlamlı kıldığına dair yemin ettikleri esrardan tıttırse, içkiden içse ya da haplardan yutsa, gecenin geri kalanını kelimeleri ağızlarında geveleyerek, kekeleyerek, kusarak ya da kontrolü tamamen kaybederek ve gerçekten aptalca bir şey yaparak geçiriyordu. Genellikle bir erkeği de kapsayan aptalca şeyler.

Ronnie iş oraya varsın istemiyordu. Geçen kış Kayla'nın başına gelenlerden sonra asla. Biri -Kayla asla kim olduğunu öğrenemedi- Kayla'nın içkisine ilaç atmıştı ve sonrasında yaşananları net olarak hatırlayamasa da o gece hayatında ilk kez gördüğü üç erkekle birlikte bir odada olduğunu hatırladığından emindi. Sonraki gün uyandığında kıyafetleri odanın dört bir yanına saçılmıştı. Kayla hiçbir zaman bundan fazlasını söylemedi ve başına böyle bir olay gelmemiş gibi davranmayı ter-

eli seni, hatta bu kadını bile Ronnie'ye anlattığı için pişman oldu. Fakat boşlukları doldurmak o kadar da zor değildi.

Ronnie rühunu geldiğinde yanısı boş bardağını elinden bırakı ve öfkeden kudurmuş bir halde ıslak tişörtünü mendille kurulamaya başladı. İşe yarıyor gibi görünüyordu fakat mendil kepeği andıran minik beyaz topçuklara aynılıyordu.

Harika.

Keşke çocuk başka birine çarpsaydı. Orada ne kadar kalması ki, on dakika mı? Topun onunla aynı yöne uçuğu anda arkasını dönme ihtimali kaçta kaçtı? Ve izlemek bile istemediği bir voleybol maçında, elinde kolayla kalabalığın arasındaydı, hiç istemediği bir yerde olma ihtimali? Herhalde böyle bir olay milyon yıl içinde bir daha asla başına gelmezdi. Onda bu şans varken gidip kendine piyango bileti alsaydı bari.

Ve tabii bir de ona çarpan çocuk vardı. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, yakışıklı çocuk. Yakından bakınca şirinden çok daha iyi görüldüğünü farketmişti, özellikle de yüzündeki o... endişe ifadesiyle. Popüler çocuklardan olabilirdi ama gözlerinin bulunduğu o saniyenin binde birlik süresinde inanılmaz samimi olduğuna dair tuhaf bir hisse kapılmıştı.

Ronnie çılgınca düşüncelerinden uzaklaşmak için başını iki yana salladı. Belli ki güneş beynini etkiliyordu. Kağıt mendille elinden gelenin en iyisini yaptığına ikna olunca kola bardağını tekrar eline aldı. Gerisini çöpe atmayı planlıyordu ama arkasını döndüğünde bardağın bir başkasıyla arasında sıkıştığını hissetti. Bu kez hiçbir şey ağır çekimde olmadı. Kola anında tişörtünün bütün önüne döküldü.

Hayretle tişörtüne bakarken donakaldı. *Bu bir şaka olmalı.*

Ronnie'yle aynı yaşlarda bir kız, elinde tuttuğu buzlu meyve suyuyla önünde duruyordu ve o da en az Ronnie kadar şaş-

kındı. Simsiyah giyinmişti ve koyu renk saçları asi dalgalar halinde yüzünü çevreliyordu. Tıpkı Kayla gibi onun da kulağı delik değikti ve kulak memelerinden sarkan minyatür kafa taslarıyla süslenmişti. Koyu renk farıyla kalemi kıza neredeyse vahşi bir imaj veriyordu. Kolasından artakalanlar Ronnie'nin tişörtünden tenine nüfuz ederken, gotik kılıklı hatun elindeki meyve suyuyla yayılan lekeyi işaret etti.

"Senin yerinde olmak istemezdim," dedi.

"Öyle mi dersin?"

"Hiç değilse artık diğer taraf sırtımdır."

"Ah, anladım. Komik olmaya çalışıyorsun."

"Esprili desek daha iyi."

"O zaman *Ağzı kapalı bardaktan şaşma*, falan demen gerekir."

Gotik kız güldü, sesi şaşırtıcı derecede yüksekti. "Sen buralı değilsin, değil mi?"

"Hayır, New York'luyum. Babamı ziyarete geldim."

"Haftasonu için mi?"

"Hayır. Yaz için."

"Yerinde olmayı gerçekten istemezdim."

Bu kez gülme sırası Ronnie'deydi. "Ben, Ronnie. Veronica'nın kısaltması."

"Bana da Blaze diyebilirsin."

"Blaze mi?"

"Gerçek adım Galadriel. *Yüzüklerin Efendisi*'nden. Annem biraz tuhafır."

"Hiç değilse adını Gollum koymamış."

"Ya da Ronnie." Kız hafifçe başını eğerek omzunun üstünden işaret etti. "Kuru bir şeyler istersen oradaki tezgahta Nemo tişörtleri satıyorlar."

"Nemo mu?"
 "Evet, Nemo. Hani filmi var ya? Turunculu beyazlı balık,
 nek yügeci olan. Akvaryumun tekinde mahsur kalıyor ve ba-
 bısı onu kurtarmaya geliyor hani?"

"Nemo tişörtü falan istemiyorum, tamam mı?"
 "Nemo iyidir."
 "Belki altı yaşındaysan," diye tersledi Ronnie.

Tam cevap vereceken gözleri kalabalığı ite kaka ilerlemeye
 çıkan üç gence dikildi. Yırtık pırtık şortları, dövmeleri, ağır
 deri cekedlerinin arasından görülen çıplak üstleriyle, kumsal-
 daki diğer insanlardan kolayca ayırt ediliyorlardı. Birinin kaşı-
 daki diğer insanlardan kolayca ayırt ediliyorlardı. Birinin kaşı-
 delikti ve eski moda bir müzik teybi taşıyordu. Diğerinin Mo-
 hikanlara özgü bir saç kesimi vardı ve kolları tepeden turna-
 hikanlara özgü bir saç kesimi vardı ve kolları tepeden turna-
 ga dövmeyle kaplıydı. Üçüncüsü de Blaze gibi sür beyazı te-
 niyle sıkı kontrast oluşturan uzun siyah saçlara sahipti. Ron-
 nie, Blaze'e döndü ama kız çoktan gitmişti bile. Onun yerin-
 de şimdi Jonah duruyordu.

"Tişörtüne ne döküldü?" diye sordu. "Her yerin ıslak ve
 yapış yapış."

Ronnie, Blaze'in nereye kaybolduğunu merak ederek kızı
 aradı. Ve tabii neden gittiğini de merak ediyordu. "Git başım-
 dan, tamam mı?"

"Gidemem. Babam seni arıyor. Sanırım senin de eve gel-
 meni istiyor."

"Nerede?"

"Tuvalete gitti ama her an geri dönebilir."

"Ona beni görmediğini söylersin."

Jonah bunu bir süre düşündü. "Beş papel."

"Ne?"

"Bana beş papel ver ve senin burada olduğunu biliyorlar."
 "Sağmalama."

"Çok zamanın yok," dedi Jonah. "Şimdi on papel oldu."
 Ronnie, Jonah'nın başının üzerinden, kalabalığın arasında
 oğlunu arayan babasını farkettili. İçgüdüsel bir şekilde başını
 eğdi, gerçi çaktırmadan onun yanından geçmesinin mümkün
 olmadığını biliyordu. Öfkeyle şantajcı kardeşine baktı, belli
 ki o da durumun farkındaydı. Kardeşi şirin bir çocuktı ve
 onu seviyordu ve onun şantaj konusundaki yeteneğine saygı
 duyuyordu ama Jonah hala onun küçük kardeşiydi. Kusursuz
 bir dünyada, ablasının tarafını tutması gerekmez miydi? Peki
 dünya kusursuz muydu? Elbette, hayır.

"Senden nefret ediyorum, biliyorsun," dedi.
 "Evet, ben de senden. Yine de sana on papele patlayacak."

"Beşe ne dersin?"
 "O şans kaçırıldı. Ama sırrın benimle güvende."

Babası hala onları görmemişti ancak gittikçe yaklaşıyordu.
 "Tamam," diye tısladı elini cebine daldırırken. Buruşuk
 banknotu oğlana uzattı ve Jonah da parayı hemen cebine attı.
 Ronnie onun omzunun üstünden bakınca babasının başını
 bir o yana bir bu yana çevirerek ona doğru ilerlediğini gördü
 ve tezgahın arkasına saklandı. Blaze'in de aynı tezgaha yaslan-
 mış sigara içiyor olması onu şaşırttı.

Kız pis pis sırttı. "Babanla sorunlarınız var ha?"

"Buradan nasıl çıkabilirim?"

Blaze omuz silkti. "Baban hangi tişörtü giydiğini biliyor."

Ronnie bir saat sonra rıhtımın ucundaki banklardan birinde
 Blaze'in yanında oturmuş sıkıntidan patlıyordu ama yine de
 eskisi kadar sıkıldığı söylenemezdi. Blaze tuhaf bir espri anla-

yaşına sahip olsa da iyi bir dinleyici çıkmıştı. Ve işin en iyi yanı da, oraya hiç gitmese bile New York'u en az Ronnie kadar seviyordu. Kız belli başlı şeyleri sordu. Times Meydanı ve Empire State Binası ve Özgürlük Heykeli... Ronnie'nin ne pahasına olursa olsun uzak durmaya çalıştığı turist kapanları. Ronnie kızın sorularına cevap verdikten sonra ona gerçek New York'u da anlattı. Chelsea'deki kulüpleri, Brooklyn'deki konserleri ve da anları. Birkaç peniye ya da bir dolara kaçak albümler ya da sahte Prada çantalar satın alabileceği Çin Mahallesi'nin meşhur sokak sanatlarını.

Bunları anlatırken burada olmak yerine evinde olmayı daha da çok arzuluyordu. Burası dışında her yerde.

"Ben de olsam buraya gelmek istemezdim," diye kabul etti.

Blaze. "İnan bana, burası çok sıkıcı."

"Ne zamandan beri burada yaşıyorsun?"

"Doğduğumdan beri. Ama hiç değilse kıyafetlerim doğru düzgün."

Ronnie o aptal Nemo tişörtlerinden satın almıştı ve ne kadar aptal göründüğünün farkındaydı. Tezgahta sadece en büyük beden kalmıştı ve tişört resmen dizlerine iniyordu. Tişörtün tek kurtarıcı yanı, bunu üzerine geçirdikten sonra babasının görünmeden oradan kolayca çıkmış olmasıydı.

"Az önce biri bana Nemo'nun da havalı olduğunu söylemişti."

"Yalan söylemiş."

"Hala burada ne yapıyoruz? Babam çoktan gitmiştir."

Blaze kıza döndü. "Niye ki? Panayıra dönmek mi istiyorsun? Belki korku tüneline de girmek istersin ha?"

"Hayır. Ama mutlaka başka şeyler de olmalı."

"Henüz yok. Sonra. Ama şimdilik biz sadece bekleyelim."

"Neyi?"

Blaze cevap vermedi. Onun yerine ayağa kalktı ve arkasını dönüp kararan okyanus sularına baktı. Saçları rüzgarda uçuşuyordu ve ayı seyrederek gibi bir hali vardı. "Seni daha önce de görmüştüm."

"Ne zaman?"

"Voleybol maçındayken." Rıhtımın gerisini işaret etti. "Orada duruyordum."

"Ve?"

"Buraya ait olmadığın belliydi."

"Sen de öyle görünüyorsun."

"Ben de bu yüzden rıhtımda takılıyordum zaten." Tırabzanın üstüne hopladı ve yüzünü Ronnie'ye dönerek oturdu. "Burada olmak istemediğini anladım. Peki ama baban seni bu kadar kızdıracak ne yaptı?"

Ronnie avuçlarını pantolonuna sildi. "Uzun hikaye."

"Kız arkadaşıyla mı yaşıyor?"

"Kız arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Neden?"

"Kendini şanslı saymalısın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Benim babam sevgilisiyle yaşıyor. Boşandıklarından beri bu üçüncü kız ve şimdilik en kötüsü diyebilirim. Benden sadece birkaç yaş büyük ve striptizciler gibi giyiniyor. Oraya her gittiğimde midem bulanıyor. Sanki benim yanımda nasıl hareket etmesi gerektiğini bilmiyor. Bir an sanki annemmiş gibi bana öğüt veriyor ve derken en yakın arkadaşım olmaya çalışıyor. Ondandır nefret ediyorum."

"Sen annenle mi yaşıyorsun?"

"Evet. Ama şimdi onun da sevgilisi var ve adam sürekli bizim evde. Ve o da zavallının teki. Yirmi yaşındayken falan bü-

ün saçları döküldüğü için saçma sapan bir peruk takıyor ve buna sürekli üniversite konusunda şansımı denemem gerektiğini söyleyip duruyor. Sanki onun ne düşündüğü çok umrumda. Hayatım berbat, anlıyor musun?"

Blaze, Ronnie'nin cevap vermesine fırsat tanımadan yere yaladı. "Hadi. Sanırım başlamak için hazırlar. Bunu mutlaka görmem gerek."

Ronnie nhtm boyunca Blaze'in peşinden yürüyüp sokak gösterisine benzer bir şeyin etrafında toplanmış kalabalığa doğru ilerledi. Şaşkınlık içinde gösteri yapanların daha önce gördüğü o üç eşkya tipli genç olduğunu farkettil. İkisi, teypten yükselen müzik eşliğinde dans ediyor, uzun siyah saçlı olansa çemberin ortasında durmuş yanan golf toplarıyla jonglörük yapıyordu. Arada sırada jonglörlüğü bırakıp topları yalnızca elinde tutuyor, parmakları arasında döndürüyor ya da elinin tersiyle bir kolundan ötekine yuvarlıyordu. İki kez ateş topunu tamamen avcunun içine aldı ve elini sadece bir kez kımıldatıp alevlerin baskırmadığını yanındaki ufak aralıktan dışarı fırlamasına izin verdi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Ronnie.

Blaze başıyla onayladı. "Marcus."

"Ellerine bir tür koruyucu kılıf mı giyiyor?"

"Hayır."

"Canı acımıyor mu?"

"Topu doğru şekilde tutarsan acımaz. Yine de inanılmaz, değil mi?"

Ronnie hakkını vermeliydi, gerçekten inanılmazdı. Marcus toplardan ikisini söndürdü ve ardından onları üçüncüye geçirerek yeniden yaktı. Yerde ters çevrilmiş bir sihirbaz şapkası duruyordu. İnsanlar şapkaya para atmaya başladı.

"Ateş toplarını nereden buluyor?"

"Kendi yapıyor. Nasıl yapıldığını sana da gösterebilirim. Zor değil. Tek ihtiyacın pamuklu bir tişört, iğne, iplik ve biraz da çıkmak gazı."

Müzik gümbürdemeye devam ederken Marcus üç ateş topunu Mohikan saçlı çocuğa attı ve iki tane daha yaktı. Ardından, atışlardan biri ıskalayana kadar karşılıklı labut döndüren sirk palyoçoları gibi, topları birbirlerine atmaya koyuldular.

Fakat onların topları ıskalamadı. Kaşı delik olan çocuk, topu futbol oynuyorlarmış gibi yakaladı ve ayaklarının üzerine sıçratmaya başladı. Marcus üç ateş topunu söndürdükten sonra diğer iki kişi de aynı adımları takip etti ve artık bütün ekip iki ateş topunu elden ele gezdiriyordu. Kalabalık çılgınca alkışladı ve müzik kreşendo yaparken şapkaya para yağdı. Derken bir anda iki kişi yanan topları avuçladı ve müzik yüksek bir gümbürtünün ardından sustuğunda iki top da aynı anda söndü.

Ronnie daha önce hiç böyle bir şey görmediğini itiraf etmek zorundaydı. Marcus, Blaze'in yanına geldi ve ortalık yerde gayet uygunsuz kaçan bir biçimde, kızı uzun ve ihtiraslı bir şekilde öptü. Sonra yavaşça gözlerini açtı ve Blaze'i kendinden uzaklaştırırken gözlerini doğrudan Ronnie'ye dikti.

"Bu da kim?" diye sordu başıyla Ronnie'yi işaret ederek.

"Ronnie," dedi Blaze. "New York'tan gelmiş. Onunla daha yeni tanıştım."

Mohikan ve Delik Kaşlı da gözlerinde aynı şüpheli ifadeyle Marcus'la Blaze'e katılıp onu süzmeye başlayınca Ronnie kendini iyiden iyiye huzursuz hissetti.

"Demek New York?" diye sordu Marcus cebinden çıkardığı çıkmakla ateş toplarından birini tekrar yakarken. Sonra

alevli küseyt başparmağıyla ve işaretparmağının arasında tuttu. Ronnie, böyle bir şeyi elini yakmadan nasıl yapabildiğini bir kenar daha merak etti.

"Anıyı sever misin?" diye sordu Marcus. Cevabını beklemeden de topu ona doğru attı. Ronnie karşılık veremeyecek kadar şaşkın bir halde topun önünden çekildi. Tam top yanına düştüğü sırada bir polis memuru çıkageldi ve alevleri söndürdü.

"Siz üçünüz," dedi polis, parmağıyla işaret ederek. "Dışarı. Şimdi. O küçük gösterinizi rıhtımda yapamayacağınızı size daha önce de söyledim. Ve yemin ederim, gelecek sefere sizi içeri atacağım."

Marcus ellerini yukarı kaldırdı ve geriye doğru bir adım attı. "Biz de zaten gidiyorduk."

Çocuklar ceketlerini aldı ve rıhtımdan panayır alanına doğru ilerlemeye başladı. Blaze de Ronnie'yi ardında bırakarak onlarla gitti. Ronnie polis memurunun bakışlarını üzerinden hissedebiliyordu ama adama aldırış etmedi. Onun yerine kısa bir an tereddüt ettikten sonra onların peşine takıldı.

4

Marcus

Kızın onları takip edeceğini biliyordu. Her zaman ederlerdi. Özellikle de kasabaya yeni gelen kızlar. Kızların olayı buydu işte. Onlara ne kadar kötü davranırsa, onu o kadar isterlerdi. Bu kadar aptallardı. Tahmin edilebilir ve aptal.

Ona sarılan Blaze'le birlikte otelin önündeki saksılara yaslandı. Ronnie karşılarındaki banklardan birinde oturuyordu. Diğer taraftaysa Teddy ve Lance, yanlarından geçen bir kızın dikkatini çekmek için ağızlarında bir şeyler geveliyordu. Şimdiden sarhoşlardı. Kahretsin, şovdan önce kafayı çekmişlerdi. Ve her zaman olduğu gibi, kızların en çirkinleri bile onları görmezden geliyordu. Çoğu zaman Marcus bile o ikisini salılamazdı.

Bu esnada Blaze boynunu öpüp duruyordu ancak Marcus ona da aldırış etmiyordu. İnsan içindeyken kızın üstüne sal-

dırmasından bıkmıştı. Hatta genel olarak ondan bıkmıştı. Ya, takta o kadar iyi olmasa, onu hakikaten tahrik eden şeyleri bil-mese, yatığı diğer üç, dört ya da beş kızdan biri için çoktan Blaze'i terkederdi. Fakat şu anda artık onlar da ilgisini çekmi-yordu. Onun yerine gözleri Ronnie'deydi. Saçlarının arasın-daki mor gölgeler ve incecik vücudu, gözündeki farın parıltısı hoşuna gitmişti. Üstündeki o aptal tişörte rağmen birin-ci sınıf sürtüklere yaraşır bir tarzı vardı. Bu hoşuna gitti. Hat-ta çok hoşuna gitti.

Blaze'i kalçasından itti, keşke yanında olmasaydı. "Bana patates kızartması alsana," dedi. "Acıktım."

Blaze geri çekildi. "Sadece birkaç dolarım kaldı."

Sesindeki sıslanışı duyabiliyordu. "E? Yeter de artar bile. Ve sakın yolda patateslerimi yeme."

Dediğinde ciddiydi. Blaze'in göbeği yumuşamaya, yüzü de tombullaşmaya başlamıştı. Gerçi son zamanlarda Teddy ve Lance kadar çok içmeye başladığı düşünülürse, bu hiç de şa-sırtıcı bir gelişme değildi.

Blaze dudaklarını sarkıttı fakat Marcus onu hafiften ite-leyince yemek tezgahlarından birine doğru yola koyuldu. En az altı-yedi kişilik bir sıra vardı. Blaze sıranın sonuna geçin-ce Marcus ağır adımlarla Ronnie'ye yaklaştı ve yanına oturdu. Yakındı ama çok da değil. Blaze kiskanç tiplerdendi ve kızı ya-kından tanıma fırsatını elde etmeden önce Blaze'in onu uzak-laştırmasını istemiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Gösteri hakkında. New York'ta hiç böyle bir şey görmüş müydün?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Görmemiştım."

"Nerede kalıyorsun?"

"Sahilin biraz sonunda." Kızın bu sohbetten biraz huzur-suz olduğu belliydi, muhtemelen Blaze yanlarında olmadığı için.

"Blaze, babanı ektiğini söyledi."

Ronnie karşılık olarak yalnızca omuz silkti.

"Ne? Bu konuda konuşmak istemiyor musun?"

"Söylenecek bir şey yok."

Marcus arkasına yaslandı. "Bana güvenmiyorsun ha?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Blaze'le konuşuyorsun ama benimle konuşmuyorsun."

"Seni tanımıyorum bile."

"Blaze'i de tanımıyorsun. Onunla yeni tanışmışsınız."

Ronnie çocuğun hazırcıvaplığından hoşlanmışa benzemi-yordu. "Sadece, babamla konuşmak istemedim, tamam mı? Ve bütün yazımı burada geçirmek de istemiyorum."

Çocuk gözüne düşen saçları geri itti. "Git o zaman."

"Ya, tabii. Nereye gideyim?"

"Hadi Florida'ya gidelim."

Ronnie gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Tampa'nın hemen dışında evi olan birini tanıyorum. İs-tersen seni götürürüm. Orada istediğin kadar kalabiliriz. Ara-bam şurada."

Kız hayretle Marcus'a baktı. "Seninle Florida'ya gidemem. Ben... Ben seninle daha yeni tanıştım. Hem Blaze'e ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

"Onunla birliktesin."

"E?" Marcus doğal bir ifade takındı.

"Bu çok acayip." Ronnie başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. "Sanırım gidip Blaze'e bir bakacağım."

44 Marcus ateş toplarından birini çıkarmak için elini cebine soktu. "Dalga geçtiğimi biliyorsun, değil mi?"

sonunda dalga geçmiyordu. Ateş topunu ona neden attıysa, nedeni de aynıydı. Onu ne kadar itebile-

Aslında duyguları...
bunu söylemesinin nedeni de...
ceğini görmek içindi.
...mam, iyi. Ne olursa olsun yine de ben onun yanı-

na gidiyorum.”
Marcus kızın uzaklaşmasını seyrretti. O minik dinamit vücuduna hayran olsa da kızın nasıl biri olduğundan pek emin değildi. Kıyafetleri tamamdı ama Blaze’in aksine ne sigara içiyor ne de parti muhabbetiyle ilgileniyordu. İçinden bir his bu kızın kapalı kutu olduğunu söylüyordu. Zengin miydi acaba? Olabilirdi. New York’ta bir daire, deniz kenarında bir ev? Ailesinin bu gibi şeyleri karşılayabilmesi için zengin olması gelmesin bu gibi şeyleri karşıladığı zenginlere uyum sağlaması rekindi. Ama... Kızın buradaki zenginlere uyum sağlaması mümkün görünmüyordu. En azından Marcus’un bildiği zenginlere. O zaman kızın olayı neydi? Ve kızın zengin olup olmaması neden bu kadar önemliydi?

Çünkü parası olan insanları sevmezdi. Paralarıyla hava ar-
malarından hoşlanmaz, sırf zenginler diye kendilerini diğer in-
sanlardan üstün görmelerinden iğrenirdi. Bir keresinde, okul-
dan atılmadan önce, okuldaki zengin çocuklardan birinin, do-
ğum gününde hediye edilen bir tekneden bahsettiğini duy-
muştu. Bektan bir yelkenli değildi, GPS ve sonar sistemi bu-
lunan altmış metrelilik bir Boston balıkçı gemisiydi ve çocuk
sürekli bütün yaz onunla gezeceğini, yat kulüplerine demirle-
yeceğini anlatıp böbürleniyordu.

Üç gün sonra Marcus o tekneyi yaktı ve parktaki bir manolya ağacının arkasına saklanarak teknenin alevler içinde yanmasını seyretti.

Elbette yaptığı şeyden kimseye söz etmemişti. Bir kişiye söylersin ve kendini aniden polisin karşısında buluverirsin. Teddy ve Lance de istisna değildi. O ikisini nezarete atsalar kapılar kapandığı anda bülbül gibi şakımaya başlarlardı. Kirli işleri onlara yaptırmasının bir sebebi de buydu. Ötmemelerini sağlamanın en kesin yolu, onları kendisinden daha suçlu kılmaktır. Bugünlerde içkileri çalan, havaalanında cüzdanını çalmadan önce kel herifin tekini tekme tokat döven, sinagogun duvarlarına gamalı haç resimleri çizen onlardı. Onlara tam manasıyla güvenmiyor, hatta onlardan hoşlanmıyordu bile. Fakat planlarına hiç karşı çıkmıyor, üstlerine düşeni yapıyorlardı.

Arkasında, Teddy'yle Lance gerçekçe davranmaya devam ediyordu ve artık Ronnie de yanında olmadığı için Marcus huzursuzlanmaya başlamıştı. Bütün gece hiçbir şey yapmadan burada oturamazdı. Blaze geri dönüp patateslerini yedikten sonra yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Bakalım onları neler bekliyordu? Böyle bir yerde, böyle bir gecede, böyle bir kalabalıkta, insanın başına ne geleceğini önceden kestirmek imkansızdı. Kesin tek bir şey vardı: Bir gösteriden sonra her zaman... *daha fazlasına* ihtiyaç duyardı. Bu da artık ne demekse.

Yemek tezgahına bakınca Blaze'in kızarmış patateslerin parasını verdiğini gördü. Ronnie hemen arkasında duruyordu. Marcus bakışlarını Ronnie'ye dikti. Keşke kız da ona baksaydı. Ve sonunda baktı. Öyle pek önemli bir şey değildi, ufak kaçamak bir bakıştan ibaretti. Yine de onun yatakta nasıl olduğunu merak etmesi için yeterliydi.

Muhtemelen vahşidir, diye geçirdi içinden. Doğru şekilde gaz verdikten sonra hepsi öyleydi.

Will ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin, üzerine çullanan sırtın ağırlığını hissediyordu. Dışarıdan her şey normal görünüyordu. Son altı ay boyunca okula gitmiş, basketbol oynamış, baloya katılmış ve üniversiteye devam etmek üzere liseden mezun olmuştu. Elbette her şey kusursuz değildi. Altı hafta önce Ashley'den ayrılmıştı mesela. Fakat bunun, o akşam, hayatı boyunca hiçbir zaman unutamayacağı o akşam olanlarla bir alakası yoktu. Çoğu zaman anılarını kilir altında tutmayı başarabiliyordu ama arada sırada, tuhaf zamanlarda, bir şekilde her şey yine geri geliyordu. Görüntüler ne değişiyor ne soluyordu, sanki netliğini hiç yitirmiyor gibiydi. Bir başkasının gözlerinden bakıyormuşçasına kendini kumsalda koşarken ve yangını seyreden Scott'ı kollarından yakalarken görebiliyordu.

Sen ne bok yedin? diye bağırıldığını hatırladı.

Biliyorlardı...

Sakin polisi arama! Sana kaza olduğunu söyledim! Yüzünde

Bana borçlusun...

Tek sorun Scott'la ikisinin yuvadan beri yakın arkadaş olmaları değildi, daha önemli, bambaşka bir sebep vardı. Ve bazen, gecenin bir yarısı, yatağında uzanır, bu kelimelerin doğruluğundan nefret eder ve bazı şeyleri doğru yapabilmiş olmayı dilerdi.

Asil tuhafliksa, bu kez anılarını, o günkü voleybol maçında başına gelen olayın tetiklemesiydi. Ya da daha doğrusu, çarpıştığı kızın. Kız özürlerine aldırış etmemiş ve buradaki çoğu

Kız hızla oradan uzaklaştıktan sonra maçı bitirmişlerdi ama normalde asla kaçırmayacağı birkaç sayıyı iskaladığını itiraf etmek zorundaydı. Scott ona ateş püsküren gözlerle bakmıştı. Bir tür ışık oyunu muydu, yoksa o geceki yangında Will'in polisi aramak için cep telefonunu çıkardığı anda baktığı gibi mi bakıyordu? Ve işte bunun üzerine Will'in bütün anıları yeniden serbest kalmıştı.

"İşte buradasın," dedi Ashley. "Bir şeyi merak ediyorum. Yoksa bizden mi kaçırıyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Sezon bittikten beri hiç atış yapmadım, ne kadar paslandığuma bir bakmak istedim."

Ashley gülümsedi. Beyaz askılı bluzu, sandaletleri ve sallantılı küpeleri, masmavi gözlerini ve sarı saçlarını iyice ortaya çıkarıyordu. Turnuvanın final maçından sonra hemen üstünü değiştirmişti. Tipik Ashley. Kumsala giderken bile yanında ille de kıyafet taşıyan, tanıdığı tek kızdı. Geçen mayıs ayındaki baloda üç kere üstünü değiştirmişti. Yemek için bir elbise, dans için başka bir tane ve sonrasındaki parti için de başka bir tane daha. Resmen yanında bavul getirmişti ve çiçeğini ya-

kısmına iliştirip fotoğraf için poz verdikten sonra, Will bavulu arabaya taşımak zorunda kalmıştı. Öyle anlaşıyor kibir dansa değil de zıtlık çıkmış gibi valiz hazırlaması, kızını annesinin ruhuna giymemesi. Will bir keresinde Ashley'nin annesinin gardrobuna görmüştü. Kadının neredeyse bini aşkın ayakkabısı ve bir o kadar da elbisesi vardı. Gardırobuna rahatlıkla bir Butik sığardı.

"Sana engel olmayayım. Bir dolarının boşa gitmesini hiç istemem."

Will arkasına döndü ve potaya odaklandıktan sonra topu potaya attı. Top potanın kenarından sekti ve arka kısma çarptuktan sonra fileden girdi. Birde bir. İki tane daha atarsa ödül kazanabilirdi.

Topu geri getiren panayır görevlisi Ashley'yi süzdü. Kızsa adamın varlığından bile habersiz görünüyordu.

Will topu alırken görevliye sordu. "Bugün hiç kazanan oldu mu?"

"Elbette. Her gün bir sürü kazanan oluyor." Adamın gözleri hala Ashley'nin üzerindeydi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, Ashley her zaman dikkat çekerti. Bir gıdım testosteronu olan herkes için neon ışıklı tabela gibiydi.

Ashley ileriye doğru bir adım attı, parmak uçlarında döndü ve oyun gişesine yaslandı. Yeniden Will'e gülümsedi. Hiçbir zaman alçakgönüllü bir kız olmamıştı. Balonun kraliçesi ilan edildikten sonra tacı bütün gece başından çıkarmamıştı.

"Bugün çok iyi oynadın," dedi. "Ve servislerin de bayağı ilerledi."

"Sağol," diye cevap verdi Will.

"Bence Scott kadar iyisin."

"Mümkün değil," dedi Will. Scott altı yaşından beri voleybol oynuyordu, Will'se lise birdeyken voleybol oynamaya başlamıştı. "Hızlıyım ve zıplayabiliyorum ama oyuna Scott kadar hakim değilim."

"Ben sadece gördüğümü söylüyorum."

Will potaya odaklanarak derin bir nefes verip topu atmadan önce rahatlamaya çalıştı. Serbest atış yaparken koçunun ona hep yapmasını söylediği bir şeydi bu. Gerçi her zaman işe yaradığını söyleyemezdi. Ama bu defa top filenin içinden geçti. İki tane.

"Kazandığın ayıcıkla ne yapacaksın?" diye sordu Ashley.

"Bilmem. İster misin?"

"Eğer sen vermek istiyorsan."

Ashley bir şey isteyen taraf değil teklif edilen taraf olmak istiyordu, Will bunu biliyordu. Birlikte geçirdikleri iki yıldan sonra kızla ilgili bilmediği sadece birkaç şey vardı. Topu aldı, yeniden nefesini verdi ve son atışını yaptı. Ama bu seferki fazla sertti, top potadan sekti.

"Çok yakındı," dedi çalışan. "Bir daha denemelisin."

"Kaybetmeyi bilirim."

"Bak ne diyeceğim? Bir dolar indirim yapayım. Üç atış için iki dolar."

"Gerek yok."

"İki dolar ve ikiniz de üçer atış yapabilirsiniz." Topu aldı ve Ashley'ye uzattı. "Sen de denersen çok sevinirim."

Ashley topa öyle bir bakış attı ki ona dokunma fikri ilk kez aklına gelmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen gerçekten de öyleydi.

"Hiç gerek yok," dedi Will. "Yine de sağol." Ashley'ye döndü. "Scott hala buralarda mı, biliyor musun?"

"Cassie'yle birlikte masada. Ya da en azından ben seni bulmak için yanlarındaydım. Ya da en azından ben seni bulmak için yanlarındaydım."

"Will o tarafa doğru yöneldi, Ashley de hemen yanındaydı. Will o tarafa doğru yöneldi, Ashley de hemen yanındaydı. Will o tarafa doğru yöneldi, Ashley de hemen yanındaydı."

"Ben gelmeyeceğim," dedi.

"Niye ki? Sonuçta burada heyecanlı bir şey yok."

"Bence iyi bir fikir değil."

"Ayrıldığımız için mi? Benim de barışmak gibi bir niyetim yok."

"O yüzden mi turnuvaya geldin, diye içinden geçirdi Will. Ve O yüzden mi turnuvaya geldin, diye içinden geçirdi Will. Ve O yüzden mi turnuvaya geldin, diye içinden geçirdi Will."

Ama bunları yüksek sesle söylemedi. Kavga edecek ruh hallerinde değildi. Üstelik işleri olduğundan daha zora koymak da istemiyordu. Ashley kötü biri değildi. Sadece, onun için doğru kişi değildi.

"Yarın sabah erkenden işte olmam gerek ve bütün gün günün neşin altında voleybol oynadım," diye kıvrıldı. "Gidip uyumak istiyorum."

Ashley, Will'in kolundan tutup onu durdurdu. "Neden telefonlarıma çıkmıyorsun?"

Will bir şey söylemedi. Zaten söyleyebileceği bir şey de yoktu.

"Nerede yanlış yaptığımı bilmek istiyorum," diye üstelendi kız.

"Hiçbir şeyi yanlış yapmadım."

"O zaman sorun ne?"

Will cevap veremeyince Ashley ona yalvaran bir gülümseme attı. "Sadece gel ve bu konuyu konuşalım, olur mu?"

Kızın bir cevabı hakettiğini biliyordu. Ama bu cevap, duymak isteyeceği türden bir cevap değildi.

"Gerçekten yorgunum."

"Yorgunsun," diye böğürdü Scott. "Ona yorgun olduğunu ve eve gidip uyumak istediğini söyledin, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Sen deli misin?"

Scott masanın karşı ucundan gözlerini ona dikti. Cassie ve Ashley konuşmak için iskeleye gitmişti, şüphesiz Will'in Ashley'ye söylediklerini kelime kelime irdeliyor, durumu gereksiz yere dramatikleştiriyorlardı. Zaten Ashley söz konusu olduğunda her şey dramatikti. Aniden bu yazın uzun olacağına dair bir hisse kapıldı.

"Yorgunum," dedi Will. "Sen değil misin?"

"Galiba teklifini iyice duymadın. Ben, Cassie, sen ve Ashley? Ailesinin kumsaldaki evi?"

"Söyledi."

"Ve şu anda hala buradayız çünkü..."

"Anlattım sebebini."

Scott başını iki yana salladı. "Hayır, anlamıyorum. Arabayı yıkamanı istediklerinde ya da kiliseye gitmek için uyanma vaktinin geldiğini söylediklerinde ailene *Yorgunum*, diye baha ne uydurabilirsin. Eline böyle bir fırsat geçtiğinde değil."

Will tek kelime etmedi. Scott ondan bir yaş küçük olduğu halde -gelecek sonbaharda Laney Lisesi'nde son sını-

fa başlayacaktır. Genelde Will'in büyük ve bilge ağabeyi gibi davranırdı.

Kidizdeki o gece dipnada...
"Basketbol gişesinin oradaki elemanı görüyor musun? Onu anlarım. İki bitiminde kendine bira ve sigara alabilmek için bir kaç papet kazanmak ikna etmeye çalışıyor. Basit. Karmaşık değil. Benim hayat tarzım değil ama bunu anlayabilirim. Ama sen... Seni anlamıyorum. Yani bu akşam Ashley'yi gördün mü? Ne fes kesici. Macim'deki şu fistiğe benziyor."

"Ve?"

"Demek istediğim, kız seksi."

"Biliyorum. İki yıl çıktık, unuttun mu?"

"Ve ben de onunla yeniden barışman gerektiğini söylemiyorum. Dördümüz birlikte onun evine gideriz, biraz eğleniriz ve sonrasında ne olacağına bakarız."

Scott oturduğu yerde arkasına yaslandı. "Bu arada şunu da söyleyeyim, kızla neden ayrıldığını da anlamıyorum. Kızın hala seninle ilgilendiği gün gibi ortada ve siz ikiniz her zaman kusursuz bir çiftsiniz."

Will başını salladı. "Birlikteyken kusursuz falan değildik."

"Bunu daha önce de söyledin ama ne demek istiyorsun? Nasıl, ikiniz yalnız kaldığınızda kız psikopata falan mı dönüşüyor? Ne oldu? Onu repende kasap bıçağıyla dikilirken mi buldun ya da dolunayda kumsala gittiğinizde ulumaya mı başladı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece yürümedi, hepsi bu."

"Sadece yürümedi," diye tekrarladı Scott. "Ağızından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Will herhangi bir yumuşama belirtisi göstermeyince Scott masanın üstünden ileri uzandı. "Hadi dostum, benim için

yap. Azıcık hayatını yaşa. Yaz tatilindeyiz. Takım adına fedakarlık yap."

"Sesin niye böyle çaresiz?"

"Çaresizim. Bu akşam sen eğer Ashley'yle birlikte gelmeyi kabul etmezsen Cassie de benimle gelmez. Ve şu anda aşkın tadına bakmaya hazır bir kızıdan bahsediyoruz. 'Özgür Willy' olmak istiyor."

"Üzgünüm. Sana yardım edemem."

"İyi. Hayatımı mahvet. Kimin umrunda, değil mi?"

"Atlattırın." Sustu. "Aç mısın?"

"Biraz," diye homurdandı Scott.

"Gel hadi. Hamburger yiyelim."

Will masadan kalktı ama Scott hala kızgındı. "Defansa biraz daha çalışman lazım," dedi az önceki voleybol maçını hatırlatarak. "Topu nereye atacağın belli olmuyordu. Maçı kaybetmemek için oraya buraya koşturmak zorunda kaldım."

"Ashley en az senin kadar iyi oynadığını söyledi."

Scott gülüp masadan kalktı. "Neden bahsettiğini bilmiyor."

Will'le Scott yemeklerini almak için sırada bekledi, ardından Scott'ın ketçap sevdası yüzünden sos standına geçtiler. Scott hamburger ekmeğini yeniden kapatırken kenarlarından ketçaplar dışarı fııskırdı.

"İğrençsin," dedi Will.

"O zaman şunu dinle. Ray Kroc diye bir adam varmış ve McDonald's diye bir restoran açmış. Adını hiç duymuş muydun? Neyse, orijinal hamburgerine -birçok açıdan hakiki Amerikan hamburgeri olduğunu söylemek isterim- ketçap eklenmesi konusunda ısrar etmiş. Bu da sana ketçabın lezzet bütünlüğü için ne kadar önemli olduğunu anlatmalı."

"Sen anlamaya devam et. Büyüleyici bir hikaye. Ben içecek almaya gidiyorum."

"Bana da şeye su al, olur mu?"

Will yarıktan yanından hızla beyaz bir gölge geçip Scott'ın önüne doğru gitti. Scott da uçan şeyi gördü ve içgüdüsel olarak yakalarken hamburgerini yere düşürdü.

"Sen ne yapacağını sanıyorsun?" diye sordu Scott arkasını dönerken. Ağır burnu bir yana kaymış kızarmış patates kutusu yere düşüyordu. Teddy'yle Lance ellerini ceplerine sokmuş öylece dikiliyordu. Marcus da ikisinin arasındaydı. Masum bir ifade takınmaya çalışsa da pek başaramıyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Marcus. "Bundan!" diye tısladı Scott ve yerdeki kutuyu onlara doğru tekmeledi.

Will olayı sonradan düşündüğünde, etraftakileri geren şeyin ses tonu olduğunu farkedecekti. Will ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti, şiddet vaat eden bir sarsıntıyla titredi.

Marcus'un bariz şekilde istediği bir şiddet... Adeta ona yem atıyordu.

Will bir babanın oğlunu kucagina alıp yoldan çekildiği ni, Ashley'yle Cassie'nin iskeleden dönerken oldukları yerde donakaldığını gördü. Yana bakınca Galadriel'in -bu aralar kendine Blaze diyordu- giderek yaklaştığını farketti.

Scott dişlerini sıkarak ateş püsküren gözlerle onlara baktı. "Biliyorsun, senin saçmalıklarından bıktım usandım artık."

"Ne yapacaksın?" diye pis pis sırtıttı Marcus "Bana havaifli pek mi atacaksın?"

Bardağı taşıran son damla bu oldu. Scott ileri doğru ani bir adım atarken Will de geç olmadan arkadaşını yakalamak için

deliye dönmüş bir halde kalabalığın arasında kendine yol açmaya çalıştı.

Marcus yerinden kıpırdamamıştı. Ki bu iyiye işaret değildi. Will onun ve arkadaşlarının her türlü pisliliği yapabileceğini biliyordu. Daha da körüsü, Scott'ın ne yaptığını biliyorlardı.

Ama Scott o kadar öfkelenmişti ki gözü hiçbir şey görmüyordu. Will öne doğru atılırken Teddy'yle Lance iki yana çekilip Scott'ı aralarına aldı. Will aradaki mesafeyi kapatmaya çalıştı ancak Scott çok seri hareket ediyordu. Ve her şey bir anda oluverdi. Marcus bir adım geri kaçarken Teddy bir tabureyi tekmeleyip yere savurarak Scott'ın yolunu kesmeye çalıştı. Scott da bir masaya çarpıp onu devirdi. Dengesini yeniden topladı ve ellerini yumruk yaptı. Yan taraftan Lance saldırdı. Will hızını yeniden kazanıp öne doğru ilerlemek için çabalarken belli belirsiz bir çocuk çığlığı duydu. Tam kalabalıktan sıyrılmış dosdoğru Lance'in üzerine koştuğu anda da kavganın orta yerinde bir kız belirdi.

"Kesin artık!" diye bağırды kız, kollarını iki yana açarak. "Kesin! Hepiniz!"

Sesi o kadar şaşırtıcı derecede yüksek ve otoriterdi ki Will'i bir anda durdurmaya yetti. Herkes birden donakaldı ve o ani sessizlikte ufaklığın çığlıkları kulak tırmalayıcı bir feryattan farksızdı. Kız hepsine tek tek bakıp onları gözleriyle aşağılayarak arkasını döndü ve Will kızın saçlarının arasındaki mor gölgeleri gördüğü anda onu daha önce nerede gördüğünü hatırlayıverdi. Ama şu anda, önünde balık resmi olan büyük beenden bir tişört giyiyordu.

"Kavga sona erdi! Kavga falan yok! Çocuğun canını yaktınız, görmüyor musunuz?"

Oğlanların ikisini kollarına alarak emmesi için adeta onlara meydan okuyarak Scott'la Marcus'u itip aralarından geçti ve boğuşma arasında yere düşen ufaklığın yanına gitti. Çocuk üç ya da dört yaşındaydı ve balkabağı turuncusu bir tişörtü vardı. Onunla konuşurken kızın sesi uysal, gülümseyişiyse güven vericiydi.

"İyi misin carlın? Annen nerede? Hadi gidip anneni bulalım, tamam mı?"

Ufaklık bir an için kızın üstündeki tişörtlere baktı. "Nemo o," dedi kız. "O da senin gibi kaybolmuş. Nemo'yu sever misin?"

Yan tarafta, kucaklarında bebek olan bir kadın panikle kulağına yaklaştı. "Havadaki gerilimi farketmediği belliydi. 'Jason! Neredesin? Ufak bir erkek çocuğu gördünüz mü? Sarı saçlı, turuncu tişörtlülük!'"

Oğlunu gördüğü anda kadının yüzüne büyük bir huzur ifadesi yayıldı. Çocuğun yanına gelirken bebeğini de kılçasına oturttu.

"Böyle kaçıp gidemezsin Jason!" diye bağırdı. "Beni çok korkuttun. Sen iyi misin?"

"Nemo," dedi çocuk, kızı işaret ederek. "Anne o zaman kızın farkına vararak başını çevirdi. 'Teşekkür ederim. Bebeğin altını değiştirirken başını alıp gitmiş.'"

"Önemli değil," dedi kız, başını iki yana sallayarak. "Bir şey yok."

Will annenin çocuklarını alıp götürmesini izledi, ardından başını çevirip kızı baktığında, ufak çocuk paytak adımlarla uzaklaşırken kızın nasıl gülümsediğini farkettiler. Ama hemen ardından kızın gülümsemesi silindi çünkü etrafındaki herkesin gözünün onun üstünde olduğunu farketmişti. Kalabalık

hızlı adımlarla olay yerine gelen bir polis memuruna yol açmak için kenara çekilirken kız da kollarını göğsünde kavuşturup bekledi.

Marcus hızla kalabalığa karışmadan önce Scott'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Teddy ve Lance de aynısını yaptı. Blaze de onların peşinden gitmek için arkasını döndüğünde, mor gölgeli kız, Will'i şaşırtarak onu kolundan tuttu.

"Bekle!" Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Blaze kolunu çekip geri geri ilerledi. "Bower'ın Yeti'ne." "Orası nerede?"

"Sahilin aşağısında. Bulursun." Blaze arkasını döndü ve Marcus'un peşinden koştu.

Kız ne yapması gerektiğini kestiremiyor gibiydi. Dakikalar önce ağır bir bulut gibi üzerlerine çöken gerilim, geldiği gibi hızlı bir şekilde dağılmaya başlamıştı. Scott masayı düzelterip Will'in yanına yürürken, Will'in kızın babası olduğunu tahmin ettiği bir adam da kıza yaklaştı.

"İşte buradasın!" dedi adam. Sesine rahatlık ve bıkkınlık karışımı bir ton hakimdi. "Sabahtan beri seni arıyoruz. Artık gidelim mi?"

Kız hala Blaze'in ardından bakıyordu, belli ki adamı gördüğüne pek memnun olmamıştı.

"Hayır," diye kestirip attı. Ardından insanların arasına karışıp sahile yürüdü. Babanın yanına küçük bir çocuk geldi.

"Sanırım acıkmamış," dedi çocuk.

Adam elini oğlanın omzuna koydu ve ardına bakmadan merdivenlerden sahile inen kız, büyük bir dikkatle seyretti. "Bence de," dedi.

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu Scott öfkeyle. Damarlarında dolaşan adrenalin yüzünden hala yerinde duramı-

"O ucube'nin suratına tam bir tane patlatacağım
yol gidiydi. "O ucube'nin suratına tam bir tane patlatacağım
ki..."
"Ah, evet," diye karşılık verdi Will başını iki yana sallaya-
rak. "Ama Teddy'yle Lance'in sana izin vereceğini sanıyam."

"Hiçbir şey yapamazlardı. O ikisi sadece gösteriş yapıyor."
Will bundan pek emin değildi ama bir şey söylemedi.
Scott derin bir nefes aldı. "Polis geldi."

Memur ağır adımlarla onlara yaklaştı, durumu kavramaya
çalıştığı belliydi.
"Burada ne oluyor?" diye sordu adam.
"Hiçbir şey, memur bey," diye cevap verdi Scott. Sesi şim-
di sakindi.

"Kavgı olduğunu duydum."
"Hayır efendim."
Memur bir süre onları süzdü, yüzünde şüpheli bir ifade
vardı. Scott'la Will rek kelime daha etmedi. O sırada yemek

bölümü yine insanlarla dolmaya başlamıştı. Memur dikkatle
etrafına baktı, olaya dair bir ipucu arıyordu... Derken Will'in
arkasında, tanıdığı birini görünce yüzü aydınlandı.

"Steve, sen misin?" diye bağırdı.
Polis, kızın babasına doğru yürürken Will de arkasından
baktı.

Bu arada Ashley'yle Cassie de yanlarına gelmişti. Cassie'nin
yüzü kıpkırmızıydı. "Sen iyi misin?" diye kekeleydi.

"İyiyim," diye karşılık verdi Scott.
"O çocuk deli! Ne oldu? Nasıl başladığını göremedim."

"Bana bir şey attı. Bunu yanına bırakmayacaktım. O heri-
fin tavırlarından bıktım artık. Herkesin ondan korktuğunu,
istediğini yapabileceğini sanıyor. Ama bir daha böyle bir şey
yapmaya kalkışırsa..."

Will onu dinlemeyi bıraktı. Scott her zaman böyle atıp tu-
tardı. Voleybol maçlarında da böyleydi. Will ona aldırış etme-
meyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Arkasını dönünce polisle kızın babası gözüne takıldı. Kız
neden babasından kaçmıştı? Ve neden Marcus'la takılıyordu?
Onlar gibi değildi. Will bir şekilde kızın o grupla takılarak
neye bulaştığının farkında olmadığını seziyordu. Scott hala
konuşuyor, Cassie'yi üçünü de kolayca altedeabileceğine ikna
etmeye çalışıyordu. Will tüm dikkatini kızın babasıyla polis
memuru arasındaki konuşmaya verdi.

"Ah, selam Pete," dedi baba. "Nasıl gidiyor?"
"Hep aynı," diye karşılık verdi polis. "Olay çıkmasın diye
uğraşıyoruz işte. Vitray nasıl gidiyor?"

"Yavaş."
"Son sorduğumda da böyle demiştin."
"Evet, ama artık gizli bir silahım var. Bak, bu benim oğlum
Jonah. Bu yaz bana yardım edecek."
"Öyle mi? Aferin sana küçük adam. Kızın da gelmeyecek
miydi Steve?"

"O da burada," dedi baba.
"Evet, ama yine de gitti," diye ekledi oğlan. "Babama çok
kızgın."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."
Will kızın babasının eliyle sahili işaret ettiğini gördü. "Ne-
reye gittiklerine dair bir fikrin var mı?"

Polis memuru gözlerini kısarak kıyı hattını süzdü. "Her yer
olabilir. Ama çocukların birkaçı kötü haber demek. Özellikle
de Marcus. Bence onunla arkadaşlık etmesini istemezsin."

Scott hala Cassie'yle Ashley'ye bir şeyler anlatıp duruyor-
du. Will içinden gelen ani bir dürtüyle polis memuruna ses-

İtirmek değildi. Bir şey söylemek ona düşmezdi, biliyordu. Kızı anlamıyorsa, neden onlarla gittiğini bile bilmiyordu. Belki iyi bir sebebi vardı. Baktı babasının yüzünü kırıştıran endişeyi görünce kızı uzak çocuğu kurururkenki kararlılığını anımsadı ve kendine engel olmadan kelimeler ağzından dökülüyordu.

"Bower'ın Yeri'ne gitti," diye seslendi. Scott cümlesinin yarısında konuşmayı kesti ve Ashley suatını ekşiterek Will'e döndü. İlerideki üçlü de şüpheyle oğlanı süzüyordu.

"Stein kazanır, değil mi?" Baba hafifçe başıyla onaylayınca devam etti. "Bower'ın Yeri'ne gitti."

Polis memuru bir süre onu süzdü, sonra tekrar babaya döndü. "Burada işin bitince onunla konuşmaya giderim. Bakalım onu eve dönmeye ikna edebilecek miyim?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin Pete." Polis uzaktan grubu süzmeye devam etti. "Hatta hemen gibem iyi olur sanırım."

Will'in içini anlamsız bir huzur kapladı. Bu yüzüne de vurmuş olmalıydı çünkü arkadaşlarına döndüğünde üçü birden ona bakıyordu.

"Bu da neyin nesiydi şimdi?" diye sordu Scott.

Will cevap vermedi. Cevap veremedi. Çünkü ne olduğunu o da bilmiyordu.

6

Ronnie

Normal şartlar altında böyle bir gece Ronnie'nin hoşuna giderdi. New York'ta şehrin ışıkları çok fazla yıldız görmeyi engelliyordu ama burada tam tersiydi. Denizdeki sis katmanına rağmen Samanyolu kolaylıkla ayırt edilebiliyor ve güneyde Venüs pırıl pırıl parlıyordu. Dalgalar ritmik hareketlerle kumsalı boydan boya dövüyor ve ufukta yarım düzine karides teknisinin silik ışıkları görülmüyordu.

Ancak şartlar normal değildi. Verandada durup ateş püsküren gözlerle polis memuruna baktı, inanılmaz öfkeliydi.

Hayır, baştan alalım. Öfkeli değildi, öfkeden *kuduruyordu*. Az önce yaşananlar o kadar... aşırı korumacı, o kadar *abartılıydı* ki hala idrak etmekte zorlanıyordu. İlk aklına gelen otostop çekip otogara gitmek ve New York'a bir bilet almaktı. Ne babasına ne de annesine haber verecekti, direkt Kayla'yı ara-

86

Nonne babasının verdiği karşılığı bir cevapla onurlandırdı. "Nasıl memnuniyet için kıyafet adamlarla koridora daldı, onunla daha fazla uğraşmamaya kararlıydı. "İyi geceler anım," diye bağırdı babası. "Seni seviyorum." Bir an, anı sadece fıkırt duyduğu pişmanlık geldiği gibi hızla dışı kilit hissetti fıkırt duyduğu farketmemişti bile. Babasının yok oldu. Sanki kızının öfkelerini farketmemişti bile. Babasının yeniden pişmanonun başına geçip çaldığı şarkıya kaldığı yerden devam ettiğini duydu.

Yatak odasını -koridorda banyoya ve babasının odasına ait kapılar da dahil olmak üzere sadece üç kapı bulunduğu düşünülürse- bulmak zor değildi. Ronnie ışığı açtı. Hayalkırıklığıyla iç geçirecek neredeyse üstünde olduğunu bile unuttuğu Nemo tişörtünü çıkardı.

Hayatının en kötü günü olmuştu. Ah, başına gelenlerle ilgili fazla melodramatik davrandığını biliyordu. April değildi. Yine de harika bir gün sayılmazdı. Koca bir gün boyunca başına gelen en iyi şey, Blaze'le tanışmak olmuştu, ki bu da yaz boyunca yanında en azından bir arkadaş olacağı konusunda ona umut veriyordu. Aslında bu da önemli bir ayrıntıydı.

Tabii Blaze'in de kendisiyle birlikte vakit geçirmek istediğini varsayarsak. Babasının ufak gösterisinden sonra artık bu bile güphelydi. Blaze ve diğerleri muhtemelen hala bunu konuşuyor ve arkasından gülüyorlardı. Kayla'nın yıllarca ağzından düşmeyeceği türden bir şeydi.

Tüm bu olay midelerini bulandırılıyordu. Nemo tişörtünü köşeye attı. Bu tişörtü bir daha asla görmek istemiyordu. Ve konser tişörtünü çıkarmaya başladı.

"Ben kismaya başlamadan burada olduğumu bilsen iyi olur."

olur.”
Ronnie sesi duyunca sıçrayıp arkasını döndü ve Jonah’ın karşısında dikilmiş kendisine bakarken buldu.
“Çık dışarı!” diye bağırdı. “Burada ne arıyorsun? Burası be-

"Hayır, bizim odamız," dedi Jonah. Eliyle işaret etti. "Gördün mü? İki yatak var."

"Seninle oda falan paylaşmam ben."

Jonah başını yan yatırdı. "Yani babamın odasında mı yatacaksın?"

Ronnie karşılık vermek için ağzını açtı. Aklına oturma odasına gitmek geldi ama oraya da gidemeyeceğini hatırladı ve tek kelime edemeden ağzını kapadı. Ayaklarını yere vurarak valizine doğru yürüdü, fermuarını açtı ve kapağı eliyle kaldırdı. En üstte *Anna Karenina* duruyordu. Onu bir kenara fırlatıp pijamalarını bulmaya çalıştı.

“Dönme dolaba bindim,” dedi Jonah. “O kadar yüksekte olmak harika bir şey. Zaten babam da seni öyle buldu.”

"Süper."

"Olağanüstüydü. Sen hiç bindin mi?"

"Hayır."

"Binmelisin. Ta New York'a kadar her yeri gördüm."

"Sanmam."

“Gördüm. Oldukça uzağı görebiliyorum. Yani gözlükle-
rimle. Babam bende kartal gözü olduğunu söyledi.”

"Ya, tabii."

Jonah bir şey demedi ama evden getirdiği oyuncak ayısına uzandı. Sinirli olduğu zamanlarda ona sarılırdı. Tam bu anda Ronnie söyledikleri için pişman olarak acıyla irkildi. Bazen

kardeşinin konuşma tarzı onu bir yetişkin sanmasına neden oluyordu fakat sıyrı göğsüne bastırırken ona karşı bu kadar seri davranması gerektiğini anlamamak işten değildi. Erkek olgunlaşmış da olsa, bazı zamanlarda insanın sinirini bozacak kadar çok da konuşsa da, yaşına göre hala çok ufaktı, on yaşında bir çocuk yerine altı ya da yedi yaşındaki bir oğlanın vücuduna sahipti. Onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı. Üç ay etken doğmuştu ve astımı vardı. Gözleri iyi görmüyordu ve motor fonksiyonları yetersizdi. Ve onun yaşındaki diğer çocuklar oldukça acımasız olabiliyordu.

"Onu demek istemedim. Gözlükleriyle birlikte kesinlikle hatalı gözlerine sahipsin."

"Evet, şu anda oldukça iyiler," diye mırıldandı Jonah fakat başını çevirip duvara bakınca Ronnie tekrar irkildi. O tatlı bir çocuktu. Bazen tam bir baş belası olsa bile içinde tek bir kötü niyet barındırmadığını biliyordu.

Oğlanın yatağına gidip yanına oturdu. "Hey, afedersin. Öyle demek istemedim. Sadece kötü bir gece geçiriyorum."

"Biliyorum," dedi Jonah.

"Diğer aletlere de bindin mi?"

"Babam beni çoğuna götürdü. Az kalsın kusacaktı ama benim midem bulanmadı. Ve korku tüneline de neredeyse hiç korkmadım. Hayalelerin sahte olduğu belliydi."

Ronnie kardeşinin kalçasına vurdu. "Sen hep cesurdun."

"Evet," dedi. "Evde ışıkların kesildiği o gece mesela. O gece sen çok korkmuştun. Ama ben korkmamıştım."

"Hantlıyorum."

Jonah ablasının cevabıyla tatmin olmuştu. Derken yine sesizleşti ve tekrar konuştuğunda sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Annemi özlüyor musun?"

Ronnie elini yorganına uzattı. "Evet."

"Ben de özlüyorum. Ve burada yalnız kalmak hoşuma gitmedi."

"Babam diğer odadaydı," dedi Ronnie.

"Biliyorum. Yine de eve döndüğüne sevindim."

"Ben de."

Yeniden endişeli bir ifadeye bürünmeden önce gülümsedi.

"Sence annem iyi midir?"

"İyidir," diye kardeşini temin etti. Yorganı açtı. "Ama onun da seni özlediğine eminim."

Sabah olduğunda perdenin arasından süzülen güneş ışığının altında, Ronnie'nin nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniye sürdü. Saate bakıp gözlerini kırptırarak *Şaka mı bu?* diye düşündü.

Sekiz mi? Sabahın sekizi mi? Hem de yazın?

Tekrar yattı fakat kendini tavanı incelerken buldu. Tekrar uyumak bir hayaldi. Camdan içeri hançer sallayan güneşle, bu kesinlikle mümkün değildi. Oturma odasında babası çoktan piyanonun başına geçmişken de mümkün değildi. Bir önceki gece yaşananlar yavaş yavaş zihnine hücum edince babasına duyduğu öfke yeniden su yüzüne çıktı.

Cennette yeni bir güne hoşgeldiniz.

Pencerenin dışında, uzaktan gelen motor seslerini duydu. Yataktan kalktı ve perdeyi kenara itti ama çöp torbasının üstünde oturan rakunu görünce bir anda boş bulunup korkuyla geri sıçradı. Etrafa dağılan çöp tiksindirici görünse de aslında rakun çok şekerdi. Camı tıklatıp hayvanın dikkatini çekmeye çalıştı.

İşte tam o sırada penceredeki parmaklıkları farketti.

Parmaklık?

Tuzağa düşmüştü.

Dişlerini gıcırdatarak arkasını döndü ve oturma odasına gitti. Jonah çizgi film seyrediyor ve bir yandan da mısır geğeni tükünüyordu. Babası başını kaldırdı ama çalmaya devam etti. Ronnie ellerini kalçasına koyup adamın durmasını bekledi. Durmadı. Önceki gece fırlattığı resmin tekrar piyanonun üstünde olduğunu gördü. Sadece camı eksikti.

"Beni bütün yaz burada kilitli tutamazsın," dedi. "Böyle bir şey olmayacak."

Babası tekrar başını kaldırdı ancak çalmaya devam etti. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Pencereye parmaklık takmışsın! Sanki senin esirininim!"

Jonah hala çizgi film seyrediyordu. "Sana sinirleneceğini söylemiştim," dedi.

Steve elleri klavyenin üstünde hareket ederken başını iki yana salladı. "Onları ben taktırmadım. Zaten evde vardı."

"Sana inanıyorum."

"Ama gerçek bu," dedi Jonah. "Sanatı korumak için."

"Seninle konuşmuyorum Jonah!" Tekrar babasına döndü.

"Bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Koca yaz bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmayacaksınız! On sekiz yaşındayım!"

"Yirmi ağustosa kadar on sekiz değilsin," dedi Jonah ablasının arkasından.

"Sen lütfen biraz susar mısın?" Kardeşine bakmak için arkasını döndü. "Babamla benim aramda bu."

Jonah kaşlarını çattı. "Ama daha on sekiz yaşında değilsin."

"Konu bu değil!"

"Unuttun sandım."

"Unutmadım! Aptal değilim."

SON ŞARKI

"Ama dedin ki..."

"Bir saniye için çeneni kapar mısın?" dedi. Kızgınlığını saklayabilecek halde değildi. Bakışlarını tekrar, bir nota bile kaçırılmadan piyanoyu çalmaya devam babasına çevirdi. "Dün gece yaptığın şey..." Sustu. Olan biteni kelimelere dökmekte zorlanıyordu. "Kendi kararlarımı verecek kadar büyüdüm. Bunu anlıyor musun? O kapıdan çıkıp gittiğin anda bana ne yapacağımı söyleme hakkından da vazgeçmiş oldun. Ve lütfen beni dinler misin?"

Birden babası çalmayı bıraktı.

"Oynadığın bu küçük oyun hiç hoşuma gitmiyor."

Babasının kafası karışmış gibiydi. "Ne oyunu?"

"Bu! Burada olduğum her dakika piyano çalman! Çalmamı ne kadar çok istersen iste, umrumda değil! Bir daha asla piyano çalmayacağım! Özellikle de senin için!"

"Tamam."

Ronnie daha fazlası için bekledi ama adam başka bir şey demedi.

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Tek söyleyeceğin bu mu?"

Babası nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışıyormuş gibiydi. "Kahvaltı ister misin? Biraz domuz pastırması hazırladım."

"Domuz pastırması mı?" diye tekrarladı. "Domuz pastırması mı hazırladın?"

"Oooo," dedi Jonah.

Babası, Jonah'ya baktı.

"Ronnie vejetaryen, baba," dedi Jonah.

"Gerçekten mi?" diye sordu adam.

Jonah ablasının yerine cevap verdi. "Üç yıldır. Yani, aslında düşünürsen oldukça mantıklı."

Ronnie dehşetle ikisine bakıp muhabbetin nasıl bir anda bambaşka bir yöne sapabildiğine hayret etti. Konu pastırma değildi ki bir gece önce yaşananlardı. "Bir konuda anlaşalım," dedi. "Bir daha beni eve getirmesi için arkamdan polis yol- lanan yalnızca piyano çalmayı reddetmekle kalmam. Sadece New York'a geri dönmekle de kalmam. Hayatım boyunca se- ninle bir daha asla ama asla konuşmam. Ve eğer bana inanmı- yorsan bir dene istersen. Zaten seninle konuşmadan üç yıl ge- çirdim ve bugüne kadar hayatımda yaptığım en kolay ve en akıbetli şeydi."

Cümlesini bitirdikten sonra fırtına gibi odadan çıktı. Yirmi dakika sonra düşünmüş, üstünü değiştirmiş, kendini çok- tun solağa atmıştı bile.

Kumların arasında yürürken farkettiği ilk şey, şort giymesi ge- rektiği oldu.

Dışarı şimdi den çok sıcaktı, hava nemden ağırlaşmış- tı. Sahil boyunca insanlar çoktan havlularının üzerine uzan- mış yatıyor ya da sörfçüleriyle oyalanıyordu. İskelenin yanında sörf tahtalarının üstünde kusursuz dalgayı yakalamayı bekle- yen yarım düzine kadar sörfçü gördü.

İskelenin başındaki panayır sona ermişti. Aletler kaldırıl- mış ve çöpler çoktan başka bir yere taşınmıştı. Geride yalnız- ca çöp ve yemek artıkları kalmıştı. Yürümeye devam ederken kasabanın ufak çarşısını merak etti. Dükkanlardan hiçbirini he- nüz açık değildi fakat zaten çoğu asla ayak atmayacağı türden yerlerdi. Turistlere yönelik sahil dükkanları, annesinin giyece- ği tarzda etek ve bluzlar konusunda uzmanlaşmış birkaç bu- tik ve bir Burger King'le bir McDonald's, yani ilkeleri gereği girmeyi reddettiği iki restoran. Otel ve daha sık bir restoran-

la barı da ekleyince, işte hepsi bu kadardı. Neyse ki yolun so- nunda bir sörf mağazası, müzik dükkanı ve arkadaşlarıyla bir- likte takılmayı hayal ettiği eski moda bir kafe vardı. Tabii eğer arkadaşı olursa.

Kumsala geri döndü ve tekrar kumun içine daldı. Kalabalık şimdi ikiye katlanmıştı. Olağanüstü bir gündü, hafif bir mel- tem esiyordu. Tepesindeki gökyüzü derin, bulutsuz bir ma- viydi. Kayla yanında olsaydı günü güneşin altında geçirme- yi bile düşünebilirdi ama Kayla yanında değildi ve mayosu- nu giyip tek başına oturacak hali yoktu. Ama yapacak başka ne vardı ki?

Belki bir iş bulmayı deneyebilirdi. Bu ona günün büyük kısmını evin dışında geçirmesi için bahane sağlardı. Kasaba merkezinde herhangi bir "Yardım Aranıyor" ilanı görmemişti fakat biri mutlaka ona bir iş verirdi, değil mi?

"Sağ salim eve gidebildin mi? Yoksa polis sonunda sana asıldı mı?"

Ronnie arkasını dönünce Blaze'in bir kum tepesinin üstün- den, gözlerini kısıarak ona baktığını gördü. Düşüncelere daldı- ğı için onu görmemişti bile.

"Hayır, bana asılmadı."

"Ah, o zaman sen ona asıldın."

Ronnie kollarını kavuşturdu. "Bitti mi?"

Blaze yüzünde yaramaz bir ifadeyle omuz silkti ve Ronnie gülümsedi.

"Ee, ben gittikten sonra ne oldu? Herhangi heyecanlı bir gelişme var mı?"

"Hayır. Çocuklar da gitti ve nereye gittiklerini bilmiyo- rum. Ben de sonunda Bower'ın Yeri'nde kaldım."

"Eve gitmedin mi?"

"Hayır." Blase yağa kalkanı korundaki kumları silkeledi.
"Neden?"
"Neden?"
Blase doğruldu. "Dün sabah beri hiçbir şey yemedim.
Açım."

7

Will

Will üniformasının içinde, Ford Explorer'ın altındaki boşlukta durmuş, yağın boşalmasını seyrediyor, bir yandan da Scott'ı görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Gerçi bunu söylemek, yapmaktan kolaydı. O sabah işe geldiklerinden beri Scott önceki geceyle ilgili kafasının etini yiyip duruyordu.

"Yani, her şeyi yanlış değerlendiriyorsun," diye devam etti. Scott yeni bir taktik deneyerek. Üç teneke motor yağı aldı ve yanındaki rafa yerleştirdi. "Takılmak ve barışmak arasında büyük fark var."

"Bu konuyu tartışmayı bitirmemiş miydik?"

"Eğer biraz kafan çalışsa bitirirdik. Ama şu anda benim bulunduğum yerden bakınca kafanın karışık olduğu çok bariz. Ashley seninle barışmak istemiyor."

"Çassie bana öyle dedi ki: 'Will havlıyu kenara bıraktı ve su şişesine uzandı. Babasının dükkânı fren tamiri, yağ değişimi, motor ayarı ve kaporta işçiliği konusunda ustaydı ve babası işyerinin yerlerinin yeni cilalanmış ve daha yeni açılmış gibi görünmesini isterdi. Ne yazık ki havalandırma sistemi babası için o kadar da önemli değildi ve yazları içerideki sıcaklık Sahrâ'yı aratmıyordu. Şişeyi yeniden Scott'a uzatmadan önce koca bir yudum alıp bütün suyu bitirdi. Scott bugüne dek tanıdığı en inatçı insandı. Çocuk onu resmen deli ediyordu."

"Dün gece, Harry ile Sally'ı tanışamadı gerçeğinin dışında mı? Çünkü ben senin dostunum ve sana değer veriyorum. Yazı eğlenerek geçirmeni istiyorum. Bu yaz ben de eğlenmek istiyorum. Cassie'yle eğlenmek istiyorum."

"Keşke o kadar kolay olsaydı. Bak, dün gece ben de aynı şeyi teklif ettim. Ama Ashley o kadar üzgündü ki Cassie onu yalnız bırakmak istemedi."

Scott şüpheyle ona baktı. "Ya, belli oluyor."

1 "When Harry Met Sally / Harry ile Sally Tanışınca" filmine gönderme yapıyor.

"Hey, bu arada, kavgayı durduran kıdı gördün mü?" diye sordu. "Hani şu küçük çocuğun annesini bulmasına yardımcı eden?"

"O vampir falan değil."

²⁶Ne?

"Yeni tişört almak zorunda kaldı."

"Ee?"

"Tekrar ediyorum. Ee?"

İşin aslı, Will bile neden sürekli o kızı düşündüğünü bilmiyordu. Hem de onun hakkında hiçbir şey bilmediği halde. Ever, güzeldi. Mor saçına ve koyu maskarasına, vampir görünümüne rağmen bunu hemen farketmişti. Fakat sahil zaten bir sürü güzel kızla doluydu. Konu, kavgayı başlamadan durdurması da değildi. Aslında Will'in tek düşündüğü, düşen çocuğa karşı tutumuydu. Ası dış görünümünün altında şaşırtıcı bir şefkat yattığını farketmiş ve bu da merakını tetiklemişti.

Ashley'ye hiç benzemiyordu. Ashley kötü bir insan olduğundan değil, sadece benzemiyorlardı işte. Ayrıca da, Scott her ne kadar aksini iddia edecek olsa da, Ashley'nin yüzeysel bir yanı vardı. Ashley'nin dünyasında herkes ve her şey, küçük muntazam kutular içine yerleştirilmişti. Popüler ya da değil, pahalı ya da ucuz, zengin ya da fakir, güzel ya da çirkin. Ve Will de sonunda kızın siğ değer yargılarından ve arada kalan diğer şeyleri kabul ya da takdir etme kabiliyetinden yoksun oluşundan bıkmıştı.

Ama saçlarında mor gölgeler olan kız... İçinden bir ses onun öyle biri olmadığını söylüyordu. Elbette bundan tam anlamıyla emin olamazdı ama yine de bahsetmeye gerek yoktu. Diğer insanları küçük muntazam kutular içine yerleştirmemiş olmalıydı çünkü kendisi de bir kutuya ait değildi. Ve Laney'de tanıştığı kızlarla kıyaslandığında bu kız ona yeni ve farklı geliyordu. Özellikle de Ashley'yle kıyaslandığında. Garajda işler yoğundu ama düşünceleri sık sık kıza kayıp duruyordu.

Hiç aklından çıkmıyor da değildi, o kadar değil. Ama bir şekilde o kıza daha yakından tanımak istediğini farketmesine yetecek kadar sık geliyordu aklına ve onu bir daha ne zaman göreceğini merak ediyordu.

8

Ronnie

Blaze, Ronnie'nin çarşıda yürürken gözüne çarpan restorana doğru ilerledi ve mekanın kendine özgü bir büyüü olduğunu Ronnie bile kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Özellikle de 1950'li yıllara hayranlığınız varsa. İçeride önünde tabureler bulunan eski moda bir bar tezgahı vardı, yerler siyah-beyaz fayanslı. Duvar diplerine de her yeri çatlamış olan kırmızı vinil oturma grupları yerleştirilmişti. Barın arkasındaki karatahtanın üstüne mönü yazılmıştı ve Ronnie'nin anladığı kadarıyla son otuz yılda değişen tek şey yiyeceklerin fiyatları olmuştu.

Blaze kendine hamburger, çikolatalı milkshake ve kızarmış patates söyledi. Ronnie bir türlü ne istediğine karar veremiyordu, sonunda yalnızca diyet kola sipariş etti. Açtı ama fritözde ne tür yağ kullandıklarını bilmiyordu ve görünüşe göre restoranda bunu bilen başka biri de yoktu. Vejetaryen olmak

pek kolay değildi ve bazen bu sevdadan vazgeçmeyi istediği oluyordu.

Mezela karının guruldadığı zamanlarda. Şu anda olduğu gibi.

Ama burada yemeyecekti. Yiyemezdi. *Prensip sahibi bir vejetaryen* olduğu için değil, *hastalanmak istemeyen bir vejetaryen* olduğu için. Diğer insanların ne yediği umrunda değildi ama o ne zaman yediği etin nereden geldiğini düşünse, çimenlerin ortasında olayan bir inek ya da domuz Babe aklına gelir ve midesinin bulanmaya başladığını hissederdi.

Oysa Blaze halinden çok memnun görünüyordu. Siparişi ni verdikten sonra oturduğu yerde arkasına yaslandı. "Burasi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Güzel. Farklı."

"Küçüklüğümden beri buraya gelirim. Babam eskiden her pazar kiliseden sonra çikolata milkshake için beni buraya getirirdi. Harikadır. Dondurmayı Georgia'daki ufak bir marketten alıyorlar ama yine de olağanüstü. Sen de denemelisin."

"Aç değilim."

"Yalan söylüyorsun," dedi Blaze. "Midenin guruldadığını duydum. Neyse, sana kalmış. Yemek için de sağol."

"Önemli değil."

Blaze gülümsedi. "Eee, dün akşam ne oldu? Ne o, yoksa... meşhur falan mısın?"

"Neden böyle bir soru sordun?"

"Polisin seni dışarı çıkarma şekli yüzünden. Bir sebebi olmalı."

Ronnie yüzünü buruşturdu. "Sanırım beni bulmasını babam istedi. Nerede yaşadığımı bile biliyordu."

"Senin yerinde olmak istemezdim."

Ronnie kahkahayı patlatınca Blaze tuzluğa uzandı, çevirip masaya tuz serpmeye başladı, sonra bir parmağıyla tuz tanelerini yığın haline getirdi.

"Marcus'u nasıl buldun?" diye sordu.

"Onunla pek konuşmadım. Neden?"

Blaze kelimelerini özenle seçmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Marcus beni hiç beğenmezdi," dedi. "Yani büyürken. Gerçi ben de onu beğendiğimi söyleyemem. O her zaman biraz... kötüydü. Anlıyor musun? Ama sonra, bilmiyorum işte, birkaç yıl önce, her şey değişti. Ve hakikaten birine ihtiyacım olduğunda o hep benim yanımdaydı."

Ronnie giderek büyüyen tuz tepeceğini seyrediyordu. "Ve?"

"Sadece bilmeni istedim."

"İyi," dedi Ronnie. "Her neyse."

"Sen de."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Blaze tırnağındaki siyah ojei soydu. "Eskiden jimnastik yapıyordum. Dört-beş yıl boyunca hayatımdaki en önemli şeydi. Koçum yüzünden bırakmak zorunda kaldım. Götün tekiydi, sürekli neyi yanlış yaptığını söyler, doğru bir şey yaptığında da asla takdir etmezdi. Neyse, bir gün atlama beygiriyile yeni bir hareket deniyordum ve adam birden düzgün bir şekilde sıçrayıp havada nasıl durmam gerektiğiyle ilgili avazı çıktığı kadar bağırarak üzerime koşmaya başladı ve söylediği her şeyi daha önce milyonlarca kez duymuştum. Artık onu dinlemekten gerçekten bıkmıştım, anlıyor musun? O yüzden ben de *Her neyse*, dedim ve adam kolumu o kadar sert tuttu ki morarttı. Bana *Her neyse derken ne dediğinin farkında mısın sen? Bu s.ktir için bir şifre sadece. Ve senin yaşında bir kız bunu asla ama asla hiç kimseye söylememeli*, dedi." Blaze arkasına yaslan-

di. "Bu yüzden artık biri bana bunu söylediğinde *Sen de*, di-yorum."

Tam o sırada garson siparişlerini getirdi ve becerikli bir ace-leyle tabakları kızların önüne yerleştirdi. Kadın gidince Ron-nie hemen kolasına uzandı.

"Yürek ısıran hikayen için teşekkür ederim."

"Her neyse."

Ronnie kızın espri anlayışından hoşlanarak tekrar güldü. Blaze masanın üzerinden uzandı. "Ee, söyle bakalım, bugün ne kadar yaptığın en korkunç şey ne?"

"Ne?"

"Ciddiyim. İnsanlara her zaman bu soruyu sorarım. Ente-resan bence."

"Pekala," diye meydan okudu Ronnie. "Senin hayatında yaptığın en kötü şey ne?"

"Çok kolay. Küçükken bir komşumuz vardı. Bayan Ban-derson. Dünyanın en tatlı insanı değildi ama cadı da sayıl-mazdı. Yani Cadılar Bayramı'nda falan kapılarını kilitlemez-di. Ama kafayı bahçesine takmıştı, anlıyor musun? Ve çimle-rine. Yani okula giderken otobüse yetişmek için kazara oradan geçerse bir hissimla evden dışarı çıkar ve çimlerini mahvetti-gimiz için bize bağırırdı. Neyse, bir bahar, bahçeye bir sürü çiçek ekti. Yüzlerce. Çok güzellerdi. Şey, sokağın karşısında Bill diye bir çocuk oturuyordu ve o da Bayan Banderson'ı pek sevmeydi çünkü bir keresinde beysbol topunu kazara kadının arka bahçesine kaçırmıştı ve kadın topu ona geri vermemişti. Bu yüzden bir gün, çocuğun bahçıvan aletlerini karıştırıyor-duk ve yabani ot ilacıyla dolu bir sprey bulduk. Bir gece hava karardıktan sonra da birlikte gizlice kadının bahçesine girdik ve bütün yeni çiçekleri spreyledik. Neden diye sorma. Sanırım

o zamanlar bana eğlenceli gelmişti. Abartılacak bir şey yoktu. Gider yenisini alırsın sonuçta, değil mi? Ama elbette hemen bir şey anlamak mümkün değildi. İlaç etkisini gösterene ka-dar birkaç gün geçmesi gerekti. Ve Bayan Banderson her gün dışarı çıkıp bahçesindeki çiçekleri sulamaya ve otları yolma-ya devam ediyordu. Sonra bir gün bütün yeni çiçeklerinin sı-rayla solmaya başladığını farketti. Önce Billy'yle birlikte buna çok güldük. Fakat sonra kadının sorunun ne olduğunu anla-mak için sabah erkenden dışarı çıktığını gördüm ve ben okul-dan döndüğümde bile hala bahçede oluyordu. Ve haftanın so-nunda, bütün çiçekleri ölmüştü."

"Bu çok korkunç!" diye bağırıldı Ronnie. Gerçi bir yandan da elinde olmadan kıkırdıyordu.

"Biliyorum. Ve kendimi bu olay yüzünden hala kötü his-sediyorum. Bu bir şekilde geri alabilmeyi istediğim şeylerden biri işte."

"Peki kadına söyledin mi? Ya da ona yeni çiçekler almayı teklif ettin mi?"

"Bizimkiler bunu duyarsa beni öldürürdü. Ama o olaydan sonra bir daha asla bahçesinden geçmedim."

"Vay canına."

"Dediğim gibi, hayatımda yaptığım en kötü şeydi. Şimdi sıra sende."

Ronnie bir süre düşündü. "Üç yıl boyunca babamla hiç ko-nuşmadım."

"Onu zaten biliyorum. Ve bu o kadar da kötü değil. Dedi-ğim gibi, ben de babamla konuşmamaya çalışıyorum. Ve an-nem çoğu zaman nerede olduğumu bile bilmiyor."

Ronnie bakışlarını öteye çevirdi. Müzik kutusunun üzerin-de Bill Haley'nin bir posterı asılıydı.

"Eskiden dükkanlardan hırsızlık yapıyordum," dedi kısık sesle. "Hem de sık sık. Büyük şeyler çalmazdım tabii. Sırf heyecan olsun diye."

"Eskiden mi?"

"Artık yapmıyorum. Yakalandım. Aslında iki kere yakalandım ama ikincisi kazara oldu. Olay mahkemeye gitti. Eğer bir daha başım belaya girmezse suçlamalar bir yıl sonra düşecek."

Blaze hamburgerini aşağı indirdi. "Bu kadar mı? Hayatın da yaptığın en kötü şey bu mu?"

"Hiç kimsenin bahçesindeki çiçekleri öldürmedim, tabii kasettiğin buyusa. Ya da devlet malına zarar vermedim."

"Hiç kardeşinin kafasını klozete sokmadın mı? Veya kedi falan tıraş etmedin mi?"

Ronnie hafifçe gülümsedi. "Hayır."

"Herhalde yeryüzündeki gelmiş geçmiş en sıkıcı genç sensindir."

Ronnie kolasından bir yudum almadan önce tekrar kükürdü. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Neden dün gece eve gitmedin?"

Blaze yığın haline getirdiği tuzları aldı ve patatesinin üstüne serpti. "Canım istemedi."

"Peki ya annen? Kızmaz mı?"

"Kızır herhalde," dedi Blaze.

Restoranın yandaki kapısı açıldı ve Ronnie başını çevirdiğinde Marcus, Teddy ve Lance'in masalarına doğru ilerlediğini gördü. Marcus'un üstünde kurukafa desenli bir tişört vardı ve kotunun belinden de demir bir zincir sarkıyordu.

Blaze yana kaydı fakat nedense onun yanına Teddy oturdu ve Marcus da Ronnie'nin yanına sıkıştı. Lance yan masa-

dan bir sandalye alıp oturmuştu. Teddy ve Lance de otomatikman da Blaze'in tabağına uzandı. Marcus kızarmış patateslere daldı.

"Hey, onlar Blaze'in," diye inledi Ronnie oğlanları durdurmak için. "Gidin kendinize yeni bir tane alın."

Marcus, Blaze'e baktı. "Öyle mi?"

"Sorun değil," dedi Blaze tabağı ona doğru iterken. "Gerçekten. Zaten hepsini yiyemeyeceğim."

Marcus amacına ulaşmış gibi bir edayla ketçaba uzandı. "Ee, siz ikiniz neden bahsediyorsunuz? Camdan oldukça ciddi görünüyordunuz."

"Hiçbir şey," dedi Blaze.

"Dur tahmin edeyim. Sana annesinin seksi sevgilisini ve gecenin bir yarısı yaptıkları akrobatik hareketleri anlatıyordu, değil mi?"

Blaze oturduğu yerde kıpırdandı. "İğrençleşme."

Marcus ciddi bir ifadeyle Ronnie'ye baktı. "Sana annesinin sevgililerinden birinin gizlice odasına girmeye çalıştığı geceyi de anlattı mı? Adama *Buradan defolup gitmen için on sa-niye var*, demiş."

"Kes sesini, tamam mı? Bu hiç komik değil. Ayrıca da bundan bahsetmiyorduk."

"Her neyse," dedi Marcus pis pis sırıtarak.

Marcus onun hamburgerini yerken Blaze de milkshake'ini eline aldı. Teddy ve Lance patatesleri tıkmaya devam etti ve sonraki birkaç dakika içinde üçü birden tabakta ne var ne yok silip süpürdü. Blaze'in onlara tek kelime etmemesi Ronnie'yi şaşkına çevirmişti. Neden itiraz etmiyordu ki?

Cevabı biliyordu aslında. Blaze'in Marcus'u sinirlendirmek istemediği, bu yüzden de her istediğini yapmasına izin verdiği

beliydi. Ayı manzarayı daha önce de görmüştü. Kayla, tüm o serri duruşuna rağmen, konu erkekler olunca tıpkı Blaze gibiydi. Ve erkekler ona da genellikle tam bir pislikmiş gibi davranırdı.

Ama bunu burada söyleyecek hali yoktu. İşleri olduğundan daha beter bir hale sokmaktan başka hiçbir işe yaramazdı. Blaze içeceğini yudumladı ve masaya geri bıraktı. "Eee, yemekten sonra ne yapmak istiyorsunuz?"

"Biz yokuz," diye homurdandı Teddy. "Bizim ihtiyarın Lance ve bana işyerinde ihtiyacı var."

"İkisi kardeş," diye açıkladı Blaze.

Ronnie oğlanları inceledi ama bir benzerlik göremedi. "Öyle misiniz?"

Marcus hamburgeri bitirdi ve tabağı masanın ortasına itti. "Biliyorum. Bir ailenin bu kadar çirkin iki çocuğa sahip olması inanılmaz, değil mi? Neyse, babalarının köprünün hemen üstünde boktan bir moteli var. Su boruları bile neredeyse yüz yaşında ve Teddy'nin görevi de tıkaandığı zaman klozetleri pompalamak."

Ronnie neye benzediğini hayal etmeye çalışarak yüzünü kırıştırdı. "Ciddi misin?"

Marcus başıyla onayladı. "İğrenç, değil mi? Ama sen Teddy için endişelenme. Bu işte çok başarılı. Gerçek bir dahi. Hatta hoşuna bile gidiyor. Ve Lance'e gelince, onun görevi de öğrencileri turistler dışarı döküldükten sonra yatak çarşaflarını değiştirmek."

"İyy," dedi Ronnie.

"Gerçekten mide bulandırıcı," diye ekledi Blaze. "Ve birkaç saatliğine oda tutan müşterilerin bazılarını görmelisin. İnsan sırf odaya girdiği için bile hastalık kapabilir."

Ronnie buna nasıl bir tepki vermesi gerektiğinden emin değildi, bu yüzden yalnızca Marcus'a döndü. "Ee, sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Canım ne isterse," diye cevap verdi oğlan.

"Yani?" diye üsteledi Ronnie.

"Buna niye bu kadar takılıyorsun ki?"

"Takılmıyorum," dedi Ronnie sakın bir sesle. "Sadece soruyordum."

Teddy, Blaze'in tabağında kalan son patatesleri de aldı. "Yani, bizimle birlikte motelde kalıyor. Kendi odasında."

"Motelde bir odan mı var?"

"Orada yaşıyorum," dedi Marcus.

Asıl sorulacak soru nedendi ve Ronnie çocuğun bir açıklama yapmasını bekledi ancak Marcus sessiz kaldı. Ronnie'nin soru sormasını beklemiş gibi bir hali vardı. Belki de kendi kurnusuydu fakat Ronnie birden Marcus'un onunla yakından ilgilenmesini istediği hissine kapıldı. Ronnie'nin ondan hoşlanmasını istiyordu. Hem de Blaze hemen karşısında oturduğu halde.

Bu kuşkuuları Marcus sigarasına uzandığında da doğrulandı. Sigarayı yaktıktan sonra dumanı Blaze'e üflledi, ardından hemen Ronnie'ye döndü.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ronnie oturduğu yerde hafif yana kaydı, aniden rahatsız olmuştu. Sanki herkes, buna Blaze de dahildi, onun vereceği cevabı bekliyordu.

"Neden?"

"Bower'ın Yeri'nde ufak bir parti veriyoruz. Sırf biz değil, başkaları da olacak. Senin de gelmeni istiyorum. Tabii bu kez polisler olmadan."

Bize masadan başını kaldırmadan tuz tepeceğiyle oynamaya devam etti. Ronnie bir cevap vermeyince Marcus kalktı ve arkasına bile bakmadan kapıdan çıktı.

9

Steve

Jonah, "Selam baba," diye bağırdı. Steve spaghetti tabaklarını masaya getirirken o da piyanonun yanında duruyordu. "Fotoğraflar büyükannemle büyükbabam mı?"

"Evet, annemle babam."

"Bu fotoğrafı hatırlamıyorum. Evdeyken görmemiştim."

"Okuldaki ofisimdeydi."

"Ya," dedi Jonah. Resme iyice yaklaşıp yakından inceledi.

"Büyükbabama benziyorsun."

Steve bu konuda ne düşüneceğini bilemedi. "Belki biraz."

"Onu özlüyor musun?"

"O benim babamdı. Sence?"

"Ben seni özlerdim."

Jonah masaya yerleşirken Steve huzur verici, hatta olaysız bir gün geçirdiklerini düşündü. Gündüz atölyede zaman ge-

çirmişlerdi. Steve, Jonah'ya nasıl cam kesileceğini öğretmişti. Verandada sandviç yemiş ve akşamüstü de kumsalda deniz kabuğu toplamışlardı. Ve Steve hava kararır kararır kumun altındaki yuvalarından çıkan yengeçleri seyretmek için Jonah'ı kumsalda yürüyüşe çıkaracağına söz vermişti.

Jonah sütünü yudumlarken dudağının üzerinde beyaz bir bıyık oluştu. "Sence Ronnie yakında eve gelir mi?"

"Umarım."

Jonah elinin tersiyle ağzını sildi. "Bazen geç saatlere kadar dışarıda kalır."

"Biliyorum."

"O polis onu yeniden eve getirecek mi?"

Steve camdan dışarı baktı. Güneş batmak üzereydi ve su opaklaşmaya başlamıştı. Kızının nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etti.

Sahildeki uzun yürüyüşlerinin ardından Jonah duş aldı ve yatağa yattı. Steve oğlunun üstünü örtüp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bu harika gün için sana teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bir şey değil."

"İyi geceler Jonah. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum baba."

Steve ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Baba?"

Arkasına döndü. "Efendim?"

"Baban hiç seni yengeçleri seyretmeye götürür müydü?"

"Hayır," dedi Steve.

"Neden? Bence mühişti."

"Öyle bir baba değildi."

"Nasıl bir babaydı peki?"

Steve soruyu bir süre düşündü. "Karmaşıktı," dedi sonunda, sıkıntıyla.

Steve piyanonun başında otururken, altı yıl önce babasının elini hayatında ilk kez tuttuğu o akşamüstünü anımsadı. Babasına, onu büyütürken elinden gelenin en iyisini yaptığını bildiğini, babasını hiçbir şey için suçlamadığını ve en önemlisi onu sevdiğini söylemişti.

Babası ona döndü. Gözlerini oğluna dikmişti ve aldığı onca morfine rağmen zihni açıktı. Elini çekmeden önce Steve'e uzunca bir süre baktı.

"Böyle konuştuğunda kadınlara benziyorsun," dedi.

Hastanenin dördüncü katındaki yarı özel odadaydılar. Babası hastaneye kaldırılalı üç gün olmuştu. Kolundan bir sürtü hortum çıkıyordu ve bir aydan fazla süredir katı yiyecek yememişti. Yanakları göçmüş, derisi saydamlaşmıştı. Steve babasının yanına yaklaştığında nefesinin küf koktuğunu farketti. Kanserin zafer kazandığını ilan eden bir işaret daha.

Steve pencereye döndü. Dışarıdaki masmavi gökyüzü parlak ve inatçı bir balon halinde odanın çevresini sarıyordu. Görünürde tek bir kuş, bulut ya da ağaç yoktu. Arkasında, kalp monitörünün çıkardığı sürekli bip seslerini duyabiliyordu. Ses o kadar güçlü, düzgün ve ritmik ki sanki babası yirmi yıl daha yaşayacakmış gibiydi. Fakat babasını öldüren kalbi değildi.

"Durumu nasıl?" diye sordu Kim aynı gece geç saatlerde telefonla aradığında.

"İyi değil," dedi Steve. "Ne kadar zamanı kaldı bilmiyorum ama..."

Sesi sönüldü. Hattın diğer ucunda Kim'i ocağın başında durmuş, omzuyla kulağının arasına sıkıştırdığı telefonla birlikte makarnayı karıştırırken ya da domatesleri dilimlerken hayal edebiliyordu. Telefonda konuşurken asla yerinde duramazdı. "Başka ziyaretçisi oldu mu?"

"Hayır," diye cevap verdi Steve. Hemşirelere bakılırsa şimdiki kadar hiç kimsenin babasının ziyaretine gelmediğini katıksına söyleyemedi.

"Onunla konuşabildin mi?" diye sordu Kim.

"Evet, ama fazla uzun sürmedi. Günün çoğunda bilinci gidip geliyordu."

"Sana söylediklerimi söyledin mi?"

"Evet," dedi.

"Peki o ne cevap verdi?" diye sordu Kim. "Onu sevdiğini de söyledin mi?"

Steve, Kim'in istediği cevabı biliyordu. Babasının evinde, şöminenin üstündeki fotoğrafları inceliyordu. Steve'in vaktinden sonra ailecek çekilmiş bir resim, Kim'le Steve'in düğün fotoğrafı, Ronnie ve Jonah'nın bebeklik fotoğrafları. Çerçevesiz, yıllardır el değmemişti. Fotoğrafları oraya annenin koyduğunu biliyordu ve onlara bakarken babasının resimleri gördükçe ne düşündüğünü, hatta onlara bakıp bakmadığını ya da orada olduklarını bile farkedip etmediğini merak etti.

"Evet," dedi sonunda. "O da bana beni sevdiğini söyledi."

"Sevindim," dedi Kim. Sanki Steve'in cevabıyla dünyaya dair önemli bir konu doğrulanmışçasına sesinin tonu rahat ve huzurluydu. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum."

Steve adanın iç taraflarında, beyaz çiftlik evleriyle dolu bir mahallede, beyaz bir çiftlik evinde büyümüştü. İki yatak odalı, tek banyolu ufak bir evdi ve babasının aletleriyle dolu, her daim talaş kokan ayrı bir garajı vardı. Her mevsim yeşil olan dev bir meşe ağacının gölgesinde kalan arka bahçe yeterince güneş almadığı için annesi sebzeleri evin ön tarafına ekerdi. Domates ve soğan, turp ve bezelye, kabak ve mısır yetiştirirdi ve yaz aylarında oturma odasından evin önünde uzanan yolu görmek imkansızlaşır. Bazen Steve komşularının kısık sesle homurdandığını, arazinin değerinin düştüğüyle ilgili şikayet ettiklerini işitir fakat bahçe her baharda yeniden ekilir ve kimse babasına doğrudan bir şey söyleyemezdi. Komşuları da en az Steve kadar böyle bir şeyin kendileri için pek hayırlı olmayacağını bilincindeydi. Ayrıca da karısından hoşlanırlardı. Ve günün birinde adama işlerinin düşeceğini de biliyorlardı.

Babası marangozdu ve akla gelebilecek her şeyi tamir edebilmek gibi bir yeteneğe sahipti. Steve yıllar içinde babasının radyoları, televizyonları, araba ve çim biçme makinelerinin motorlarını, sızan boruları, çatıdan sarkan olukları ve kırık camları tamir ettiğine şahit olmuştu ve hatta bir keresinde kasaba sınırındaki ufak bir fabrikanın hidrolik baskı makinelerini bile tamir etmişti. Geceleri ne zaman telefon çalsa hep babası açardı çünkü genelde onu ararlardı. Çoğu zaman arayan kişi acil durumu anlatırken babası tek tük konuşur ve ardından da Steve babasının eski bir gazeteden kopardığı kağıt parçasının üzerine dikkatle adresi yazısını seyrederdi. Telefonu kapadıktan sonra babası garaja gider, alet çantasını hazırlar ve genelde nereye gittiği ya da ne zaman döneceğiyle ilgili tek kelime etmeden çıkardı. Sabah olduğunda babasının bir ağaç kütüğünden oyduğu Robert E. Lee heykelinin altına bir çek

"Ya da onu da götür," dedi annesi.

Babası tekeci koluna attı. "Gelmek ister misin?"

"Elbette." Steve parmaklarıyla masada ritim tuttu. "Neden olmasın? Kulağa eğlenceli geliyor."

Bir an sonra babasının ağzı seyirdi ve yüzünde gelmiş geçmiş en küçük, en kısa tebessüm belirdi. Steve poker masasına oturduklarında babasının yüzünde bu kadarcık bir ifade bile görebileceğini sanmıyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedi.

O buluşmadan birkaç yıl sonra annesi beyin kanaması geçirip aniden ölmüştü. Steve hastanede babasının yanında oturmuş annesinin ne kadar iyi niyetli bir kadın olduğunu düşünürken babası hafif bir iniltiyle gözlerini açtı. Başını çevirdi ve yanındaki oturan Steve'i farkettil. Steve'in bulunduğu yerden bakınca, keskin hatlı yüzünde gölge oyunları oynayan ışık yüzünden babası bir iskeletten farksızdı.

"Hala buradasın."

Steve düşüncelerini bir kenara bıraktı ve sandalyesini yatağa yaklaştırdı. "Evet, hala buradayım."

"Neden?"

"Ne demek neden? Çünkü hastanedesin."

"Öldüğüm için hastanedeyim. Ve sen burada olsan da olmasan da öleceğim. Evine gitmelisin. Bir karın ve çocukların var. Burada benim için yapabileceğin bir şey yok."

"Yanında olmak istiyorum," dedi Steve. "Sen benim babamsın. Her şeyimsin. Niye? Yoksa beni yanında istemiyormusun?"

"Belki beni ölerken görmeni istemiyorumdur."

"İstersen giderim."

Babası homurtuya benzer bir ses çıkardı. "Bak, işte senin sorunun da bu. Kendi kararını benim vermemi istiyorsun. Senin sorunun hep buydu."

"Belki de yalnızca seninle birlikte zaman geçirmek istiyordumdur."

"Sen mi istiyorsun? Yoksa karın mı?"

"Ne farkeder?"

Babası gülümsemeye çalıştı ama sadece yüzünü ekşitiyormuş gibi göründü. "Bilmem. Eder mi?"

Steve piyano başında oturduğu yerden bir arabanın yaklaştığını işitti. Arabanın farları camlardan içeri girdi, hızla duvarları yaladı ve Steve bir an için Ronnie'nin eve geldiğini sandı. Ancak ışık geldiği gibi süratle yok oldu. Ronnie gelmemişti.

Geceyarısını geçiyordu. Acaba onu aramaya mı çıkmalıydı?

Birkaç yıl önce, henüz Ronnie onunla konuşmamaya karar vermemişken, Kim'le birlikte evlilik danışmanına gitmişlerdi. Kadının ofisi Gramercy Park'ın yakınlarında, restore edilmiş bir binadaydı. Steve, gri pantolon giyen ve parmaklarını birbirine bastırmayı seven otuzlu yaşlarında bir kadının karşısında ki koltukta, Kim'in yanında oturduğunu hatırladı. Parmaklarını bu şekilde birbirine bastırırken Steve kadının alyans takmadığını farketmişti.

Steve hiç rahat değildi. Evlilik danışmanı Kim'in fikriydi ve kendi başına çoktan bir kez gitmişti. Bu onların birlikte ilk seansıydı ve Kim giriş konuşması olarak Steve'in duygularını içinde saklı tuttuğunu ancak bunun onun suçu olmadığını söyledi. Ailesinin duygularını ifade eden insanlar olmadığını öne sürdü. Sorunlarını tartışan bir aile içinde büyümemişti. Konuşmasına Steve'in müziği bir tür kaçış yolu olarak kul-

landığını söyleyerek devam etti ve hatta sadece piyano çalar.
ken bir şey hissedebildiğini söyledi.

"Bu doğru mu?" diye sordu kadın.

"Annemle babam iyi insanlardı," diye karşılık verdi Steve.
"Sorduğum bu değildi."

"Ne dememi istediğinizi bilmiyorum."

Kadın iç geçirdi. "Pekala, bu nasıl? Neler olduğunu ve neden burada bulunduğunuzu hepimiz biliyoruz. Bence Kim'in sizden istediği şey, bu konuda sizin ne hissettiğinizi dile getir-meniz."

Steve soruyu bir süre düşündü. Duyguların bu konuyla hiç alakası olmadığını söylemek istiyordu. Duygular gelip geçiciydi ve kontrol edilemezdi, dolayısıyla da onlar için endişelenmek yersizdi. Ne olursa olsun sonunda insanlar yaptıklarıyla yargılanırdı çünkü bir insanı tanımlayan en önemli şey yaptıklarıydı.

Fakat bunu söylemedi. Onun yerine ellerini kenetledi. "Ne hissettiğimi bilmek istiyorsunuz."

"Ever. Ama bana söyleme." Kim'i işaret etti. "Ona anlat."

Steve karısına baktı, onun beklenti içinde olduğunu görüyor.
biliyordu.

"Ben..."

Karısı ve bir yabancıyla birlikte bir ofis odasında oturmuş, asla hayal edemeyeceği türde bir sohbete zorlanıyordu. Saat sabahın onuydu ve New York'a yalnızca birkaç günlüğüne dönmüştü. Steve turne ekibiyle birlikte yirmiye aşkın eyaleti dolaşırken, Kim de Wall Street'teki bir hukuk firmasında avukat yardımcısı olarak çalışmaya devam etmişti.

"Ben..." dedi tekrar.

Saat biri gösterdiğinde Steve arka verandada oturmak için dışarı çıktı. Gecenin siyahlığı yerini ayın effatun ışığına bırakmış, kumsalın başlangıcı ve sonu tamamen birbirine girmişti. Kızını on altı saattir görmemişti ve neden geç kaldığını merak etse de fazla endişelenmiyordu. Kızının zekasına ve kendi başının çaresine bakacak kadar dikkatli olduğuna güveniyordu.

Tamam, belki biraz endişeliydi.

Ve elinde olmadan ertesi gün de tıpkı bugün olduğu gibi yine ortadan kaybolup kaybolmayacağını merak etti. Ve acaba bütün yaz boyunca her gün aynı şey mi yaşanacaktı?

Jonah'yla birlikte zaman geçirirken kendini paha biçilmez bir define bulmuş gibi hissetmişti ve bunu kızıyla da yaşamak istiyordu. Verandaya sırtını döndü ve eve girdi.

Piyanonun başına oturduğunda yine aynı şeyi, yıllar evvel o gün evlilik terapistine söylediği şeyi hissetti.

Boşluk.

Ronnie

*B*ower's Point'te bir süreliğine kalabalık bir grup toplanmış ancak geriye yalnızca beş müdavim kalana dek teker teker mekandan ayrılmışlardı. Diğerlerinin bir kısmı idare ederdi, hatta birkaçı enteresandı ama içki etkisini göstermeye başladıkça Ronnie dışında herkes onların gerçekte görüldüğünden daha komik olduğunu iddia etmişti. Az sonra da durum iyice sıkıcı ve alışıldık bir hal almıştı.

Şimdiyse tek başına deniz kıyısında dikiliyordu. Arkasında Teddy'yle Lance kamp ateşinin yanında oturmuş sigara ve içki içiyor, arada sırada da birbirlerine ateş topu atıyordu. Blaze alkolün etkisiyle kelimeleri yuvarlayarak konuşuyordu ve Marcus'a yapışmıştı. Geç olmuştu. New York'a göre hala erken olsa da -evdeyken geceyarısından önce kulüplere gitmezdi- sabah uyandığı saat dikkate alındığında uzun bir gün geçirmişti. Yorgundu.

Ertesi gün öğlene kadar uyuyacaktı. Eve dönünce perde kırışına havlu ya da battaniye asacaktı. Kahretsin, gerekirse onları duvara çivilemeye bile razıydı. Koca yazı çiftçilerle aynı satta kalkarak geçirmeye niyeti yoktu. Tüm günü Blaze'le beraber kumsalda geçirecek olsa bile. Blaze'in teklifi onu şaşırtmıştı ama açıkçası kulağa çekici geliyordu. Hem zaten yapacak başka bir işi de yoktu. Restorandan çıktıktan sonra yakınlarıdaki dükkanların neredeyse hepsini gezmişlerdi. Bunlara bir müzik mağazası dahildi, ki gerçekten harika bir yerdi. Sonra da, annesi isteyken *Kahvaltı Kulübü*'nü seyretmek için Blaze'in evine gitmişlerdi. Seksenlerden kalma bir filmi ama Ronnie yine de onu severdi ve hiç değilse yirmi kez seyretmişti. Modası geçmiş olsa bile Ronnie'ye şaşırtıcı derecede gerçekçi geliyordu. Bu akşam burada yaşayanlardan çok daha gerçekçiydi. Özellikle de içtikçe Ronnie'yi daha fazla görmezden gelen ve Marcus'a daha çok asılan Blaze'den daha gerçekti.

Ronnie çoktan Marcus'tan hoşlanmadığına ve ona zerre kadar güvenmediğine karar vermişti. Konu erkekler olduğunda yargılarına güvenirdi ve çocukta 'tuhaf' bir şeyler olduğunun farkındaydı. Sanki Marcus'un gözlerinde bir şey eksikti. Yanlış laflar etmiyordu. En azından Florida'ya gitme çılgınlığından vazgeçmişti. Ama o teklif bile başlı başına çok garip değildi miydi? Ve onunla vakit geçirdikçe Ronnie ondan korkmaya da başlamıştı. Teddy'yle Lance'i de sevmiyordu ama Marcus... Sırf diğer insanları kolayca idare edebilmek için normal davranmaya çalışıyormuş gibiydi.

Ve Blaze...

O gün evindeyken kendini bir acayip hissetmişti çünkü evde her şey o kadar normaldi ki. Evi sessiz sakin bir çıkmaz sokaktaydı. Parlak mavi panjurları, hatta ön verandada dal-

galanan bir de Amerikan bayrağı vardı. İçeride duvarlar sıcak renklere boyanmıştı ve yemek odasındaki masanın ortasında bir vazo içinde taze çiçek duruyordu. Evin içi temizdi fakat öyle nevroitik bir biçimde değil. Mutfak masasının üstüne, Blaze'e yazılmış bir notla birlikte biraz para bırakılmıştı. Ronnie, Blaze'in parayı cebine atıp notu okuduğunu gördüğünde Blaze annesinin ona hep para bıraktığını söylemişti. Blaze'in başının çaresine baktığından böyle emin oluyordu.

Tuhaf.

Ronnie, Blaze'le Marcus konusunu konuşmak istiyordu fakat bunun bir işe yaramayacağını da farkındaydı. Tanrı biliyor ki Kayla ona bu konuda iyi ders olmuştu. Kayla da her daim inkar dünyasında yaşırdı. Yine de Marcus felaket demkti ve Blaze'in onsuz çok daha iyi olacağı ortadaydı. Acaba Blaze bunu neden görmüyordu? Belki ertesi gün kumsalda bu konuyu konuşabilirlerdi.

"Seni sıkıyor muyuz?"

Arkasını dönünce karşısında Marcus'u buldu. Elinde bir ateş topu vardı, avcunun içinde yuvarlıyordu.

"Sadece su kenarına gelmek istedim."

"Sana bira getirmemi ister misin?"

Soruyu soruş şeklinden kızın vereceği cevabı çoktan bildiği belliydi.

"İçki içmiyorum."

"Neden?"

Çünkü insanlara aptalca şeyler yaptırıyor, diyebilseydi keşke. Fakat demedi. Sıralayacağı gerekçelerin, aralarındaki konuşmayı uzatmaktan başka işe yaramayacağını biliyordu. "İçmiyorum işte. O kadar."

"Sadece hayır demen de yeterdi," dedi Marcus.

"Nasıl istersen."

Karanlıkta, yüzünde hayalet gibi bir tebessüm belirdi ama gözleri hala puslu birer boşluktan ibaretti. "Bizden daha iyi mi olduğunı düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman hadi." Ateşi işaret etti. "Gel bizimle otur."

"Böyle iyiyim."

Marcus başını çevirip omzunun üzerinden baktı. Ronnie oğlanın arkasında, soğutucudan yeni bir şişe bira çıkarmak için debelenen Blaze'i görebiliyordu. Ki herhalde Blaze'in şu anda ihtiyacı olan son şey başka bir biraydı. Daha şimdiden ayakta durmakta zorlanıyordu.

Marcus tek kelime bile etmeden Ronnie'ye yaklaşarak kızı belinden kavradı. Ronnie'yi sıkarak kendine çekti. "Hadi kumsalda yürüyelim."

"Hayır," diye tısladı Ronnie. "Canım istemiyor. Ve çek elini üstümden."

Ama eli olduğu yerde kaldı. Marcus'un bundan hoşlandığı belliydi. "Blaze'in ne düşüneceğinden mi korkuyorsun?"

"Sadece istemiyorum, tamam mı?"

"Blaze umursamaz."

Ronnie geriye doğru adım atarak aralarına mesafe koydu.

"Ama benim umrumda," dedi. "Ve gitmek zorundayım."

Marcus bakışlarını kızdan ayırmadı. "Ever, sen git." Ardından bir süre duraksadıktan sonra diğerleri sesini duyabilsin diye yüksek sesle konuştu. "Hayır, ben burada kalacağım. Ama teklifin için sağol."

Ronnie karşılık veremeyecek kadar şaşırmıştı. Kumsalda yürümeye başladı. Blaze'in arkasından baktığını biliyordu. Keşke oradan daha hızlı uzaklaşabilseydi.

Eve vardığında babası piyano çalıyordu. Kapıdan içeri girdiğinde adam başını kaldırıp duvardaki saate baktı. O gün yaşadıklarından sonra bir de babasıyla tartışacak halde değildi, bu yüzden tek kelime etmeden dosdoğru koridora yöneldi. Ama babası yüzünde bir tuhaflik sezmiş olmalıydı ki arkasından seslendi.

"Sen iyi misin?"

Ronnie bir an tereddüt etti. "Evet, iyiyim," dedi.

"Emin misin?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Babası cevap vermeden önce Ronnie'yi tepeden turnağa süzdü. "Tamam."

"Başka söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Saat neredeyse sabahın ikisi," diye belirtti Steve.

"Ve?"

Adam tekrar klavyenin üzerine eğildi. "Eğer açsan buzdolabında makarna var."

Ronnie itiraf etmeliydi ki babası son sözyle onu şaşırtmayı başarmıştı. Nutuk çekmek yok, emir vermek yok, kuralları açıklamak yok. Annesinin neredeyse tam tersiydi. Başını iki yana salladı ve burada normal bir şey ya da normal bir insan olup olmadığını merak ederek odasına gitti.

Pencereye battaniye asmayı unutmıştı ve sabah güneşi odadan içeri hücum ederek yattıktan sadece altı saat sonra onu uyandırdı.

İnleyerek yatakta döndü ve yastığı kafasının üzerine çekerken aklına bir gece önce kumsalda yaşananlar geldi. Ah, yine uyuyamayacaktı. Mecburen doğruldu.

Marcus tek kelimeyle ödünü koparıyordu. İlk akdına gelen, geçen akşam yanına gelip ona asıldığında ağzının payını vermiş olması gerektiği idi. *Sen kahrolası neden bulsediyorsun?* Ya da *Seninle tek başına bir yere gideceğimi sanıyorsan aklını kaçırmış olmalısın!* gibi bir şeyler söyleyebilirdi. Ama tek laf etmemiştir ve içinden bir ses, çıtını bile çıkarmadan öylece çekip giderek en kötüsünü yapmış olduğunu söylüyordu.

Gerçekten ama gerçekten Blaze'le konuşmalıydı.

İç geçirerek kalkanı banyoya gitti. Aceleyle düşünüyordu, el-bisesinin altına mayosunu geçirdi ve plaj çantasını havlu ve güneş kremiyle doldurdu. Hazır olduğunda babası piyanonun başına geçmişti bile. Yine. Eskiden evde bu kadar çok piyano çalmazdı. Müziği dinledi ve kendisinin bir zamanlar Carnegie Hall'da çaldığı, yolda gelirken annesinin de arabada zorla dinlettiği aynı parçayı çaldığını farketti.

Sanki şu anda yeterince derdi yoktu.

Olanları açıklayabilmek için Blaze'i bulmalıydı. Tabii Marcus'u bir yalancı olarak göstermeden bunu nasıl başaracağı büyük bir muammaydı. Blaze, Marcus'a inanmak isteyecekti ve kim bilir Ronnie gittikten sonra çocuk ona neler anlatmıştı. Ve o konuyu da sırası gelince halledecekti. Şansı yaver giderse güneşin altında uzanmak ortamı yumuşatır ve o da konuyu normal bir şekilde gündeme getirebilirdi.

Ronnie yatak odasından çıktı ve koridorda ilerlerken oturma odasından gelen müzik sesi kısa bir an durakladıktan sonra Carnegie Hall'da çaldığı ikinci parçayla kaldığı yerden devam etti.

Çantasını omzuna asmak için durdu. Babası elbette bunu yapmak zorundaydı. Şüphesiz düşün sesini duymuş ve uyan-

diğını anlamıştı. Kesinlikle ikisinin ortak bir paydada buluşmasını istiyordu.

Şey, bugün olmaz babacığım. Üzgünüm ama yapacak işlerim var. Gerçekten şu anda hiç havasında değildi.

Ön kapıdan çıkmak üzereyken Jonah mutfak girişinde belirdi.

Ronnie babasının "Sana sağlıklı bir şeyler yemen gerektiğini söylememiş miydim?" dediğini duydu.

"Tamam. Ben de tarta yedim."

"Ben daha çok gevrek çeşitlerini kastetmiştim."

"Bunda da şeker var." Jonah bilmiş bir ifade takındı. "Enerjiye ihtiyacım var baba."

Ronnie babası onunla konuşmaya kalkmadan önce kapıya ulaşmayı umut ederek hızla oturma odasından geçti.

Jonah gülümsedi. "Ah, selam Ronnie!" dedi.

"Selam Jonah. Görüşürüz Jonah." Kapı tokmağına uzandı.

"Tatım?" diye bağırdığını duydu babasının. Ardından piyano sustu. "Dün akşamla ilgili konuşabilir miyiz?"

"Şu anda konuşacak zamanım yok," dedi omuz çantasını düzeltirken.

"Sadece bütün gün nerede olduğunu merak ettim."

"Hiçbir yerde. Önemli değil."

"Önemli."

"Hayır baba," dedi Ronnie, sesi sertti. "Değil. Ve yapacak işlerim var, tamam mı?"

Jonah elinde turtasıyla kapıya doğru geldi. "Ne işi? Şimdi nereye gidiyorsun?"

Bu tam da kaçmak istediği türde bir konuşmaydı. "Seni ilgilendirmez."

"Ne zaman geri döneceksin?"

"Bilmiyorum."

"Öğlen ya da akşam yemeğine kadar döner misin?"

"Bilmiyorum," diye tersledi Ronnie. "Ben gidiyorum."

Babası yeniden piyano çalmaya başladı. Carnegie Hall'daki üçüncü parçası. Bu kadar uğraşmasına gerek yoktu, annesinin CD'sini de çalabilirdi.

"Akşamüstü uçurtma uçurmaya gidiyoruz. Babamla ben yanı."

Ronnie onu duymazdan geldi. Babasına döndü. "Şunu keser misin artık?" diye bağırdı.

Babası birden çalmayı bıraktı. "Neyi?"

"Çaldığın şu müziği! O parçaları tanımadığımı mı sanıyorsun? Ne yaptığını biliyorum ve sana çoktan bir daha çalmaya çağımı söyledim."

"Sana inanıyorum," dedi babası.

"O zaman neden fikrimi değiştirmemi sağlamaya çalışıyorsun? Neden seni her gördüğümde piyanonun başındasın?"

Babası hakikaten kafası karışmış gibi görünüyordu. "Bunun seninle alakası yok," dedi. "Sadece... kendimi iyi hissetmemi sağlıyor."

"Şey, benim midemi bulandırıyor ama. Hala anlamıyorum musun? Piyanodan nefret ediyorum. Her gün çalmak zorunda oluşumdan nefret ediyorum! O lanet şeyin karşısında durmasından bile nefret ediyorum!"

Babasının bir şey söylemesine izin vermeden arkasını döndü, Jonah'nın elindeki turtayı kaptı ve kapıdan dışarı fırladı.

Blaze'i önceki gün gittikleri aynı müzik mağazasında bulması birkaç saatini aldı. Mağaza rıhtımdan birkaç blok ötedeydi. Ronnie buraya ilk geldiğinde ne umması gerektiğinden pek

emin değildi -bugünün iPod ve müzik indirme dünyasında oldukça antika görünüyordu- fakat Blaze onu oraya gitmeye de-ğereğine ikna etmişti ve gerçekten de değmişti.

CD'lerin yanı sıra hakiki vinil albümler de vardı. Sayıları bini geçirdi ve Abbey Road'un açılmamış bir kopyası, Elvis Presley, Bob Marley ve Ritchie Valens gibi ünlü isimlerin imzalarını taşıyan, duvarda asılı duran 45'liklerden bazıları tam koleksiyonluktu. Hiçbirinin kilit altında tutulmaması Ronnie'yi hayrete düşürmüştü. Çok değerli olmalıydılar. Ama dükkânı işleten adam altmışlı yıllardan fırlamış ve herkesi tanıyormuş gibiydi. Beline kadar uzanan, başının arkasında arkuyruğu yaptığı gri saçları vardı ve gözlükleri de John Lennon'unkiler gibiydi. Ayağına sandalet ve üzerine de Hawaii tişörtü giymişti. Ve Ronnie'nin büyükbabası yaşımda olsa da New York'ta bile hiç duymadığı, yeni underground albümler de dahil olmak üzere müzik hakkında Ronnie'nin bugüne kadar tanıştığı herkesten daha çok şey biliyordu. Arka tarafta, müşterilerin albümleri ve CD'leri dinleyebileceği ya da iPod'larına şarkı indirebileceği kulaklıklar bulunuyordu. Bu sabah dükkânın vitrininden içeri bakarken Blaze'i kulağına kulaklık dayamış ve dinlediği her neyse onun eşliğinde diğer eliyle ritim tutarken bulmuştu.

Kumsalda bir gün geçirmek için hazırlanmış gibi görünüyordu.

Ronnie derin bir nefes aldı ve mağazaya girdi. Kulağa ne kadar kötü gelse de kızın önceki akşam olanları unutacak kadar sarhoş olduğunu umuyordu. Ya da daha iyisi, Ronnie'nin Marcus'la ilgilenmediğini anlayacak kadar ayık olduğunu.

CD'lerle dolu raflara doğru ilerlerken Blaze'in de onu beklediğine dair bir hisse kapıldı. Müziğin sesini kısıtı ama kulak-

lıkları kulağından çıkarmadan Ronnie'ye döndü. Ronnie hala şarkıyı duyabiliyordu. Daha önce hiç dinlemediği gürültülü ve öfkeli bir şeydi. Blaze CD'leri aldı.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi.

"Arkadaşız," dedi Ronnie. "Ve ben de sabahdan beri seni arıyorum çünkü dün geceyle ilgili yanlış bir fikre kapıldım istemiyorum."

Blaze'in ifadesi buz gibiydi. "Marcus'u yürüyüşe çıkmaya davet etmeden mi bahsediyorsun?"

"Öyle olmadı," diye açıkladı Ronnie. "Ben davet etmedim. Onun nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama..."

"Oyun mu? Oyun mu?" Blaze kulaklığı fırlattı. "Ona nasıl baktığını gördüm. Dediklerini duydum!"

"Ama ben bir şey demedim ki! Ben onu hiçbir yere çağırmadım."

"Onu öpmeye çalıştın!"

"Neden söz ediyorsun? Onu öpmeye falan çalışmadım!"

Blaze öne doğru bir adım attı. "Bana anlattı!"

"Öyleyse yalan söylüyor!" diye tersledi Ronnie yerinden kıpırdamadan. "O çocuğun gerçekten sorunları var."

"Hayır... Hayır, sakın bunu söyleme."

"Sana yalan söylemiş. Onu asla öpmem. Ondan hoşlanmıyorum bile. Sizin yanınızda olmamın tek sebebi senin ısrar etmendi."

Blaze uzunca bir süre konuşmadı. Ronnie kızın nihayet onu anlamaya başlayıp başlamadığını merak etti.

"Neyse," dedi Blaze sesinin tonu ne söylemek istediğini açıkça belli ediyordu.

Ronnie'yi iterek kızın yanından geçti ve kapıya yöneldi. Ronnie kızın arkasından bakakaldı. Bu davranışı karşısında

üzülmüş müydü, yoksa kızmış mıydı emin değildi fakat sonunda ikisinden de biraz olduğuna karar verdi. Camdan dışarı bakarken Blaze'in koşarak uzaklaştığını gördü.

Aralarını düzeltme çabası buraya kadardı.

Ronnie sonrasında ne yapması gerektiğine karar veremedi. Kumsala gitmek istemiyordu ama eve gitmek de istemiyordu.

Arabası yoktu ve kesinlikle kimseyi tanııyordu. Yani... Ne? Belki sonunda yazı Central Park'ın tuhaf müdavimleri gibi bir bankta oturup güvercinleri besleyerek geçirirdi. Belki onlara isim falan takmaya başladı.

Dükkan çıkarken düşünceleri aniden çalmaya başlayan alarm sesiyle yarıda kesildi ve omzunun arkasından merakla arkasına bakınca büyük bir dehşetle neler olduğunu anladı. Dükkanın sadece tek bir girişi vardı.

Sonrasında tek bildiği, atkuyruklu adamın ona doğru koştuğuydu.

Kaçmaya çalışmadı çünkü yanlış bir şey yapmamıştı. Atkuyruklu adam çantasını istediğinde vermemesi için herhangisi bir sebebi yoktu. Belli ki bir hata olmuştu. Ama adam çantasından iki CD'yle bir düzine 45'lik çıkardığında, Blaze'in Ronnie'nin onu bulmasını beklediğiyle ilgili düşüncesinde yanılmadığını anladı. CD'ler Blaze'in elinde tuttuğlarıydı ve 45'likleri de duvardan almış olmalıydı. Şok içinde Blaze'in başından beri bunu planladığını farketti.

Dükkan sahibi, polisin yolda olduğunu söylediğinde, Ronnie'nin başı dönmeye başladı.

Steve

İhtiyacı olan malzemeleri, yani ahşap panelleri aldıktan sonra, Steve ve Jonah sabahı piyanonun bulunduğu duvardaki oyuğu kapatarak geçirdi. Bert battı. Babası görse nefret ederdi. Ama Steve işlerini göreceğini düşündü. Evin yıkılacağını biliyordu, sonuçta asıl değerli olan arazisiydi. Ufak bungalov, üç katlı mini malikanelerce kuşatılmıştı ve Steve komşularının bu evi kendi mülklerinin değerini düşüren bir durum olarak gördüğünden emindi.

Steve yeni ahşap duvara bir çivi çaktı, oyuktan aldığı Jonah'yla Ronnie'nin fotoğrafını oraya astı ve çıkardığı işçiliğe bakmak için bir adım geriledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jonah'ya.

Jonah burun kıvrıdı. "Çirkin bir kontraplak duvar yapıp sonra da üzerine resim asmışız gibi duruyor. Ve ayrıca bundan sonra piyanoyu da çalamayacaksın."

"Biliyorum."

Jonah başını bir sağa bir sola yatırdı. "Sanırım biraz da yamuk oldu. Kontraplaklar düzgün değil."

"Ben bir şey görmüyorum."

"Gözlüğe ihtiyacın var baba. Ve bu duvarı neden istediğini anlamıyorum."

"Ronnie piyanoyu görmek istemediğini söyledi."

"Eee?"

"Piyanoyu kaldıracak bir yer yok, o yüzden ben de bu duvarın arkasına sakladım. Artık onu görmek zorunda değil."

"Ah," dedi Jonah düşünceli bir biçimde. "Biliyorsun, ben de ödev yapmayı sevmiyorum. Hatta masamın üstünde birikmeleri de hiç hoşuma gitmiyor."

"Yaz tatilindeyiz. Ödev falan yapmak zorunda değilsin."

"Diyorum ki, belki ben de odamdaki masanın önüne bir ahşap panel yerleştirebilirim."

Steve gülmek için kendini tuttu. "Bu konuyu annenle konuşmalısın."

"Ya da sen onunla konuşabilirsin."

Steve kıkırdadı. "Acıkmadın mı?"

"Uçurtma uçurmaya gidecektik hani?"

"Gideceğiz. Önce öğle yemeği yemek ister misin diye merak ettim."

"Sanırım dondurma yemeyi tercih ederim."

"Hiç sanmam."

"Peki ya kurabiye?" Jonah'nın sesi umutluydu.

"Fıstık ezmeli, reçelli sandviç ne dersin?"

"Tamam. Ama ondan sonra uçurtma uçurmaya gidiyoruz, değil mi?"

"Evet."

"Bütün akşamüstü."

"İstedğin kadar."

"Müthiş. O zaman sandviç yerim. Ama sen de yiyeceksin." Steve gülümseyerek kolunu Jonah'nın omzuna attı. "Anlaştık. Birlikte mutfağa gittiler."

"Biliyorsun, artık salon iyice küçüldü," dedi Jonah.

"Biliyorum."

"Ve duvar da yamuk."

"Biliyorum."

"Ve diğer duvarlara hiç uymadı."

"Ne demek istiyorsun?"

Jonah'nın yüzü ciddiydi. "Sadece delirmediğinden emin olmak istedim."

Uçurtma uçurmak için harika bir hava vardı. Steve kendisininkinden iki ev ötede bir kum tepesinin üzerine oturup gökyüzünde zikzak çizen uçurtmayı seyretti. Her zamanki gibi enerjiyle dolu olan Jonah kumsalda oradan oraya koşturuyordu. Steve gururla oğlunu seyretti ve kendi çocukluğunda aynı şeyleri yaptığı sırada ne annesinin ne de babasının yanında olduğunu anımsayınca hayrete düştü.

Kötü insanlar değillerdi. Bunu biliyordu. Ona hiçbir zaman kötü davranmamışlardı, asla aç kalmamıştı, oğullarının yanında hiç kavga etmemişlerdi. Yılda bir-iki kere dişçiye ve doktora giderdi, önünde yemeği asla eksik olmazdı ve soğuk kış sabahlarında her zaman sırtında ceket ve okulda kendine süt ya da başka bir şey alabilmesi için de cebinde harçlığı olurdu. Ancak babası ne kadar soğuk bir adamsa, annesi de aslında ondan farklı değildi ve Steve bunun onca yıl boyunca evli olmalarından kaynaklandığına inanırdı. Annesi aslen Romanya-

hydı. Babası Almanya'ya göreve gittiğinde onunla tanışmıştı. Evlendiklerinde çok az İngilizce konuşuyordu ve yetiştirildiği kültürü hiçbir zaman sorgulamamıştı. Yemek pişirip temizlik yapar ve kıyafetleri yıkardı. Akşamüstleri de terzilik işini yürütürdü. Hayatının son dönemlerine doğru daha iyi İngilizce konuşmaya başlamıştı, banka ve market işlerini kolaylıkla halledebiliyordu ama o zamanlarda bile aksanı o kadar sertti ki insanlar onu anlamakta zorlanabiliyordu.

Ayrıca katı bir Katolik'ti ve bu da o yıllarda Wilmington'da tuhaf karşılanan bir özellikti. Her gün kiliseye gider ve akşamları da dua ederdi. Ve Steve her ne kadar ailesinin geleneklerini ve kilisedeki pazar ayinlerini takdir etse de rahip ona hep cemaatin çıkarlarından çok kilisenin kanunlarıyla ilgilenen, soğuk ve kibirli bir adam gibi gelirdi. Bazen aslında sık sık-sekiz yaşındayken Birinci Baptist Kilisesi'nden gelen müziği duymasaydı nasıl bir hayatı olacağını merak ederdi.

Kırk yıl sonra artık detayları unutmuştu. Bir akşamüstü kiliseden içeri girip Rahip Harris'i piyano çalarken dinlediğini hayal meyal anımsıyordu. Sonradan da kiliseye gitmeye devam ettiğine göre rahip onu hoş karşılamış olmalıydı. Ve Rahip Harris sonunda onun ilk piyano öğretmeni olmuştu. Zaman içinde kilisenin düzenlediği İncil çalışmalarına katılmaya sonra da ekmeye başlamıştı. Derken kilise birçok açıdan ikinci evi olmuştu ve Rahip Harris de artık ikinci babasıydı.

Annesinin bundan memnun olmadığını hatırlıyordu. Sınırlendiğinde annesi Rumence bir şeyler mırıldanırdı. Annesine göre bir Baptist kilisesi rahibinin oğluna piyano çalmayı öğretmesi, şeytanla seksek oynamakla aynı şeydi.

Yine de oğluna hiç engel olmadı ve bu kadarı yeterliydi. Veli toplantılarına katılmaması ya da ona hiç masal okuma-

ması ya da hiçbir komşunun ailesini barbekü partilerine davet etmemesi Steve için önemli değildi. Onun için önemli olan, annesinin tutkusunun peşinden gitmesine izin vermesi değildi sadece, aynı zamanda da altında yatan sebebe güvenmese bile oğlunu teşvik etmesiydi. Ve her nasılsa, müzikten para kazanma fikriyle dalga geçen babasının ona engel olmasına da izin vermemişti. Sırf bunun için bile annesini daima sevecekti.

Jonah hala koşturmaya devam ediyordu. Gerçi uçurtmanın buna ihtiyacı yoktu. Rüzgar onu havada tutmaya yetecek kadar kuvvetliydi. Steve iki dev koyu bulutun arasındaki Yarasa Adam sembolünü görebiliyordu. Bu bulutlar büyük ihtimalle yağmur habercisiydi. Yaz yağmuru uzun sürmese de -gökyüzü yeniden açılana kadar en fazla bir saat sürerdi- Steve, Jonah'ya eve dönme vaktinin geldiğini haber vermek için ayağa kalktı. Sadece birkaç adım atmıştı ki evinin arkasındaki kum tepesine giden, küçüklüğünde düzinelerce kez gördüğü o belli belirsiz izleri farketti ve kendi kendine gülümsedi.

"Hey, Jonah!" diye bağırdı izleri takip ederek. "Buraya gel! Görmeni istediğim bir şey var!"

Jonah kolunun altına sıkıştırdığı uçurtmayla babasına koştu. "Ne?"

Steve kum tepesinde yürüyerek kumsalla birleştiği yere gitti. Jonah yanına geldiğinde, yüzeyin birkaç santim altında sadece birkaç yumurta görünüyordu.

"Ne göstereceksin?" diye sordu Jonah.

"Karetta yuvası," diye cevap verdi Steve. "Ama çok yaklaşıma. Ve dokunma. Onları rahatsız etmek istemezsin."

Jonah elinde uçurtma ipiyle öne eğildi.

"Karetta nedir?" diye sordu nefes nefese, hala uçurtmayı kontrol etmeye çalışıyordu.

Steve yerden bir ağaç dalı aldı ve yuvanın etrafına geniş bir çember çizmeye başladı. "Bir tür denizkaplumbağı. Soyu tükenmek üzere olanlardan. Yumurtalarını bırakmak için akşamları kıyıya çıkarlar."

"Bizim evin arkasında mı?"

"Burası denizkaplumbağalarının yumurtalarını bıraktığı yerlerden biri. Fakat asıl bilmen gereken, soylarının tükenmek üzere olduğu. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ölmek üzereler," diye karşılık verdi Jonah. "Biliyorsun, Animal Planet'i ben de seyrediyorum."

Steve çemberi tamamladı ve ağaç dalını öteye attı. Ayağa kalkarken bir ağı hissetti fakat umursamadı. "Tam olarak değil. Anlamı şu, eğer onlara yardım etmezsek ve dikkatli olmazsak, bu yaratıklar yok olacak."

"Dinazorlar gibi mi?"

Steve tam cevap verecekti ki mutfaktaki telefonun çaldığını duydu. Evi havalandırmak için arka kapıyı açık bırakmıştı. Telefona yetişmek için koştu. Cevap verdiğinde nefes nefese kalmıştı.

"Baba?" dediğini duydu Ronnie'nin hattın öteki ucundan.

"Ronnie?"

"Beni almaya gelmelisin. Karakoldayım."

Steve eliyle burnunu ovaladı. "Tamam," dedi. "Hemen geliyorum."

Polis memuru Pete Johnson ona olanları anlattı. Steve, Ronnie'nin henüz bu konuyla ilgili konuşmaya hazır olmadığını farkındaydı. Ama bu, Jonah'nın umrunda değildi.

"Annem öfkeden kuduracak," dedi Jonah.

Steve, Ronnie'nin çenesinin kilitlendiğini gördü.

"Ben yapmadım," dedi.

"O zaman kim yaptı?"

"Bunu konuşmak istemiyorum," dedi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve arabanın kapısına yaslandı.

"Annemin hiç hoşuna gitmeyecek."

"Ben bir şey yapmadım!" diye tekrarladı Ronnie, Jonah'ya dönerek. "Ve ona bunu söylemeni istemiyorum." Babasına dönmeden önce ne kadar ciddi olduğunu göstermek için bir süre Jonah'ya baktı.

"Ben bir şey yapmadım baba," diye yineledi sonra. "Tanrı üzerine yemin ederim, yapmadım. Bana mutlaka inanmak zorundasın."

Kızının sesindeki çaresizliği duydu ancak Ronnie'den konuşurlarken Kim'in umutsuzluğunu hatırlamamak elinde değildi. Buraya geldiğinden beri kızının hareketlerini düşündü ve arkadaş olarak seçtiği insanları değerlendirdi.

Derin bir iç çekti, bütün enerjisi tükenmişti. Uzakta, güneş sıcak ve kızgın turuncu bir topa dönüşmüştü ve kızının her şeyden çok doğruyu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Sana inanıyorum," dedi.

Eve vardıklarında güneş batmak üzereydi. Steve kaplumbağa yuvasını kontrol etmek için dışarı çıktı. Carolina'ya özgü o muhteşem akşamlardan biriydi. Hafif bir rüzgar ve gökyüzünde binlerce farklı renkten oluşan bir battaniyeyi andıran bulutlar vardı. Ve denizin açıklarında yunuslar oynuyordu. Günde iki kere evin önünden geçerlerdi ve Steve, Jonah'ya yunusları göstermeyi aklının bir kenarına not aldı. Şüphesiz onlara dokunacak kadar yaklaşabilmek için açığa yüzmek isteyecekti. Gençken Steve de aynı şeyi denemiş ama asla başaramamıştı.

Kim'i aramak ve ona olanları anlatmak zorunda olduğunu düşündükçe kanı çekiliyordu. Bu fikri bir süreliğine erteleyerek yuvanın yanındaki kum tepesine oturdu ve kaplumbağaların izlerine baktı. Rüzgar ve gelen geçenler yüzünden çoğu tamamen silinmişti. Kum tepesinin kumsalla birleştiği yerdeki küçük çukurlar dışında yuva resmen görünmezdi ve görebildiği birkaç yumurta soluk ve pürüzsüz çakış taşlarını andırıyordu.

Kuma bir plastik köpük parçası uçmuştu. Onu almak için uzanırken Ronnie'nin yanına geldiğini farketti. Ağır adımlarla yürüyordu, kollarını kavuşturmuş ve başını da öne eğmişti. Bu yüzden saçları yüzünün büyük kısmını gizliyordu. Birkaç adım ötede durdu.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Buraya geldiğinden beri ilk kez sesinde hayalkırıklığı ya da öfke tınısı olmadan onunla konuşuyordu.

"Hayır," dedi. "Değilim."

"O zaman burada ne yapıyorsun?"

Steve yuvayı işaret etti. "Dün akşam bir denizkaplumbağası buraya yumurtalarını bırakmış. Daha önce hiç görmüş müydün?"

Ronnie başını iki yana sallayınca Steve konuşmaya devam etti. "Çok güzel yaratıklar. Kırmızımsı kahverengi bir kabukları var ve ağırlıkları üç yüz elli kiloya kadar çıkabiliyor. Kuzey Carolina yuva yaptıkları yerlerden biri. Yine de nesilleri tükenmek üzere. Sanırım bin kaplumbağadan sadece biri ergenliğe kadar yaşayabiliyor ve yumurtadan çıkana kadar rakunların yuvalarını mahvetmesini istemiyorum."

"Rakunlar burada yuva olduğunu nereden bilecek ki?"

"Dişi denizkaplumbağası, yumurtalarını bırakırken idrarını yapar. Rakunlar da bunun kokusunu alır ve yumurtaların

hepsini yer. Gençken, rıhtımın diğer tarafında bir yuva bulmuştum. Bir gün her şey yolunda derken öteki gün bütün yumurtalar kırılmıştı. Çok üzücüydü."

"Geçen gün verandada bir rakun gördüm."

"Biliyorum. Çöplere geliyor. İçeri girer girmez akvaryumu arayacağım. Umarım yarına kadar o kemirgenleri uzak tutmaya yaracak özel bir kafes getirirler."

"Peki bu akşam?"

"Sanırım bunu kadere bırakmak zorundayız."

Ronnie saçının bir tutamını kulağının arkasına itti. "Baba? Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

"Neden bana inandığı söyledin?"

Profilden bakınca, dönüştüğü genç kadını ve hatırladığı o ufak kızı görebiliyordu.

"Çünkü sana inanıyorum."

"Piyanoyu da bu yüzden mi duvarın arkasına gizledin?"

Ronnie doğrudan babasına bakmıyordu. "İçeri girince farketmemek imkansızdı."

Steve başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu seni sevdiğim için yaptım."

Ronnie kısa bir an gülümsedi ve tereddüt ederek babasının yanına oturdu. Birlikte, düzenli bir şekilde sahile vuran dalgaları seyrettiler. Yakında sular yükselecek ve sahilin yarısı yok olacaktı.

"Bana ne olacak?" diye sordu.

"Pete dükkanın sahibiyle konuşacak. O plakların bazıları koleksiyonlukmuş. Çok değerliler."

Ronnie midesinin bulandığını hissetti. "Anneme haber verdin mi?"

"Hayır."

"Verecek misin?"

"Muhtemelen."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Deniz kenarından ellerinde sörf tahtalarıyla birkaç sörfçü geçti. Uzakta, sular kabarıyor, yeniden şekillenmeden önce çarpışan dalgalar oluşturunuyordu.

"Akvaryumu ne zaman arayacaksın?"

"İçeri girince. Zaten Jonah da acıkmıştır. Akşam yemeğini hazırlasam iyi olur."

Ronnie yuvaya baktı. Midesindeki onca düğümle yemek yediğini hayal bile edemiyordu. "Bu akşam yumurtalara bir şey olmasını istemiyorum."

Steve kızına döndü. "Peki ne yapmak istiyorsun?"

Saatler sonra Steve, Jonah'yı yatırıp Ronnie'yi kontrol etmek için arka verandaya çıktı. Akvaryuma mesaj bıraktıktan sonra, kızının ihtiyacı olacağını düşündüğü malzemeleri almak için mağazaya gitmişti. Hafif bir uyku tulumu, kamp lambası, ucuz bir yastık ve biraz da böcek spreyi.

Ronnie'nin dışarıda uyuması fikrinden pek hoşlanmamıştı ama kızı çok kararlıydı ve yuvayı korumak istemesi Steve'in gururunu okşamıştı. Ronnie bir sorun çıkmayacağını söylemişti. Steve bir noktaya kadar ona güveniyordu. Manhattanda doğup büyüyen çoğu insan gibi o da dikkatli olmayı öğrenmiş ve dünyanın bazen tehlikeli bir yer olduğunu anlamıştı. Yeterince kadar olay görüp geçirmişti. Ayrıca yuva Steve'in yatak odasının camına -ki bu gece onu açık bırakmayı planlıyordu- elli adımdan yakındı, dolayısıyla başına bir şey gelirse Ronnie'yi duyacağından emindi. Rüzgarda savrulan kum tepesinin aldığı şekle ve yuvanın bulunduğu yere bakılırsa da

kumsaldan geçen birinin Ronnie'yi görmesi kesinlikle mümkün değildi.

Yine de daha sadece on yedi yaşındaydı ve Steve de onun babası olduğu için sonunda birkaç saatte bir onu kontrol etmek zorunda kalacağı ortadaydı. Vurup kafayı uyuması imkansızdı.

Ay ince bir hilalden ibaretti fakat gökyüzü açıktı. Ve gölgelerin arasında yürürken kızıyla arasında geçen konuşmayı düşündü. Piyanoyu sakladığını görünce ne hissettiğini merak etti. Ertesi sabah da ilk geldiği günkü gibi mi uyanacaktı? Bilmiyordu. Ronnie'nin uyuyan vücudunu seçecek kadar yaklaştığında yıldızların ışığı ve gölgelerin oyunu onu olduğundan aynı anda hem daha genç hem de daha olgun gösteriyordu. Kaybettiği ve bir daha asla geri alamayacağı yılları düşündü.

Kumsalda durup sağa sola baktı. Gördüğü kadarıyla dışarıda kimse yoktu. Böylece dönüp eve yöneldi. Koltuğa oturdu ve televizyonu açarak kanalları gezdi, ardından tekrar kapattı. Sonunda kendi odasına gidip yatağa girdi.

Neredeyse anında uyudu ama bir saat sonra tekrar kalktı. Canından çok sevdiği kızına bakmak için parmak uçlarında yeniden dışarı çıktı.

Ronnie

Uyandığında farketdiği ilk şey, her yerinin ağrıdığıydı. Sırtı tutulmuştu, boynu sızlıyordu ve nihayet doğrulacak cesareti topladığında da omzuna bıçak gibi bir sancı saplandı.

Dışarıda uyumayı tercih eden insanları hiçbir zaman anlamamıştı. Bazı arkadaşları kamp yapmayı methedip dururdu ama Ronnie daima bunun delilik olduğunu düşünmüştü. Yerde uyumak insanın canını *acıtır*yordu.

Ve bir de güneş vardı tabii. Buraya geldiğinden beri zaten çiftçilerle aynı saatte kalktığı düşünülürse bunun da aslında diğer günlerden farksız olduğuna kanaat getirdi. Daha saat yedi bile değildi herhalde. Güneş okyanusa yakındı ve birkaç insan şimdiden deniz kenarında köpeğini dolaştırma ya da koşuya çıkmıştı. Ama onlar yataklarında uyumuştular. Egzersiz bir yana, şu anda ayağa kalkıp yürümeyi bile hayal

edemiyordu. O anda sadece bayılmadan nefes almakta bile zorlanıyordu.

Doğrulup yavaşça ayağa kalkarken neden dışarıda yatmış aklına geldi. Hemen yuvayı kontrol edip kimsenin dokunmadığını görünce rahat bir nefes aldı ve yavaş yavaş tüm o ağrılar ve sancılar dinmeye başladı. Dalgın bir şekilde Blaze'in sahilde uyumaya nasıl dayandığını merak etti ve derken Blaze'in ona yaptıklarını hatırladı.

Hırsızlıktan tutuklanmıştı. Ciddi bir hırsızlıktan. *Soygun.*

Gözlerini kapayıp her şeyi baştan yaşadı. Polis memuru gelene kadar dükkan sahibinin bir an bile üzerinden ayırmadığı ateş püsküren gözleri. Onu karakola götürürken Memur Pete'in ciddi yüzü. Babasına açtığı o korkunç telefon. Ronnie eve dönerken arabada kusacağını sanmıştı.

Tüm yaşananlarda iyi olan tek bir nokta varsa o da babasının küplere binmemesiydi. Daha inanılmaz olanı da kızının masum olduğuna inandığını söylemesiydi. Üstelik annesini de hala aramıştı. Gerçi aradığı anda başına ne geleceği meçhuldü. Şüphesiz annesi bağırıp çağırarak ve babası da sonunda annesine söz verdiği için Ronnie'yi eve hapsedecekti. *Olaydan sonra annesi bir ay boyunca evden çıkmasını yasaklamıştı ve bu seferki ufak bir kazadan çok ama çok daha büyüktü.*

Yeniden midesi bulandı. Koca bir ayı kardeşiyle paylaştığı o küçük odada ve gelmeyi baştan beri hiç istemediği bu evde hapis geçireceğini hayal edemiyordu. İşler bundan daha beter bir hal alabilir miydi acaba? Kollarını başının üzerine doğru uzatarak gerinirken omuzlarına saplanan ağrıyla inledi. Acıyla irkilerek kollarını yavaşça aşağı sağkıttı.

Sonraki birkaç dakikayı eşyalarını arka verandaya taşıyarak geçirdi. Komşuların geceyi dışarıda geçirdiğini görmesi-

nin istemiyordu. Evlerinin ihtişamına bakılırsa, sabahları evlerinin balkonunda kahvelerini yudumlarken her şeyin bir tablo gibi kusursuz olmasını bekleyen insanlar olduklarını tahmin ediyordu. Dışarıda uyuyan bir insan muhtemelen kusursuzluk anlayışlarına ters düşerdi ve şu anda istediği son şey polisin yanından gelmesiydi. Ronnie böyle bir şansa sahipken, serserilikten bile tutuklanabilirdi.

İki turda ne var ne yok bütün eşyalarını topladı. Hepsini bir kerede taşıyacak enerjisi yoktu. Derken *Anna Karenina*'yı unuttuğunu farketti. Geçen akşam okumaya niyetlenmişti fakat o kadar yorgundu ki nemden mahvolmasını diye sonunda kitabı bir ağaç dalının altına saklamıştı. Kitabı almaya gittiğinde, üzerinde Blakelee Frenleri yazan bej rengi eşofman giymiş bir oğlan gördü. Elinde bir rulo sarı bant ve birkaç tane de çubuk vardı. Kumsaldan eve doğru yürüyor gibiydi.

Kitabı aldığı sırada oğlan iyice yaklaşmıştı. Ronnie ne yaptığını merak ederek ona yaklaştı ve tam o sırada çocuk ona döndü. Gözleri buluştuğunda, dilinin tutulduğunu hissettiği o nadir anlardan birini yaşadı.

Çocuğu üzerindeki üniformaya rağmen anında tanımıştı. Üzerinde tişört olmadan vücudunun o bronz ve kaslı hali, terden ıslanmış kahverengi saçları, bileğindeki makrame bilezik gözünün önüne geldi. Voleybol sahasında ona çarpan, arkadaşları az kalsın Marcus'la kavgaya girecek olan çocuğu.

Çocuk gelip önünde durdu ama o da ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. Konuşmak yerine sadece kıza baktı. Ronnie bunun delice bir fikir olduğunu bilse de, çocuğun sanki onu yeniden gördüğüne sevinmiş gibi bir hali vardı. Kızı tanıdığında yüzünde beliren ifade, ona gülümseyişi... Ama niye sevinmiş olsundu ki?

"Hey, sensin," dedi çocuk. "Günaydın."

Ronnie oğlanın sesindeki sıcak tonu farketmeden edemedi ama hala ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Akvaryumdan telefon geldi. Dün akşam biri arayıp kaplumbağa yuvası bulduğunu söylemiş. Benden gelip bir bakmamı istediler."

"Akvaryumda mı çalışıyorsun?"

Oğlan başını iki yana salladı. "Sadece gönüllü olarak. Babamın frenci dükkanında çalışıyorum. Burada kaplumbağa yuvası falan görmedin, değil mi?"

Ronnie biraz rahatladığını hissetti. "Şurada," dedi eliyle işaret ederek.

"Hey, bu harika." Oğlan gülümsedi. "Ben de evin yakınında olmasını umuyordum."

"Neden?"

"Fırtına yüzünden. Dalgalar yuvaya vurursa yumurtalar ölür."

"Ama onlar denizkaplumbağası."

Çocuk ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum. Bana da hiç mantıklı gelmiyor ama doğa böyle işliyor işte. Geçen seneki tropik fırtınada bir sürü yuva kaybettik. Çok üzücüydü. Biliyorsun, nesilleri tükenmek üzere. Bin taneden sadece biri hayatta kalabiliyor."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Oğlan etkilenmişe benziyordu.

"Babam anlattı."

"Ah," dedi. Sıcakkanlı bir edayla kumsala doğru elini salladı. "Sanırım bu civarda yaşıyorsun ha?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Sadece sohbet etmeye çalışıyordum," dedi çocuk. Tavırları rahattı. "Bu arada benim adım Will."

"Merhaba Will."

Oğlan sustu. "Enteresan."

"Ne?"

"Genelde biri kendini tanıttığında karşısındaki de aynıını yapar."

"Ben çoğu insan gibi değilim." Ronnie aralarındaki mesafeyi korumaya özen göstererek kollarını çok bilmiş bir edayla kavuşturdu.

"O kadarını zaten ben de anladım." Gülümsedi. "Voleybol maçında sana çarptığım için üzgünüm."

"Zaten özür dilemiştin, unuttun mu?"

"Biliyorum. Ama oldukça sinirli gibiydin."

"Tişörtüme kola döküldü."

"Çok afedersin. Gerçekten... Yine de etrafına daha çok dikkat etmelisin."

"Afedersin?"

"Hızlı bir oyundur."

Ronnie ellerini kalçasına koydu. "Benim hatam olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Sadece bir daha olmaması için söyledim. Dediğim gibi, olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissettim."

Ronnie, Will'in onunla flört etmeye çalıştığını anladı ancak nedenini bilmiyordu. Hiç mantıklı değildi. Ronnie bu çocuğun tipi olamazdı ve açık konuşmak gerekirse Will de onun tipi değildi. Fakat sabahın bu saatinde neler döndüğünü anlamakla uğraşacak hali yoktu. Aksine, asıl meseleye dönmenin daha iyi bir fikir olduğunu düşünerek oğlanın elindekileri işaret etti. "O bant rakunları nasıl uzak tutacak?"

"Tutmayacak. Ben sadece yuvayı işaretlemeye geldim. Çukurun etrafını bu bantla saracağım ki kafesi yerleştirmeye gelecek olan adamlar yuvanın nerede olduğunu anlasın."

"Peki kafesi ne zaman getirecekler?"

"Bilmem." Oğlan omuz silkti. "Herhalde birkaç gün içinde getirirler."

Ronnie uyanırken çektiği acıyı hatırladı ve başını iki yana sallamaya başladı. "Hayır, olmaz. Onları hemen ara ve yuvayı korumak için *bugün* bir şeyler yapmalarını söyle. Onlara dün akşam yuvanın etrafında dolaşan bir rakun gördüğümü anlat."

"Gördün mü?"

"Sen sadece öyle söyle, tamam mı?"

"İşimi bitirir bitirmez ararım, söz."

Ronnie bunun tahmin ettiğinden daha *kolay* olduğunu düşünerek gözlerini kısıp oğlana baktı ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan babası verandaya çıktı.

"Günaydın tatlım," diye bağırdı. "Kahvaltı hazır."

Will önce Ronnie'nin babasına, sonra da kızı baktı. "Burada mı yaşıyorsun?"

Ronnie cevap vermek yerine geriye doğru bir adım attı. "Sen sadece akvaryumdaki adamları ara, tamam mı?"

Eve doğru yürüdü, verandaya çıktığında Will'in arkasından bağırdığını duydu.

"Hey!"

Döndü.

"Bana adını söylemedin."

"Hayır," diye cevap verdi Ronnie. "Sanırım söylemedim."

Kapıya yönelirken arkasına bakmaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamadan omzunun üstünden kaçamak bir bakış attı.

Oğlan tek kaşını kaldırdığında bunu yapuğuna pişman oldu. Yine de adını söylemediği için memnundu.

Mutfakta babası kızartma tavasının önünde durmuş spatulayla içindekini karıştırıyordu. Yanındaki tezgahta bir paket tortilla duruyordu ve pişirdiği her neyse mükemmel koktuğu kesindi. Üstelik önceki gün akşamüstünden beri hiçbir şey yememişti.

"Selam," dedi babası omzunun üstünden. "Kiminle konuşuyordun?"

"Akvaryumdan bir çocuk. Yuvayı işaretlemek için gelmiş. Sen ne pişiriyorsun?"

"Vejetaryen kahvaltı burritosu."

"Dalga geçiyorsun."

"İçinde pirinç, fasulye ve tofu var. Hepsini tortillaya koyacağım. Umarım beğenirsin. Tarifini internette buldum, bu yüzden tadının neye benzediğini ben de bilmiyorum."

"Eminim güzeldir," dedi Ronnie. Kollarını kavuşturup kafasındaki soruyu bir an önce aradan çıkarmanın en iyisi olacağına karar verdi. "Annemle konuştun mu?"

Babası başını iki yana salladı. "Hayır, daha değil. Sabah Pete'i aradım. Mağazanın sahibiyle henüz görüşmediğini söyledi. Kadın şehir dışındaymış."

"Kadın mı?"

"Görünüşe bakılırsa orada çalışan adam dükkan sahibiyle kuzenmiş. Pete dükkanın sahibini iyi tanıdığını söyledi."

"Ya," dedi Ronnie bunun ne işe yarayacağını merak ederek.

Babası spatulayı tavaya vurdu. "Neyse, tüm detayları öğrenene kadar anneni arama işini ertelemeye karar verdim. Onu gereksiz yere telaşlandırmak istemem."

"Yani ona söylemesen de olur mu?"
"Eğer sen aksini istemiyorsan."

"Hayır, sorun değil," dedi Ronnie çabucak. "Haklısın. Muhtemelen beklesek daha iyi olur."

"Tamam," diye kabul etti babası. Son bir kez daha karıştırdıktan sonra ocağı kapattı. "Sanırım yemek hazır. Aç mısın?"
"Ölüyorum," diye itiraf etti Ronnie.

Kız masaya yaklaşırken Steve dolaptan tabak çıkardı ve üzerine tortillayı yerleştirdikten sonra içine karışımından birkaç kaşık ekledi. Tabacı kızı uzattı. "Yeter mi?"
"Artar bile," dedi Ronnie.

"Kahve de ister misin? Hazırda var." Kahve fincanlarına uzandı ve birini Ronnie'ye verdi. "Jonah sık sık Starbucks'a gittiğinden bahsetti, ben de bu yüzden kahve aldım. Onlarınkı kadar iyi olmayabilir tabii ama elimden ancak bu kadar geliyor."

Ronnie bardağı eline alıp babasına baktı. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"
"Neden davranmayayım?"

Çünkü ben sana kötü davrandım, diyebilirdi. Ama demedi. "Sağol," diye mırıldandı. Her şey Alacakaranlık dizisinden tuhaf bir bölüme benziyordu. Sanki geçen üç yıl aniden babasının hafızasından silinmişti.

Kendine biraz kahve koydu ve masaya oturdu. Bir dakika sonra Steve de kendi tabağıyla ona katıldı ve burritosunu sarmaya başladı.

"Dün gece nasıldır? Uyuyabildin mi?"

"Evet, uyudum. Ama uyanmak kolay olmadı."

"Minder gibi bir şey alman gerektiğini oldukça geç fark edebildim."

"Boşver! Önemli değil. Kahvaltıdan sonra sanırım biraz uzanacağım. Çok yorgunum. Son birkaç gün nasıl zordu anlatamam."

"O zaman belki kahve içmemelisin."

"Farketmez. İnan bana, yattığım anda bayılırım."

Transformes pijaması ve darmadağın saçlarıyla mutfaktan içeri Jonah girdi. Ronnie elinde olmadan gülümsedi.

"Günaydın Jonah," dedi.

"Kaplumbağalar iyi mi?"

"İyiler," dedi.

"Aferin," dedi Jonah. Ocağa doğru yürürken sırtını kaşdı.

"Kahvaltıda ne var?"

"Burrito," diye cevap verdi babası.

Jonah tereddüt ederek tavanın içindekini karıştırdı, sonra da tezgahtakilere baktı. "Sakın bana karanlık bölgeye geçtiğini söyleme baba!"

Steve kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Güzel oldu."

"Tofu! İğrenç!"

Ronnie masadan kalkarken güldü. "Turtaya ne dersin?"

Jonah bunun bir tür hileli soru olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibiydi. "Çikolatalı sütlü yanında mı?"

Ronnie babasına baktı.

"Buzdolabında bolca var," dedi.

Ronnie kardeşine bir bardak süt doldurdu ve masaya koydu. Jonah kıpırdamadı. "Tamam, neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu hiç normal değil," dedi Jonah. "Birileri kızgın olmalı. Sabahları biri hep kızgın olur."

"Benden mi bahsediyorsun?" diye sordu Ronnie. Fırına iki parça turta koydu. "Ben hep neşeliyimdir."

"Ya, tabii," dedi Jonah. Gözlerini kısarak ablasına baktı. "Sen kaplımbağaların iyi olduğundan emin misin? Çünkü ikiniz de onlar ölmüş gibi davranıyorsunuz."

"İyiler. Gerçekten," diye onu temin etti Ronnie. "Gidip bir bakacağım."

"Git bak."

Jonah ablasını süzdü. "Kahvaltıdan sonra," diye ekledi.

Steve gülümsedi ve kızına baktı. "Ee, bugünkü programın ne?" diye sordu. "Şekerlemeden sonra?"

Jonah sütüne uzandı. "Sen hiçbir zaman şekerleme yapmazsın."

"Yorgunken yaparım."

"Hayır," dedi Jonah başını iki yana sallayarak. "Bir terslik var." Sütünü masaya geri koydu. "Garip bir şeyler dönüyor ve ben ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Ronnie kahvaltısını bitirdikten sonra -ve Jonah sonunda sakinleşince- odasına çekildi. Steve de birkaç havluyla peşinden gelip onları pencereye astı. Gerçi bugün Ronnie'nin havluya falan ihtiyacı yoktu. Kafası yastığa değer değmez uykuya daldı ve akşamüstü ter içinde uyandı. Uzun, serin bir düşün ardından babasıyla Jonah'ya ne yapacağını haber vermek için atölyeye gitti. Babası hala cezadan falan bahsetmemişti.

Elbette onu sonra cezalandırmayı düşünüyor da olabilir. Yani polisle ya da annesiyle konuştuktan sonra. Ya da belki de ona doğruyu söylemişti. Belki de gerçekten masum olduğuna inanıyordu.

Bu harika olmaz mıydı?

Her koşulda Blaze'le konuşmak zorundaydı ve sonraki birkaç saati onu arayarak geçirdi. Blaze'in annesinin evine ve res-

torana baktı ve içeri girmeye cesaret edemese de müzik dükkanını da kontrol etti. Kalbi gümbür gümbür atarken müdürün arkasının dönük olduğu bir anı kolladı ama Blaze orada da değildi.

Rhuma gidip sahile baktı. Blaze, Bower's Point'te olabilir-di, sonuçta orası Marcus ve çetesinin bir numaralı mekanıydı ama Ronnie oraya gitmek istemiyordu. Marcus'un yanındayken Blaze'in aklını başına getirmeye çalışmak bir yana, o oğlanı tekrar görmeye bile katlanamayacaktı.

Tam pes edip eve gitmek üzereyken sahilin az ötesindeki bir kum tepesinin arkasından Blaze'in çıktığını gördü. Koşarak rıhtımın basamaklarından indi, kızı gözden kaybetmemek için sahilde koşmaya başladı. Blaze, Ronnie'nin ona doğru geldiğini farkettiye bile umursamış görünmüyordu. Ronnie yaklaşıp kum tepesinin üstüne oturdu ve suya baktı.

"Polise ne yaptığını söylemek zorundasın" dedi Ronnie doğrudan konuya girerek.

"Ben bir şey yapmadım. Ve yakalanan da sensin!"

Ronnie'nin içinden kızı sarsmak geldi. "O kırk beşlikleri ve CD'leri çantama sen koydun!"

"Hayır, koymadım!"

"CD'ler senin dinlediklerindi!"

"Ve onları son gördüğümde hala kulaklığın yanında duruyorlardı." Blaze onun yüzüne bakmıyordu.

Ronnie yanaklarına kan hücum ettiğini hissetti. "Bu çok ciddi bir konu Blaze. Bu benim hayatım. Soygundan hüküm giyebilirim! Ve sana daha önce başıma gelenleri anlatmışım!"

"Ah, her neyse."

Ronnie patlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana bunu neden yapıyorsun?"

Blaze oturduğu yerden kalkıp kotundaki kumları temizledi. "Sana hiçbir şey yapmıyorum," dedi. Sesi soğuk ve duyulmaktan yoksundu. "Ve bu sabah polise de aynısını söyledim."

Ronnie hayretle, Blaze'in söylediklerine gerçekten inanmış gibi bir havayla uzaklaşmasını izledi.

Ruhtıma gitti.

Babasının Memur Pete'le konuşur konuşmaz Blaze'in söylediklerini öğreneceğini bildiğinden eve dönmek istemiyordu. Evet, belki babası her şeye rağmen tüm bu olanlarla ilgili soğukkanlılığını koruyabilirdi. Ama ya baştan beri ona gerçekten inanmadıysa?

Ve Blaze bunu neden yapıyordu? Marcus yüzünden mi? Ya geçen akşamki tavrı yüzünden Ronnie'ye kızgın olan Marcus kızın kafasına girmişti ya da Blaze gerçekten Ronnie'nin erkek arkadaşını çalmaya çalıştığına inanıyordu. Şu anda ikinci şık daha mantıklı görünüyordu ama sonuçta hangisi olduğu fark etmezdi. Blaze'in gerekçesi ne olursa olsun yalan söylüyordu ve Ronnie'nin hayatını mahvetmeye kararlı görünüyordu.

Kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişti ama midesi yine düğüm düğüm olduğu için kendini aç hissetmiyordu. Güneş batana kadar ruhtımda oturup suyun renginin maviden griye ve sonunda kömür rengine dönüşmesini izledi. Yalnız değildi. Ruhtım boyunca insanlar balık tutuyordu ve anladığı kadarıyla henüz kimsenin olmasına balık vurmamıştı. Bir saat önce ellerinde sandviçleri ve uçurtmalarıyla genç bir çift gelmişti. Birbirlerine nasıl sevgiyle baktıklarını gördü. Üniversitede okuduklarını tahmin etti. Ondan en fazla birkaç yaş büyüktüler fakat aralarında daha önce hiçbir ilişkisinde yaşamadığı rahat bir sevgi olduğu belliydi. Evet, onun da erkek arkadaşları ol-

muştu ama henüz aşkı tatmamıştı ve bazen bundan sonra tatabileceğinden de şüphe ederdi. Ailesi boşandıktan sonra, diğer çoğu arkadaşı gibi o da ilişkilere şüpheyle yaklaşmaya başlamıştı. Arkadaşlarının çoğunun annesiyle babası da boşanmıştı. Belki de aşka güvensizliklerinde bu durumun da etkisi vardı.

Güneşin son ışıkları da gökyüzünde kaybolurken eve doğru yola koyuldu. Bu akşam eve düzgün bir saatte gitmek istiyordu. Babasına, anlayışlı yaklaşımına ne kadar minnettar olduğunu göstermek için en azından bu kadarını yapabiliirdi. Ve gündüz yaptığı şekerlemeye rağmen hala yorgundu.

Ruhtımın başına geldiğinde sahilden yürümek yerine çarşının içinden geçmeyi tercih etti. Restoranın köşesinden döndüğü anda da yanlış seçim yaptığını farketti. Belli belirsiz bir silüet bir arabanın kaportasına yaslanmış, elinde bir ateş topu tutuyordu.

Marcus.

Fakat bu sefer yalnızdı. Ronnie nefesinin kesildiğini hissederek bir anda donakaldı.

Marcus arabadan uzaklaştı ve sokak lambaları yüzünde ışık oyunları oynarken ona doğru yürümeye başladı. Ateş topunu elinin arkasında yuvarladı ve gözlerini kızın üzerinden ayırmadan topu tekrar avcuna aldı. Elini sıkarak topu söndürdü ve kıza yaklaştı.

"Merhaba Ronnie," dedi. Yüzündeki tebessüm onu iyice ürktücü yapıyordu.

Ronnie oğlana ondan korkmadığını göstermek için yerinden kıpırdamadı. Gerçi korkmuyor değildi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sesindeki ufak titremeden nefret ederek.

"Seni yürürken gördüm ve bir merhaba demek istedim."

"Dedin," dedi Ronnie. "Görüşürüz."

Tam yanından geçip gidecekti ki Marcus yolunu kesti.

"Blaze'le aranızın bozuk olduğunu duydum," diye fısıldadı.

Ronnie tüm vücudu karıncalanarak geri çekildi. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Ona güvenmeyecek kadar çok şey biliyorum."

"Konuşacak havamda değilim."

Yeniden yürümeye başlayıp oğlanın yanından geçti ve Marcus bu kez ona engel olmadı.

"Böyle çekip gitme. Seni arıyordum çünkü onu bundan vazgeçirebileceğimi bilmeni istedim."

Ronnie istemese de tereddüt etti. Marcus'un gözleri üzerindeydi.

"Gerçekten çok kıskanç olduğu konusunda seni uyarmıyordum."

"Bu yüzden işleri böyle berbat ettin, değil mi?"

"Ben dün gece sadece şaka yaptım. Komik olduğunu düşünmüştüm. Sana bunları yapacağını tahmin ettiğimi mi sanıyorsun?"

Tabii ki tahmin ediyordun, diye içinden geçirdi Ronnie. Ve istediğin de buydu.

"O zaman düzelt," dedi. "Blaze'le konuş, ne yapman gerekiyorsa yap."

Marcus başını iki yana salladı. "Beni duymadın sanırım. Onu ikna edebileceğimi söyledim. Eğer..."

"Eğer ne?"

Aralarındaki mesafe iyice kapandı. Ronnie sokağın ıssız olduğunu farketti. Etrafta ne bir insan ne de araba vardı.

"Ben... arkadaş olabileceğimizi düşünüyordum."

Ronnie yanaklarının yeniden kızardığını hissetti ve kendine hakim olamadan kelime ağzından çıkıverdi. "Ne?"

"Beni duydun. Ve her şeyi halledebilirim."

Marcus'un ona dokunacak kadar yakınında durduğunu farketti ve aniden geri adım attı. "Benden uzak dur!"

Arkasını döndü ve koşmaya başladı. Oğlanın peşinden geleceğini biliyordu, bölgeyi ondan daha iyi tanıdığının farkındaydı ve onu yakalayacak diye ödü kopuyordu. Kalbinin hızla çarptığını hissetti, nefesi hızlanmıştı.

Evi çok uzakta değildi ama Ronnie formdan düşmüştü. Korku ve adrenaline rağmen bacakları giderek ağırlaşıyordu. Daha fazla koşamayacaktı. Bir sokağa saparken omzunun üzerinden arkasına bakma fırsatı oldu.

Yalnızdı. Arkasında hiç kimse bile yoktu.

Eve döndüğünde Ronnie hemen içeri girmede. Oturma odasındaki ışık açıldı ama babasının karşısına çıkmadan önce kendini biraz toparlamak istiyordu. Babası onu böyle korkmuş halde görmese iyi olurdu. Ön verandanın basamaklarına oturdu.

Tepesinde yıldızlar dans ediyor, ay ufukta ışıldıyordu. Okyanustan gelen nemli hava tuz ve deniz kokuyordu. Herhalde en ilkel kokulardan biriydi bu. Başka zaman olsa bu koku onu rahatlatırdı. Oysa şimdi, diğer her şey gibi bu da ona yabancı geliyordu.

Önce Blaze. Sonra Marcus. Buradaki herkes deli miydi?

Marcus kesinlikle deliydi. Şey, belki teknik olarak değil. Zeki, kurnazdı ve büyük ihtimalle empatiden tamamen yoksundu. Sadece kendini ve kendi isteklerini düşünen insanlardandı. Geçen kış İngilizce sınıfında çağdaş yazarlardan birinin

bir romanını okumak zorundaydı ve *Kızuların Sessizliği*'ni seçmişti. Kitaptaki ana karakter Hannibal Lecter'in bir psikopat değil sosyopat olduğunu öğrenmişti ve ilk kez o zaman ikisinin birbirinden farklı olduğunu anlamıştı. Marcus her ne kadar katil ruhlu bir yamyam olmasa da Hannibal'la ikisinin birçok yönden benzediğini hissediyordu. En azından dünyaya bakış açıları aynıydı.

Oysa Blaze... O sadece...

Ronnie tam olarak emin değildi. Blaze duygularının esiriydi, orası kesindi. Ayrıca öfkeli ve kıskançtı da. Ama birlikte geçirdikleri o gün boyunca kızda bir terslik olduğundan hiç şüphelenmemişti. Duygusal bir harabe olması ve hormonlarının azgın fırtınasına yenik düşmesi dışında.

Derin bir iç çekti ve elini saçlarının arasında gezdirdi. İçeri girmeyi gerçekten hiç istemiyordu. Babasıyla yapacağı konuşmayı kafasının içinde şimdiden duyabiliyordu.

Selam tatlım, günün nasıldı?

İyi değildi. Blaze çıkarıcı bir sosyopatın büyüüne kapılmış durumda ve bu yüzden bu sabah polislerle yalan söylediği için hapse gireceğim. Ve bu arada o sosyopat benimle yatmak istediğini söylemekle kalmadı, üstelik bir de beni kovalayarak ödümü koparttı. Senin günün nasıldı?

Büyük ihtimalle babasının yemekten sonra dört gözle beklediği türde bir sohbet değildi bu. Hepsi gerçek bile olsa.

Yani numara yapması gerekecekti. İç çekerek verandanın basamaklarından kalktı ve kapıya yöneldi.

Babası koltukta, kucağında kenarları kıvrılmış bir İncil'e oturuyordu. Kızının içeri girdiğini görünce kitabı kapattı.

"Selam tatlım, neler yaptın?"

Tam tahmin ettiği gibi.

Ronnie zorla gülümsedi, elinden geldikince neşeli davranmaya özen gösterdi. "Blaze'le konuşamadım," dedi.

Normal davranmak zordu ama bir şekilde başardı. İçeri girer girmez babası onu peşinden mutfığa gelmeye zorladı. Yine makarna pişirmişti. Domatesli, patlıcanlı ve kabaklı penne. Jonah, Papaz Harris'in gündüz bir merhaba demek için uğradığında getirdiği *Star Wars* Legolarıyla oynarken Ronnie'yle babası da yemek yedi.

Yemekten sonra hep birlikte oturma odasına geçtiler ve Steve kızının konuşmak istemediğini sezip İncil'ini okumaya devam ederken Ronnie de annesinin bayılacağına yeminler ettiği *Anna Karenina*'ya gömüldü. Kitap fena görünmese de Ronnie bir türlü konsantre olamıyordu. Sorun yalnızca Blaze ve Marcus değildi, İncil okuyan babası da dikkatini dağıtıyordu. Geçmişini düşünürken babasını daha önce hiç İncil okurken görmediğini farketti. Belki o zamanlar da okuyordu ama Ronnie hiç görmemişti.

Jonah, legolarıyla oynamayı bitirdi ve yatacağını söyledi. Ronnie odaya gitmeden önce oğlanın uyumuş olmasını dileyerek ona biraz zaman verdi, ardından kitabı elinden bıraktı ve koltuktan kalktı.

"İyi geceler tatlım," dedi babası. "Senin için kolay olmadığımı biliyorum ama burada olduğun için inanılmaz derecede çok mutluyum."

Ronnie odadan çıkmadan önce duraksadı ve babasının yanına gitti. Eğildi ve üç yıldır ilk defa babasını yanağından öptü.

"İyi geceler baba."

Ronnie karanlık yatak odasında bitkin bir halde yatağına oturdu. Ağlamak istemese de, ağlamaktan *nefret* ederdi, yaşadığı duygu patlamasına engel olamıyordu. Kesik kesik nefes aldı.

"Durma ağla," diye fısıldadığını duydu Jonah'nın.

"Harika," diye düşündü. Tam da ihtiyacı olan şey!

"Ağlamıyorum," dedi.

"Sesin ağlıyormuşsun gibi geliyor."

"Ağlamıyorum."

"Sorun değil. Beni rahatsız etmiyorsun."

Ronnie kendini kontrol etmeye çalışarak burnunu çekti ve sabah yastığının altına tıktığı pijamasını aldı. Onları göğsüne bastırarak üzerini değiştirmek için banyoya gitti. Yürürken camdan dışarı baktı. Gökyüzünde yükselen ay, kumların üzerinde parlıyordu ve kaplumbağa yuvasına doğru döndüğünde gölgelerin arasında ani bir hareket farketti.

Rakun havayı kokladıktan sonra, etrafında yalnızca sarı bir uyarı şeridi olan yuvaya doğru ilerlemeye başladı.

"Ah, kahretsin!"

Pijamalarını yere attı ve odadan dışarı fırladı. Koşarak oturma odasından ve mutfaktan geçerken babasının hayal meyal "Neler oluyor?" diye bağırdığını duydu. Cevap bile vermeden kendini çoktan dışarı atmıştı bile. Kum tepesine koşturarak kollarını havaya savurup bağırmaya başladı.

"Hayır! Dur! Git buradan!"

Rakun başını kaldırdı, ardından süratle oradan kaçtı. Kum tepesinden inerek çimenlerin arasında gözden kayboldu.

"Neler oluyor? Sorun nedir?"

Arkasını dönünce babasıyla Jonah'nın verandada durduğunu gördü.

"Kafesi getirmemişler!"

13

Will

B lakelee Frenleri açılalı daha on dakika geçmemişti ki, Will kızın giriş kapısından içeri dalıp doğrudan servis merkezine geldiğini gördü.

Ellerini havluya silerek kıza doğru yürüdü.

"Selam," dedi gülümseyerek. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Hiçbir işe yaramadığın için sağol!" diye tersledi kız.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden çok küçük ve basit bir şey istedim! Kafesi getirmeleri için bir telefon edecektin sadece! Ama o kadarını bile yapamadın!"

"Dur bir dakika. Neler oluyor?" Will gözlerini kırıştırdı.

"Sana bir rakun gördüğümü söyledim! Sana rakunun yuvaya geleceğini söyledim!"

"Yuvaya bir şey mi oldu?"

nikten sonra aradım ve iş çıkışında da bir kez daha aradım. Beni dinlemen için bunu daha kaç kere söylemem gerek?"

Kız yürümeyi bıraktı ama ona dönmedi. Will de konuşmaya devam etti. "Ve bu sabah da sen gittikten sonra dosdoğru akvaryuma gidip müdürle konuştum. Sabaha kafesi getireceklerini söyledi. Bugün gelemiyorlar çünkü Holden Sahili'nde sekiz yuva daha varmış."

Kız yavaşça döndü ve onun doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi yüzünü inceledi.

"Bunun bu akşam da kaplumbağalarımıza bir yararı olmayacak, değil mi?"

"Senin kaplumbağaların mı?"

"Evet," dedi kız. Sesinin tonu ısrarlıydı. "Beni evim. Benim kaplumbağalarım."

Ve cümlesini bitirince tekrar arkasını döndü ve bu kez Will'in orada olup olmadığını umursamadan eve girdi.

Ondan hoşlanıyordu, bu kadar basitti işte.

İşe dönerken ondan neden hoşlandığından hala emin değildi ama bir kez olsun işini bırakıp Ashley'nin peşinden gitmemiştir. Bu kızı ne zaman görse kız bir şekilde onu şaşırtmayı başarıyordu. Aklındakileri çekinmeden söylemesi ve o sert tavırları hoşuna gidiyordu. Ve ne yazık ki hala kızın üzerine de iyi bir izlenim bırakamamıştı. Önce üzerine kola dökmüş, sonra az kalsın karışacağı bir kavgada kızı görmüş ve bu sabah da tembel ya da gerizekalının teki olduğunu düşünmesine sebep olmuştu.

Elbette tüm bunları derin etmesine gerek yoktu. Arkadaşları değillerdi, hatta kızı doğru düzgün tanımıyordu bile. Ama nedense kızın onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu.

Ve sadece önemsemekle kalmıyor, kulağa ne kadar çılgınca gelse gelsin, onun kendisiyle ilgili iyi fikirlere sahip olmasını da istiyordu.

Bu tuhaf bir deneyimdi, onun için yeniydi ve günün geri kalanında dükkanda çalışırken -kaçırdığı zamanı telafi etmek için öğle tatilinde de çalışmıştı- kendini yeniden kızı düşünürken buldu. Kızın konuşmasında ve hareketlerinde saf bir şeyler seziniyordu. O sert görünüşünün altında şefkatli ve iyi yürekli bir şeyler yatıyordu. Bu öyle bir şeydi ki şu dakikaya kadar kızı hayalkırıklığına uğratmışsa bile, hala hatalarını telafi etme şansı var gibiydi.

O akşam ilerleyen saatlerde, kızı tıpkı tahmin ettiği gibi yine aynı yerde buldu. Kucağında kitabıyla bir plaj sandalyesinde oturmuş, ufak bir kamp ışığının altında kitap okuyordu.

Oğlan yanına yaklaşırken başını kaldırdı, ardından ne şaşkın ne de hoşnut bir tavır takınarak okumaya kaldığı yerden devam etti.

"Burada olacağını tahmin etmiştim," dedi Will. "Senin evin, senin kaplumbağaların."

Kız karşılık vermeyince Will gözleriyle etrafı taradı. Saat henüz çok geç değildi ve yaşadığı ufak evin perdelerinin arkasında gölgeler hareket ediyordu.

"Rakundan iz var mı?"

Kız cevap vermek yerine kitabın sayfasını çevirdi.

"Dur ben tahmin edeyim. Bana soğuk davranacaksın, değil mi?"

Bunun üzerine kız derin bir iç çekti. "Senin arkadaşlarının yanında olup aynada kendini süzmen gerekmiyor mu?"

Oğlan bir kahkaha attı. "Komiksin. Bunu hatırlamalıyım."

"Komik olmaya çalışmıyorum. Ciddiyim."

"Ah, çünkü sen çok güzelsin, değil mi?"

Kız karşılık olarak kitabına geri döndü ama Will onun gerçekten okumadığını anlamıştı. Kızın yanına oturdu.

"*Bütün mutlu aileler birbirine benzer, her mutsuz ailenin mutsuzluğu kendine özgüdür,*" diye alıntı yaptı kitabı işaret ederek. "Kitabının ilk cümlesi bu. Bunun hep doğru olduğunu düşünmüşümdür. Ya da belki İngilizce öğretmenimin söyledikleri yüzünden. Tam olarak hatırlamıyorum. Geçen yıl okumuştum."

"Ailen okuma bildiğin için senin gurur duyuyordur."

"Öyle. *Şapkadaki Kedi*'yle ilgili bir kompozisyon yazdığım da bana midilli almışlardı."

"Bu Tolstoy okuduğunu iddia etmenden önce miydi, sonra mı?"

"Ah, demek dinliyorsun. Sadece emin olmak istedim." Çocuk kollarını ufka doğru açtı. "Güzel bir gece, değil mi? Böyle geceleri hep sevmişimdir. Karanlıkta dalgaların sesi insanı dinlendiriyor, sen ne dersin?" Sustu.

Kız kitabını kapattı. "Bu tam saha baskı nedir?"

"Kaplumbağaları seven insanlar hoşuma gidiyor."

"O zaman git akvaryumdaki dostlarınla takıl. Ah, dur, yapamazsın. Çünkü onlar diğer kaplumbağaları kurtarmakla meşgul ve diğer kankaların da şu anda tırnaklarına oje sürüp saçlarını fönلüyor, değil mi?"

"Muhtemelen. Ben sadece burada arkadaşla ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

"Ben iyiyim," diye tersledi kız. "Artık gidebilirsin."

"Burası halka açık bir plaj. Burası hoşuma gidiyor."

"Yani kalacaksın, öyle mi?"

"Sanırım öyle."

"O zaman benim içeri girmemin senin için bir sakıncası yoktur herhalde?"

Oğlan oturduğu yerde doğruldu ve tek elini çenesine götürdü. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yani bütün gece burada kalacağımın nasıl emin olabilirsin ki? Ve şu belalı rakunu da düşünürsek..."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu kız.

"Başlangıç olarak adına ne dersin?"

Kız havluyu eline alıp bacaklarının üzerine serdi. "Ronnie," dedi. "Veronica'nın kısaltması."

Oğlan kollarını geriye doğru atarak hafifçe uzandı. "Pekala Ronnie, senin hikayen ne?"

"Sana ne?"

"Bana bir fırsat veremez misin?" dedi Will kıza dönerek. "Burada çabalıyorum, tamam mı?"

Kızın söyledikleriyle ilgili ne düşündüğünden emin değildi ama saçlarını kafasının arkasında atkuyruğu yaparken onu kolay kolay başından savamayacağı fikrine alışmaya başlıyormuş gibi görünüyordu.

"Tamam. Annem ve erkek kardeşimle birlikte New York'ta yaşıyorum ama annem yazı babamızla birlikte geçirmemiz için bizi buraya gönderdi. Ve şimdi de bir voleybol oyuncusu virgül yağlı bir maymun virgül akvaryum gönüllüsü bana asılmaya çalışırken kaplumbağalara bakıcılık yapıyorum."

"Sana asılmıyorum," diye karşı çıktı Will.

"Asılmıyor musun?"

"İnan bana, asılsaydım, cazibeme asla karşı koyamazdın."

Geldiğinden beri Will ilk kez kızın güldüğünü duydu. Bu iyiye işaretti. Böylece konuşmaya devam etti.

"Aslında buraya kafes yüzünden kendimi kötü hissettiğim için geldim ve senin tek başına kalmanı istemedim. Önce de söylediğim gibi, burası halka açık bir plaj ve yanına kimin geleceğini asla bilemezsin."

"Senin gibi mi?"

"Korkman gereken ben değilim. Her yerde kötü insanlar var. Burada bile."

"Ve tahmin edeyim. Sen beni koruyacaksın, öyle mi?"

"Eğer gerekirse, seni ne pahasına olursa olsun korurum."

Kız karşılık vermedi ama Will onu şaşırttığına dair bir hisse kapıldı. Sular yükselmek üzereydi. Kıyıya çarpmadan önce yuvarlanan ve etrafa gümüşü ışıklar saçan dalgaları seyrettiler. Pencerelerin ardında perdeler kıpırdadı, sanki birileri onları seyrediyordu.

"Pekala," dedi Ronnie sonunda sessizliği bozarak. "Sıra sende. Senin hikayen ne?"

"Voleybol oyuncusu virgül yağlı bir maymun virgül akvaryum gönüllüsüyüm."

Kızın tekrar güldüğünü duydu ve kahkahasındaki özgür enerji hoşuna gitti. Sanki bulaşıcıydı.

"Seninle biraz daha kalmamın sakıncası var mı?"

"Burası halka açık bir plaj."

Will evi işaret etti. "Babana burada olduğumu söylemen gerekmez mi?"

"Çoktan bildiğinden eminim," dedi Ronnie. "Dün akşam her dakika başı beni kontrol etmiştir."

"Kulağa iyi bir baba gibi geliyor."

Ronnie bir an durup düşündü, sonra başıyla onayladı. "Eee, demek voleybol oynuyorsun, öyle mi?"

"Formumu koruyorum."

"Soruma cevap vermedin."

"Voleybol oynamak hoşuma gidiyor. Ama çok da bayıldığımdan emin değilim."

"Ama insanlara çarpmayı seviyorsun, değil mi?"

"Kime çarptığıma bağlı. Birkaç gün önce oldukça keyif aldığımı itiraf etmem gerek sanırım."

"Beni sırlıskladım bırakman hoş bir şey, öyle mi?"

"Eğer seni ıslatmasaydım şu anda burada olmazdım."

"Ve ben de kumsalda sessiz, huzurlu bir gece geçirirdim."

"Bilmem." Gülümsedi. "İnsanlar sessiz, huzurlu geceleri fazla abartıyor."

"Sanırım öyle olup olmadığını bu gece öğrenemeyeceğim?"

Will güldü. "Nerede okuyorsun?"

"Hiçbir yerde," dedi Ronnie. "Birkaç hafta önce mezun oldum. Ya sen?"

"Ben de Laney Lisesi'nden yeni mezun oldum. Micheal Jordan da orada okumuş."

"Eminim sizin okuldaki herkes aynı şeyi söylüyordur."

"Hayır," diye düzeltti Will. "Herkes değil. Sadece mezun olanlar."

Ronnie gözlerini devirdi. "Pekala. Eee, sırada ne var? Baban için çalışmaya devam mı edeceksin?"

"Sadece yaz için." Avcuna bir parça kum aldı ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi.

"Sonra?"

"Korkarım sana söyleyemem."

"Neden?"

"Bu bilgiyi seninle paylaşmaya cesaret edecek kadar iyi tanımıyorum seni."

"Bir ipucu vermeye ne dersin?" diye üsteledi Ronnie.

"Önce sen. Seni sırada ne bekliyor?"
 Ronnie bir süre düşündü. "Kaplumbağa yuvası koruyuculuğu alanında lisans yapmayı düşünüyorum. Sanırım bu konuda yetenekliyim. Yani, o rakunun nasıl kaçtığını görmeliyadin. Sanki Terminatör'düm."

"Scott gibi konuşuyorsun," dedi Will. Kızın yüzündeki boş ifadeyi görünce açıkladı. "Voleyboldaki eşim olur kendisi ve herif filmlere gönderme yapmak konusunda bir numaradır. Onlar olmadan bir cümleyi bile bitiremez. Tabii, arada sırada araya biraz cinsel temalar katmaktan da kaçınmaz."

"Harika bir yeteneğe benziyor."

"Ah, öyle. Sana özel ders vermesini sağlayabilirim."

"Hayır, sağol. Cinsel temalara ihtiyacım yok."

"Hoşuna gidebilir."

"Sanmam."

Konuşmaya devam ederken gözlerini kızın kilerden ayırmadı ve hatırladığından çok daha güzel olduğunu farketti. Aynı zamanda komik ve zekiymiş de. Harika!

Yuvaranın yanındaki çimenler rüzgarda eğildi ve dalgaların düzenli sesi etraflarını sararak Will'in kızla birlikte koruyucu bir kozanın içindeymiş gibi hissetmesine neden oldu. Kumsal boyunca okyanus manzaralı evlerin ışıkları parlıyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Seni durdurabileceğimi sanmıyorum."

Will ayaklarını kumların arasında ileri geri itti.

"Blaze'le arandaki mesele ne?"

Ronnie bir an sessiz kalarak gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçen akşam neden onunla takıldığını merak ettim."

"Ah," dedi Ronnie. Will nedenini bilmese de kızın rahatladığını hissetti. "Aslında doğruyu söylemek gerekirse onunla

da kolamı üzerime dökünce tanıştık. Senin pisliğini temizledikten hemen sonra."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Anladığım kadarıyla dünyanın bu bölümünde birinin üzerine kola dökmek, *Selam, tanıştığımıza memnun oldum*, demekle aynı. Açıkçası ben standart tanışmaları tercih ederim ama tabii ben ne bilirim ki?" Derin bir nefes aldı. "Neyse, iyi birine benziyordu ve başkasını da tanıtmıyordum, bu yüzden biz de... bir süre arkadaş olduk."

"Dün akşam seninle miydi?"

Ronnie başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne? Kaplumbağaları korumak istemedi mi? Ya da en azından sana eşlik etmeyi?"

"Ona bu olaydan bahsetmedim."

Will kızın bu konuda konuşmak istemediğini anladı, dolasıyla sustu. Onun yerine sahili işaret etti.

"Yürümek ister misin?"

"Romantik bir yürüyüşten mi söz ediyorsun, yoksa sıradan bir yürüyüşten mi?"

"Ne desem... Sıradan bir yürüyüş."

"İyi seçim." Ronnie ellerini çırttı. "Ama fazla uzağa gitmek istemiyorum çünkü görünüşe göre akvaryum gönüllüleri rakunları pek takmıyor ve yumurtalar da hala ortada."

"Kesinlikle umursuyorlar. Güvenilir kaynaklardan aldığım bir bilgiye göre, şu anda bir akvaryum gönüllüsü yuvaya gözcülük yapıyor."

"Evet," dedi Ronnie. "Ama asıl soru, neden?"

Birlikte kumsaldan rıhtıma doğru yürüdüler. Önlerinden geçtikleri düzinelerce okyanus evinin dev verandaları ve sahi-

le inen merdivenleri vardı. Birkaç ev ötede, komşulardan biri ufak bir parti veriyordu. Üçüncü kattaki bütün ışıklar açık ve üç-dört çift urabzana yaslanmış ayışığıyla aydınlanan dalgaları seyrediyordu.

Çok fazla konuşmadılar fakat nedense sessizlik ikisini de rahatsız etmiyordu. Ronnie kazara çarpışmamak için aralarındaki mesafeyi koruyor, arada sırada kumları inceleyip diğer zamanlarda da yalnızca önüne bakıyordu. Will bir ara sanki kızın aklına henüz onunla paylaşmadığı komik bir anı gelmiş gibi yüzünde geçici bir tebessüm belirmediğini gördüğünü sandı. Ronnie arada sırada yürümeyi bırakıp kumların arasında gömülmüş deniz kabuklarını topluyordu. Will kızın onları ayışığında inceleyip bir kısmını tekrar yere atarken ne kadar titiz davrandığını farketmişti. Yere atmadıklarıysa dosdoğru cebine gidiyordu.

Kızla ilgili bilmediği hala bir sürü şey vardı. Birçok açıdan gizemini koruyordu. Bu konuda tamamen Ashley'nin zıttıydı. O her zaman güvenli ve önceden tahmin edilebilirdi. Will onunla birlikteken istemese bile ne elde etmek üzere olduğunu bilirdi. Oysa Ronnie farklıydı, orası kesindi ve ona savunmasız, beklenmedik bir gülücük attığında Will kızın düşüncelerini sezdiğini hissetti. Bu farkındalık içini ısıttı ve sonunda geri dönüp yuvanın yanındaki yerlerine doğru yola koyulduklarında, bir an için her gece onunla birlikte bu kumsalda uzak bir geleceğe doğru yürüdüğünü hayal etti.

Eve vardıklarında Ronnie babasıyla konuşmak için içeri girdi ve Will de bagajını boşalttı. Yuvanın yanına uyku tulumunu ve diğer eşyalarını yerleştirdi. Keşke Ronnie de onunla birlikte yuvanın yanında kalabilseydi. Ama babasının bunu kabul et-

meyeceğini söylemişti. Gerçi hiç değilse kızın bu akşam kendi yatağında huzurla uyuyabileceğine seviniyordu.

Rahat bir pozisyon alarak uzandı ve bugünün bir başlangıcı olduğunu düşündü. Şu andan itibaren her şey olabiliirdi. Ancak kız geri dönüp de verandadan son kez ona iyi geceler demek için el sallayınca, içinde, kızın da bir şeylerin başında olduklarını düşündüğüne dair bir his uyandı.

"O sarhoş kim?"

"Kimse. Sadece arkadaşım. Git başımdan."

Kelimeler beyninin puslu koridorlarında hareket ederken Will nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Güneş yüzünden gözlerini kısarak baktı ve ufak bir çocukla burun buruna olduğunu farketti.

"Ah, selam," diye mırıldandı Will.

Çocuk burnunu ovuşturdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uyanıyorum."

"Görebiliyorum. Peki dün gece burada ne yapıyordun?"

Will gülümsedi. Çocuk ciddi bir sorgu hakimi gibi davranıyordu, ki yaşı ve tipi göz önünde bulundurulunca bu onda oldukça komik duruyordu. "Uyuyordum."

"Hı hı."

Will geri çekilip doğrulmak için kendine yer açtı ve Ronnie'nin de yanında dikildiğini gördü. Üzerine siyah bir tişörtle yırtık pırtık bir kot giymişti ve yüzünde yine bir gece önceki eğlenceli ifade vardı.

"Benim adım Will," dedi. "Peki ya sen?"

Çocuk kafasıyla Ronnie'yi işaret etti. "Onun oda arkadaşım," dedi. "Uzun bir geçmişimiz var."

Will gülümseyerek başını kaşıdı. "Anlıyorum."

Ronnie ileri doğru bir adım attı, saçları duş yüzünden hala ıslaktı. "Bu benim meraklı kardeşim Jonah."

"Ya," dedi Will.

"Evet," diye karşılık verdi Jonah. "Tabii meraklı kısmı dışında."

"Tanıştığımıza sevindim."

Jonah, Will'e bakarak "Sanırım seni tanıyorum."

"Sanmam. Yoksa seninle tanıştığımı hatırlardım."

"Hayır, hatırlıyorum," dedi Jonah gülümseyerek.

"Ronnie'nin Bower's Point'e gittiğini polise söyleyen sendin!"
Bir anda o geceyi hatırladı. Ve başını kaldırıp Ronnie'ye baktığında kızın yüzündeki ifadenin meraktan şaşkınlığa dönüşüğünü, derken her şeyi anladığını gördü.

Ah, olamaz.

Jonah hala konuşmaya devam ediyordu. "Evet, Memur Pete onu eve getirdi ve babamla ikisi ertesi sabah kavga etti..."

Will, Ronnie'nin dudaklarının gerildiğini gördü. Kız bir şeyler mırıldanarak arkasını döndü ve koşarak eve gitti.

Jonah cümlelerin yarısında sustu. Yanlış bir şey mi söylemiş?

"Çok sağol," diye homurdandı Will, ardından ayağa kalktı ve Ronnie'nin peşinden fırladı.

"Ronnie! Bekle! Hadi ama. Afedersen! Başını belaya sokmak istememişim."

Kıza yetişince koluna uzandı. Parmakları kızın tişörtüne sürtünce Ronnie hızla yüzünü ona çevirdi.

"Git başımdan!"

"Sadece bir saniye, dinle beni..."

"İkimizin ortak hiçbir şeyi yok!" diye lafı yaptırdı Ronnie. "Anlıyor musun?"

"Peki o zaman dün gece neydi?"

Kızın yanakları kızardı. "Beni. Yalnız. Bırak."

"Bu tavırların bana sökmeyi," dedi. Kız her nasılsa konuşmasına izin verdi. "Herkes kan çıkmasını istediği halde sen bir şekilde kavgaya engel oldun. O ufaklık çocuğun ağladığını bile senin dışında kimse farketmedi ve çocuk annesinin yanına gittiğinde nasıl gülümsediğini gördüm. Boş zamanlarında Tolstoy okuyorsun. Ve deniz kaplumbağalarını seviyorsun."

Kız savunmacı bir edayla çenesini havaya kaldırsa da Will doğru yolda olduğunu sezdi. "Eee?" dedi kız yine de.

"E'si, bugün sana bir şey göstermek istiyorum." Sustu, kız anında hayır demediği için rahatlamıştı. Fakat evet de dememişti ve herhangi bir karar vermesini beklemeden hemen bir adım daha attı.

"Bayılacaksın," dedi. "Söz veriyorum."

Will akvaryumun boş otoparkına girdi ve arka tarafa giden dar servis yolunu takip etti. Ronnie kamyonette yanında oturuyordu ama yol boyunca tek kelime etmemişti. Çalışanların giriş kapısına doğru yan yana yürürlerken, gelmeye karar vermiş olsa da Will'e kızıp kızmama konusunda hala kararsız olduğu belliydi.

Will kız için kapıyı tuttu ve içerinin serin havasının dışarıdaki sıcak, nemli havaya karıştığını hissetti. Onu uzun bir koridordan geçirdi, ardından akvaryumun içine giren bir başka kapıyı açtı.

Akvaryumun ziyarete açılmasına daha bir saat vardı ama bir sürü insan ofisinde çalışıyordu. Will açılmadan önce buraya olmaya bayılırdı. Tankların kısık ışığı ve sessizlik ona kendini gizli bir mağaraya girmiş gibi hissettirirdi. Aslanbalığının

zehirli yüzgeçlerinin tuzlu suyun içinde daireler çizerek tankların camını yalamasını izlemeye bayılırdı. Kendi doğal ortamlarının dışında bir yerde olduklarını ve Will'in onları seyrettiğini farkedip emediklerini merak ederdi.

Ronnie yanında yürürken bir yandan da etraftaki hareketliliği inceliyordu. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir Alman denizaltısının daha ufak bir taklidine ev sahipliği yapan dev okyanus tankının önünden geçerken bile sessizliğini korumaya katardı gibiydi. Suyun içinde yavaşça süzülen ve siyah ışın altında floresan renkleriyle parlayan denizanelerinin tango alında geldiğinde Ronnie durdu ve merakla cama dokundu. "Aurelia aurita," dedi Will, kendinden emin bir edayla. "Ay denizanası olarak da bilinir."

Ronnie başını sallayıp bakişlarını tekrar tanka çevirdi. Denizanelerinin ağır çekim hareketleriyle transa geçmiş gibiydi. "Öyle narin görünüyorlar ki," dedi sonunda. "Çarptıklarında insanın canını feci yaktıklarına inanmak çok zor."

Saçları kuruyunca, önceki haline kıyasla daha kıvrıkcık olmuş, ona daha asi bir görünüm vermişti.

"Bir de bana sor. Herhalde çocukluğumdan beri yılda en az bir kere o acıyı çekmişimdir."

"Onlardan uzak durmayı denemelisin."

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Bir şekilde gelip beni buluyorlar. Sanırım benden çok etkileniyorlar."

Kız belli belirsiz gülümsedi, ardından yüzünü çevirip doğrudan Will'in gözlerine baktı. "Burada ne yapıyoruz?"

"Sana bir şey göstermek istediğimi söyledim."

"Daha önce de balık gördüm. Ve akvaryuma da gittim."

"Biliyorum. Ama bu farklı."

"Neden, başka kimse olmadığı için mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Will. "Çünkü birazdan herkesin görmediği bir şey göreceksin."

"Ne? Bir balık tankının yanında sen ve ben mi?"

Will sınıtı. "Daha bile iyi. Gel."

Böyle bir durumda, normalde bir kızın elini tutmaya çekinmezdi ama onunlayken buna cesaret edemedi. Parmağıyla köşedeki, kimsenin dikkatini çekmesin diye titiz bir şekilde gizlenen koridoru işaret etti. Koridorun sonunda, bir kapının önünde durdu.

"Sakın sana bir ofis verdiklerini söyleme bana," diye dalga geçti Ronnie.

"Hayır," dedi Will kapıyı iterek. "Burada çalışmıyorum, unuttun mu? Sadece gönüllüyüm."

Havalandırma dehlizleri ve düzinelerce boruyla kaplı küf kokulu geniş bir odaya girdiler. Tepelerindeki floresan lambalar uğulduyor fakat ötedeki duvarı kaplayan dev su filtrelerinin gürültüsü bu sesi bastırıyordu. Okyanus suyuyla dolu devasa bir açık tank, odanın içini tuz ve deniz kokusuyla doldurmuştu.

Will tankın etrafını saran çelik kaplı platforma yürüdü ve dev basamakları tırmandı. Tankın en uzak ucunda orta boy bir pencere vardı. Üstlerindeki ışık, tankın içinde ağır ağır hareket eden yarattığı görmelerine yetecek kadar etrafı aydınlatıyordu.

Ronnie'nin gördüğü şeyin ne olduğunu idrak etmesini seyretti.

"Bu bir denizkaplumbağası mı?"

"Aslında bir kareta. Adı da Mabel."

Kaplumbağa, camın yanından geçerken kabuğunun üzerindeki yara izleri ve eksik yüzgeci ortaya çıktı.

"Ona ne oldu?"

"Bir teknenin pervanesine çarpmış. Bir ay önce neredeyse ölmek üzereyken bulundu. Kuzey Carolina'dan gönderilen bir uzman, ön yüzgecinin bir kısmını kesmek zorunda kaldı." Mabel tankın içinde düzgün durmakta zorlanarak yüzüyordu ve derken tanka çarpıp turuna baştan başladı.

"Eski haline dönebilecek mi?"

"Bu kadar uzun yaşaması bile bir mucize ve umarım toparlar. Şimdi ilk geldiği zamana göre daha kuvvetli. Ama okyanusta hayatta kalabilir mi, kimse bilemez."

Ronnie, Mabel'in yeniden tanka çarpıp rotasını değiştirmesini seyretti, ardından Will'e döndü.

"Neden bana onu göstermek istedin?"

"Çünkü senin de onu benim kadar çok seveceğini düşün-
düm," dedi. "Yaralı bereli falan."

Ronnie ne demek istediğini merak etmiş gibi görünüyordu ama sormadı. Bir süre sessizce Mabel'i seyretti. Mabel gölge-
lerin arasında gözden kaybolunca, Will onun derin bir iç çek-
tiğini işitti.

"Senin işe gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Bugün izinliyim."

"İnsanın babasıyla çalışmasının bazı faydaları var ha?"

"Öyle de denebilir."

Ronnie, Mabel'in dikkatini çekmek için camı tıklattı. Son-
ra Will'e döndü. "Ee, genelde izin günlerinde ne yaparsın?"

"Terbiyeli bir güneyle çocuğusun ha? Balık tutup bulutları falan
seyrediyorsun. Senin bir NASCAR şapkası takıp tütün çiğne-
yeceğini sanırdım."

Akvaryumda yarım saat daha takılmışlardı. Ronnie özellik-
le susamurlarına bayılmıştı. Ardından Will onu donmuş kari-

des almak için yem dükkanına götürmüştü. Oradan da adanın
iç taraflarındaki bir araziye gelmişlerdi ve Will kamyonetin ba-
ğajında sakladığı oltayı çıkarmıştı. Şimdi ufak bir iskelenin ke-
narında, ayaklarını suya sarkıtmış oturuyorlardı.

"Küstah olma," diye takıldı Will. "İster inan ister inanma
ama güney iyidir. Evlerimiz tam teçhizatlı. Ve haftasonları da
çamurlanmaya gideriz."

"Çamurlanmak mı?"

"Kamyonetlerimizle çamura gireriz."

Ronnie yapmacık, hülyalı bir ifade takındı. "Bu kulağa ger-
çekten çok... entelektüel geliyor."

Will koluyla onu şakadan dürttü. "İstedğin kadar dalga
geç. Ama eğlencelidir. Ön cama fişkıran çamurlu su, çamu-
ra gömülmek, çıkmaya çalışırken arkadaki arabayı ıslatmak."

"İnan bana, sırf hayali bile başımı döndürüyor," dedi Ron-
nie heyecandan uzak bir ses tonuyla.

"Sanırım şehirde haftasonlarını bu şekilde geçirmiyorsun."

Ronnie başını iki yana salladı. "Ah, hayır. Pek sayılmaz."

"Bahse girerim daha önce hiç şehirden ayrılmamışsındır."

"Tabii ki ayrıldım. Şu anda buradayım, değil mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Haftasonlarından bah-
sediyorum."

"Neden şehir dışına çıkmak isteyeyim ki?"

"Arada sırada yalnız kalmak için?"

"Odamda da yalnız kalabiliyorum."

"Bir ağacın altına oturup kitap okumak için nereye gider-
sin peki?"

"Central Park'a," diye kolayca cevap verdi Ronnie. "Tavern
on the Green diye bir mekanın arkasında harika bir tepelik
var. Hatta istersem köşeden kahvemi de alabilirim."

Will dalga geçmesine başını iki yana salladı. "Tam bir şey-hir kızsın. Balık tutmayı da bilmiyorsundur sen şimdi."

"Bunda ne var ki? Kancaya yemi yerleştir, oltayı fırlat, sonra da bekle. Şimdiye kadar nasılım?"

"Pekala, madem sadece bu kadar... Ama oltayı nereye atacağını bilmeli ve istediğin yere isabet ettirecek kadar yetenekli olmalısın. Ayrıca kullanman gereken yemi de bilmelisin ve bu da balığın türünden tut da havaya ve suyun berraklığına göre değişir. Ve elbette oltayı ne zaman çekeceğini de bilmelisin. Çok erken ya da geç davranırsan balığı kaçırabilirsin."

Ronnie bunları bir süre tarttı. "Peki neden karides seçtin?"

"Çünkü indirimdeydi," diye cevap verdi Will.

Ronnie kıkırdadı, ardından hafifçe omzuna dokundu. "Komikti," dedi. "Sanırım bunu hak etmiştim."

Will kızın dokunuşunun sıcaklığını hala omzunda hissedebiliyordu. "Daha beterini hakediyorsun," dedi. "İnan bana, balık tutmak buradaki bazı elemanlar için din gibi bir şeydir."

"Sen de dahil misin?"

"Hayır. Balık tutmak düşünmemi sağlıyor sadece. Kimse araya girmeden istediğim kadar düşünebiliyorum. Ve ayrıca NASCAR şapkamı takıp tütün çiğneyerek bulutları seyretmeyi de seviyorum."

Ronnie burnunu kışırttı. "Gerçekten tütün çiğnemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Dudaklarımı ağız kanseri yüzünden kaybetmekten yanayım."

"İyi," dedi Ronnie. Bacaklarını ileri geri sallandırdı. "Tütün çiğneyen biriyle aşla çıkmam."

"Çıkışımızı mı söylüyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle çıkmıyoruz. Balık tutuyoruz."

"Öğrenecek daha çok şeyin var. Yani, bu... hayatın ta kendisi bence."

Ronnie iskeledeki bir tahta parçasını kopardı. "Bira reklamı gibisin."

Üzerlerinden bir balıkkartalı geçtiği sırada olta bir kez ve ardından ikinci kez suya daldı. Will oltanın ipi gerildikçe milli yukarı kaldırdı. Sonra hemen ayağa fırlayıp makarayı çevirdi, olta çoktan kıvrılmıştı bile. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Ronnie olan biteni anlamaya fırsat bulamadı.

"Yakaladın mı?" diye sordu ayağa kalkıp.

"Yanıma gel," dedi Will makarayı çevirmeye devam ederken. Oltanın sapını kıza uzattı. "Gel!" diye bağırdı. "Al şunu!"

"Alamam!" diye bağırdı Ronnie geri çekilerek.

"Zor değil! Sadece oltayı eline al ve makarayı çevir!"

"Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Daha şimdi anlatum!" dedi Will. Ronnie hafifçe öne geldi ve Will de resmen oltayı kızın eline tutuşturdu. "Şimdi makarayı çevirmeye devam et!"

Ronnie makarayı çevirdikçe oltanın ipinin iyice aşağı indiğini gördü.

"Yukarı kaldır! İpi düzgün tut!"

"Deniyorum!" diye bağırdı Ronnie.

"İyi gidiyorsun!"

Balık yüzeye fırladı. Kırmızı bir balıktı. Ronnie onu görünce çığlığı bastı. Will kahkahalar atıyordu, Ronnie de tek ayağı üstünde hoplayarak gülmeye başladı. Balık yeniden suyun üzerinde zıplayınca ikinci kez çığlık atıp daha da yukarı zıpladı. Ama bu defa yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Will bunun uzun zamandır gördüğü en komik manzara olduğunu düşündü.

"Sadece yaptığın şeye devam et," diye cesaretlendirdi. "Balığı iskeleye yanaştır, gerisini ben hallederim." Will ağı eline alarak yüzüstü yere yattı ve Ronnie makarayı sarmaya devam ederken kollarını suya doğru uzattı. Çabuk hareket ederek balığı ağı içine aldı, ardından ayağa kalktı. Ağı sudan çıkardı. Balık da iskeleye düştü. Yere değdiği anda da debelenmeye başladı. Ronnie oltayı elinden bırakmadan balığın etrafında dans ediyor ve Will de bu sırada misinayı topluyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Ronnie. "Onu yeniden suya armalısın!"

"Bir şey yok..."

"Ölüyor!"

Will yere çömelip balığı eline aldı ve iskeleye yapıştırdı.

"Hayır, ölmüyor!"

"O kancayı hemen çıkarmalısın!" diye bağırdı Ronnie.

Will kancaya uzandı ve çıkarmaya çalıştı. "Deniyorum!"

Bana bir saniye ver!"

"Kaniyor! Canını yakıyorsun!" Ronnie deliye dönmüş bir halde balığın etrafında koşturuyordu.

Will kızı aldınç etmeden kancayı sökmeye devam etti. Elinin altında balığın ileri geri oynayan, debelenen kuyruğunu hissedebiliyordu. En fazla iki-üç kiloluk ufak bir balıktı ama şaşırıcı derecede güçlüydü.

"Çok uzun sürdü!" diye haykırdı Ronnie korkuyla.

Will dikkatle kancayı çıkardı ama balığı bırakmadı. "Akşam yemeği için eve götürmek istemediğine emin misin? Üç kişilik et çıkar bundan."

Kızın ağzı hayretle açılıp kapandı ama o daha ne cevap vereceğini toparlayamadan Will balığı suya atmıştı bile. Balık etrafına su fışkırtarak denize düştü ve sonunda dibe dalıp göz-

den kayboldu. Will hemen havluya uzandı ve ellerindeki kanı temizledi.

Ronnie heyecandan kızaran yanaklarıyla ona suçlarcasına bakmaya devam ediyordu. "Sen olsan onu yerdin, değil mi? Ben yanında olmasaydım."

"Suya geri atardım."

"Neden sana inanmıyorum?"

"Belki de haklı olduğun içindir." Oltaya uzanmadan önce kızı gülümsedi. "Şimdi, sıradaki kancaya yemi sen mi takmak istersin, ben mi takayım?"

"İşte böyle, annem de ablamın düğününü planlayacağı ve her şeyin kusursuz olmasını istediği için kafayı yemiş durumda," dedi Will. "Senin anlayacağın, evde ortam biraz gergin."

"Düğün ne zaman?"

"Dokuz Ağustos. Ablamın düğünü evde yapmak istemese de hiç yardımcı olmuyor tabii. Sadece annemin stresini iyice katlıyor."

Ronnie gülümsedi. "Ablan nasıl biri?"

"Akıllı. New York'ta yaşıyor. Biraz özgür ruhlu. Onun dışında tanıdığım diğer ablalar gibi."

Bu cevap kızın hoşuna gitmiş gibiydi. Kumsalda dolaşıyorlardı. Güneş batmak üzereydi ve Will, Ronnie'nin artık kendini daha rahat hissettiğinin farkındaydı. Üç balık daha yakalayıp tekrar suya attıktan sonra onu Wilmington'ın merkezine götürmüştü. Cape Fear Nehri'ne bakan bir iskeleye öğle yemeği yemişlerdi. Yemekte kızı karşı kıyıda, İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma, hurdaya çıkmış ABD gemisi *Kuzey Carolina*'yı göstermişti. Ronnie gemiyi incelerken o da onu seyretmişti ve onunla birlikteyken zamanın nasıl da kolay ak-

tuğna hayret etmişti. Tanıdığı diğer kızların aksine konuşurken samimiydi, oyunlar oynamıyordu. Keskin espri anlayışı çok hoştu, genellikle onunla dalga geçiyor olsa bile. Aslında kızla ilgili her şey Will'e çok hoş geliyordu.

Eve yaklaşıklarında Ronnie kum tepesinin altına gömülü olan yuvayı kontrol etmek için koştu. Kafesin yanında durdu. Kümestelinden yapılmış ve aşırı uzun kazıklarla kuma saplanmıştı. Will yanına geldiğinde oğlana şüpheyle baktı.

"Rakunu bu mu uzak tutacak?"

"Öyle diyorlar."

Ronnie kafesi inceledi. "Peki kaplumbağalar nasıl çıkacak? O deliklerden sığmazlar, değil mi?"

Will başını iki yana salladı. "Akvaryum gönüllüleri yumurtalar kırılmadan önce kafesi kaldırır."

"Peki yumurtaların ne zaman çatlayacağını nereden bilecekleri?"

"Yumurtalar çatlamadan önce kuluçka süresi altmış gün kadar ama hava şartlarına göre bu süre az da olsa değişebilir. Yaz boyunca hava ne kadar sıcak olursa yumurtalar da o kadar çabuk çatlar. Ve şunu sakın unutma, bu sahildeki ilk ve tek yuva bu değil. Birinci yuva temizlenince diğerleri de sırayla bir hafta içinde boşalır."

"Hiç çatlayan yumurta gördün mü?"

Will başıyla onayladı. "Dört kez."

"Nasıl bir şey?"

"Aslında biraz çılgınca. Vakit yaklaşınca kafesleri kaldırıyoruz ve ardından yuvadan suya kadar ufak bir yol kazıyoruz. Kanalı olabildiğince pürüzsüz ve tüm kaplumbağaların aynı yönü takip etmesi için kenarlarının da yeterince yüksek olmasına dikkat ediyoruz. Ve oldukça tuhaf bir manzara çünkü

başta sadece birkaç yumurta kırıyor ama onların hareketleri sanki bütün yuvaları uyarmaya yetiyor ve daha ne olduğunu bile anlayamadan bütün yuva hormonlu bir arı kovanına dönüşüyor ve hep birlikte kuma çıkıp geçit törenine katılmış yengeçler gibi suya gidiyorlar. İnanılmaz bir şey."

Will olayı tarif ederken Ronnie'nin manzarayı gözünde canlandırmaya çalıştığını hissetti. Ardından babasının veranda çıkışını gördü ve ona el salladı.

Will evi işaret etti. "Sanırım baban?" diye sordu.

"Evet."

"Beni tanıştırmak ister misin?"

"Hayır."

"Terbiyeli olacağıma söz veririm."

"Bundan eminim."

"O zaman neden tanıştırmıyorsun?"

"Çünkü sen daha beni ailenle tanıştırmadın."

"Neden ailemle tanışmak istiyorsun?"

"İşte bu!" dedi.

"Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum."

"O zaman Tolstoy okumayı nasıl becerdin?"

Will'in aklı daha önce karışmadıysa bile şu anda tek kelimeyle aflagamıştı. Ronnie kumsalda yürümeye başladı, Will de aceleyle birkaç adım atıp kıza yetişti.

"Anlaşılması kolay biri değilsin."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Sadece bilgin olsun diye söyledim."

Ronnie kendi kendine gülümsedi ve ufka baktı. Uzakta bir karides teknesi limana yanaşıyordu. "Bu olduğunda görmek istiyorum," dedi.

"Ne olduğunda?"

"Yumurtalar çatladığında. Sen ne sandın ki?"
Will başını iki yana salladı. "Ah, o konuya döndük. Şey, tamam, New York'a ne zaman dönüyorsun?"
"Ağustos sonunda."

"Erken sayılır. Sıcak bir yaz olmasını dile."

"Başlangıç için fena sayılmaz. Sıcaktan bayılıyorum."

"Çünkü siyah giyiyorsun. Ve tabii bir de kot."

"Günün çoğunu dışarıda geçirmeyi planlamıyordum."

"Yoksa bikinini giyerdin, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Ronnie.

"Bikinipleri sevmiyor musun?"

"Elbette seviyorum."

"O zaman benim yanımdayken giymiyorsun?"

Ronnie başını yana yatırdı. "Bugün değil."

"Seni yeniden balık tutmaya götüreceğime söz verirsem?"

"Bunun sana bir yararı olmaz."

"Ördek avı?"

İşte bu Ronnie'yi durdurmaya yetti. Sonunda konuştuğunda sesi hiç de hoşnut değildi. "Bana sakın gerçekten ördekleri öldürdüğünü söyleme!"

Will cevap vermeyince Ronnie konuşmaya devam etti. "Kendi minik göllerinin üzerinde uçup başkalarına karışmayan o şirin, tatlı tüylü yaratıklar? Ve onları vuruyor musun?"

Will soruyu değerlendirdi. "Sadece kışın."

"Küçük bir kızken en sevdiğim oyuncağım bir ördekti. Duvar kağıdında ördek desenleri vardı. Hamstırımın adı da Dafıydı. Ördeklere bayılırım ben."

"Ben de," dedi Will.

Ronnie şüphesini gizleme zahmetine girmedii. Will konuşmaya devam etti, bir yandan da tek tek parmaklarını kaldırıp

sayıyordu. "Onları kızarmış severim, haşlanmış severim, fırında severim, hele yanında bir de tatlı ekşi sos varsa..."

Ronnie oğlanı eliyle itip bir-iki adım geriye doğru sendelemesine neden oldu. "Korkunçsun!"

"Komiksin!"

"Sen kötü bir adamsın."

"Bazen," dedi. Evi işaret etti. "Madem eve gitmek istemiyorsun, benimle birlikte gelmeye ne dersin?"

"Neden? Bana zavallı hayvanları öldürmek için yeni bir yol mu göstermek istiyorsun?"

"Birazdan voleybol maçım var ve senin de izlemeni istiyorum. Eğlenceli olur."

"Tekrar üzerime kola dökecek misin?"

"Yanında kola getirirsen."

Ronnie bir süre düşündü, ardından rıhtıma doğru adım attı. Will kızı dirseğiyle dürttü ve o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Bence senin bazı sorunların var," dedi Will'e.

"Ne gibi?"

"Şey, başlangıç olarak şeytan ruhlu bir ördek katilisin."

Will bir kakhaha atıp kızla göz göze geldi. Sonra kuma, ardından sahile ve sonunda yine ona baktı. Başını salladı ve sanki aralarında yaşananlara inanmıyor ve her anından keyif alıyor muş gibi elinde olmadan gülümsedi.

Ronnie

Eğer kahrolası herif bu kadar yakışıklı olmasaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı.

Will'le Scott'ın sahada oradan oraya koşturmasını seyrederken onu buraya getiren olaylar dizisini düşündü. Gündüz gerçekten balık tutmaya mı gitmişti? Ve sabahın sekizinde yaralı bir kaplumbağanın tankın içinde yüzüşünü mü izlemişti?

Başını iki yana sallayarak Will'in zarif vücuduna ve kumda topun peşinden koşarken beliren kaslarına bakmamaya çalıştı. Tişört giymediği için görmemek zordu.

Belki de yaz sandığı gibi korkunç geçmeyecekti.

Tabii aynı şeyi Blaze'le tanıştıktan sonra da düşünmüştü ve bakın başına neler gelmişti.

Aslında hiç tipi değildi ama onu voleybol oynarken seyrederken bunun kötü bir şey olup olmadığını merak etti. Geç-

mişte erkek seçimi konusunda pek de başarılı olduğu söylemezdi ve bunun en tipik örneği de Rick'ti. Tanrı biliyor ya, Will o güne dek çıktığı erkeklerin hepsinden daha zekiymiş ve asıl önemli hayatıyla bir şeyler yapıyordu. Çalışıyordu, yaradım ediyordu ve oldukça iyi bir sporcuymuş. Üstelik ailesiyle arası da fena değildi. Ve olaylar karşısında *Ah, çok yazık*, tarzında bir tavır takınsa da kolay aldanacak biri değildi. Onu sinamaya kalkışında kız eleştirmekten çekinmemişti. Hatta bunu bir kereden çok yapmıştı. Ve itiraf etmeliydi ki bu tavrı bir bakıma hoşuna bile gitmişti.

Eğer onunla ilgili tereddüt etmesine neden olan bir şey varsa o da Will'in ondan neden hoşlandığını bir türlü anlayamamasıydı. Ronnie'nin, panayırda onun yanında gördüğü kızlarla uzaktan yakından ilgisi yoktu. İşin aslı, Will'in bugünden sonra onu tekrar görmek isteyeceğinden bile şüpheliydi. O sırada Will'in servis çizgisine koştuğunu, ardından da kıza doğru bir bakış attığını gördü. Onu orada gördüğüne sevindiği belliydi. Kumun içinde kolayca hareket ediyordu ve servis atmadan önce eliyle, hayatı sanki bu oyuna bağlıymış gibi oynayan Scott'a bir işaret yaptı. Scott yüzünü ağa döndüğü anda Will arkadaşının gerilimini biraz abartı bulduğunu belli etmek istercesine gözlerini devirdi. Ardından topu havaya atıp sert bir servis vurduktan sonra sahanın içinde koşup oyuna devam etti. Topa vurmak için yere atlayıp vücudunu feda etti ve her yere kum sıçarttı. Ne yazık ki attığı top fazla uzağa gitmişti. Scott ellerini kaldırıp ateş püsküren gözlerle arkadaşına baktı. Will'se ona aldırış etmedi. Ronnie'ye göz kırptıktan sonra sıradaki atışa hazırlandı.

"Sen ve Will ha?"

Ronnie kendinden geçmiş bir halde oyunu seyrederken birinin yanına oturduğunu farketmemişti bile. Yana dönün-

ce panayır gecesi Will'le Scott'ın yanında takılan sarışın kıza gördü.

"Afedersin?"

Sarışın, elini saçlarının arasında gezdirdi ve parlak dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Sen ve Will. İkinizin birlikte geldiğinizi gördüm."

"Ah," dedi Ronnie. İçgüdüleri ona fazla yorum yapmamasını söylüyordu.

Sarışın kız, Ronnie'nin temkinli tutumunu farketmiyorsa bile bunu belli etmedi. Önceden çalışılmış bir beceriyle başını geriye atarak yeniden dişlerini gösterdi. Ronnie kızın kesinlikle dişlerini çamaşırsuyuyla fırçaladığına karar verdi. "Ben Ashley. Ve sen de..."

"Ronnie."

Ashley ona bakmaya devam etti. "Ve buraya tatile mi geldin?" Ronnie'yle göz göze gelince kız tekrar gülümsedi. "Buradan olsaydın seni tanırdım. Will'le çocukluğumuzdan beri arkadaşız."

"Hi hi," dedi Ronnie tekrar, detaylı cevap vermekten kaçınarak.

"Sanırım ikiniz, senin üzerine kola döktüğünde tanıştınız ha? Onu tanıyan biri olarak şunu söyleyebilirim ki eminim kasten yapmıştır."

Ronnie gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Onu, bunu yaparken ilk defa görmüyorum. Ve dur, tahmin edeyim. Seni bugün balık tutmaya götürdü, değil mi? Adanın öteki tarafındaki ufak iskeleye?"

Bu sefer Ronnie yüzündeki şaşkın ifadeyi gizleyemedi.

"Bir kıza yeni tanımaya başladığında hep aynı şeyi yapar. Şey, ya da akvaryuma götürür."

Ashley konuşmaya devam ederken Ronnie hayretle kıza bakakaldı. Etrafını saran dünyanın daralmaya başladığını hissediyordu.

"Sen neden söz ediyorsun?" dedi çatlak bir sesi tonuyla. Ne yazık ki sesi de onu yüzüstü bırakmak üzereydi.

Ashley kollarını bacaklarına sardı. "Yeni kız, yeni macera. Ona kızma," dedi. "O böyle biri işte. Elinde değil."

Ronnie yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Kendi kendine bu kıza dinlememesi gerektiğini, duyduklarına inanmamasını, Will'in öyle biri olmadığını söyledi. Fakat kelimeler beyninin içinde yankılanıp duruyordu.

Dur, tahmin edeyim. Seni bugün balık tutmaya götürdü, değil mi?

...ya da akvaryuma götürür...

Onu gerçekten yanlış mı değerlendirmişti? Görünüşe göre buradaki herkesle ilgili yanlış izlenimlere kapılıyordu. Ki en başından beri buraya gelmek istemediği düşünülürse, oldukça da mantıklıydı. Derin bir iç çekerken Ashley'nin onu süzdüğünü farketti.

"Sen iyi misin?" diye sordu kız. Kusursuz şekilli kaşları endişeyle çatılmıştı. "Seni üzecek bir şey mi söyledim?"

"İyiyim."

"Çünkü kusmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"İyiyim dedim," diye tersledi Ronnie.

Ashley'nin ağzı bir kez açılıp kapandı, ardından yüzündeki ifade yumuşadı. "Ah, hayır. Sakın bana ona kandığını söyleme!"

Yeni kız, yeni macera. O böyle biri işte.

Kelimeler sürekli kafasının içinde çınlayıp duruyordu ve Ronnie hala cevap vermemişti. Ne cevap verecekti ki? Sessizlik

uzayınca yine Ashley konuştu. "Şey, kendini o kadar da kötü hissetme çünkü istediğinde yeryüzündeki en etkileyici erkeklerden biri olabiliyor. Güven bana, bunu biliyorum çünkü bir zamanlar ben de kanmıştım." Başıyla kalabalığı işaret etti. "Ve etrafında gördüğün kızların yarısı."

Ronnie içgüdüsel olarak kalabalığı süzdü ve bikinili yarım düzine güzel kıza sindirmeye çalıştı. Hepsi de Will'e kilitlenmişti. Kendini boğulacak gibi hissediyordu. Bu sırada Ashley hala anlatıyordu.

"Sadece, sen bunu anlarsın diye düşünmüştüm. Yani buradaki kızlardan çok daha akıllı görünüyorsun. Sanırım ben..."

"Benim gitmem gerek," dedi Ronnie. Ayağa kalkarken bacaklarının hafifçe titrediğini hissetti. Will de onun ayaklandığını görmüş olmalıydı çünkü kıza döndü ve gülümsedi...

Ronnie öfkeyle hemen başını çevirdi ama en çok da bu kadar aptal olduğu için kendine kızıyordu. Bu lanet olası yerden bir an önce kurtulmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

Yatak odasında bavulunu yatağının üzerine atıp bütün kıyafetlerini içine tıktırtırken arkasındaki kapı açıldı. Omzunun üzerinden bakınca kapı eşiğinde babasının dikildiğini gördü. Kısa bir an tereddüt edip şifonyerin yanına gitti ve eşyalarının geri kalanını kucakladı.

"Zor bir gündü galiba?" diye sordu babası. Sesi sakindi ama cevap vermesini beklemedi. "Sahilden geldiğini gördüğümde Jonah'yla atölyedeydik. Oldukça kızgın görünüyordun."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Babası kıpırdamadı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Ronnie eşyalarını toplarken öfkeli bir soluk aldı. "Buradan gidiyorum. Annemi arıyorum ve eve gidiyorum."

"Demek o kadar kötüydü ha?"

Babasına döndü. "Lütfen beni kalmaya zorlama. Burayı sevmiyorum. Buradaki insanları sevmiyorum. Buraya uymuyorum. Buraya ait değilim. Eve gitmek istiyorum."

Babası tek kelime etmedi ama Ronnie adamın yüzündeki hayalkırıklığına gördü.

"Üzgünüm baba," diye ekledi. "Ve sorun sen değilsin, tamam mı? Eğer ararsan seninle konuşurum. Ve sen de beni görmek için New York'a gelebilirsin ve birlikte zaman geçiririz, tamam mı?"

Babası sessizce onu izlemeye devam etti, ki bu Ronnie'nin kendini daha berbat hissetmesine neden oldu. Eşyalarının geri kalmasını eklemekten önce valizin içindekileri inceledi.

"Gitmene izin verebileceğimden emin değilim."

Ronnie bunun geleceğini biliyordu ve içten içe gerildi. "Baba..."

Adam ellerini kaldırdı. "Sandığın sebeplerden değil. Elimde olsa gitmene izin verirdim. Anneni hemen arardım. Ama geçen gün müzik dükkanında olanlar..."

Blaze'le, diye cevap veren kendi sesini duydu. *Ve tutuklama...*

Omuzları sarktı. O öfkeyle hırsızlık meselesini tamamen unutmuştu.

Elbette unutacaktı. Hırsızlık yapmamıştı ki! Enerjisi bir anda buhar olup gitti ve arkasına dönüp kendini yatağına bıraktı. Bu adil değildi. Bunların hiçbiri adil değildi.

Babası hala kapıda duruyordu, odaya girmemişti.

"Pete'le, yani Memur Johnson'la konuşmaya çalışabilirim ve bir sorun olup olmayacağına bakarız. Gerçi muhtemelen ona yarına kadar ulaşamam ve başın daha fazla belaya girsin

istemiyorum. Eğer o tamam derse ve sen de hala gitmek istersen seni kalmaya zorlamam."

"Söz mü?"

"Evet," dedi. "Kalmanı tercih ederim tabii ama söz."

Ronnie dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Beni görmek için New York'a gelecek misin?"

"Gelebilirsem," dedi babası.

"Bu da ne demek?"

Babası cevap vermeden kapı vuruldu. Yüksek ve kararlı bir sestti. Babası omzunun üstünden arkasına baktı. "Sanırım bugün birlikte takıldığın çocuk geldi." Ronnie babasının bunu nereden bildiğini merak etti ve adam kızının yüzündeki ifadeyi görünce "Sana bakmak için eve gelirken onun buraya doğru yaklaştığını gördüm. Onunla konuşmamı ister misin?"

Ona kızma. O böyle biri işte. Elinde değil.

"Hayır," dedi Ronnie. "Ben hallederim."

Babası gülümsedi ve Ronnie bir an onun bir önceki gündən daha yaşlı görüldüğünü düşündü. Sanki gitmek istemesi onu bir şekilde yaşlandırmıştı.

Fakat öyle bile olsa, buraya ait değildi. Burası onun eviydi, Ronnie'nin değil.

Kapı tekrar çalındı.

"Baba?"

"Efendim?"

"Teşekkür ederim," dedi. "Kalmamı istediğini biliyorum ama gerçekten kalamam."

"Sorun değil hayatım." Babası gülümsediyse bile sesi çok üzgündü. "Anlıyorum."

Yataktan kalkmadan önce kotundaki ipliği çekti. Kapıya yaklaşırken bir elini sırtına koydu ve durdu. Ardından

kendini zorlayarak kapıya gitti ve açtı. Will'in eli havadaydı. Kızın açmasına şaşırması gibi bir hali vardı.

Ronnie ona güvenmekle ne büyük aptallık ettiğini düşünerek bakışlarını Will'e dikti. İçgüdülerini dinlemeliydi.

"Ah, selam..." dedi Will elini indirip. "Buradasın. Bir an için..."

Kapıyı çat diye Will'in yüzüne çarptı ama oğlanın anında kapıyı yeniden yumruklamaya başladığını duydu. Resmen yalványordu.

"Hadi ama Ronnie! Bekle! Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum! Neden gittin?"

"Git buradan!" diye bağırdı Ronnie.

"Ne yaptım?"

Ronnie yeniden kapıyı açtı. "Senin oyunlarınla isim yok!"

"Ne oyunu? Sen neden bahsediyorsun?"

"Aptal değilim. Ve sana söyleyecek bir şeyim de yok."

Kapıyı tekrar çarptı. Will de yine yumruklamaya başladı.

"Benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum!"

Babası kapıyı işaret etti. "Cennette sorun mu var?"

"Burası cennet falan değil."

"Benim ilgilenmemi ister misin?" diye yineledi babası.

Kapı hala yumruklanıyordu.

"Uzun sürmez. En iyisi ona aldırılmamak."

Babası bunu kabul etti ve mutfağı gösterdi. "Aç mısın?"

"Hayır," dedi Ronnie otomatikman. Ardından elini midesine koyarak fikrini değiştirdi. "Şey, belki biraz."

"İnternette güzel bir tarif daha buldum. Bunda da zeytin yağına pişirilmiş soğan, mantar ve domates var. Makarnayla birlikte servis ediliyor ve üzerine de parmesan serpiyorsun. Beğendin mi?"

"Jonah'nın beğeneceğini sanmam."

"O sosisli sandviç istedi."

"İşte buna şaşırmadım."

Kapı yeniden çalınınca babası gülümsedi. Ses devam edince, babası yüzündeki ifadeyi farketmiş olmalı ki kollarını iki yana açtı.

Ronnie bir an bile düşünmeden yanına gitti ve babasının ona sıkıca sarılmasına izin verdi. Kucaklayışında... nazik ve bağışlayıcı bir his vardı. Yıllardır özlemini çektiği bir histi bu. Gözyaşlarını engel olmak için var gücüyle savaştı.

"Yemeği pişirirken sana yardım etmeme ne dersin?"

Ronnie az önce okuduğu sayfada yazarları anlamaya çalışarak başa döndü. Güneş bir saat önce batmıştı ve babasının televizyonundaki kanalları sırayla dolaştıktan sonra aleti kapatıp eli-ne kitabını almıştı. Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın, tek bir bölüm bile bitirememişti çünkü Jonah bir saattir pencerenin önünde dikiliyordu. Ki bu da ona sürekli camın dışında ne olduğunu ya da daha doğrusu *kim* olduğunu hatırlatıyordu.

Will. Dört saat geçmişti ve çocuk hala gitmemişti. Uzun zaman önce kapıyı yumruklamaktan vazgeçmiş ve evin arkasındaki kum tepesine tünemişti. Teknik olarak halka açık bir plajda oturuyordu, dolayısıyla ne Ronnie'nin ne de babasının onu görmezden gelmek dışında yapacağı bir şey vardı. Ronnie ve yeniden İncil'ine gömülen babası tam da bunu yapmaya çalışıyordu.

Ama Jonah'nın aklı fikri Will'deydi. Onun bu inatçı gece nöbeti, rıhtıma yanan bir UFO ya da kumların arasında dolaşan Kocaayak gibi çocuğu etkisi altına almıştı. Üzerinde *Transformers* pijaması olduğu ve bir saat önce yatağına yatma-

şı gerektiği halde biraz daha oturmak için babasına yalvarmıştı çünkü onun deyişle erken yatarsa altını ıslatabilirdi.

Ah!

Ufaklığından beri altına yapmamıştı ve babasının da bu bahaneye inanmadığı kesindi. Yine de itiraz etmemişti, bunun sebebi de buraya geldiklerinden beri hep birlikte geçirdikleri ilk uzun gece olmasıydı muhtemelen. Ve ertesi gün Memur Johnson'ın ne söyleyeceğine bağlı olarak son geceleri de olabiliyordu. Ronnie babasının bu geceyi elinden geldiğince uzatmaya çalıştığını anlamıştı.

Tüm bu gitme sevdası yüzünden kendini iyice kötü hissetti. Babasıyla birlikte yemek pişirmek tahmin ettiğinden daha eğlenceli geçmişti çünkü babası sorularını annesi gibi imalı sözlerle süslemiyordu. Ama babası için çok üzücü de olsa gerektiğinden fazla kalmaya niyeti yoktu. Yine de en azından bu akşamın eğlenceli geçmesi için elinden geleni yapabiliyordu.

Ki elbette bu da imkansızdı.

"Sence daha ne kadar dışarıda oturacak?" diye mırıldandı Jonah. Herhalde bu soruyu en az beş kere sormuştu ve kimse ona cevap verme zahmetine girmemişti. Ama bu defa babası İncil'i elinden bıraktı.

"Neden gidip ona sormuyorsun?" diye önerdi.

"Ya, tabii," diye söylendi Jonah. "O benim sevgilim değil."

"Benim de değil," dedi Ronnie hemen.

"Sevgilin gibi davranıyor."

"Değil, tamam mı?" Sayfayı çevirdi.

"Madem değil, neden dışarıda bekliyor?" Bir bulmaca çözmeye çalışmış gibi başını yana yatırdı. "Yani sence de tuhaf değil mi? Saatlerdir orada oturmuş seninle konuşmayı bekliyor. Yani burada ablamdan bahsediyoruz. *Ablamdan.*"

"Seni duyabiliyorum," dedi Ronnie. Son yirmi dakikadır aynı paragrafı altı kere okumuştur.

"Sadece tuhaf olduğunu söylüyorum," dedi Jonah dalgın bir ses tonuyla. Kafası karışmış bilimadamları gibiydi. "Neden dışarıda *ablamı* beklesin ki?"

Ronnie başını kaldırdı ve babasının kendisine engel olamadan gülümsediğini gördü.

Dikkatini yeniden kitabına çevirdi ve taptraze bir kararlılıkla aynı paragrafı en baştan okumaya başladı ve sonraki birkaç dakika boyunca odaya uzun bir sessizlik hakim oldu.

Pencerenin başında kıpırdanıp duran ve kendi kendine söylenen Jonah'nın sesi dışında.

Ronnie kardeşini duymazdan gelmeye çalıştı. Koltukta biraz daha aşağı kayd, ayaklarını sehpaye uzattı ve kelimelere odaklanmayı denedi. Bir dakika kadar çevresindeki her şeyden soyutlanmayı başardı ve tam kendini hikayeye kaptırmak üzereyken tekrar Jonah'nın sesi duyuldu.

"Sence orada daha ne kadar oturacak?" diye mırıldandı.

Ronnie kitabı çat diye kapattı. "Tamam!" diye bağırdı. Kardeşi onu çıldırtmak için hangi düğmelere basması gerektiğini biliyordu. "Anladık! Gidiyorum!"

Ronnie verandanın merdivenlerinden inip Will'in yanına yürürken dışarıda esen şiddetli rüzgar, tuz ve çam kokusunu da beraberinde taşıyordu. Ronnie üşümek için kollarını göğsünde kavuşturdu. Will'in üstünde bütün gün giydiği şortla tişört vardı hala. Onun da üşüyüp üşümediğini merak etti ama bu fikri hemen aklından uzaklaştırdı. Oğlan ona dönerken *Üşüdüye de bana ne?* diye hatırlattı kendi kendine. Karanlıkta Will'in yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu ama oğlanın

gözlerinin içine bakarken ona kızgın olmaktan çok inatçılığın-
dan yorulduğunu hissetti.

"Kardeşim senin yüzünden çılgına döndü," diye lafa gir-
di Ronnie. Sesinin otoriter çıktığını umuyordu. "Artık gitme-
lisin."

"Saar kaç?"

"Onu geçiyor."

"Buraya gelmen epey uzun sürdü."

"Aslında hiç gelmemeliydim. Sana daha önce de gitmen ge-
rektiğini söylemiştim." Öfkeyle Will'e baktı.

Will'in dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Neler oldu-
nu bilmek istiyorum," dedi.

"Hiçbir şey olmadı."

"Öyleyse Ashley'nin sana ne dediğini söyle."

"Hiçbir şey demedi."

"İkinizi konuşurken gördüm!" dedi Will.

Ronnie'nin dışarı çıkmayı istememesinin nedeni buydu.
Kaçmaya çalıştığı şey buydu. "Will..."

"Neden onunla konuştuktan sonra çekip gittin? Ve benim-
le konuşmak için dışarı çıkman neden tam olarak dört saat
sürdü?"

Ronnie başını iki yana salladı, canının ne kadar yandığını
itiraf etmek istemiyordu. "Önemi yok."

"Yani sana bir şey söyledi. Ne dedi? Hala birlikte oldu-
mu mu? Çünkü değiliz. Biz ayrıldık."

Onun ne demek istediğini anlaması Ronnie'nin birkaç da-
kikasını aldı. "O senin kız arkadaşın mıydı?"

"Evet," diye cevapladı Will. "İki yıl çıktık."

Ronnie tek kelime etmeyince Will ayağa kalktı ve ona doğ-
ru bir adım attı. "Sana tam olarak ne söyledi?"

Ronnie artık onu duymuyordu bile. Ashley'yi ve Will'i ilk
gördüğü anı düşünüyordu. O kusursuz bikinili vücuduyla
Will'i süzen Ashley'yi...

Güçbela Will'in hala konuşmaya devam ettiğini duydu.
"Ne? Benimle konuşmayacak mısın? Saatlerdir beni burada
bekletiyorsun ve soruma basit bir cevap vermek bile sana zor
geliyor, öyle mi?"

Ronnie resmen sağır olmuştu. Ashley'nin tribündeki gö-
rüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Tüm güzelliğiyle
oturmuş, alkışlıyor, Will'in dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Neden? Will'i geri kazanmak için mi? Ve Ronnie'nin de
aralarına girmesinden korkmuştu, öyle mi?

Derken tüm parçalar yerine oturmaya başladı. Fakat o daha
söyleyecek mantıklı bir cümle bulamadan Will başını salladı.

"Senin farklı olduğunu sanmıştım. Senin..." Yüzünde öfke
ve hayalkırıklığıyla dolu bir ifadeyle kıza baktı ve aniden arka-
sını dönüp kumsala doğru ilerledi. "Lanet olsun, ne düşündü-
ğümü ben bile bilmiyorum," dedi omzunun üstünden.

Ronnie ileri doğru bir adım attı, tam arkasından bağıracak-
tı ki deniz kenarında hareket eden bir ışık gördü. Işık havala-
nıp alçalıyor, sanki biri elinde...

Ateş topu!

Orada duranın Marcus olduğunu anlayınca nefesinin bo-
ğazında takıldığını hissetti ve içgüdüsel olarak geriledi. Bir an
dışarıda uyuduğu sırada oğlanın sinsice yuvanın yakınına gel-
diğini hayal etti. Acaba ne kadar yakınına gelmişti? Neden
onu rahat bırakmıyordu? Sürekli onu mu takip ediyordu?

Haberlerde buna benzer hikayeler görmüştü. Her türlü
olağanüstü durumda başının çaresine bakabileceğini düşün-
mekten hoşlansa da bu farklıydı. Çünkü Marcus farklıydı.

Marcus onu korkunuyordu.

Will çoktan kumsalda birkaç ev geçmiş, vücudu karanlıkta gözden kaybolmaya başlamıştı. Onu çağırmayı ve her şeyi anlatmayı düşündü ama şu anda istediği son şey dışarıda gereğinden uzun kalmaktır. Ayrıca Marcus'un Will'le aralarında bir şey olduğunu bilmesini de istemiyordu. Zaten o ve Will diye bir durum da yoktu. En azından artık yoktu. Artık sadece kendi vardı.

Ve Marcus.

Panikleyerek geriye doğru bir adıma attı, ardından kendini zorlayarak durdu. Korktuğunu anlarsa işler daha beter bir hal alabilirdi. Kaçmak yerine verandanın ışığının altına girdi ve kasıtlı bir şekilde dönüp Marcus'a baktı.

Onu tam olarak göremiyordu. Sadece aşağı yukarı hoplayan bir ışık vardı. Marcus'un onu korkutmak istediğinin farkındaydı ve bu içinde bir şeyi tetikledi. Gözlerini oğlanın olduğu yere dikti, ellerini kalçasına koydu ve meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırdı. Kalbi göğsünün içinde deli gibi atıyordu fakat Marcus'un elindeki ateş topu hareket etmeyi bırakınca bile pozisyonunu bozmadı. Bir dakika sonra ışık sönüdü. Marcus'un topu avcunda söndürmesinin, yanına geleceğine işaret ettiğini biliyordu.

Yine de yerinden kıpırdamadı. Marcus birdenbire birkaç adım ötede belirlirse ne yapacağından hala emin değildi ama saniyeler dakikalara dönüştü ve Ronnie oğlanın ona yaklaşmaya karar verdiğini anladı. Beklemekten yorularak ve mesajını başarılı bir şekilde ilettiği için kendiliğe gurur duyarak arkasını döndü ve evden içeri girdi.

Ama kapıyı kapayıp arkasına yaslandığında ellerinin titrediğini farketti.

15

Marcus

Blaze, "Restoran kapanmadan önce bir şeyler yemek istiyorum," diye yalvardı.

"Git ye o zaman," dedi Marcus. "Aç değilim."

Blaze'le Marcus, Teddy ve Lance'le birlikte Bower's Point'teydi ve iki oğlan, Marcus'un o güne dek hayatında gördüğü en çirkin iki kızı kapmış, onları sarhoş etmeye çalışıyordu. Marcus mekana gelip de onları karşısında bulunca uyuz olmuştu. Blaze de saatlerdir bütün gün nerede olduğuyla ilgili başının etini yiyip duruyordu.

İçinden bir his, kızın bunun Ronnie'yle bir alakası olduğunu bildiğini söylüyordu çünkü Blaze aptal değildi. Başından beri Ronnie'yle ilgilendiğinin farkındaydı, ki bu da neden o CD'leri Ronnie'nin çantasına attığını açıklıyordu. Ronnie'yi ondan uzak tutmak için liarika bir çözümdü. Yani bundan sonra Marcus da Ronnie'yi göremeyecekti.

Bu onu kızdırmıştı. Ve Blaze karşısında ne kadar aç olduğunu illi söylenirken ve üzerine yapışıp onu sorularıyla boğarken...

"Tek başıma gitmek istemiyorum," diye söylendi Blaze.

"Beni duymadin mı?" diye kükredi Marcus. "Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyor musun? Aç olmadığımı söyledim."

"İlle de bir şey yemek zorunda değilsin ki," diye mırıldandı Blaze pes ederek.

"Çeneni kapatır mısın?"

Kız nihayet sustu. En azından birkaç dakikalığına. Somurtup durmasından, Marcus'un özürlü dilemesini beklediği anlaşıyordu. Ya, tabii... Ama böyle bir şey asla olmayacaktı.

Yüzünü denize dönerek ateş topunu yaktı, kız hala yanında olduğu için sinirliydi. Biraz huzur ve sessizlik istediği halde Teddyyle Lance'in de burada olmasından nefret ediyordu. Blaze'in Ronnie'yi uzaklaştırmasına kızıyor ve en çok da tüm bunlara kızdığı için kendine öfkeleniyordu. Bu ona göre değildi. O anki hislerinden nefret etti. İçinden bir şeye ya da birine yumruk atmak geldi ve Blaze'e bakıp kızın somurtkan suratını görünce, kız anında listenin başına yükseldi. Başını çevirdi, keşke birasını içip müziğin sesini açabilse ve bir süre düşünceleriyle yalnız kalabilseydi. Etrafında onca insan olmadan biraz zaman geçirebilseydi.

Ashında Blaze'e gerçekten öfkeli değildi. Kahretsin, kızın yaptıklarını ilk duyduğunda bundan hoşlanmış ve olayın Ronnie'yle arasındaki gerginliği giderebileceğini düşünmüştü. 'Sen beni kolla, ben de seni kollayayım' gibi bir anlaşma yapabilirlerdi. Fakat bunu Ronnie'ye teklif ettiğinde kız ona hastalıklı birmiş, ona yaklaşmaktansa ölmeyi yeğlemiş gibi dav-

ranmıştı. Ama Marcus kolay pes edecek bir tip değildi ve kızın sonunda bu beladan kurtulmak için Marcus'tan başka çaresi olmadığını farkededeceğini düşünüyordu. Kızla tekrar konuşma fırsatı yakalamak umuduyla evine ufak bir ziyaret yapma fırsatı yakalamaya ve Ronnie, Blaze'in yaptığı korkunç şeyi anlatırken anlayışlı bir şekilde kız dinlemeye karar vermişti. Yürüyüşe çıkabilir ve hatta rıhtıma gidebilirlerdi ve sonrasın da ne olacaksa olurdu. Değil mi?

Ama evine gittiğinde Will oradaydı. Dünyada onca insan varken, Will bir kum tepesinin üzerine oturmuş kızın kendisiyle konuşmasını bekliyordu. Ve Ronnie sonunda evden çıkıp onunla konuşmuştu. Aslında kavga ediyormuş gibi bir halleri vardı ancak tavırlarından aralarında bir şey olduğu kesinlikle anlaşıyordu. Ki bu da Marcus'u sinirlendirmeye yetmişti. Çünkü bu birbirlerini tanıdıkları anlamına geliyordu ve bu muhtemelen birlikte oldukları anlamına da geliyordu.

Yani kız başından beri yanlış tanımıştı.

Peki ya sonra? Ah, işte bu kısmı harikaydı. Will gittikten sonra Ronnie sadece bir değil iki ziyaretçisi olduğunu farketmişti. İki seçeneği vardı. Ya yanına gelip ondan Blaze'e gerçekleri söyletmesini isteyecekti ya da daha önce yaptığı gibi korkup kaçacaktı. Kızı korkuttuğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Fakat Ronnie ikisini de yapmamıştı. Onun yerine *Hadi, durma*, dercesine verandada dikilip gözlerini Marcus'a dikmişti. Sonunda eve girmeden önce verandada dururken, vücut dili öfkeli bir biçimde meydan okuyordu.

Ona kimse meydan okuyamazdı. Özellikle de kızlar. Kendini ne sanıyordu? Vücudu ne kadar sıkı olursa olsun, bu tavırlı hoşuna gitmemişti. Hem de hiç.

Blaze düşüncelerini yarıda kesti. "Gelmek istemediğinden emin misin?"

Marcus kızı döndü, aniden düşüncelerinden uzaklaşmak, sakinleşmek istedi. Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu ve bunu ona kimin verebileceğini biliyordu.

"Gel buraya," dedi. Zorla gülümsedi. "Yanıma otur ve lütfen gitme."

16

Steve

Steve, Ronnie içeri girdiğinde başını kaldırdı. Kız endişelenecek bir şey olmadığını göstermek için gülümsediyse de kitabını alıp odasına giderken yüzündeki ifade gözünden kaçmadı.

Kesinlikle bir sorun vardı.

Ama ne olduğunu tam anlamıyla kestirememişti. Üzgün müydü, yoksa kızgın mıydı? Belki de endişeliydi. Kızıyla konuşup konuşmamak arasında kaldı. Fakat her ne oluyorsa, Ronnie'nin bununla tek başına ilgilenmek istediğinden kesinlikle emindi. Bu da çok normaldi. Son yıllarda kızıyla çok fazla zaman geçirmemiş olabilirdi ama yıllarca bu yaştaki gençlere öğretmenlik yapmıştı ve çocuğunuz sizinle konuşmak istediğinde -gerçekten önemli bir şey söyleyeceği zaman- midenizin endişeyle kasılması gerektiğini biliyordu.

"Baba," dedi Jonah.

Ronnie dışarı çıktığında Jonah'ya pencerenin önünden çekilmesini söylemişti. Jonah da karşı çıkmamıştı. Kanallardan birinde *Sünger Bob'u* bulmuştu ve son on beş dakikadır da memnun mesut çizgi filmi seyreliyordu.

"Efendim?"

Jonah ayağa kalktı, yüzündeki ifade ciddiye. "Tek gözü olan, Fransızca konuşan ve yatmadan önce kurabiye yemeyi seven kim?"

Steve soruyu düşündü. "Hiçbir fikrim yok."

Jonah elini kaldırdı ve tek gözünü kapattı. "Moi."

Steve kahkahalarla gülerken koltuktan kalktı ve İncil'i elinden bıraktı. Bu çocuk onu çok güldürüyordu. "Hadi gel. Mutfağa biraz kakaolu bisküvi var." Birlikte mutfağa gittiler.

"Bence Ronnie'yle Will kavgı etti," dedi Jonah pijamasını çektiştirken.

"Adı bu mu?"

"Merak etme. Ben onu kontrol ettim."

"Ya," dedi Steve. "Neden kavgı ettiklerini düşünüyorsun?"

"Onları duydum. Will'in sesi öfkeliydi."

Steve kaşlarını çatarak oğluna baktı. "Çizgi film seyrettiğini sanıyordum."

"Öyleydi. Yine de onları duydum," dedi Jonah ciddiyele.

"İnsanların konuşmalarını dinlememelisin."

"Ama bazen müthiş olabiliyor."

"Yine de yanlış."

"Annem Ronnie'yi telefonda konuşurken dinlemeye çalışıyor. Ve ablam duşa girince de gizlice telefonunu alıp mesajlarını okuyor."

"Öyle mi?" Steve çok şaşkın görünmemeye çalıştı.

"Evet. Yoksa onu nasıl takip etsin?"

"Bilmem... Belki sadece ona sorabilir," dedi Steve.

"Ya, tabii," diye homurdandı Jonah. "Will bile onunla kavgı etmeden konuşmıyor. İnsanları deli ediyor."

Steve on iki yaşındayken az arkadaşı vardı. Okul ve piyano dersleri arasında gidip gelirken çok az boş zamanı kalıyordu ve genelde Papaz Harris dışında kimseyle konuşmuyordu.

Hayatının o döneminde piyano onun için bir saplantıya dönüşmüştü ve bazen günde beş-altı saat piyanonun başından hiç kalkmadan kendi melodi ve beste dünyasının içinde kaybolurdu. Aynı dönemde bir sürü yerde çalmış ve eyaletlerarası bir yarışmada ödül kazanmıştı. Annesi bu yarışmalardan sadece ilkiye katılmış, babasıysa hiçbirine gelmemişti. Raleigh'e, Charlotte'a, Atlanta'ya ya da Washington'a giderken arabada kendini, ailesinden biri yerine Papaz Harris'in yanında otururken bulurdu. Uzun saatler boyunca konuşurlardı ve Papaz Harris her ne kadar dindar biri olsa da ve konuşmaların çoğunda konuyu Yüce İsa'ya getirmeyi başarsa da adamın söyledikleri kulağa Chicago'lu birinin bayrak yarışının abesliğiyle ilgili yaptığı yorumlar kadar doğal gelirdi.

Papaz Harris zorlu bir hayat geçirmiş, iyi kalpli bir adamdı. Görevini ciddiye alır ve çoğu geceyi hastanelere, cenazeevine ya da arkadaşı olarak görmeye başladığı cemaat üyelerinin evlerine uğrayıp kilise topluluğuyla ilgilenerek geçirirdi. Haftasonları düğün ve vaftiz törenlerini yönetir, çarşamba günlerini dernekte geçirir, salıyla perşembeleri de koroyu çalıştırır. Ama her akşam güneş batmadan önce, hava nasıl olursa olsun, mutlaka bir saati kendisine ayırır ve sahilde tek başına yürüyüşe çıkardı. Geri döndüğünde, Steve o bir saatlik yalnızlığın Papaz Harris'in tam da ihtiyaç duyduğu şey olduğunu düşünür-

dü. O yürüyüşlerden her döndüğünde yüzünde dingin ve huzurlu bir ifade olurdu. Steve onun ancak bu şekilde yalnız kalabildiğini sanmıştı. Ta ki ona sorduğu güne kadar.

"Hayır," demişti Papaz Harris. "Kumsalda yalnız kalmak için yürümüyorum çünkü bu imkansız. Yürüyorum ve Tanrı'yla konuşuyorum."

"Dua mı ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi Papaz Harris tekrar. "Konuşuyorum. Tanrı'nın arkadaşın olduğunu asla aklından çıkarma. Ve bütün arkadaşların gibi O da hayatında neler olup bittiğini öğrenmek ister. İyi ya da kötü, acı ya da öfkeyle dolu olsa da, her ta tüm bu korkunç şeylerin neden yaşanmak zorunda olduğunu sorgulasan da. Dolayısıyla ben de onunla konuşuyorum."

"Ne anlatıyorsun?"

"Sen arkadaşlarına ne anlattırırın?"

"Benim arkadaşım yok." Steve alaycı bir şekilde gülümsedi.

"En azından konuşabileceğim bir arkadaşım yok."

Papaz Harris bir elini Steve'in omzuna koydu. "Ben varım." Steve karşılık vermeyince Papaz Harris omzunu hafifçe sıkı. "Onunla, seninle nasıl konuşuyorsak öyle konuşuyorum."

"Sorularına cevap veriyor mu?" Steve şüpheciydi.

"Her zaman."

"O'nu duyuyor musun?"

"Evet," dedi Papaz, "ama kulaklarımla değil." Elini göğsüne koydu. "Cevapları duyduğum yer burası. O'nun varlığını hissettiğim yer burası."

Jonah'ı yanağından öpüp yatağına yatırdıktan sonra kızını kontrol etmek için kapıda durdu. Jonah'yla birlikte içeride girdiklerinde Ronnie çoktan uyumuştı ve eve girdiğinde onu

huzursuz eden şey her neyse, artık yüzünde bundan eser yoktu. Yüzü şimdi huzurluydu, saçları yastığına dağılmış ve kol-larını da göğsüne yaklaştırmıştı. Kıza iyi geceler öpücüğü ver-mek konusunda kararsız kaldı, sonunda onu kendi haline bi-rakıp rüyalarının engel olmamaya, eriyen kar taneleri gibi git-meleri gereken yere ulaşmasına izin vermeye karar verdi.

Yine de odadan hemen çıkmak istemedi. İki çocuğunu uyurken seyretmek ona huzur veriyordu. Jonah koridordaki ıhtıktan kaçmak için yan dönerken Ronnie'ye en son kaç yıl önce iyi geceler öpücüğü verdiğini düşünüyordu. Kim'den ay-rılmadan bir yıl kadar önce, Ronnie artık böyle şeyleri utanç-verici bulacak yaşa gelmişti. Kızına onu yatırmak için hemen geleceğini söylediği ve karşılığında "Gerek yok," cevabını duy-duğu o ilk geceyi çok iyi hatırlıyordu. Kim o zaman yüzün-de belirgin bir acıyla ona bakmıştı. Ronnie'nin büyüdüğünü biliyordu ve geçmişte kalan çocukluğu kadının yüreğini acıtır-ıyordu.

Steve, Kim'in aksine, büyüdüğü için Ronnie'ye kızmıyordu. Aynı yaşlardayken kendisinin nasıl olduğunu düşündü ve kendi kararlarını aldığını hatırladı. Öğretmen olarak çalıştığı yıllar boyunca da hem değişimin kaçınılmaz olduğunu hem de beraberinde kendine özgü armağanlar getirdiğini öğren-mişti. Bazen kendini bir öğrenciyle birlikte sınıfta baş başa bu-lur, ailesiyle arasındaki problemleri, annesinin onunla arkadaş olmaya çalışmasına ya da babasının onu nasıl kontrol etmeye uğraştığına dair şikayetlerini dinlerdi. Diğer öğretmenler de onun öğrencilerle arasındaki bu doğal dostluğun farkındaydı. Çoğu zaman öğrencilerinin hemen hepsinin aynı şekilde his-setmesi onu şaşırtırdı. Sessizce onları dinler ya da basit cevap-larla sorularına karşılık vererek onları kendi fikirlerini oluş-

turnmaya zorlardı. Bir şey söylemek zorunda kaldığındaysa tipik psikologlar gibi en genel yorumları yapmayı tercih ederdi. "Elbette annen arkadaşın olmak ister," derdi, "seni artık daha yakından tanımak istediği bir yetişkin olarak görüyor." Ya da "Baban kendi hayatında yanlış yaptığını biliyor ve senin de aynı hataları yapmanı istemiyor." Sıradan bir adamın sıradan düşünceleriydi bunlar ama onu hayrete düşürerek öğrencileri bazen çok önemli bir bilgiyi sindirmeye çalışmış gibi başını çevirip sessizce pencereden dışarı bakardı. Hatta sonrasında öğrencilerinin ailesinden telefon geldiği olur, çocuklarıyla konuştuğu ona teşekkür eder ve bu yüzden son günlerde ruh halinin daha iyi olduğunu söylerlerdi. Steve telefonu kapattuktan sonra ne söylediğini hatırlamaya çalışır ancak her seferinde koca bir boşlukla karşılaşır.

Odanın sessizliğinde Jonah'nın nefes alıp verişinin yavaşladığını işitti. Oğlunun çoktan uykuya daldığını biliyordu. Güneş ve temiz hava, Manhattan'ın asla başaramayacağı bir şekilde onu bitkin düşürüyordu. Ronnie'ye gelince, uykunun son birkaç günkü gerilimi ortadan kaldırdığına memnundu. Yüzü neredeyse bir melek kadar durgundu ve nedense ona Papaz Harris'in kumsaldaki yürüyüşlerinden sonraki halini anımsatmıştı. Odanın katkısız sessizliğinde kızını izlerken yine Tanrı'nın varlığına dair bir işaret aradı. Ertesi gün Ronnie belki de gidecekti. Bu düşünce ona doğru çekimser bir adım atmasına neden oldu. Pencereden içeri ayışığı süzülüyordu ve camın ardından okyanus dalgalarının monoton uğultusunu duyabiliyordu. Uzak yıldızların narin ateşi, Tanrı'nın başka bir yerdeki varlığını haber veren kutsal bir yeminle parlıyordu. Aniden kendini yorgun hissetti. *Yalnızım*, diye düşündü. Her zaman yalnız olacaktı. Eğildi ve Ronnie'yi usulca yanağından

öptü. Kızına duyduğu sevgi, içinde bir girdaba dönüştü, acı kadar yoğun bir hazdı bu.

Gün ağarmadan hemen önce gözünü açtığında aklına ilk gelen -daha doğrusu ilk hissettiği- piyano çalmayı ne kadar çok özlediği idi. Her an beklediği sancının karnına saplanma-yla yüzünü acıyla buruşturdu ve dosdoğru oturma odasına koşup müziğiyle birlikte kaybolmak istedi.

Acaba tekrar ne zaman piyano çalabilecekti? Kasabadaki diğer insanlarla doğru düzgün bir ilişki kurmadığına pişman oldu. Piyanyoyu kaldırdığı günden beri, bir arkadaşının evine gidip onun sırf dekor olsun diye salonuna koyduğu, nadiren el değen piyanosunu çalmayı teklif etmekle ilgili hayaller kurmaya başlamıştı. Arkadaşı antreden ya da mutfaktan -yer konusunda henüz emin değildi- onu seyrederken tozlu tabureye oturduğunu görebiliyordu. Ve bir anda arkadaşını gözyaşlarına boğacak bir parça çalmaya başlayacak, aylarca süren turnelerinde bile yapamadığı bir şey başaracaktı.

Bunun oldukça gülünç bir fantezi olduğunu biliyordu fakat müzik olmadan kendini amaçsız ve kayıp hissediyordu. Yarıktan kalkarken bütün bu karanlık düşünceleri beyninden kovmaya çalıştı. Papaz Harris kiliseye yeni bir piyano sipariş edildiğini söylemişti. Dernek üyelerinden birinin hediye siydi. Piyano geldiğinde Steve onu istediği zaman çalabilecekti. Fakat piyano temmuz sonuna kadar gelmezdi ve Steve de o zamana kadar dayanabileceğinden şüpheliydi.

Mutfaktaki sandalyelerden birine oturdu ve ellerini masaya koydu. Yeterince konsantre olursa müziği kafasının içinde duyabilirdi. Beethoven *Eroica*'yı sağırken bestelemişti, değil mi? Belki Beethoven gibi o da her şeyi kafasının içinde işitebilirdi. Ronnie'nin Carnegie Hall'da çaldığı konçerto o seçmiş-

ti ve gözlerini kapatarak konsantre oldu. Parmaklarını hareket ettirmeye başlarken notalar başta belirsizdi. Yavaş yavaş notalar ve akortlar daha net ve belirgin bir hal almaya başladı ve gerçekten piyano çalmak kadar tatmin edici olmasa da bu kadarı da yeterliydi.

Konçertonun son bölümleri zihninde yankılanırken yavaşça gözlerini tekrar açtı ve kendini yarı karanlık mutfakta tek başına otururken buldu. Güneş birkaç dakika içinde ufku dürtüklemeye başlayacaktı ve nedense tek bir nota, si bemol, hala beyninin derinliklerinde çınlamaya devam ediyordu. Bu sesi sadece hayal ettiğinin farkındaydı ancak notanın sesi o kadar canlıydı ki kendini kâğıt kalem ararken buldu.

Çabucak kaba hatlarıyla bir porte çizdi ve parmaklarını bir kez daha masaya bastırmadan önce notaları karaladı. Müziği yeniden duydu fakat bu seferkini birkaç nota da daha takip etti ve onları da yazdı.

Hayatı boyunca birçok parça bestelemişti fakat kendi bile bestelediklerini, genelde çalmayı tercih ettiği harika heykellerin yanında basit biblolar olarak görürdü. Bu da pek marahtır şey olmayabilirdi, yine de yeni bir macera karşısında ısındığını hissetti. Ya gerçekten güzel bir şey bestelemeyi başarabilirse? Steve unutulduktan sonra bile hatıralarda yaşayacak bir beste ortaya çıkarabilirse?

Bu hayali pek uzun sürmedi. Geçmişte denemiş ve başarısız olmuştu ve yine başarısız olacağını biliyordu. Buna rağmen az önce yaptığı şey konusunda kendini iyi hissetti. Hiçten bir şey yaratmak insanı değiştiriyordu. Melodiyi henüz tam anlamıyla oturtamamış olsa bile tatmin olmuştu. Yazdığı birkaç notayı değiştirdi ve en baştan başlamaya karar verdi.

Güneş kumların üzerine doğru süzülürken bir gece önce düşündükleri aklına geldi ve kumsalda yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Steve, Papaz Harris'in yüzündeki o huzurlu ifadeyle eve dönmeyi her şeyden çok istiyordu ama kumların arasında ilerlerken elinde olmadan kendini bir amatör gibi hissetti. Deniz kabuğu toplamaya çıkmış ufak çocuklar gibi, o da kumsalda Tanrı'nın gerçeklerini arıyordu.

O'nun varlığına dair bariz bir işaret bulsa ne kadar iyi olurdu. Etrafını saran dünyaya odaklanmaya çabaladı. Güneş denizin üzerinden doğmuştu, kuşlar sabah şarkılarını söylüyordu, suyun üstü ince bir sis tabakasıyla kaplıydı. Bilinçli olarak düşüncelere dalmadan etrafındaki güzellikleri sindirmeyi, ayağının altındaki kumu ve yanağını okşayan esintiyi hissetmeyi denedi. Tüm çabalarına rağmen başladığı noktadan bu yana aradığı cevaba yaklaşıp yaklaşmadığından emin değildi.

Belki yüzüncü kez Papaz Harris'in cevapları yüreğinde duymasını sağlayan şeyin ne olduğunu merak etti. Tanrı'nın varlığını hissettiğini söylerken acaba tam olarak ne demek istiyordu? Steve bu soruyu doğrudan ona sorabileceğini biliyordu ama bunun işe yarayacağından şüpheliydi. Bu, doğuştan kör bir insana bir rengi tarif etmeye çalışmaktan farksızdı. Kelimeler anlaşılabilirdi fakat içeriği her zaman gizemli ve özel kalacaktı.

Steve'in böyle şeyler düşünmesi çok tuhaftı. Eskiden aklı hiç bu tarz fikirlerle meşgul olmazdı. Günlük sorumlulukları zamanının o kadar büyük bir kısmını kapsıyordu ki bunları düşünecek vakti kalmıyordu herhalde. En azından Wrightsville Sahili'ne dönene kadar durum böyleydi. Oysa burada hayatının akışı yavaşlamıştı. Sahilde yürümeye devam ederken bir konser piyanisti olarak şansını denemek için verdiği o önem-

li karar düşündü. Bunu başarıp başaramayacağını daima merak ettiği bir gerçektir ve evet, zamanının kalmadığını da hissetmişti. Ama o düşünceleri nasıl bir anda bu kadar aciliyet kazanmıştı? Ailesinden aylarca uzak kalmayı nasıl göze alabilmişti? Nasıl bu kadar bencil olabilmmişti? Geçmişe bakınca bunun hiçbirini için mantıklı bir karar olmadığını görebiliyordu. Bir zamanlar bu kararını müzik için duyduğu tutkunun tekliflediğini düşünüyordu. Şimdiyse içinde hissettiği o boşluğu doldurmanın yollarını aradığından şüphe ediyordu.

Ve yürümeye devam ederken aradığı cevabın belki de yeni farkettiği bu gerçeğin içinde gizli olduğunu düşündü.

17

Ronnie

Ronnie uyanır uyanmaz saate baktı ve geldiğinden beri ilk defa sabahın köründe kalkmadığı için rahat bir soluk aldı. Çok geç değildi ama yataktan kalkarken kendini gerçekten dinlenmiş hissetti. Oturma odasındaki televizyonun sesini duyabiliyordu ve yatak odasından çıktığında önce Jonah'yı farketti. Sırtüstü koltuğa uzanmış, başını da koltuğun kolundan sarkıtarak dikkatle ekranı seyreliyordu. Boyunu, giyotin için hazırda bekliyormuş gibi açıktaydı ve turtta kırıntılarıyla kaplıydı. Oğlanın turtadan bir ısırtık daha almasını ve hem kendi üstüne hem de halıya biraz daha kırıntı dökmesini izledi.

Aslında hiç sormak istemiyordu. Anlamlı bir cevap alamayacağı aslında apaçık ortadaydı. Yine de kendine engel olamadı ve sordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Tepetaklak televizyon seyrediyorum," diye cevap verdi Jonah. Ronnie'nin hiçbir zaman anlam veremediği, kocaman gözlü yaratıkların olduğu o uyuz Japon çizgi filmlerinden birini izliyordu.

"Neden?"

"Çünkü canım öyle istiyor."

"Ve yine soruyorum, neden?"

"Bilmem."

Sormaması gerektiğini biliyordu. Konuyu değiştirerek mutfığa baktı. "Babam nerede?"

"Bilmem."

"Babamın nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Onun bakıcısı değilim." Oğlanın sesi sinirliydi.

"Ne zaman gitti?"

"Bilmiyorum."

"Uyandığında burada mıydı?"

"Hi hi." Bakışları ekrandan bir an olsun ayrılmıyordu.

"Vitray hakkında konuştuk."

"Ve sonra..."

"Bilmiyorum."

"Ölece ortadan yok olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Sonra Papaz Harris'in geldiğini ve konuşmak için dışarı çıktıklarını söylüyorum." Sanki sorunun cevabı çok açıkmiş gibi konuşuyordu.

"O zaman neden öyle söylemedin?" Ronnie tükenmiş bir halde ellerini havaya kaldırıp ardından indirip ayaklarına vurdu, tahammülsüzce.

"Çünkü tepetaklak bir haldeyken çizgi filmimi seyretmeye çalışıyorum. Kan beynime hücum ederken seninle konuşmak o kadar kolay olmuyor."

O zaman belki daha sık tepetaklak durmalısın, gibi ters bir cevabı duymayı hak etmişti ama Ronnie şeytanın oyununa gelmedi. Keyfi yerindeydi. Çünkü her şeyden önemlisi, içinden bir ses *Bugün evine dönebilirsin*, diye fısıldıyordu. Bundan böyle artık Blaze yoktu, Marcus ya da Ashley yoktu ve sabahın köründe kalkmak da yoktu.

Ve tabii, Will de...

Bu düşünce bir an duraksamasına neden oldu. Aslında Ronnie'ye karşı o kadar da kötü davranmamıştı. Hatta önceki gün onunla birlikteyken çok iyi vakit geçirmişti. Ona Ashley'nin söylediklerini anlatması, kendisini doğru düzgün açıklaması gerekirdi. Ama Marcus bir anda çıkagelince...

Bu yerden gerçekten ama gerçekten bir an evvel çekip gitmek istemişti.

Perdeyi kenara iterek camdan dışarı baktı. Babası, Papaz Harris'le birlikte garaj yolundaydı. Ronnie çocukluğundan beri Papaz'ı görmediğini farketti ama adam o zamandan bu yana çok az değişmişti. Artık baston kullansa da kalın beyaz saçları ve kaşları tıpkı hatırladığı gibiydi. Büyükbabasının cenazesinden sonra adamın ona nasıl iyi davrandığını hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Babasının onu neden bu kadar çok sevdiğini biliyordu. Adamın inanılmaz iyi bir kalbi vardı ve cenaze töreninden sonra ona bugüne dek içtiği en lezzetli limonatayı ikram etmişti. Sanki bir başkasıyla konuşuyor gibiydiler ama Ronnie kim olduğunu göremedi. Kapiya gitti ve daha yakından bakmak için kapıyı açtı. Ekip arabasını tanıması birkaç saniye sürdü. Memur Pete Johnson arabanın kapısını açıp arkasında dikilmiş, gitmeye hazırlanıyordu.

Ronnie arabanın çalışan motorunun uğultusunu duyabiliyordu ve verandanın basamaklarından inerken babası çekin-

gen bir şekilde el salladı. Pete arabaya binip kapıyı kapatarak Ronnie'yi öylece geride bıraktı.

Babasıyla Papaz Harris'in yanına geldiğinde Memur Pete çoktan arabayla uzaklaşmaya başlamıştı ve bu da haberlerin kötü olduğuna dair sezgilerini doğrulamıştı.

"Kalkmışsın," dedi babası. "Az önce sana bakmaya geldim ama bir ölü gibi uyuyordun." Parmağıyla işaret etti. "Papaz Harris'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Ronnie elini uzattı. "Hatırlıyorum. Tekrar merhaba. Sizi gördüğüme sevindim."

Papaz Harris elini uzatınca adamın ellerini ve kollarını kaplayan parlak yara izleri dikkatini çekti. "Uzun zaman önce tanıma talihine eriştiğim aynı küçükhanım olduğuna inanmıyorum. Kocaman kız olmuşsun artık." Gülümsedi. "Annene benziyorsun."

Ronnie son zamanlarda bunu çok duyuyordu ama hala nasıl bir anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Yaşlı görüldüğü anlamına mı geliyordu? Yoksa annesi mi genç görünüyor? Ama adamın bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyordu bir şekilde. "Teşekkür ederim. Bayan Harris nasıl?"

Papaz bastonunu düzeltilti. "Her zaman olduğu gibi beni hayata bağlıyor. Ve eminim o da seni gördüğüne çok sevinecektir. Evimize uğrama fırsatın olursa senin için bir sürahi taze ev yapımı limonata hazırlamasını sağlarım."

Belli ki Papaz da o günü hatırlıyordu. "Bu fırsatı kaçırmam iyi olur."

"Umarım." Papaz, Steve'e döndü. "Pencere için çok sağol. Harika olacak."

Steve teşekkürü eliyle savuşturdu. "Bana teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Elbette zorundayım. Neyse, şimdi gitmem gerek. Bu sabah Towson Kardeşler'le İncil dersim var ve eğer onları tanıyorsan neden onları yalnız bırakmak istemediğimi de anlarsın. Günahlarından arınmak isteyen tiplerden. Daniel ve Vahiy'in hayranları ve nedense İkinci Korinder'in kutsal kitaba ait bir bölüm olduğunu unutmuş gibiler." Ronnie'ye döndü. "Seni yeniden görmek çok güzeldi, genç bayan. Umarım baban son günlerde başını çok ağrıtmıyordur. Ebeveynlerin bazen nasıl olduğunu bilirsin."

Ronnie gülümsedi. "İdare eder."

"İyi. Ama seni überse hemen gelip benimle konuş ve ben de onun aklını başına getirmek için elimden geleni yapayım. Geçmişte oldukça yaramaz bir çocuktuk, dolayısıyla bazen ona ne kadar kızdığını hayal edebiliyorum."

"Ben yaramaz falan değildim," diye itiraz etti babası. "Tek yapacağım piyano çalmaktır."

"Vaftiz kuyusuna attığın kırmızı boyayı hatırlatayım."

Babası dehşete kapılmış gibiydi. "Ben asla öyle bir şey yapmadım!"

Papaz Harris halinden memnundu. "Belki yapmadın, yine de söylediklerim hala geçerli. Kendini nasıl gösterirse göstersin, baban da kusursuz değildi."

Cümlesini bitirdikten sonra arkasını döndü ve garaj yolunda ilerlemeye başladı. Ronnie adamın gidişini izledi. Babasını hoşseye kıştırmayı başaran bir insanı -elbette zararsız bir şekilde- kesinlikle daha yakından tanımak isterdi. Özellikle de Ronnie'ye babasıyla ilgili anlatabileceği hikayeleri varsa. Komik hikayeler. İyi hikayeler.

Papaz Harris'in arkasından bakan babasının yüzündeki ifade gizemliydi. Oysa yeniden kızına döndüğünde bir anda ta-

nuğı babaya dönüşmüştü ve Ronnie birkaç saniye önce Memur Pete'in de burada olduğunu hatırladı.

"Neler oldu?" diye sordu. "Memur Pete neden geldi?"

"Neden önce kahvaltı etmiyoruz? Eminim sen de acıkmışsındır. Akşam yemeği bile yemedin."

Babasının koluna uzandı. "Sadece ne olduğunu söyle baba."

Babası doğru kelimeleri bulmak için tereddüt etti fakat acı gerçeği süsleyip püslemesi mümkün değildi. İç geçirdi. "New York'a gidemezsin, en azından önümüzdeki hafta mahkeme-ye çıkana kadar. Dükkanın sahibi suç duyurusunda bulunacakmış."

Ronnie kum tepesinde oturuyordu. Olanları düşündükçe öfkelenmekten çok korktuğunu hissediyordu. Babası ona Memur Pete'in söylediklerini anlatalı bir saati geçmişti ve o zamandan beri de dışarıdaydı. Babasının içeride annesiyle telefonda konuştuğunu biliyor ve annesinin nasıl bir tepki verdiğini hayal edebiliyordu. Burada olmasının belki de tek iyi yanı annesinin uzakta olmasıydı.

Bir de Will vardı tabii...

Ronnie neden sürekli onu düşündüğünü merak ederek başını iki yana salladı. Aralarındaki ilişki daha başlamadan sona ermişti. Zaten Will neden onunla ilgilenmişti ki? Uzun zaman Ashley denen kıza çıkmıştı, ki bu da onun gibilerden hoşlandığı anlamına gelirdi. Ronnie'nin hayatında öğrendiği bir şey varsa o da insanların asla değişmediğiydi. Nedenini bilmeseler de neyi seviyorlarsa onu sevmeye devam ederlerdi. Ve Ronnie de kesinlikle Ashley gibi bir kız değildi.

Tartışmaya, düşünmeye gerek yoktu. Çünkü eğer Ashley gibiyse, o zaman bütün kurtarıma umutları tükenene dek

ulka doğru yüzmeye başlasa iyi olurdu. Hayatına şu anda son verse yeriydi.

Ama onu asıl rahatsız eden bu değildi. Onu şu anda asıl rahatsız eden şey annesiydi. Babası telefonda olduğuna göre, annesi tutuklamayla ilgili her şeyi öğrenmişti. Bu düşünce onu mahvediyordu. Annesi şüphesiz avazı çıktığı kadar bağırmıyordu, ortalığı birbirine katıyordu. Babasıyla konuştuktan sonra büyük ihtimalle kızkardeşini ya da kendi annesini arayacak ve Ronnie'nin yaptığı son korkunç olayı anlatacaktı. Sırf Ronnie'yi olduğundan daha suçlu göstermek için her şeyi abartmaya bayılırdı. Annesi detaylarla pek ilgilenmezdi. Ve bu durumda da en önemli detay, *Ronnie'nin bir suç işlemediğiydi!*

Ama farkedermiydi? Tabii ki hayır. Annesinin öfkesini hissedebiliyor ve bunu düşündükçe midesi bulanıyordu. Bugün eve dönemeyecek olması kesinlikle iyi bir şeydi.

Babasının yaklaştığını duydu. Omzunun üstünden bakınca adam tereddüt etti. Çekingen bir şekilde kızının yanına çömelmeden önce Ronnie'nin yalnız kalmak isteyip istemediğini anlamaya çalıştığı belliydi. Hemen bir şey söylemedi. Bir süre okyanusun açıklarında dolanan bir karides gemisini seyretti.

"Kızdı mı?"

Cevabı gayet iyi biliyordu, buna karşın yine de sormadan edememişti.

"Biraz," dedi babası.

"Biraz mı?"

"Telefonda konuşurken mutfağı birbirine kattığından hiç şüphem yok."

Ronnie manzarayı hayal etmeye çalışarak gözlerini kapadı. "Ona gerçekten olanları anlattın mı?"

"Elbette anlatırım. Ve senin doğruyu söylediğinden emin olduğumu da söyledim." Bir kolunu kızının omzuna koydu ve ona sarıldı. "Yakında atlar. Her zaman atlar."

Ronnie başını salladı. Sessizlikte babasının onu incelediğini farketti.

"Bugün eve dönemediğin için çok üzgünüm," dedi. Sesi yumuşak ve özür diler gibiydi. "Buradan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Buradan nefret etmiyorum," dedi Ronnie otomatikman. Kendini aksine inandırmaya çalışsa bile doğruyu söylediğini farkedince buna kendi bile çok şaşırıldı. "Sadece buraya ait değilim, o kadar."

Babası ona hüzünlü bir gülücük attı. "Eğer seni teselli edecekse ben de büyürken buraya ait olmadığını hissedirdim. New York'a gitme hayalleri kurardım. Ama çok tuhaf çünkü sonunda bu yerden kaçmayı başardığımda, kendimi burayı asla tahmin edemeyeceğim kadar özlerken buldum. Sanki okyanus sürekli beni çağırıyordu."

Ronnie babasına döndü. "Bana ne olacak? Memur Pete başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Eşyalar değerli olduğu için ve son zamanlarda sık hırsızlık olayları yaşandığı için dükkan sahibinin suç duyurusunda bulunmaktan başka çaresinin olmadığını söyledi."

"Ama ben yapmadım!" diye bağırды Ronnie.

"Biliyorum," dedi Steve "ve bir şekilde halledeceğiz. Önce iyi bir avukat bulacağız ve sonra da işleri olduğu gibi akışına bırakacağız."

"Avukatlar çok pahalı olmaz mı?"

"İyileri pahalı," dedi Steve.

"Peki karşılayabilecek misin?"

"Sen dert etme. Bir çaresine bakarım." Steve birden sustu. "Sana bir şey sorabilir miyim? Blaze'i bu kadar kızdırmak için ne yaptın? Bana hiç anlatmadın."

Soruyu soran annesi olsaydı muhtemelen cevap vermezdi. Ya da birkaç gün öncesine kadar babasına da asla cevap vermezdi. Oysa şimdi cevap vermemesini gerektiren bir neden bulamıyordu. "Tuhaf, ürkütücü bir sevgilisi var ve Blaze onun erkek arkadaşını çalmaya çalıştığını sanıyor. Ya da onun gibi bir şey işte."

"Tuhaf ve ürkütücü derken ne demek istedin?"

Ronnie duraksadı. Güne başlayan ailelerin ilk birkaçı, havlu ve kumsal oyuncaklarıyla dolu çantalarıyla birlikte deniz kenarında görünmeye başlamıştı. "Dün akşam onu gördüm," dedi kısık sesle. Kumsalı işaret etti. "Ben Will'le konuşurken orada duruyordu."

Babası endişesini gizlemeye çalışmadı. "Ama daha yakına gelmedi."

Ronnie başını iki yana salladı. "Hayır. Ama onun ilgili... garip bir şey var. Marcus..."

"Belki ikisinden de uzak durmalısın. Blaze ve Marcus'tan yani."

"Merak etme. O ikisiyle konuşmayı düşünmüyorum."

"Pete'i aramamı ister misin? Onunla iyi bir başlangıç yapmadığını biliyorum ama..."

Ronnie başını salladı. "Henüz değil. Ve ister inan ister inanma ama Pete'e kızgın değilim. O sadece görevini yapıyordu ve aslında bütün olay konusunda oldukça da anlayışlıydı. Sanırım bana acıdı."

"Sana inandığını söyledi. Zaten dükkan sahibiyle de bu yüzden konuştu."

Ronnie babasıyla bu şekilde konuşabilmenin ne kadar güzel olduğunu düşünerek gülümsedi. Bir an için babası hiç gitmeseydi hayatının ne kadar farklı olacağını merak etti. Tere-düt ederek eline bir avuç dolusu kum aldı ve parmaklarının arasından kayıp gitmelerini izledi.

"Neden bizi terkettin baba?" diye sordu. "Gerçeği bilecek kadar büyüdüm, tamam mı?"

Babası bacaklarını uzattı, zaman kazanmaya çalıştığı bel-liydi. Sanki içinde bir şeylerle mücadele ediyor, kızı ne kada-rını anlatması ve nereden başlaması gerektiğini bulmaya ça-lışıyordu. Ve derken bariz olandan başladı. "Juillard'da çalış-mayı bıraktıktan sonra mümkün olan her konserde çaldım. Bu benim hayalimdi. Konser piyanisti olmak. Neyse, sanırım bir karar vermeden önce durumun ciddiyetini daha iyi düşünmem gerekirdi. Ama düşünmedim. Bunun annen için ne ka-dar zor olacağını farketmedim." Yüzünde ciddi bir ifadeyle kı-zına baktı. "Ve sonunda biz koptuk."

Ronnie babasının verdiği cevabı dinledi, cümlelerin arası-nı doldurmaya çalıştı.

"Başkası vardı, değil mi?" dedi. Sesinin tonu sabitti.

Babası cevap vermedi, bakışlarını kaçırıldı. Ronnie içine bir kuşku düştüğünü hissetti.

Babası nihayet konuşmaya başladığında sesi yorgundu. "Evliliğimi kurtarmak için daha fazla çabalamam gerektiğini biliyorum ve bunun için gerçekten çok üzgünüm. Hem de se-nin tahmin edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum. Bir gün olsun annene inanmayı bırakmadım, sevgimizin gücüne inanmayı asla bırakmadım. So-munda işler ne senin ne de benim istediğim noktaya gelme-se de Jonah'yla ikinize bakıyorum ve sizin gibi çocuklara sa-

hip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu görüyorum. Ha-talarla dolu hayatımda, siz ikiniz başıma gelen en muhteşem şeylersiniz."

Sözünü bitirdiğinde Ronnie eline yine bir avuç dolusu kum aldı ve kendini bitkin hissederek onları da parmaklarının arasından kaydırıldı. "Ne yapacağım?"

"Bugünden mi bahsediyorsun?"

"Hayır, her konuda."

Babasının sırtını okşadığını hissetti. "Bence ilk adım olarak onunla konuşabilirsin."

"Kiminle?"

"Will'le," dedi babası. "Dün evin önünden geçtiğiniz za-manı hatırlıyor musun? Verandada duruyordum. Sizi seyret-tim ve birlikte ne kadar doğal görüldüğünüzü düşündüm."

"Onu tanı mıyorsun bile," dedi Ronnie. Sesi kuşkuyla ve şaş-kındı.

"Hayır," dedi babası. Gülümsedi, yüzündeki ifade hassastı. "Ama seni tanıyorum. Ve dün mutluydun."

"Ya benimle konuşmazsa?" dedi korkuyla Ronnie.

"Konuşacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sizi izledim. O da mutluydu."

Blakelee Frenleri'nin önünde dururken tek düşünebildi-ği bunu yapmak istemediği idi. Başka bir seçeneği olmadığı-nı bilmesine ve bir bakıma bunu yapmayı istemesine rağmen onunla yüzleşmekten korkuyordu. Ona karşı adil davranma-dığının farkındaydı, Will en azından Ashley'nin söylediklerini bilmeyi hak ediyordu. Sonuçta dört saat boyunca Ronnie'nin kapısında beklemişti, değil mi?

Hem ayrıca babasının haklı olduğunu da itiraf etmek zorundaydı. Will'e gerçekten çok eğlenmişti. Ya da böyle bir yerde ancak bu kadar iyi vakit geçirebilirdi. Ve Will'i tanıdığı diğer erkeklerden farklı kılan bir şey vardı. Konu voleybol oynaması ve bir sporunun vücuduna sahip olması ya da gösterdiğinden daha zeki olması da değildi. Ronnie'den korkmuyordu. Bugünlerde birçok erkek, en önemli şeyin karşısındakine iyi davranmak olduğunu düşündüğü için kızlar tarafından eziliyordu. Ve evet, önemliydi de, ama erkek iyi davranmayı kızın önünde paspas olmakla bir tuttuğunda değil. Balık tutmaya pek hevesli olması da onu beraberinde götürmesi hoşuna gitmişti. Bu, Will'in ona kendini anlatma şekliydi. *Ben buyum ve bundan hoşlanıyorum ve şu anda, tanıdığım onca insan arasından seninle bu deneyimi yaşamak istiyorum.* Genelde ona çıkma teklif eden erkekler ne yapacaklarına ya da nereye gideceklerine dair en ufak bir fikri olmadan kapısına gelir ve sonunda Ronnie'yi bir plan yapmak zorunda bırakırdı. Ronnie'ye göre bu hakikaten yavan ve cahilce bir tutumdur. Oysa Will kesinlikle yavan biri değildi ve sırf bu yüzden bile ondan hoşlanmak imkansızdı.

Elbette bu da aralarını düzeltmesi gerektiği anlamına geliyordu. Hala öfkeli olma ihtimaline karşı gardını alarak lobiden içeri girdi. Will ve Scott asansörle kaldırılmış bir arabanın altında çalışıyordu. Scott, Will'e bir şeyler fısıldadı, o da kafasını çevirdi ve Ronnie'yi gördü ama gülümsemedi. Onun yerine ellerini bir bez parçasına sildi ve kıza doğru yürümeye başladı.

Birkaç adım atuttuktan sonra durdu. Yakından bakınca yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı. "Ne istiyorsun?"

Bu tam olarak Ronnie'nin beklediği türde bir karşılama olmasa da beklenmedik de değildi.

"Haklıydın," dedi. "Dün maçı tertekettim çünkü Ashley bana yeni *projen* olduğumu söyledi. Ayrıca ilk olmadığımı, birlikte geçirdiğimiz gün boyunca yaptığımız her şeyin ve beni götürdüğün yerlerin her yeni kızı elde etmek için kullandığın numaralar olduğunu ima etti."

Will, Ronnie'ye bakmaya devam etti. "Yalan söylemiş."

"Biliyorum."

"O zaman neden saatlerce dışarıda oturmama göz yumdun? Ve neden dün bir şey söylemedin?"

Ronnie saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıstırdı, göğsünün içinin utançla dolup taşıdığını hissedebiliyordu ama cinden geldiğince belli etmemeye çalıştı. "Sinirliydim ve üzgündüm. Ve sana söyleyecektim ama bana fırsat vermeden çekip gittin."

"Benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Seninle alakası olmayan bir sürü olay yaşanıyor. Son birkaç gün benim için... çok zordu." Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasında gezdirdi. Garajın içi çok sıcaktı.

Will kızın söylediklerini sindirmek için bir süre bekledi.

"Neden ona inandın ki? Onu tanıımıyorsun bile."

Ronnie gözlerini kapadı. *Neden?* diye merak etti. *Çünkü ben salağım. Çünkü Ashley'yle ilgili içgüdülerime güvenmem gerekirdi.* Ama bunların hiçbirini dile getirmede. Sadece başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Daha fazla bir şey söylemek istemediğini belli edince Will ellerini ceplerine soktu. "Sırf bunları söylemek için mi geldin? Çünkü işime dönmem gerek."

"Ayrıca da özür dilemek istedim," dedi. Sesi alçaktı. "Çok üzgünüm. Aşırı tepki verdim."

"Ever, öyle yapın," diye lafi yapıştırdı Will. "Tamamen mantıksızdın. Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"
 "Ve ayrıca dün çok iyi vakit geçirdiğimi bilmeni istedim. Şey, en azından son ana kadar."

"Tamam."

Ronnie oğlanın cevabının ne anlama geldiğinden emin değildi fakat Will'in gülümsediğini görünce rahatladığını hissetti.

"Tamam? Bu kadar mı? Ben özür dilemek için ta buraya kadar geldikten sonra tüm söyleyeceğin bu mu? Sadece kuru bir *Tamam*?"

Will cevap vermek yerine ona doğru bir adım attı ve bir anda her şey o kadar hızlı gelişti ki Ronnie ne olduğunu anlayamadı bile. Bir an üç adım ötesinde ayakta duruyordu ve derken bir eli kalçasında onu kendine çekiyordu. Will başını öne eğerek Ronnie'yi öptü. Dudakları yumuşak ve şaşırtıcı derecede nazikti. Ronnie'yi hazırlıksız yakalamıştı. Ama kendini ona karşılık verirken buldu. Öpüşmeleri uzun sürmedi ve şu aralar filmlerde karşılaşılan türden, dünyayı yerinden oynatan, insanın ruhunu eriten öpücüklerden de değildi. Yine de öpüştükleri için mutluydu ve bir şekilde Will'in tam da bunu yapmasını istemiş olduğunu farketti.

Oğlan geri çekildiğinde Ronnie kanın yanaklarına hücum ettiğini hissedebiliyordu. Will'in yüzündeki ifadeyse ciddiye.

"Bir daha bana kuzduğunda benimle konuş," dedi. "Beni kendinden uzaklaştıрма. Oyun oynamayı sevmem. Ve bu arada, ben de çok iyi vakit geçirdim."

Ronnie eve dönerken hala kendini tamamen toparlayamamıştı. Öpüştükləri anı yüzlerce kez beyninde canlandırmasına rağmen hala nasıl olduğunu anlayamıyordu.

Ama hoşuna gitmişti. Hem de çok. Yine de hemen çekip gitmesi gerekmişti. Ağzı bir karış açık kalan Scott onları izlerken, oğlanı son bir kez çabucak öpüp işinin başına geri dönmesine izin vermek ona daha kolay görünmüştü. Tekrar ne zaman görüşeceklerini bile planlayamamışlardı. Gerçi nasılsa yeniden görüşeceklerinden emindi. Muhtemelen de bu pek uzun sürmeyecekti.

Will ondan hoşlanıyordu. Neden ve nasıl olduğundan emin değildi ama hoşlanıyordu. Bunun düşüncesi bile büyüleyiciydi. Keşke Kayla da yanında olsaydı, tüm bunları onunla konuşabilseydi. Gerçi onu arayabilirdi ama aynı olmazdı ki. Üstelik ne diyeceğini bile bilmiyordu. Onu dinleyecek birini istiyordu sadece.

Ronnie eve yaklaşırken arölyenin kapısının açıldığını gördü. Jonah kendini dışarı attı ve eve doğru ilerledi.

"Jonah!" diye seslendi Ronnie.

"Ah, Ronnie!" Jonah arkasını döndü ve ablasına koşmaya başladı. Yaklaşınca kızı süzdü. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Kurabiye ister misin?"

"Ne?"

"Kurabiye. Oreo gibi. İster misin?"

Kardeşinin beyni kendisinininkiyle paralel doğrultuda işlemiği için konunun sonunda nereye varacağından şüpheliydi. Tedbirli bir şekilde "Hayır," dedi.

"Nasıl kurabiye istemezsin ki?"

"İstemiyorum."

"İyi, tamam," dedi Jonah elini havaya savurarak. "Diyelim ki canın kurabiye çekti. Diyelim ki kurabiye yemek için her şeyini vermeye hazırsın ve dolapta da kurabiye var. Ne yapardın?"

"Kurabiye yerdim?" dedi Ronnie.

Jonah parmaklarını şıklattı. "Aynen. Benim anlatmaya çalıştığım da bu."

"Neymiş anlatmaya çalıştığın?"

"Eğer insan kurabiye yemek isterse kurabiye yemeli. İnsan böyle yapar."

"Hmm, diye düşündü Ronnie içinden. İşte şimdi neler olduğunu anlamıştı. "Dur, tahmin edeyim. Babam kurabiye yemene izin vermedi."

"Hayır. Açlıktan ölmek üzere olmama rağmen. Önce sandviç yemek zorundaymışım."

"Ve sen de bunun adil olmadığını düşünüyorsun."

"Az önce canın isterse kurabiye yiyeceğini söyledin. O zaman ben neden yiyemiyorum? Ben ufak bir çocuk değilim. Kendi kararlarımı verebilirim." Büyük bir hevesle ablasına baktı.

Ronnie bir parmağını çenesine koydu. "Hmm. Bunun seni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayabiliyorum."

"Bu haksızlık. Eğer onun canı kurabiye çekerse yiyebilir. Senin canın çekerse sen de yiyebilirsin. Ama ben istersem aynı kurallar geçerli değil. Senin de dediğin gibi, bu hiç adil değil."

"Peki ne yapacaksın?"

"Sandviç yiyeceğim. Çünkü mecburum. Çünkü dünya on yaşındakiler için adil bir yer değil."

Ronnie'nin karşılık vermesini beklemeden yanından uzaklaştı. Ronnie kardeşinin arkasından bakarken gülümsedi. *Belki sonra onu dondurma yemeye götürürüm,* diye düşündü. Bir an Jonah'nın peşinden eve girmek konusunda kararsız kaldı, ardından fikrini değiştirip atölyeye gitti. Sürekli bahsini duyduğu şu meşhur vitrayı görme vakti gelmişti.

Kapıdan içeri dikkatle bakınca babasının kurşun lehimlediğini gördü.

"Selam radım. İçeri gelsene."

Ronnie içeri girdi ve geldiğinden beri ilk kez atölyeyi inceledi. Raflarda duran tuhaf hayvanları görünce yüzünü ekşitti ve sonunda masanın yanına gidip vitraya baktı. Görebildiği kadıyla bitmesine çok vardı. Daha çeyreği bile tamamlanmamıştı ve şayet üzerindeki motif herhangi bir ipucu göreceyse, herhalde tamamlanmayı bekleyen daha yüz parça vardı.

Babası parçalardan birini yerleştirdikten sonra doğruldu ve omuzlarını oynattı. "Bu masa bana biraz küçük geliyor. Bir süre sonra her yanıma ağrımaya başlıyor."

"Ağrı kesici ister misin?"

"Hayır, sadece yaşıyorum. Ağrı kesicinin buna bir yararı olacağını sanmam."

Ronnie masadan uzaklaşmadan önce gülümsedi. Duvarda, yangını anlatan bir gazete kupürünün yanında pencerenin bir resmi asılıydı. Daha yakından bakmak için resme yanaştı, sonra da babasına döndü. "Onunla konuştum," dedi. "Çalıştığı garaja gittim."

"Ve?"

"Benden hoşlanıyor."

Babası omuz silkti. "Kesinlikle hoşlanmalı. Kaçırılmayacak birisin."

Ronnie yoğun bir minnet duygusuna kapılarak gülümsedi. Babasının her zaman bu kadar iyi kalpli olup olmadığını merak etti ama tam olarak hatırlayamadı. "Neden kilisenin penceresini sen yapıyorsun? Papaz Harris evde kalmana izin verdiği için mi?"

"Hayır. Evi bana vermeseydi yapardım..." Sesi giderek alçaldı. Ronnie sessizlikte beklenti içinde babasına bakıyordu. "Uzun hikaye. Dinlemek istediğinden emin misin?"

Ronnie başıyla onayladı.

"Papaz Harris'in kilisesinden içeri ilk girdiğimde altı ya da yedi yaşındaydım. Yağmurdan kaçmak için oraya sığınmıştım. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve ben de sırlıklam olmuştum. Onun piyano çaldığını duyunca içeride kalmama izin veremeyeceğini sandım. Ama öyle olmadı. Onun yerine bana bir battaniyeyle sıcak çorba getirdi ve beni gelip alması için annemi aradı. Annem gelene kadar da piyanoyu çalmama izin verdi. Rasgele tuşların üzerine basan ufak bir çocuktum sadece. Her neyse, ertesi gün tekrar gittim ve sonunda benim ilk piyano öğretmenim oldu. Müziğe karşı inanılmaz bir sevgisi vardı. Güzel bir müziğin, şarkı söyleyen meleklerden farksız olduğunu söylerdi. Ve ben de ona inandım. Her gün kiliseye gider ve o kutsal ışık etrafımı sararken saatlerce orijinal camın altında oturup piyano çaldım. Orada geçirdiğim saatleri düşündükçe aklıma hep bu görüntü gelir. O güzelim ışık seli. Ve birkaç ay önce kilisede yangın çıkınca..."

Duvardaki makaleyi işaret etti. "Papaz Harris o akşam az kalsın ölüyordu. Vaazını hazırlamak için geç saate kadar kilisede kalmış ve yangından son anda kaçabilmiş. Kiliseyi birkaç dakikada içinde alevler sarmış. Bütün bina harap oldu. Papaz Harris bir ay hastanede yattı ve o zamandan beri de ayinleri, bir arkadaşının kullanmasına izin verdiği eski bir depoda düzenliyor. Soluk, karanlık bir yer. Orayı geçici olarak kullandığını sanmıştım ama geçenlerde sigortanın hasarın aslında sadece bir kısmını karşıladığını ve kilisenin yeni

bir vitrayın masrafını da asla ödeyemeyeceğini söyledi. Böyle bir şeyi hayal bile edemedim. Kilise hiçbir zaman hatırladığım gibi olmayacaktı ve bu doğru değildi. Dolayısıyla da vitrayı ben yapıyorum." Genzini temizledi. "Bunu bitirmek zorundayım."

O konuşurken Ronnie'nin bakışları babası, duvardaki resim ve masadaki kısmen tamamlanmış cam arasında gidip geliyor, babasını kilise piyanosunu çalan ufak bir çocuk olarak gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

"İyi bir şey yapıyorsun."

"Evet, şey, bakalım sonunda neye benzeyecek? Ama sanırım yardım etmek Jonah'nın da hoşuna gidiyor."

"Ah, Jonah'ya gelince. Kurabiye yemesine izin vermediğin için biraz asabı bozulmuş."

"Önce öğle yemeğini yemeli."

Ronnie sırtıttı. "Bir şey demiyorum. Sadece komik göründüğünü düşündüm."

"Sana sabahtan beri iki kurabiye yediğini söyledi mi?"

"Korkarım bundan söz etmedi."

"Tahmin etmiştim." Steve eldivenlerini masaya bıraktı. "Bizimle birlikte öğle yemeği yemek ister misin?"

Ronnie başıyla onayladı. "Evet. Sanırım isterim."

Birlikte kapıya yöneldiler. "Bu arada," dedi babası sıradan bir ses tonu takınmaya çalışarak "kızımдан hoşlanan bu genç adamları tanışma fırsatını yakalayacak mıyım?"

Ronnie babasının yanından hızla geçip dışarı çıktı. "Muhkemelen."

"Onu akşam yemeğine davet etsene. Ve belki sonrasında, bilirsin, eskiden yaptığımız şeyi yapabiliriz," dedi babası çekingen bir sesle.

Ronnie bu teklifi bir süre düşündü. "Bilmiyorum baba, or-
tam biraz kızılabilir."

"Bak ne diyeceğim. Bunu düşün, kararını sonra bana söy-
lersin, tamam mı?"

18

Will

"*Hi*adi dostum. Kafanı oyuna vermelisin. Başara-
bilirsen turnuvada onarı ezip geçebiliriz."

Will final maçı yüzünden terden sıırılsıklam
kalmış bir halde Scott'la birlikte kumda dikilirken topu bir
elinden diğerine sektirdi. Akşamüstünü geçmişti. Üç gibi ga-
rajdaki işlerini bitirmişler ve haftasonunu bu taraflarda geçiren
Georgia'lı bir takımla voleybol maçı yapmak için sahile gel-
mişlerdi. Hepsi ağustos sonunda Wrightsville Sahili'nde dü-
zenlenecek güneydoğu turnuvası için hazırlık yapıyordu.

"Bu sene hiç maç kaybetmediler. Ve daha yeni gençler ligi-
ni kazandılar," diye belirtti Will.

"Eee? Karşılarında biz yoktuk. Bir avuç cüceyle oynadılar."

Will'in naçizane fikrine göre gençler ligindeki maçlar bir
avuç cüceden ibaret değildi. Oysa Scott'ın dünyasında yenilen
herkes cüce lakabını alıyordu.

"Geçen sene bizi yendiler."

"Evet, ama geçen sene şu anki halinden bin kat beterdin. Bütün yükü ben taşımak zorunda kalmıştım."

"Sağol."

"Sadece söylüyorum. Çok istikrarsızsın. Mesela dün, *Kayıp Gençler*'deki kız gittikten sonra hani? Maçın geri kalanında sanki kör gibi oynadın."

"O *Kayıp Gençler*'deki kız değil. Adı Ronnie."

"Her neyse. Senin sorunun ne biliyor musun?"

Evet, Scott, lütfen bana sorunun ne olduğunu açıkça söyle, diye düşündü Will. *Fikrini duymak için sabırsızlanıyorum.* Scott, Will'in düşüncelerinden bihaber konuşmaya devam etti.

"Senin sorunun odaklanmaman. Ufacık bir şey oluyor ve bir anda hayaller diyarında kendini kaybediyorsun. Ah, Elvira'nın kolasını üzerine döktüm, o yüzden sıradaki beş atışı kaçırmak zorundayım. Ah, Vampirella, Ashley'ye kızdı, o yüzden sonraki iki servisi kaçır..."

"Keser misin artık?" diye araya girdi Will.

Scott'ın kafası karışmış gibiydi. "Neyi keseyim?"

"Ona lakap takmayı."

"Baktı İşte ben de aynen bundan söz ediyorum. Ben ondan bahsetmiyorum. Ben senden ve senin odaklanma problemin-den söz ediyorum. Oyuna konsantre olmak konusundaki beceriksizliğinden."

"Arka arkaya iki set kazandık ve onlar toplamda sadece yedi sayı aldı! Onları yendik!" diye karşı çıktı Will.

"Ama o son beş sayıyı almamaları gerekirdi. Onları köşeye sıkıştırmamız gerekirdi."

"Sen ciddi misin?"

"Evet, ciddiylim. Hiç iyi değiller."

"Ama biz kazandık! Bu yetmez mi?"

"Daha fazla sayıyla kazanabilecekken yetmez. Heveslerini karabilirdik, böylece turnuvada karşımıza çıktıklarında daha oyun başlamadan pes ederlerdi. Buna psikoloji derler."

"Bence buna skoru yükseltmek derler."

"Şey, böyle söylemenin nedeni doğru düzgün düşünmemen. Yoksa asla Cruella de Vil'i öpmezdin."

Elvira, Vampirella ve şimdi de Cruella. *Hiç değilse bir söylediğini bir daha tekrar etmiyor,* diye içinden geçirdi Will.

"Bence kıskanıyorsun," dedi Will.

"Hayır. Şahsen hala Ashley'yle çıkman gerektiğini düşünüyorum, ki böylece ben de Cassie'yle birlikte olabileyim."

"Hala onu mu düşünüyorsun?"

"Alo? Başka kimi düşünebilirim ki? Dün üzerindeki bikini-yi görmeliydin."

"O zaman ona çıkma teklif et."

"Kabul etmez." Scott kederle yüzünü buruşturdu. "Sanki aralarında anlaşma yaptılar. Onları anlamıyorum."

"Belki de senin çirkin olduğunu düşünüyordur."

Scott yapmacık bir kahkaha atmadan önce öfkeyle Will'e baktı. "Ha ha! Çok komiksin. Aynada kendine bir baksan iyi olur." Ateş püsküren bakışlarını Will'e dikti.

"Sadece fikrimi söylüyorum."

"Fikirlerini kendine sakla, tamam mı? Ve ikinizin olayı ne, yani sen ve..."

"Ronnie mi?"

"Evet. Olay nedir? Dün bütün günü onunla geçirdin ve sonra da bu sabah garaja geldi ve kızı öptün. Ciddi misiniz?"

Will sessiz kaldı.

Scott başını iki yana sallayarak demek istediğinin altını çizmek istemişçesine parmağını havaya kaldırdı. "İşte, sorun da bu. Şu anda ihtiyacın olan son şey, kızın tekiyle ciddi bir ilişkiye girmek. Daha önemli konulara odaklanmalısın. Tam zamanlı bir işin var. Yunus, balina, kaplumbağa ya da neyse işte, onları kurtarmak için gönüllü olarak çalışıyorsun ve bu turnusun. Aşka ayıracak zamanın yok!"

Will hiçbir şey söylemedi fakat Scott'ın her geçen saniye daha da paniklediğini görebiliyordu.

"Ah, hadi ama dostum! Bana bunu yapma. Söyle misin, onda ne buluyorsun?"

Will cevap vermedi.

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrar etti Scott. "Bunun olacağını biliyordum. Sana Ashley'yle çıkmanı bu yüzden söyledim! Böylece yeniden ciddileşmeyecektin. Neler olacağını sen de biliyorsun. Münzevi herifin tekine dönüşeceksin. Onunla takılabilmek için arkadaşlarını değersiz bir şey gibi kenara atacaksın. Güven bana, ihtiyacın olan son şey o garip kızla ciddi bir ilişkiye girmek."

"Ronnie," diye araya girdi Will.

"Her kimse," diye tersledi Scott. "Konuyu sapırtıyorsun."

Will gülümsedi. "Benim hayatıma dair fikirlerinin kendi hayaunla ilgili düşüncelerinden daha fazla olduğunun farkında mısın?"

"Çünkü ben, senin gibi her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıyorum."

Will'in elinde olmadan yüzü seğirdi, yangın gecesini anımsayarak Scott'ın hakikaten nasıl bu kadar budala olduğunu merak etti.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Will fakat Scott'ın onu dinlemediğini farketti. Onun yerine bakışları Will'in omuzları üstünden geriye kaymış, sahile dikilmişti.

"Yok artık," diye mırıldandı Scott.

Will arkasını döndü ve Ronnie'nin yanlarına geldiğini gördü. Üzerindeki kotu ve koyu renk tişörtüyle, Antarktika'daki bir rimzah gibi göze batıyordu. Yüzüne dev bir gülücük yayıldı.

Kızın görüntüsünü içine çekerek ve aklından geçenleri merak ederek Ronnie'ye doğru yürümeye başladı. Ronnie'yi hiçbir zaman tam olarak anlayamayışına bayılıyordu.

"Selam," dedi kıza uzanırken.

Ronnie yürümeyi bırakıp ondan uzak durdu. Yüzündeki ifade ciddiye. "Öpme beni. Sadece dinle, tamam mı?"

Kamyonette yanında otururken Ronnie hiç olmadığı kadar güzeldiydi. Belli belirsiz gülümseyerek pencereden dışarı bakıyor, etrafındaki manzarayı seyrederken halinden memnun görünüyordu.

Ronnie ellerini kucığında birleştirdi. "Şunu bilmeni isterim ki sadece şort ve atlet giymen babamın umrunda olmaz."

"Sadece birkaç dakika sürer."

"Ama bunun gayet sıradan bir akşam yemeği olması gerekiyordu."

"Hava sıcak ve ben de terliyim. Bu halde sizin eve gelip babanla birlikte akşam yemeği yiyemem."

"Ama sana umursamayacağını söyledim."

"Fakat ben umursuyorum. Bazı insanların aksine, iyi izlenim bırakmayı severim."

Ronnie bir anda diklendi. "Benim bırakmadığımı mı söylüyorsun?"

"Ne alakası var? Tanıdığım herkes mor saçlı biriyle tanışmak ister."

Will'in dalga geçtiğini bilse de gözleri kocaman açıldı ve ardından tekrar kısıldı. "Bu seni rahatsız etmiş gibi görünmüyordun."

"Evet, ama bunun nedeni özel biri olmam."

Ronnie kollarını kavuşturdu ve ona baktı. "Bütün gece böyle mi davranacaksın?"

"Nasıl yani?"

"Bir daha asla ama asla beni öpmeye kalkışmayacak biri gibi?"

Will bir kahkaha attı ve kıza baktı. "Afedersin. Öyle demek istemedim. Ve aslına bakarsan saçındaki mor gölgeler hoşuma gidiyor. Bu sensin."

"Evet, şey, bir dahaki sefer söyleyeceklerini seçerken daha dikkatli olmayı öğrenmelisin." Ronnie konuşurken Will'in torpido gözünü açtı ve içini karıştırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece bakıyorum. Neden? Bir şey mi saklıyorsun?"

"İstedğin gibi karıştırabilirsin. Ve hazır elin değmişken belki biraz da toparlayabilirsin."

Ronnie torpido gözünden bir kurşun çıkardı ve Will de görebilsin diye havaya kaldırdı. "Sanırım bunu ördekleri öldürmek için kullanıyorsun, değil mi?"

"Hayır, o geyikler için. Ördek için çok büyük. Eğer o kurşunu kullansam ördek pamparça olur."

"Gerçekten ciddi sorunların var, bunu biliyorsun değil mi?"

"Öyle diyorlar."

Ronnie sessizliğe gömülmeden önce kendi kendine kıkırdadı. Adanın iç tarafındaydılar ve bitmek bilmeyen evlerin

önünde ilerlerken güneş de suyun üzerinde parlamaya devam ediyordu. Torpido gözünü kapattı ve güneşliği indirdi. Gözünü sarışın bir kızın resmi takıldı ve fotoğrafı yerinden çıkarıp incelemeye başladı.

"Güzelmiş," dedi sonunda Ronnie.

"Evet, öyledir."

"On papele bahse girerim bu resmi Facebook sayfana koymuşundur."

"Kaybettin. O benim ablam."

Kızın bakışlarının fotoğraftan bileğindeki makrame bilekliğe kaydığını gördü.

"Peki, bileklikleriniz niye aynı?" diye sordu.

"Ablamla birlikte yapıyoruz."

"Herhalde çok önemli bir amaca hizmet etmek içindir."

"Hayır," dedi Will ve başka bir şey söylemeyince kızın bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini anlayışla karşılaması onu etkiledi. Ronnie soru sormak yerine resmi dikkatli bir şekilde yerine koydu ve güneşliği kapattı.

"Ne kadar uzakta oturuyorsun?" diye sordu.

"Neredeyse geldik," diye cevap verdi Will.

"Bu kadar uzakta olduğunu bilseydim yürüyerek eve dönerdim. Sonuçta benim evimden gittikçe uzaklaşıyoruz."

"Ama o zaman da bu parlak ve hoş sohbetimden mahrum kalırdın."

"Sen buna parlak mı diyorsun?"

"Bana biraz daha hakaret etmek ister misin?" Will kıza baktı. "Eğer devam edeceksen söyle de seni dinlememek için müziğin sesini açayım."

"Beni öpmemen gerekirdi, bunu biliyorsun. Hiç de romantik değildi," diye lafı yaptırdı Ronnie.

"Bence çok romantikti."

"Garajdayduk, ellerin yağ içindeydi ve arkadaşın da avar avar bizi seyrediyordu."

"Harika bir düzenleme," dedi Will.

Arabayı yavaşlatırken güneşliğini indirdi. Ardından köşeyi dönerek arabayı durdurdu ve kumandaya bastı. İki dökme demir kapı yavaşça açıldı ve kamyonet yeniden ilerlemeye başladı. O akşam Ronnie'nin ailesiyle birlikte yemek yiyeceği için o kadar heyecanlıydı ki kızın bir anda sessizliğe gömüldüğünü farketmemişti.

19

Ronnie

*T*amam, diye düşündü içinden, *bu hakikaten gülünç*. Sorun sadece gül bahçeleriyle kaplı çimenler, çitler, mermer heykeller ya da zarif sütunlarla çevrili devasa Georgia malikanesi veya bakım işleri için özel olarak ayrılmış bir bölümde elle cilalanan aşırı pahalı egzotik arabalar değildi. Sorun bunların hepsiydi.

Buna gülünç bile denilemezdi. Gülünç olmaktan da öteydi.

Evet, New York'ta da Park Caddesi'nde yirmi üç odalı daireleri ve Hamptons'da muazzam evleri olan zengin aileler yaşadığını biliyordu ama ne o insanlarla birlikte vakit geçirmiş ne de o evlerden birine davet edilmişti. Buna benzer bir evle daha önce sadece dergilerde karşılaşmış ve o zaman bile resimlerin çoğu paparazziler tarafından çekilmişti.

Ve işte şimdi, üzerinde tişörtü, yırtık pırtık kotuyla buradaydı. En azından onu önceden uyaramaz mıydı?

Kamyonet garaj yolunda ilerleyip evin ön tarafındaki girişe dönerken gözlerini bir an olsun malikanedan ayırmadı. Will girişte durdu. Ronnie oğlana döndü ve tam ona gerçekten burada yaşayıp yaşamadığını soracakken bunun aptalca bir soru olacağını farketti. Belli ki burada oturuyordu. Zaten çoktan arabadan inmişti.

Ronnie, Will'in ardından kapısını açtı ve arabadan indi. Arabaları yıkayan iki adam çıkırmadan ona bakıp çabucak işlerine döndü.

"Dediğim gibi, sadece düş alacağım. Uzun sürmez."

"İyi," dedi. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Bugüne kadar hayatında gördüğü en büyük evdi bu.

Will'in peşinden verandaya çıkan merdivenleri tırmandı ve içeri girmeden önce kısa bir an duraksayıp kapının yan tarafına asılmış, üzerinde "Blakelee'ler" yazan ufak pirinç levhayı gördü.

Blakelee Frenleri. Ulusal otomotiv zinciri. Will'in babası sadece basit bir acentenin sahibi değildi, muhtemelen bu işi kuran kişiydi.

Hala bu ufak gerçeği idrak etmeye çalışırken Will kapıyı açtı ve onu ortasında geniş bir merdivenin bulunduğu, dev antreden içeri soktu. Hemen sağında ahşap panelli bir kütüphane bulunuyordu ve sol tarafında da bir tür müzik odası vardı. Önündeyse geniş, bol güneş gören açık bir salon uzanıyordu. Onun gerisinde Kanal'ın parlak sularını gördü.

"Bana soyadının Blakelee olduğunu söylememiştin," diye mırıldandı Ronnie.

"Hiç sormadın ki." Will omuz silkti. "Hadi içeri gel."

Onu merdivenin yanından salona götürdü. Evin arkasındaki masif döşemeli veranda dikkatini çekti ve suyun hemen

kenarında, orta boy bir yat olarak tarif edilebilecek tekneyi gördü.

"Tamam, kabul ediyordu. Kendini buraya ait hissetmiyor ve muhtemelen buraya ilk kez gelen herkesin onunla aynı hisleri paylaşacağı gerçeği de onu teselli etmeye yetmiyordu. Şu anda Mars'a gitse farketmezdi.

"Ben hazırlanırken sen de içecek bir şey ister misin?"

"Hmm, hayır, böyle iyiyim. Sağol," dedi etrafındaki eşyalara bön bön bakmamak için büyük çaba sarfederek.

"Önce etrafı gezdirmemi ister misin?"

"Ben iyiyim."

Ronnie evin içinde bir yerden birilerinin onlara seslendiğini duydu.

"Will? Sen mi geldin?"

Ronnie arkasını döndü ve ellili yaşlarının başında, epey çekici bir kadınla burun buruna geldi. Üzerinde pahalı bir keten pantolon vardı ve elinde de gelin dergisi tutuyordu.

"Selam anne," dedi Will ve kamyonetinin anahtarını girişteki sehpanın üzerindeki, taze toplanmış leylaklarla dolu bir vazonun hemen yanında duran kasenin içine attı. "Bir arkadaşımı getirdim. Bu Ronnie. Ve bu da annem Susan."

"Ah. Merhaba Ronnie," dedi Susan soğuk bir ses tonuyla.

Her ne kadar Susan gizlemeye çalışsa da Ronnie kadının Will'in beklenmedik misafiriyle yaptığı bu ufak sürprizden hoşlanmadığını anlamıştı. Ronnie elinde olmadan kadının hoşnutsuzluğunun beklenmedik kısmından çok misafir kısımla alakalı olduğunu düşündü. Yani kendisiyle.

Ancak Ronnie aralarındaki gerilimi farketmiysey bile, belli ki Will durumdan bihaberdi. Ronnie bunun yalnızca kadınların hissedebileceği türden bir durum olduğunu tahmin etti çün-

kü Will oldukça rahat bir şekilde annesiyle çene çalmaya devam ediyordu.

"Babam evde mi?" diye sordu.

"Sanırım çalışma odasında."

"Gütmenden önce onunla konuşmalıyım."

Susan dergiyi bir elinden diğerine aldı. "Çıkacak mısın?"

"Bu akşam Ronnie'nin ailesiyle yemek yiyeceğim."

"Ah," dedi annesi. "Harika."

"Buna bayılacaksınız. Ronnie bir vejetaryen."

"Ah," dedi Susan yeniden, Ronnie'yi incelemek için başını çevirirken. "Bu doğru mu?"

Ronnie kadının bakışları altında iyice ufaldığını hissetti. "Evet."

"Enteresan," dedi Susan. Ronnie vejetaryenliğinin Susan için enteresandan başka her şey olduğunu görebilirken Will tamamen kayıtsızdı.

"Ben birkaç dakikalığına yukarı çıkacağım. Gecikmem, hemen dönerim."

Ronnie'nin içinden ona *Acele et*, demek gelse de bir şey söylemedi. "Tamam," dedi sadece.

Will esnek ve uzun adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı ve Ronnie'yi Susan'la yalnız bıraktı. Ronnie, Will'in gidişinin ardından oluşan sessizlikte Susan'la başka hiç ortak noktaları olmasa da baş başa kalmak konusunda aynı hissi paylaştıklarından emindi: Hoşnutsuzluk.

Ronnie'nin içinden Will'i boğmak geliyordu. Hiç değilse kızı önceden uyabilirirdi.

"Pekala," dedi Susan zorla gülümseyerek. "Evinin arkasındaki kaplumbağa yuvası olan sensin, değil mi?"

"Evet."

Susan başıyla onayladı. Kadının aklına söyleyecek başka söz gelmediği belliydi, dolayısıyla sessizliği Ronnie doldurmayı çabaladı. Ardından antreyi işaret etti. "Çok güzel bir evim var."

"Teşekkür ederim."

Bunun ardından Ronnie'nin de diyecek bir şeyi kalmadı ve uzunca bir süre tuhaf tuhaf birbirlerine baktılar. Eğer biri daha yalnız kalsalardı neler olurdu kim bilir. Fakat neyse ki tam o sırada, Dockers pantolonla polo tişört giyen, elilli yaşlarında ya da altmışlı yaşlarının başında bir adam onlara katıldı.

"Birinin geldiğini duyduğumu sandım," dedi ikisine doğru yürürken. Yanlarına yaklaşırken tavrı arkadaşça, hatta neredeyse şakacıydı. "Ben Tom, diğer bir deyişle Will'in babasıym. Ve sen de Ronnie olmalısın, değil mi?"

"Sizle tanıştığıma sevindim," diye karşılık verdi Ronnie.

"Ben de sürekli bahsedip durduğu kızla nihayet tanıştığıma sevindim."

Susan boğazını temizledi. "Will bu akşam Ronnie ve ailesiyle yemek yiyecekmiş."

Tom, Ronnie'ye döndü. "Umarım aşırı gösterişli bir yemek masası hazırlamazsınız, çünkü bizimki pizza ve hamburgerlerle yaşıyor."

"Ronnie vejetaryen," diye ekledi Susan. Bunu sanki *terörist* der gibi söylediği Ronnie'nin dikkatinden kaçmadı. Ya da belki yanıliyordu. Ronnie kadını tam olarak anlayamıyordu. Will onu gerçekten ama gerçekten neyle karşılaşacağı konusunda önceden uyarmalıydı, böylece en azından hazırlıklı olabilirdi. Ama tıpkı Will gibi Tom da ikisinin arasında herhangi bir tuhafılık farketmiş gibi değildi.

"Gerçekten mi? Harika. En azından bir kereliğine sağlıktı bir şeyler yer." Susru. "Will'i beklediğini biliyorum ama birkaç dakikan var mı? Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Eminim uçağın kızın ilgisini çekmeyecektir Tom," diye karşı çıktı Susan.

"Bilmem. Belki çeker," diye cevap verdi Tom. Ronnie'ye dönerek "Uçakları sever misin?" diye sordu.

Tabii, diye düşündü Ronnie, *neden bir uçakları da olman ki?* Denkleme onu da ekeleyelim. Tüm bunlar Will'in suçuydu. Buradan çıktıkları anda onu öldürecekti. Ancak şu an için başka bir şansı var mıydı?

"Evet," dedi. "Elbette uçakları severim."

Arazinin uzağında özel bir hangara çekilmiş bir jet ya da ona benzer bir şey görmeyi bekliyordu. Ama kafasındaki görüntü belli belirsizdi çünkü hayatında gördüğü bütün özel jetler fotoğraflarda gördüklerinden ibaretti. Yine de beklediği bu değildi. Babasından daha yaşlı bir adam uzaktan kumandayla oynuyordu. Uçak bir uçağı uçuruyor ve onu kontrol etmeye çalışıyordu.

Uçak vızıldayarak ağaçların üzerine doğru havalandı ve ardından kanala doğru alçaldı.

"Her zaman bunlardan birine sahip olmak istemişimdir ve nihayet sonunda bir tane aldım. Aslında bu ikincisi. İlki kazara suya düştü."

"Çok yazık," dedi Ronnie sempatiyle.

"Evet, ama bu tecrübe sayesinde kullanma kılavuzunu baştan sona iyice okumam gerektiğini öğrendim."

"Siz mi düşürdünüz?"

"Hayır, benzini bitti." Tom, Ronnie'ye baktı. "Denemek ister misin?"

"Denemesem iyi olur," dedi Ronnie. "Böyle aletlerle aram pek iyi değildir."

"Çok zor değil," diye ısrar etti Tom. "Bu acemi uçakların-
dan biri. Tam salaklara göre. Gerçi önceki de öyleydi, peki bu sana ne anlatıyor?"

"Kullanma kılavuzunu okumak gerektiğini?"

"Doğru," dedi Tom. Bunu söylerken öyle bir hali vardı ki sanki karşısında konuşan Will'di.

"Susan'la düğün hakkında konuştunuz mu?" diye sordu. Ronnie başını iki yana salladı. "Hayır. Gerçi Will bu konuda bahsetmişti."

"Çiçek aranjmanlarına bakmak için bugün iki saat çiçekçi-
de takılmak zorunda kaldım. Hiç iki saat boyunca çiçek aranjmanlarına baktın mı?"

"Hayır."

"O zaman şanslısın."

Ronnie kıkırdadı. Adamla birlikte dışarıda olmaktan memnundu. Tam o sırada Will yanlarına geldi. Duş almış ve polo gömleğiyle şortunu giymişti. Elbette ikisi de markaydı, zaten aksini bekleyemezdi.

"Babamı mazur gör. Bazen yetişkin olduğunu unutuyor..."

"En azından dürüstüm. Ve seni de yardım etmek için eve koşarken görmedim."

"Voleybol maçım vardı."

"Evet, eminim maç yüzündendir. Ve şunu söylemeliyim ki Ronnie anlattığından çok daha güzel."

Ronnie zevkten dört köşe olmuş bir halde gülümsese de Will yüzünü ekşitti. "Baba..."

"Bu doğru," diye çabucak ekledi Tom. "Utanmana gerek yok" Uçağın yeniden düzgün bir şekilde uçtuğundan emin ol-

duktan sonra Ronnie'ye baktı. "Bizimki çok çabuk utanır. Eskiden yeryüzünün en utangaç çocuğuydu. Yanakları kızarmadan güzel bir kızın yanına bile oturmazdı."

Bu sırada Will hayretle başını iki yana sallıyordu. "Bunun söylediğine inanmıyorum baba. Hem de onun önünde."

"Sorun ne?" Tom, Ronnie'ye baktı. Söylesen bu seni rahatsız etti mi?"

"Hayır."

"Gördün mü?" Sanki iddiasını kanıtlarmış gibi Will'in göğsüne vurdu. "Umursamıyor."

"Çok sağol." Will yüzünü ekşitti.

"Babalar ne içindir? Şunu bir kez uçurmak ister misin?"

"Yapamam. Yemek yiyebilmem için Ronnie'yi eve götürmem gerek."

"Dinle, sana tofulu patlıcan bile ikram etseler önüne koydukları her şeyi yemeni istiyorum ve sonra da mutlaka yemekle ilgili onlara iltifat et," diye buyurdu Tom.

"Herhalde sadece makarna olur," dedi Ronnie sırtarak.

"Gerçekten mi?" Tom hayalkırıklığına uğramış gibiydi. "Bak onu yer işte."

"Ne? Sen de yememi istemiyor muydun zaten?"

"Yeni şeyler denemek iyidir. Dükkanda işler nasıldı?"

"Ben de seninle bunu konuşacaktım. Jay bilgisayarda ya da programlardan birinde sorun olduğunu söyledi. Bütün evrakları çiftler çiftler basıyordu."

"Hepsini mi?"

"Bilmiyorum ki."

Tom iç geçirdi. "O zaman gidip bir baksam iyi olur. Tabii şu aleti doğru düzgün yere indirmeyi başarabilirsem. Ve siz ikiniz iyi vakit geçirin, tamam mı?"

Birkaç dakika sonra kamyonete bindiklerinde Will motoru çalıştırmadan önce anahtarlarını şingırdattı.

"Olanlar için üzgünüm. Babam bazen çilginca şeyler söyleyebiliyor."

"Üzülmene gerek yok. Onu sevdim."

"Ve bu arada utangaç da değildim. Yanaklarım hiçbir zaman kızarmazdı."

"Eminim öyledir."

"Ben ciddiyim. Hep sakın bir çocuktum."

"Eminim öyleydin," dedi Ronnie, dizini okşamak için elini uzatırken. "Ama dinle. Bu akşamla ilgili. Bizimkilerin tuhaf bir geleneği var."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Will. "Bütün gece yalan söyledin ve ben de bundan bıktım usandım artık."

"Sakın konuşma!" diye bağırarak karşılık verdi Ronnie. "Asıl yalan söyleyen sensin!"

Yemek tabakları -babası Ronnie'nin tahmin ettiği gibi marina soslu spagetti pişirmişti, Will de tabağında ne var ne yok hepsini silip süpürmüştü- çoktan kaldırılmıştı ve şimdi hep birlikte mutfak masasında oturmuş, alınlarına yapıştırdıkları oyun kartlarıyla yalancı poker oynuyorlardı. Will'de kupa sekiz, Steve'de kupa üç ve Jonah'da sinek dokuz vardı. Önlerinde bozuk para yığılıydı ve ortadaki kase çeyrekliklerle dolup taşıyordu.

"İkiniz de yalan söylüyorsunuz," diye araya girdi Jonah.

"İkiniz de nasıl doğru söylenir bilmiyorsunuz."

Will, Jonah'ya oyuncu yüzünü takındı ve kendi bozuk para yığınına uzandı. "Ortaya bir çeyreklik koyuyorum, bence sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Babası başını iki yana salladı. "Kötü hamle, genç adam. Bitir. Bahsini elli sent yükseltmek zorundayım."

"Görüyorum!" diye bağırды Ronnie. Jonah'yla Will de onları takip etti.

Bir anda durdular ve gözucuyla birbirlerini süzüp kartlarını masaya yapıştırdılar. Ronnie kendi elinde sekizli tuttuğunu görünce, herkesin Jonah'ya yenildiğini farketti. Yine.

"Hepiniz yalancısınız!" dedi Jonah. Kazandıkları diğer herkesin iki katıydı ve kardeşinin bızok para yuğunu önüne çekmesini seyrederken şu ana kadar gecenin oldukça iyi gittiğini düşünüyordu. Babasıyla tanışmak için eve ilk defa bir erkek getirdiği için Will'le birlikte geldiklerinde nasıl bir manzarayla karşılaştığını bilmiyordu. Mutfakta saklanarak ikisini yalnız bırakmaya çalışır mıydı? Yoksa Will'le kanka olmayı mı denerdi? Ronnie'yi utandıracak bir şey yapar ya da söyler miydi? Arabayla eve gelirken yolda yemeği bitir bitirmez en kolay nasıl kaçabileceklerine dair planlar bile yapmıştı.

Halbuki evden içeri girdikleri anda içine iyi bir his doğmuştu. Başlangıç olarak ev derli topluydu. Jonah'ya ikisine yapışmaması ve Will'i sorguya çekmemesi tembihlenmişti. Babası da Will'i basit bir tokalaşma ve ardından da "Tanıştığımıza sevindim," gibi sıcakkanlı bir cümleyle karşılamıştı. Elbette Will de oldukça terbiyeliydi. Kendisine yöneltilen soruları kibarca "Evet efendim," ya da "Hayır efendim," diye cevaplamıştı ve Ronnie onun bu güney kasabasına özgü saygılı tutumunu gerçekten çok sevimli bulmuştu. Yemek sohbeti de çok keyifliydi. Babası Will'in garajda ve akvaryumda yaptığı işlerle ilgili sorular sordu ve Jonah da kucağına peçete koyacak kadar işi ileri götürdü. Her şeyden önemlisi babası utandırıcı tek kelime bile etmedi ve bir zamanlar Juillard'da öğretmen-

lik yapığundan bahsetse bile kızına da öğretmenlik yapığın-dan, Ronnie'nin Carnegie Hall'da sahne aldığından ya da birlikte besteledikleri şarkılardan veya birkaç gün öncesine kadar Ronnie'yle birbirlerine tamamen yabancı olduklarından hiç söz etmedi. Jonah yemeğini bitirdikten sonra kurabiye isteyeince Ronnie'yle babası kahkahalarla gülmeye başladı ve Will de neyin bu kadar komik olduğunu merak etti. Hep birlikte masayı topladılar ve Jonah yalancı poker oynamayı teklif ederken Will büyük bir hevesle kabul etti.

Will her bakımdan tam da annesinin Ronnie'nin yanın-da görmeyi isteyeceği türden bir sevgiliydi. Kibar, saygılı, zeki ve en önemlisi dövmesi yoktu. Annesi de aralarında olsaydı güzel olabilirdi, hiç değilse kızının tamamen uçurumdan aşağı sürüklenmediğini kendi gözleriyle görmüş olurdu. Öte yandan annesi büyük ihtimalle bütün bu yemek olma-yı yüzünden o kadar heyecanlıydı ki ya sonunda Will'i evlat edinmeye kalkışır ya da çocuk gittikten sonra ne kadar hari-ka biri olduğuyla ilgili Ronnie'nin beyninin etini yerdi. Ki bu da Ronnie'nin, annesi kendini iyice kapırmadan önce arala-rındaki ilişkiye son vermesine neden olurdu. Babası asla böyle şeylere kalkışmamıştı. Ronnie'nin sağduyusuna güveniyor gi-biydi ve araya kendi fikirlerini sıkıştırmaya çalışmadan kızının karar vermesine izin verecek kadar rahatı.

Oysa kızını tanımaya daha yeni başladığı düşünülürse bu da oldukça tuhaf bir durumdu ve aynı zamanda da üzücüydü çünkü son üç yıldır babasından kaçmakla büyük bir hata yapı-ğını düşünmeye başlamıştı. Annesi onu çıldırttığı anda baba-sıyla konuşmak iyi olabilirdi.

Her ne olursa olsun Will'i davet ettiği için memnundu. Onun babasıyla tanışması, Ronnie'nin Susan'la tanışmasını

dan daha kolay olmuştı. Kadın, Ronnie'nin ödünü koparmıştı. Şey, belki bu biraz abartıydı ancak kadının karşısında kendini kesinlikle huzursuz hissetmişti. Kadın, Ronnie'den ve oğlunun Ronnie'yi beğendiği gerçeğinden hoşlanmadığını yeterince açık ve net bir biçimde belli etmişti.

Normalde başkasının ailesinin onun hakkında ne düşündüğünü takmazdı ve üzerine giydiği kıyafetlerle ilgili şüpheleri olmazdı. Sonuçta o oydu... Ama ilk kez kendini yetersiz hissetmiş ve bu da onu sandığından daha fazla rahatsız etmişti.

Karanlık bastırıp da yalancı poker eski heyecanını yitirdiğinde Will'in onu izlediğini sezdi. Oğlanın bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi.

"Param bitmek üzere," diye bildirdi Will bozukluklarına dokunarak.

"Biliyorum. Benim de öyle."

Will pencereden dışarı baktı. "Sence yürüyüşe çıkmamızın bir sakıncası olur mu?"

Bunu onunla yalnız kalmak için istediğinden bu defa adı gibi emindi. Çünkü Ronnie'ye değer veriyordu. Kızın ona karşı ne hissettiğinden tam olarak emin olmasa da.

Ronnie onun gözlerinin içine baktı. "Yürüyüşe çıkmayı çok isterim."

20

Will

Kırsal kilometrelerce uzanıyor, kanalın üzerindeki köprüyle Wilmington'dan ayrılıyordu. Will'in çocukluğundan bu yana değişmişti. Yazları daha kalabalık olmaya başlamış, Ronnie'nin oturduğu gibi ufak bungalovların yerini gösterişli okyanus manzaralı malikaneler almıştı. Yine de Will akşamları okyanusa bayılıyordu. Küçükken enteresan bir şeyler görme umuduyla bisikletine atlayıp sahile gelirdi ve neredeyse hiçbir zaman hayalkırıklığına uğramamıştı. Sahile vuran köpekbalıkları, her türlü ulusal yarışmayı kazanacak inanılmaz ayrıntılı kumdan kaleler ve hatta bir keresinde de kıyıda yüz metre uzakta, sörfçülerin hemen arkasında, dalgaların arasında ilerleyen bir balina görmüştü.

Bu gece etrafta en ufak bir hareket yoktu ve Ronnie'yle birlikte yalınayak deniz kenarında yürürken geleceğini birlikte geçirmek istediği kızın o olduğunu farketti.

Böyle düşünceler için daha çok genç olduğunu biliyordu ve evlenmek gibi bir hayali de yoktu ama nedense Ronnie'yle bundan on yıl sonra tanışsaydı doğru kişinin o olacağını seziyordu. Scott neden bahsettiğini asla anlamazdı, sonuçta bir hafta sonrasını bile hayal edebilme kabiliyetinden yoksundu. Ve diğer arkadaşları da Scott'tan pek farklı değildi. Sanki beyinleri farklı yönlerde işliyordu. Will tek gecelik ilişki peşinde değildi, sırf yapabildiğini göstermek için birini yatağa atmakla ilgilenmiyordu, istediğini elde edene kadar büyüleyici davranıp ardından daha yeni ve çekici biri için eskisini asla sepetlemezdi. O böyle biri değildi. Asla olamazdı da. Bir kızla tanıştığında kendine sorduğu ilk soru onun birkaç randevuya değecek kadar güzel olup olmadığı değildi. Uzun süre birlikte vakit geçirmeyi hayal edebileceği türde bir kız olup olmadığıydı.

Bunun kısmen ailesiyle alakalı olduğunu düşünüyordu. Annesiyle babası otuz yıldır evliydi. Çoğu çift gibi elbette onların da zor günleri olmuştu ama yıllar içinde birlikte kurdukları işi büyütüp bir aile olarak birbirlerine kenetlenmişlerdi. Evlilikleri süresince birbirlerini sevmiş, başarılarını kutlamış ve zor günlerde birbirlerine destek olmuşlardı. İki de kusursuz değildi ancak Will'e göre annesiyle babası bir takımdı ve sonunda o da kendi ilişkisi için bu fikri benimsemişti.

Ashley hem güzel hem zengin olduğu için onunla iki yıl geçirdiğini düşünmek kolaya kaçmaktı. Güzelliklerinin önemli olmadığını söylerse kendine yalan söylemiş olacaktı tabii ama kızın içinde gördüğünü sandığı diğer özelliklerin yanında güzellik o kadar da önemli değildi. Will kızı nasıl dinliyorsa Ashley de onu dinlerdi ve kıza her şeyi anlatabileceğine, Ashley'nin de kendisine her şeyi anlatabileceğine inanırdı. Fakat zamanla Ashley'ye karşı hissettiği hayalkırıklıkları artma-

ya başlamıştı, özellikle de kızın gözyaşları içinde üniversiteli bir çocukla öpüştüğünü itiraf ettiği gün. O olaydan sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Sorun bunu bir kez daha yatacağından korkması değildi. Herkes hata yapardı ve sonuçta sadece öpüşmüşlerdi. Ama bu olay, en yakın olduğu insanlardan neler beklediğiyle ilgili fikirlerinin belirginleşmesine yardımıcı olmuştu. Böylece Ashley'nin diğer insanlara karşı tutumunu farketmeye başladı ve gördüklerinden pek hoşlanmadı. Sürekli dedikodu yapması -bir zamanlar dedikodunun zararlı olduğunu sanırdı- onu gıcık etmeye başladı, gece dışarı çıkması için hazırlanırken Will'i saatlerce bekletmesi de artık sinirine dokunuyordu. Sonunda kıza ayrıldığında kendini önce hissetti ancak onunla çıkmaya başladığında daha sadece on beş yaşında olduğu ve Ashley'nin de hayattaki ilk sevgilisi olduğu gerçeğiyle kendini teselli etti. Hem başka seçeneği de yoktu. Kendisi için neyin önemli olduğunu biliyordu ve bunun hiçbirini Ashley'de göremiyordu. İşler daha da zorlaşmadan önce ilişkilerine bir son vermek en doğru karar olacaktı.

Ablası Megan bu konuda Will'e benziyordu. Güzel ve zeki, çıktığı erkeklerin neredeyse hepsinin gözünü korkutmuştu. Uzun süre bir erkekten diğerine uçarak zaman geçirmişti ancak bunun sebebi kibirli ya da uçarı biri olması değildi. Will ona neden kimseyle doğru düzgün bir ilişki yaşamadığını sorduğunda, ablası oldukça net bir şekilde cevap vermişti. "Gelecekte bir gün evleneceklerini düşünen adamlar vardır ve bir de doğru kişiyi buldukları anda evliliğe hazır olduklarını düşünenler. İlk söylediğim erkek tipi beni bunaltıyor çünkü gerçekten zavallı olduklarını düşünüyorum ve ikincisine gelince onları bulmak çok zor. Ama benim ilgimi çekenler, ciddi olanlar. Ve gerçekten ilgimi çeken birini bulmak za-

man alıyor. Yani eğer ilişki uzun sürmeyecekse, neden zamanımı ve enerjimi üç günlük bir ilişki için harcayayım ki?”

Megan. Ablası aklına gelince gülümsedi. Megan hayatı kendi kurallarına göre yaşırdı. Elbette bu davranışları son altı yıl boyunca annelerini deliye çevirmişti çünkü Megan kadının onayladığı ne kadar aile varsa hepsinin çocuklarını kısa sürede elemişti. Fakat Will daima Megan'ın doğru yolda olduğunu düşünmüştü ve şükürler olsun ki sonunda New York'ta kendi kriterlerine uygun bir erkekle tanışmayı başarmıştı.

Ronnie tuhaf bir biçimde ona Megan'ı anımsatıyordu. Ronnie de tuhafı, açık fikriliydi, inatçı ve bağımsızdı. Yüzeysel olarak baktığında asla çekici bulacağını düşündüğü tipte biri değildi ama harika bir babası vardı, kardeşi çok komikti ve Ronnie de bugüne kadar tanıdığı herkesten daha zeki ve iyi kalpliydi. Ondan başka kim bir kaplumbağa yuvasını korumak için bütün gece dışarıda kamp yapardı ki? Ufak bir çocuğa yardım etmek için kim bir kavganın ortasına atılırdı? Boş zamanlarında kim Tolstoy okurdu?

Ve başka kim, en azından bu kasabada, ailesiyle ilgili hiçbir şey bilmeden Will'e aşık olurdu?

İşte bu onun için hakikaten önemliydi ve keşke olmasaydı. Babasını ve soyadını seviyordu ve babasının kurduğu işle gurur duyuyordu. Hayatının ona sunduğu avantajlardan da memnundu ama... Bazen o da sıradan biri olmak istiyordu. İnsanların onu sadece *Will* diye hatırlamasını istiyordu, *Will Blakelee* değil. Ve bu dünyada ablasından başka bu konuyu konuşabileceği biri yoktu. Her okulda bir ünlünün çocuğunun okuduğu Los Angeles gibi bir şehirde ya da insanların ünlü bir aileye mensup olduğunu herkesin bildiği Andover gibi bir yerde yaşamıyordu. Herkesin herkesi tanıdığı küçük

bir yerde yaşamak çok daha güçlü ve büyüdükçe arkadaşları konusunda daha dikkatli olmaya alışmıştı. İnsanlarla arasına görünmez bir duvar örmesi gerektiğini öğrenmişti. En azından yeni tanıştığı bir insanın, ailesinden bir beklentisi olmadığının ya da kızın Will'e ailesi yüzünden ilgi göstermediğinden emin olana kadar. Ronnie'nin, ailesiyle uzaktan yakından hiçbir alakası olmadığını bilmeseydi de onu evine götürdüğü zamanki hallerinden bunu kesinlikle anlardı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sorduğunu duydu Ronnie'nin. Hafif bir esinti saçlarını dalgalandırdı ve serbest kalan birkaç teli akuyruğunun içine sokmaya çalıştı. “Çok sessizsin.”

“Size geldiğim için ne kadar çok mutlu olduğumu düşünüyordum.”

“Bizim ufak evimize mi? Bildiğin evlerden biraz farklı olsa gerek.”

“Eviniz harika,” dedi Will. “Ve babanla Jonah da öyle.”

“Her zaman o kazanır ama nasıl diye sorma. Yani, küçükliğünden beri bir kere yenilmedi. Bence hile yapıyor ama henüz nasıl olduğunu bulamadım.”

“Belki de daha iyi yalan söylemen gerekiyordu.”

“Ah, senin babanın yanında çalıştığını söylediğin gibi mi?”

“Babamın yanında çalışıyorum,” dedi Will.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Sana söylediğim gibi, önemli olduğunu düşünmedim.”

Yürümeyi bıraktı ve Ronnie'ye döndü. “Önemli mi?”

Ronnie konuşmadan önce kelimelerini dikkatle seçmeye çalışmış gibi duraksadı. “Enteresan bir durum ve seninle ilgili birçok şeyi açıklıyor. Ama ben sana annemin Wall Street'te bir hukuk firmasında avukat yardımcısı olarak çalıştığını söyleseydim benimle ilgili hislerin değişir miydi?”

Bu soruya tüm dürüstlüğüyle cevap verebileceğini biliyordu. "Hayır. Ama bu aynı şey değil."

"Neden?" diye sordu Ronnie. "Ailen zengin olduğu için mi? Böyle bir söz ancak her şeyin para olduğunu düşünen bir insana anlamlı gelir."

"Ben öyle demedim."

"Şey, ne dedin o zaman?" diye meydan okudu Ronnie, ardından başını iki yana salladı. "Bak, bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Baban Brunie Sultanı bile olsa umrumda değil. Ayrıcalıklı bir ailede dünyaya gelmişsin. Bu gerçekte ne yapacağın tamamen sana kalmış. Buradayım çünkü seninle birlikte olmak istiyorum. Ama istemeseydim, dünyanın en zengin insanı bile olsaydın fikrimi değiştiremezdim."

Will, Ronnie'nin konuştuğu daha da hararetlendiğini gördü. "Neden bu konuşmayı daha önce de yaptığın izlenimine kapılıyorum?"

"Çünkü daha önce de yaptım." Ronnie durdu ve Will'e döndü. "New York'a gel, bunları söylemeyi nereden öğrendiğimi anlayacaksın. Bazı kulüplerde sadece züppelerle karşılırsın ve ailelerinin kim olduğu ya da ne kadar para kazandıklarıyla ilgili o kadar çok böbürlenirler ki sıkıntıdan patlayacak gibi olurum. Orada dururum ve yüzlerine bakıp *Ailen de birinin bir işe yaradığını görmek güzel, peki sen bugüne kadar ne yaptın?* demek isterim. Ama tek kelime etmem çünkü anlamazlar. Çünkü onlar seçilmiş kişiler olduğunu sanıyor. Buna sinirlenmeye bile değmez çünkü böyle düşünceleri çok komik. Fakat seni ailen yüzünden evime çağırdığımı düşünüyorsan..."

"Hayır," dedi Will onun sözünü keserek. "Bir saniye için bile öyle düşünmedim."

Karanlıkta Ronnie'nin onun doğruyu mu, yoksa kızın duymak istediği şeyi mi söylediğini anlamaya çalıştığını biliyordu. Bu tartışmaya bir son vermek umuduyla arkasını döndü ve evin yanındaki atölyeyi işaret etti.

"Orası ne?" diye sordu.

Ronnie hemen bir cevap vermedi ve Will kızın hala ona inanıp inanmadığına karar vermeye çalıştığını sezdi.

"Orası da evin bir parçası," dedi sonunda. "Babam ve Jonah bu yaz bir vitray üzerinde çalışıyor."

"Baban vitray mı yapıyor?"

"Şu anda öyle."

"Hep yapar mıydı?"

"Hayır," dedi Ronnie. "Sana yemekte de anlattığı gibi, eskiden piyano öğretmeniydi." Ronnie ayağının üzerindeki bir şeyi silkelemek için durdu, ardından konuyu değiştirdi. "Şimdi seni ne bekliyor, yine baban için çalışmaya devam edecek misin?"

Will kızı yeniden öpmek için duyduğu isteğe engel olmak için yutkundu. "Ağustos sonuna kadar onun yanında çalışacağım. Sonbaharda da Vanderbilt'e gidiyorum."

Kumsalın ilerisindeki bir evden belli belirsiz bir müzik sesi geliyordu. Will gözlerini kısarak ileriye bakınca arka veranda da kalabalık bir grup olduğunu gördü. Müzik seksenli yıllardan bir parçaydı ancak ne olduğunu tam olarak kestiremedi.

"Eğlenceli olacaktır."

"Umarım."

"Pek de heyecanlı görünmüyorsun."

Will, Ronnie'nin elini tuttu ve tekrar yürümeye başladılar. "Harika bir okul ve kampüsü de olağanüstü," dedi hafif tuhaf bir ses tonuyla.

Ronnie oğlanı inceledi. "Ama oraya gitmek istemiyorsun?" Ronnie sanki onun bütün hislerini ve bütün düşüncelerini sezinlemeye çalışıyordu ve bu durum Will'i her ne kadar telaşlandırsa da bir yandan da rahatlatıyordu. En azından kıza doğruyu söyleyebilirdi.

"Başka bir okula gitmek istedim ve harika bir çevrebilim programı olan bir okula kabul edildim fakat annem ille de Vanderbilt'e gitmemi istedi." Yürürken parmaklarının arasından kayan kum tanelerini hissedebiliyordu.

"Hep annenin istediklerini mi yaparsın?"

"Anlamıyorsun," dedi Will başını iki yana sallayarak. "Bu bir aile geleneği. Büyükanem ve büyükbabam orada okudu, annemle babam da, hatta ablam da oraya gitti. Annem mütevelli heyetinde ve o..."

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Ronnie'nin onu izlediğinin farkındaydı fakat onun gözlerinin içine bakamıyordu.

"Onun ilk tanıştığı insanlara karşı bazen biraz... mesafeli davrandığını biliyorum. Ama onu yakından tanıdığı anda dünyanın en samimi insanıdır. Benim için her şeyi -ama her şeyi- yapar. Fakat son birkaç yıl onun için çok zor oldu."

Konuşmayı bırakıp yerden bir deniz kabuğu aldı. Kabuğu elinde evirip çevirdikten sonra dalgalara doğru fırlatıp attı. "Bileziği sormuştun, haurladın mı?"

Ronnie başını sallayıp konuşmasını bekledi.

"Ablamla o bilezikleri erkek kardeşimizin onuruna takıyoruz. Adı Mike'ti ve gerçekten harika bir çocuktur. Başka insanların yanındayken dünyanın en mutlu çocuğu olurdu. Kahkahaları o kadar bulaşıcıydı ki komik bir şey olduğunda onunla birlikte gülmeden edemezdim." Susup okyanusa baktı. "Her

neyse, dört yıl önce Scott'la bir basketbol maçımız vardı ve bizi görürme sırası annemdeydi, dolayısıyla her zaman olduğu gibi Mike da bizimle geldi. Bütün gün yağmur yağmıştı ve yollar kaygandı. Daha dikkatli olmam gerektirdi fakat Scott'la birlikte arka koltukta bilek güreşi yapıyorduk. O oyunu bilirsin, değil mi? Karşındaki pes edene kadar bileğini bükersen, biliyor musun?"

Bir an susup anlatacaklarının geri kalanı için gücünü toplamaya çalıştı.

"Arka koltukta debelenip duruyorduk ve annem de bize durmamız için bağırıyordu ama ikimiz de onu duymazdan geldik. Sonunda Scott'ı tam istediğim noktaya getirdim ve benim gücümle onu bağırttım. Annem de ne olduğuna bakmak için arkasını döndü ve her şey aniden oluverdi. Arabanın kontrolünü kaybetti. Ve..." Kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissederek yutkundü. "Neyse, Mike kazayı atlatamadı. Kahretsin, Scott ve annem olmasaydı muhtemelen ben de sağ kalamazdım. Bariyerlerden geçip suya düştük. Scott harika bir yüzücüdür, deniz kenarında büyüdü zaten. Sadece on iki yaşında olmasına rağmen üçümüzü birden arabadan çıkarmayı başardı. Ama Mikey..." Will burnunun kemerini sıktı. "Çarpışmada ölmüştü. Daha anaokuldaki ilk yılını bile bitirmemişti."

Ronnie oğlanın eline uzandı. "Çok üzgünüm."

"Ben de." Will o günü hatırlayınca gözlerinde biriken yaşları sildi.

"Bir kaza olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Ve annem de biliyor. Yine de arabanın kontrolünü kaybettiği için kendini suçluyor ve bir yandan beni de suçladığının farkındayım." Başını iki yana salladı.

"Neyse, o olaydan sonra her zaman etrafındakileri kontrol etmesi gerektiğini hissetti. Beni bile. Beni sadece korumaya çalıştığını, başıma kötü bir şey gelmesini istemediğini biliyorum ve sanırım buna ben de inanıyorum. Yani, olanlara bir bak-sana. Annem cenazede resmen kendini kaybetti ve bunu ona yaptığım için kendimden nefret ettim. Kendimi sorumlu hissettirdim. Ve hatamı bir şekilde telafi edeceğime dair kendime söz verdim. Bunu asla yapamayacağımı bilsem de."

Konuşurken bileğindeki makrame bileziği döndürmeye başladı.

"HZA'nın anlamı ne?"

"Her zaman aklımdasın. Bu onu daima hatırlamak için ab-lamın düşündüğü bir yoldu. Cenazeden hemen sonra söyledi fakat onu doğru düzgün duymadım bile. Yani, o gün o kilise-de bulunmak bile o kadar korkunçtu ki. Annem çığlık çığlığa ağlıyordu. Küçük kardeşim bir tabutun içindeydi. Babam-la ablam da gözyaşlarına boğulmuştu. Hayatım boyunca bir daha asla cenazeye gitmeyeceğime yemin ettim."

Ronnie ilk kez söyleyecek kelime bulamıyordu. Will omuz-larını dikleştirdi, anlatıklarının kaldırılması zor şeyler oldu-ğunu biliyor ve bunları neden Ronnie'ye anlattığını merak ediyordu. "Afedersin. Sana bütün bunları söylememem gere-kirdi."

"Önemli değil," dedi Ronnie çabucak, oğlanın elini okşa-yarak. "Anlattığın için mutluyum."

"Hayal ettiğin kadar kusursuz bir hayat değil ha?"

"Asla hayatının kusursuz olduğunu düşünmedim."

Will başka bir şey söylemedi ve Ronnie içgüdüsel olarak ileri uzanıp onu yanağından öptü. "Keşke bütün bunları yaşa-mak zorunda kalmazaydın."

Will derin bir nefes aldı ve sahilde yürümeye kaldığı yer-den devam etti. "Neyse, annem için Vanderbilt'e gitmem çok önemli. Dolayısıyla ben de oraya gideceğim."

"Eğleneceğinden eminim. Ben de harika bir okul oldu-ğumu duydum."

Will parmaklarını kızınkilerin arasından geçirdi ve kendi nasırlı elinin içinde Ronnie'nin cildinin ne kadar yumuşak ol-duğunu düşündü. "Şimdi sıra sende. Seninle ilgili bilmediğim ne-ler var?"

"Bana anlattığın gibi bir şey yok," dedi Ronnie başını iki yana sallarken. "Kıyaslanamaz bile."

"Önemli olması gerekmez. Kim olduğunu açıklaması ye-terli."

Ronnie eve baktı. "Pekala... Üç yıl boyunca babamla hiç konuşmadım. Aslında onunla sadece son birkaç gündür ko-nuşmaya başladık. Annemle babam ayrıldıktan sonra ona çok öfkeliydim. Dürüst olmak gerekirse, bana kalsa onu hayatım boyunca bir daha asla görmesem de olurdu ve istediğim son şey bütün yazı burada geçirmektir."

"Peki şimdi?" Kızın gözlerinden yansıyan ayışığına baktı. "Geldiğine mutlu musun?"

"Belki," diye cevap verdi Ronnie.

Will bir kahkaha attı ve şakacı bir şekilde kızı dürttü. "Ço-cukken nasıldın?"

"Sıkıcıydım," dedi Ronnie. "Tek yaptığım yalnızca piya-no çalmaktı."

"Seni çalarken dinlemek isterim."

"Arutk çalmıyorum," dedi Ronnie hemen, sesine inatçı bir ton hakimdi.

"Hiç mi?"

Ronnie başını iki yana salladı ve Will anlatmadığı başka şeyler olduğunu sezse de kızın bu konuda konuşmak istemediği açıktı. Onu zırtlamak yerine New York'taki arkadaşlarını ve haftasonlarında neler yaptığını anlatmasını dinledi, Jonah'yla ilgili hikayelerine güldü. Onunla birlikte vakit geçirmek o kadar doğal, o kadar kolay ve gerçekti ki. Ona Ashley'yle asla paylaşmadığı şeyleri anlatmıştı. Ronnie'nin gerçekte kim olduğunu bilmesini istiyor ve bir şekilde kızın doğru tepkileri vereceğine güveniyordu.

Ronnie daha önce tanıştığı insanlara hiç benzemiyordu. Onun elini bir daha asla bırakmak istemediğinden emindi. Sanki parmakları bile birbiriyle uyum içindeydi, bir yapbozun iki kusursuz parçası gibi hiç çaba harcamadan birbirine kenetlenmişti.

Partinin olduğu ev dışında tamamen yalnızdılar. Uzaktan gelen müziğin sesi yumuşacıktı ve Will başını kaldırıncı tepelerinde kayan bir yıldız gördü. Tekrar Ronnie'ye döndüğünde yüzündeki ifadeden kızın da yıldızı gördüğünü anladı.

"Ne diledin?" diye sordu Ronnie. Sesi bir fısıltıdan ibaretti. Fakat Will cevap vermedi. Onun yerine kızın elini kaldırdı ve diğer kolunu beline doladı. Ronnie'nin gözlerinin içine aşılla baktı. Onu kendine çekti ve onu bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünerek yıldızların altında kızı öptü.

21

Ronnie

*E*vet, diye itiraf etti kendi kendine, böyle yaşamaya alışabilirdi. Yanı başında bir bardak buzlu çay, şefin hazırladığı meyve tabağı, hakiki gümüş servis takımlarında atıştırmalıklarla birlikte arka bahçedeki havuzun trampeninde uzanmak çok zevkliydi.

Yine de böyle bir dünyada büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Gerçi Will bundan farklı bir şey bilmediği için muhtemelen artık hiçbir dikkatini bile çekmiyordu. Trampenin üstünde güneşlenirken havuz kenarındaki kabinin çatısından atlamak için hazır bekleyen Will'e baktı. Usta jimnastikçiler gibi en yukarı tırmanmıştı ve o kadar mesafeden bile kollarında, karnında gerilen kasları görebiliyordu.

"Hey!" diye bağırdı Will. "Havada atacağım taklaya bak!"

"Takla mı? Bu kadar mı? Ta en üste kadar tırmandın ve tek yapacağın bir takla mı?"

"Takla atmak az mı?" dedi Will.

"Ben sadece herkesin takla atabileceğini söylüyorum," diye takıldı Ronnie. "Ben bile yapabilirim."

"Bunu görmek isterim." Will'in sesi şüpheciydi.

"İslanmak istemiyorum."

"Ama seni buraya yüzmeye davet ettim!"

"Kızların yüzmeye anlayışı budur. Güneş banyosu diye bilir kendi aralarında."

Will güldü. "Aslında biraz güneşlenmen iyi olur. Sanırım New York'ta hiç güneş görmüyorsun ha?"

"Beyaz olduğumu mu söylüyorsun?" Kaşlarını çatı.

"Hayır," dedi Will başını iki yana sallayarak. "Ben o kelimeyi seçmezdim. Sanırım solgun desek daha doğru olur."

"Vay canına, ne kadar da kibarsın. Bazen eskiden sende ne bulduğumu merak ediyorum."

"Eskiden mi?"

"Evet. Ve şunu söylemeliyim ki beni tarif ederken 'solgun' gibi kelimeler kullanmaya devam ettiğin sürece ikimiz için bir gelecek olduğundan şüphe etmeye başlayacağım."

Will ona dediklerini tartar gibi baktı. "Peki iki takla atma ma ne dersin? O zaman beni affedecek misin?"

"Taklalarını kusursuz bir dalışla bitirmeyi başarırısan. Eğer tek yapabildiğin iki takla ve gelişigüzel bir dalış olursa da, beni ıslatmadığın sürece sana hayran kalmışım gibi davranabilirim."

Will tek kaşını kaldırıp geriye doğru birkaç adım attı ve ardından ileri doğru geniş bir adım atarak havaya zıpladı. Havadayken bacaklarını sıkıca kendine çekti, iki kez döndü ve önce bacakları ve ardından da dümdüz vücuduyla tek damla su sıçratmadan suya daldı.

İpe bu etkileyiciydi, diye düşündü Ronnie. Gerçi voleybol sahasındaki zarif hareketlerini hesaba katınca şaşırtıcı olduğu söyleyemezd. Tekrar su yüzeyine çıkıp trampelenin kenarına geldiğinde kendisiyle gurur duyduğu her halinden belliydi.

"Fena değildin," dedi Ronnie.

"Bu kadar mı?"

"Benden dört nokta altı puan."

"Beş üzerinden mi?"

"On üstünden," dedi Ronnie.

"En azından sekizlik bir atlayıştı bu!"

"Sen öyle dersin tabii. Bu yüzden hakem benim."

"Peki nasıl itiraz edeceğim?" dedi trampelenin üstüne oturmak için eliyle uzanırken.

"Edemezsin. Karar kesin."

"Ya bundan memnun değilsem?"

"O zaman belki *solgun* gibi kelimeleri kullanmadan önce iki kez düşünmeyi denemelisin."

Will kahkahalarla güldü ve kendini yukarı çekmeye başladı. Ronnie trampeleni iki kenarından tuttu.

"Hey, dur, yapma," diye uyardı.

"Neyi... Bunu mu?" dedi Will, trampoline daha sıkı asıldı.

"Sana ıslanmak istemediğimi söylemiştim!" diye bağırdı Ronnie.

"Ve ben de benimle birlikte yüzmeyi istiyorum!" Will başka bir şey söylemeden aniden Ronnie'yi kolundan tutup çekti. Ronnie çılgık atarak suya düştü. Nefes almak için su yüzeyine çıktığı anda Will onu öpmeye çalıştı ancak o hemen geri kaçtı.

"Hayır," diye bağırdı bir kahkaha atıp suyun serinliğinin ve Will'in teninin onun tenindeki ipeksi hissinin keyfini çıkararak. "Seni affetmiyorum!"

Suda neşeyle Will'le boğuşurken, Susan'ın verandadan onları seyrettiğini gördü. Kadının yüzündeki ifade kesinlikle mudu değildi.

O akşamüstü daha geç saatlerde kaplumbağa yuvasını kontrol etmek için kumsala giderken dondurma yemek için yolda mola verdiler. Ronnie, Will'in yanında yürüyor, hızla eriyen dondurmalarını yalarken, ilk öpüşmelerinin üzerinden daha sadece bir gün geçmiş olmasının ne kadar harika olduğunu düşünüyordu. Eğer önceki akşam kusura suza bugün daha da iyiydi. Bir saniye önce ciddiye bir anda nasıl kolayca gülmeye başladıklarına ve Will'in kendisiyle dalga geçilmesini kaldırdığı kadar başarılı bir şekilde karşısındakiyle dalga geçmesine bayılıyordu.

Onu havuza çekmişti ve Ronnie buna uygun bir karşılık vermek için fırsat kolluyordu elbette. Will başına geleceklere habersiz olduğu için Ronnie planını mükemmelleştirmekte zorlanmadı. Will tam dondurma külahını ağzına götürdüğü anda Ronnie külahı dirseğiyle dürterek dondurmayı çocuğun bütün yüzüne buluşturdu, kıkırdarak köşeye koştu... Ve kendini dosdoğru Marcus'un kollarında buldu.

Blaze de Marcus'un yanındaydı, tabii Teddy'yle Lance de.

"Şey, ne güzel bir sürpriz," dedi Marcus kollarını sıkarak.

"Bırak beni!" diye bağırdu Ronnie sesindeki ani panikten nefret ederek.

"Bırak onu," diye ekledi Will arkasından. Sesinde en ufak bir titreme yoktu. Ciddiydi. "Şimdi."

Marcus neredeyse eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Gittin yere dikkat etmelisin Ronnie."

"Şimdi!" diye üsteledi Will. Yanlarına yaklaşırken sesi bu kez sinirliydi.

"Sakin ol *Richie Rich*. Bana kendi çarptı. Ben sadece düşmesin diye onu tutuyordum. Ve bu arada Scott nasıl? Son günlerde havai fişeklerle oynuyor mu?"

Will'in bir anda donakalması Ronnie'yi şaşırttı. Marcus yüzünde pis bir ifadeyle Ronnie'ye döndü. Kızı sonunda serbest bırakmadan önce ona iyice sarıldı. Ronnie çabucak geriye doğru bir adım atarken Blaze elindeki ateş topunu yaktı, yüzündeki ifade son derece kaygısızdı.

"Seni düşmekten kurtardığıma sevindim," dedi Marcus. "Salı günü mahkemeye çıktığında her yerinde çürükler olma- st hiç iyi olmazdı, değil mi? Hakimim hırsız olmanın yanı sıra bir vahşi olduğunu da düşünmesini istemezsin."

Ronnie nutku tutulmuş bir halde Marcus'un arkasından bakakaldı. Hep birlikte yürürken Blaze'in elindeki ateş topunu Marcus'a attığını ve onun da topu yakalayıp tekrar kıza pasladığını gördü.

Evinin önündeki kum tepesinde oturmuş müzik mağazasındaki olay da dahil olmak üzere geldiğinden beri yaşadıklarını reker reker anlatırken Will sessizce Ronnie'yi dinledi. Sonunda konuşmasını bitirdiğinde ellerini kucağında kavuşturdu.

"Ve hepsi bu kadar. New York'taki hırsızlık macerasına geline, o şeyleri neden çaldığımı bile bilmiyorum. İhtiyacım fılan yoktu. Sırf arkadaşlarım yaptığı için kalkıştığım bir şeydi. Mahkemeye çıkınca da her şeyi itiraf ettim çünkü hatalı olduğumu ve bunu bir daha asla yapmayacağımı biliyordum. Ve yapmadım da. Ne orada ne de burada. Fakat suçlama geri alınmadığı ya da Blaze yaptıklarını itiraf etmediği sürece sadece başımı büyük bir belaya sokmakla kalmayacak, aynı zamanda eve geri döndüğümde de beni büyük bir felaket bek-

liyor olacak. Kulağa çılginca geldiğinin farkındayım ve bana inanmadığından da eminim ama sana yemin ederim, ben bir şey yapmadım.”

Will, Ronnie'nin birbirine kenetlediği ellerini avcunun içine aldı. “Sana inanıyorum,” dedi. “Ve güven bana, Marcus’la ilgili hiçbir şey beni şaşırtmaz. Çocukluğundan beri delinin tekiydi. Ablamla aynı sınıftaydılar ve ablam bana bir gün öğretmenlerinin masasının çekmecesinden ölü bir sıçan çıktığını anlatmıştı. Kimin yaptığını herkes biliyordu, hatta müdür de farkındaydı ama hiçbir şey kanıtlayamadılar, anlıyor musun? Ve hala eski numaralarına devam ediyor. Fakat şimdi emirlerini yerine getirmek üzere yanında Teddy’yle Lance de var. Onunla ilgili gerçekten ürkütücü hikayeler duydum. Ama Gabriel... Tanıdığım en tatlı kızlardan biriydi. Onu küçüklüğünden beri tanırım ve son zamanlarda ona neler olduğunu bilmiyorum. Annesiyle babasının boşandığını ve bunun onu çok üzdüğünü duydum. Ama Marcus’ta ne bulduğunu ya da kendi hayatını mahvetmek için neden bu kadar hevesli olduğunu anlayamıyorum. Eskiden ona acıdım ama sana yaptığı şey gerçekten korkunç.”

Ronnie kendini aniden yorgun hissetti. “Haftaya mahkemeye çıkacağım.”

“Benim de gelmemi ister misin?”

“Hayır. Beni hakimim önünde görmeni istemiyorum.”

“Önemli değil...”

“Eğer annen öğrenirse önemli olacak. Benden hoşlanmadığını adım gibi biliyorum.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü bu sabah bana nasıl baktığını gördüm, diyebilirdi. Sadece bir his.”

“Onunla ilk tanıştığında herkes böyle hisseder,” dedi Will. “Dediğim gibi, onu daha yakından tanımaya başladıkça arandaki buzlar eriyecektir.”

Ronnie bundan pek emin değildi. Arkasında güneş batmak üzereydi, gökyüzü parlak bir turuncuya bürünmüştü. “Scott ve Marcus’un arasındaki mesele nedir?” diye sordu.

Will bir anda kasıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Festivaldeki o geceyi hatırlıyor musun? Gösterisini bitirdikten sonra Marcus bir şey yüzünden inanılmaz tedirgin görünüyordu, dolayısıyla ben de ondan uzak durmaya çalıştım. Sanki kalabalığın arasında birini arıyordu ve Scott’ı farketmediği anda... Sanki aradığı şeyi bulmuş gibi yüzünde garip bir ifade belirdi. Sonrasında tek bildiğim, elindeki kızarmış patates kurusunu top yapıp Scott’ın üzerine fırlatması.”

“Ben de oradaydım, unuttun mu?”

“Ama ne dediğini hatırlamıyor musun? Çok tuhaftı. Scott’a onun da üstüne havai fişek atmaya kalkışıp kalkışmayacağını sordu. Ve az önce sana da neredeyse aynısını söylediğinde resmen donakaldın.”

Will bakışlarını kaçırdı. “Önemli bir şey değil,” dedi kızın elini okşarken. “Ve inan bana, sana bir şey olmasına asla izin vermem.” Arkaya doğru eğilip dirsekleri üzerine yattı. “Sana bir soru sorabilir miyim? Tamamen farklı bir konuda?”

Ronnie tek kaşını kaldırdı, oğlanın verdiği cevap onu tatmin etmemişti ama yine de daha fazla üstelememeye karar verdi.

“Neden evdeki piyano, kontraplaktan bir duvarın arkasında duruyor?” Kız şaşırınca Will omuz silktri. “Pencereden bakınca görebiliyorsun ve kontraplaklar da evin geri kalanına pek uymuyor.”

Bakışlarını kaçırma sırası Ronnie'deydi. Ellerini birbirinden ayırdı ve kumların içine gömdü. "Babama piyanoyu bir daha görmek istemediğimi söyledim, o da böyle yaptı." Will gözlerini kurşıştırdı. "Piyanodan bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi Ronnie.

"Öğretmenin baban olduğu için mi?" Will konuşmaya devam ederken Ronnie hayretle başını kaldırdı. "Eskiden Juilliard'da öğretmenlik yapıyordun, değil mi? Sana da piyano çalmayı öğretmiş olmalı. Ve bahse girerim çok da yetenekliydin. Çünkü bir şeyden nefret etmen için onu öncesinde çok sevmiş olman gerekir."

Bir yağlı maymun ve terli bir voleybolcuya göre algıları fazlasıyla açıldı. Ronnie parmaklarını kumun içinde daha da derine batırdı.

"Yürümeye başladığım günden itibaren bana piyano çalmayı öğretti. Yıllarca haftanın yedi günü saatlerce piyano çaldım. Hatta birlikte birkaç şarkı bile besteledik. Bu bizim paylaştığımız bir şeydi, anlıyor musun? Sırf ikimize ait bir şeydi ve yanımızdan taşınınca... Sanki sadece ailemize ihanet etmemişti, bizzat bana ihanet etmiş gibi hissettim ve tüm bu olanlar yüzünden o kadar kızgındım ki hayatımda boyunca bir daha asla piyano çalmayacağıma ve beste yapmayacağıma yemin ettim. Dolayısıyla buraya ilk geldiğim zaman o piyanoyu gördüğümde ve ne zaman eve girsem onun piyano çaldığını duyduğumda, elimde olmadan sanki bize yaptıkları önemli değilmiş gibi davranmaya çalıştığımı hissettim. Sanki hep birlikte en baştan başlayabileceğimizi düşünüyordu. Ama başlamazdık. Geçmişini geriye alamazsın."

"Geçen akşam aranız iyi gibi görünüyordu," dedi Will.

Ronnie yavaşça ellerini kumdan çıkardı. "Evet, son birkaç gündür daha iyi anlaşıyoruz. Ama bu yeniden piyano çalmak istediğim anlamına gelmez."

"Beni ilgilendirmez ama madem o kadar iyiydin, o zaman sadece kendine eziyet ediyorsun demektir. Bu Tanrı vergisi bir yetenek, değil mi? Ve kim bilir? Belki sen de Juilliard'a gidebilirsin."

"Gidebileceğimi biliyorum. Bana hala yazıyorlar. Eğer fikrimi değiştirirsem bana da yer açacaklarına söz verdiler." Aniden irkildiğini hissetti.

"O halde neden gitmiyorsun?"

"Bundan sana ne?" Öfkeyle oğlana baktı. "Yoksa umduğun gibi çıkmadım mı? Aslında sana uygun değil miyim? Özel bir yeteneğim olursa, bu sayede senin için yeterli mi olacağım?"

"Hayır," dedi Will. "Umduğum gibisin. Tanıştığımız ilk günden beri öylesin. Ve benim için bundan daha fazla yeterli olmanın başka hiçbir yolu yok."

Bu kelimeler Will'in ağzından dökülürken Ronnie ona karşı bu kadar sert konuştuğu için kendinden utandı. Oğlının sesindeki samimiyeti duymuştu ve söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu.

Birbirlerini sadece birkaç gündür tanıdıklarını bir kez daha kendine hatırlattı ve yine de... Will çok iyi ve akıllıydı ve şimdiden onu sevdiğini biliyordu. Will sanki aklından geçenleri okumuş gibi doğruldu ve ona yaklaştı. Başını öne eğerek Ronnie'yi usulca dudaklarından öptü ve Ronnie o anda, onun kolları arasında olmaktan başka hiçbir şey istemediğinden emindi.

Marcus

*M*arcus uzaktan onları seyretti. *Demek böyle olacak ha?*
Kahretsin. Ronnie'nin canı cehenneme. Parti zamanı geldi.

Teddy'yle Lance içkileri getirmiş ve insanlar çoktan gelmeye başlamıştı. Daha erken saatlerde tatile gelmiş bir ailenin, eşyalarını o iğrenç köpekleri ve daha da iğrenç çocuklarıyla birlikte boktan arabalarına götürdüklerini görmüştü. Ronnie'nin boktan evinden birkaç ev ötede kalıyorlardı ve sıradaki kiracının ertesi güne kadar gelmeyeceğinin bilmesine yetecek kadar uzun süredir buralarda takılmıştı. Yani diğer bir deyişle ertesi gün temizlikçiler gelene kadar tek yapması gereken eve girmekti ve mekan bütün gece onlara ait olacaktı.

Elinde anahtar ve güvenlik kodu olduğu için eve girmek pek zor olmamıştı. Tatilciler sahile indiklerinde genellikle ka-

pıyı kilitlemezdi. Neden kilitleyeceklerdi ki? Sonuçta çoğu bir haftadan fazla kalmadığı için yanlarında yiyecek ve belki de birkaç bilgisayar oyunu dışında başka bir şey getirmezdi. Ve şehir dışında yaşayan ev sahipleri de -muhtemelen Charlotte gibi bir yerde yaşayan ve gecenin bir yarısı alarmı öttüren telefon-zekalı kiracıları yüzünden güvenlik şirketinden gelen telefonlardan bıkmış insanlar- şifreyi mutfaktaki güvenlik konsollarından üzerine yazacak kadar iyi niyetliydi. Akıllıca. Hakikaten çok akıllıca. Parti düzenleyebileceği bir-iki ev bulmakta hiçbir zaman zorlanmazdı ama işin sırrı bu fırsatı kötüye kullanmamaktı. Teddy'yle Lance her fırsatta boş evlerde parti yapmak isterdi, oysa Marcus bunu çok sık tekrarlırsa emlak ofislerinin şüphelenmeye başlayacağını biliyordu. Sonra etrafı kolaçan etmesi için müdürlerine haber verecek ve kiracılarla ev sahiplerini uyaraklardı. Peki sonra onlar nereye gidecekti? Her zaman ki gibi yine Bower's Point'te tıkalı kalacaklardı.

Yılda bir kez. Her yaz bir kez. Onun kuralı buydu ve sonrasında evi yakmadıkları sürece bu kadarı yeterliydi. Gülümsedi. Evi yak ve problem çözülsün. Kimse orada bir parti yapıldığından bile şüphelenmezdi. Büyük bir yangın gibisi yoktu çünkü yangınlar *canlıydı*. Yangınlar, özellikle de büyük olanları, hareket eder, dans eder, mahveder ve bir çırpıda her şeyi yok ederdi. On iki yaşındayken bir ahırda yangın çıkardığını ve saatlerce alevleri seyredip daha önce hiç bu kadar inanılmaz bir manzara görmediğini düşündüğünü hatırladı. Bu yüzden bir yangın daha çıkarıp bu sefer de terk edilmiş bir depoyu yakmıştı. Yıllar içinde birçok depoda yangın çıkarmıştı. Bundan daha fazla zevk aldığı hiçbir şey yoktu. Başka hiçbir şey onu elinde tuttuğu çakmak yüzünden hissettiği güç kadar kendinden geçiremezdi.

Ama bunu yapmayacaktı. Bu akşam olmazdı çünkü ne Teddy'nin ne de Lance'in onun bu yanını bilmesini istiyordu. Hem ayrıca bu parti özeldi. İçkiler, uyuşturucu ve müzik. Ve hem ayrıca bu parti özeldi. İçkiler, uyuşturucu ve müzik. Ve kızlar. Sarhoş kızlar. Önce Blaze'le sevişir ve sonra belki Blaze'i sızdıracak kadar içirmeyi başarırsa başka kızlarla da beraber olabilirdi. Ya da belki Blaze olanları farkedecek kadar ayık olsa da salak fıstıklardan biriyle işi pişirebilirdi. Bu daha eğlenceli olurdu. Ah, Blaze'in olay çıkaracağını biliyordu fakat kıza aldatırız emez ve Teddy'yle Lance'ten onu kovmasını isterdi. Nasil olsa kızın geri döneceğini biliyordu. Her zaman geri döner, gözyaşları için ayaklarına kapanırdı.

Ne yapacağını önceden kestirmek o kadar kolaydı ki. Ve sürekli mızızlanıp dururdu.

Sahilin ilerisindeki Bayan Minik Sıkı Vücut gibi değildi. Ronnie'yi düşünmemek için elinden geleni yapıyordu. Demek ondan hoşlanmıyordu, demek vaktini *Fren Prensi Richie Rich*'le birlikte geçirmek istiyordu. Muhtemelen Marcus'un ateşini söndürmeyi başaramayacaktı zaten. Muhtemelen minik frijitin tekiydi.

Onsuz çok daha iyiydi. Ona ihtiyacı yoktu. Onun kimseye ihtiyacı yoktu. Peki neden hala kızı izlemeye devam ediyor ve onun Will'le takılmasını umursuyordu?

Aslında bu durum işleri Marcus için daha da ilginç kılmıştı. Ne de olsa Will'in zayıf noktasını biliyordu.

Bununla eğlenebilirdi. Tıpkı bu akşam eğleneceği gibi.

Will'e göre yaz çok hızlı geçiyordu. Garajda çalıştığı saatler dışında daima Ronnie'yle birlikteydi ve günler adeta uçup gidiyordu. Ağustos yaklaştıkça, birkaç hafta içinde Ronnie'nin New York'a döneceği ve kendisinin de Vanderbilt'e gideceği düşüncesi onu huzursuz etmeye başladı.

Ronnie hayatının bir parçası olmuştu ve birçok açıdan en iyi parçasıydı. Kızı her zaman anlamasa da farklılıkları ilişkilerini güçlendiriyordu. Mahkemeye onunla birlikte gitmeyi teklif ettiğinde Ronnie onu inatla geri çevirmişti. Ama mahkeme binasının önünde elinde bir buket çiçekle dikilen Will'i gördüğünde nasıl da şaşırmıştı. Suçlamalar düşmediği için canı sıkıyordu. Duruşma 28 Ağustos'a, Will'in üniversite için yola çıkmasından üç gün sonraya ertelenmişti. Yine de utangaç bir öpücükle çiçekleri kabul etmişti ve Will doğru olanı yaptığını anlamıştı.

Ronnie'nin akvaryumda yarı zamanlı bir işe girmesi de çok beklenmedikti. Öncesinde ona planlarından söz etmemiş ya da Will'den yetkili biriyle konuşup işe girmesine yardımını istememişti. Açıkçası Will onun bir iş aradığının bile farkında değildi. Bunu daha sonra Ronnie'ye sorduğunda, "Sen gündüzleri çalışıyorsun ve babamla Jonah da vitrayda, "Sen gündüzleri çalışıyorsun ve babamla Jonah da vitrayda, Benim de bir şeyler yapmam gerekiyordu ve ayrıca avukatın masraflarına da katkıda bulunmak istiyorum. Babamın çok parası var gibi görünmüyor," diye açıklamıştı. Ama ilk gün iş çıkışında Will onu almaya gittiğinde yüzü yeşile çalıyordu. "Susamurlarını besledim," diye itiraf etmişti sonunda. "Daha önce hiç elini bir kova dolusu ölü, kaygan balığın içine daldırıp mıydın? Çok iğrenç!"

Sürekli konuşuyorlardı. Dünyanın tüm zamanları onların olsa, sanki yine de birbirleriyle istedikleri kadar çok şeyi paylaşmalarına yetmeyecekti. Bazen öylesine konuşuyorlardı. Örneğin en sevdikleri filmlerden ya da Ronnie'nin vejetaryen olmasına rağmen yumurta ve süt konusunda hala kararsız olmasından falan. Fakat çoğu zaman sohbetleri daha ciddi konularda yoğunlaşıyordu. Ronnie ona piyano çaldığı günlerle ilgili anılarını ve babasıyla arasındaki ilişkiyi anlatıyor ve Will de kendini annesinin olmasını istediği kişi olmak zorunda hissettiği için ne kadar zorlandığından bahsediyordu. Ronnie'nin kardeşi Jonah ve Will'in ablası Megan'dan konuşuyor ve gelecekte nerede olacaklarıyla ilgili fikir yürütüp hayaller kuruyorlardı. Will'in geleceği çoktan planlanmıştı. Vanderbilt'te dört yıl geçirecek ve babasının işlerini devralmadan önce biraz deneyim kazanmak için başka bir şirkette çalışacaktı. Oysa bu planları daha dile getirirken bile annesinin onu onaylamasına kulağına fısıldadığını duyabiliyor ve kendini gerçek-

ten istediğinin bu olup olmadığını merak ederken buluyordu. Ronnie'ye gelince, gelecek bir ya da iki yılın ona ne getireceğinden emin değildi. Gerçi belirsizlik onu hiç de korkutuyormuş gibi görünmüyordu ve bu da Will'in kızı daha çok takdir etmesine sebep oluyordu. Will sonradan kendi planlarını yeniden gözden geçirdiğinde, aralarında kaderinin iplerini elinden tutan biri varsa onun Ronnie olduğunu farketmişti.

Sahil boyunca uzanan kaplumbağa yuvalarını korumak için kurulan kafeslere rağmen rakunlar tellerin altından tünel kazmayı başarmış ve yuvalardan altısını yok etmişti. Ronnie bunu öğrendiğinde, evinin yanındaki yuvanın başında sırayla bekçilik yapmaları konusunda ısrar etti. İkisinin bütün gece orada bulunmasına gerek yoktu, yine de çoğu geceyi birbirlerine sarılarak, öpüşerek ve geceyarısına kadar sessizce sohbet ederek yuvanın başında geçiriyorlardı.

Scott tüm bunlara bir anlam veremiyordu tabii. Will birkaç antrenmana geç kalmıştı ve nihayet geldiğinde Scott'ı öfkeden kudurmuş bir halde sahanın içinde dört dönerken, arkadaşının aklına şeytan girdiğine dair atıp tutarken bulmuştu. İsteyken de Scott ne zaman Ronnie'yle ilişkilerinin nasıl gittiğini sorsa Will fazla detaya girmekten kaçınıyordu. Sonuçta Scott'ın hakikaten ilgilendiği için sormadığını biliyordu. Scott er geç Will'in aklı başına gelecekmiş ya da Ronnie diye biri hiç yokmuş gibi davranarak oğlanın tüm dikkatini gelecek voleybol turnuvasına vermesini sağlamaya çalışıyordu.

Bir de annesi meselesi vardı. Ronnie haklıydı. Annesi yeni ilişkisi hakkında doğrudan bir şey söylemese de Ronnie'nin adı her geçtiğinde takındığı o zoraki tebessümden ve Ronnie'yi eve getirdiği zamanlardaki o son derece resmi tavırlarından kızı hiç onaylamadığı anlaşılıyordu. Asla Ronnie'yle il-

268

gilli bir soru sormuyor ve Will onunla ilgili bir şey anlattığı-
nda da, mesela birlikte ne kadar eğlendiklerinden, kızın ne ka-
dar zeki olduğundan ya da onu bugüne kadar tanıdığı herkes-
ten daha iyi anladığından bahsettiğinde, annesi sadece “Yakun-
ta Vanderbilt’e gideceksin, şehirlerarası ilişkiler zordur,” tar-
da Vanderbilt’e gideceksin, şehirlerarası ilişkiler zordur,” tar-
zında cevaplar veriyordu. Hatta ara sıra onların birlikte gere-
zinden fazla zaman geçirdiğiyle ilgili şüphelerini yüksek ses-
ğinden fazla zaman geçirdiğiyle ilgili şüphelerini yüksek ses-
le dile getirdiği bile oluyordu. Annesi böyle şeyler dediğinde
on dan nefret ediyordu çünkü annesinin adil davranmadığı-
nın farkındaydı. Will’in arkadaşlarının neredeyse hepsinin ak-
sine Ronnie ne içki içiyor ne küfrediyor ne de dedikodu ya-
sıyordu ve kızla henüz öpüşmekten ileri gitmemişlerdi. Ama
içten içe böyle şeylerin annesi için önemli olmadığını biliyor-
du. Kadın önyargılarının esiriydi, dolayısıyla Ronnie’yle ilgi-
li düşüncelerini değiştirmeye çalışmak gereksizdi. Bu yüzden
de Will evden mümkün mertebe uzak kalmak için bahaneler
uydurmaya başlamıştı. Sorun sadece annesinin Ronnie’ye kar-
şı hissettikleri değildi. Sorun, annesine karşı Will’in içinde bü-
yüyen öfkeydi.

Ve tabii bunu Ronnie'yle paylaşamadığı için kendine de kı-
zıyordu.

Ronnie'nin gelecek duruşmasının yarattığı gerilimin dışında, büyük bölümü şiir gibi geçen yazlarının tek bir kusuru daha vardı, o da Marcus'un varlığıydı. Çoğu zaman onu göz ardı etmeyi başarsalar da bazen bu neredeyse imkansız olabiliyordu. Marcus'la ne zaman karşılaşsalar, oğlan her seferinde Scott'la ilgili bir laf sokarak Will'i kıskırtmaya çalışıyordu. Böyle anlarda Will kendini felç olmuş gibi hissediyordu. Eğri aşırı tepki verirse Marcus polise gidebilirdi. Hiçbir şey yapmazsa da o zaman kendinden utanırdı. Zamanında mahke-

me salonunda hakimın karşısında durup suçunu itiraf eden bir kızla çıkıyordu ve aynısını yapmak için gereken cesareti bir rütlü toplayamadığı gerçeği onu yiyip bitiriyordu. Scott'ı bir rütlü toplayamadığı gerçeği onu yiyip bitiriyordu. Scott'ı suçunu itiraf etmeye ve polise gitmeye ikna etmeye çalışmıştı ama Scott bu fikre kesinlikle karşı çıkmıştı. Üstelik Scott do- layla yollarla, Mikey'nin öldüğü o korkunç gün Will ve aile- si için yaptıklarını hatırlatıp duruyordu. Will o gün Scott'ın kalhramanca davrandığını biliyordu. Fakat yaz ilerledikçe, geç- mişte yapılan bir iyiliğin, sonrasında yapılan bir kötülüğü ört- bas edebileceğinden giderek daha az emin oluyordu. Daha ka- ramsar anlarında Scott'ın arkadaşlığının bedeline karlanıp karlanamayacağını sorgulamaya başladı.

Ronnie ağustos başında bir akşam Will'den onu örümcek yengeci yakalamak için sahile götürmesini istemişti.

"Sana yengeçlerden nefret ettiğimi söylemiştim!" diye bağırdı Ronnie, Will'in koluna yapışırken.

Will güldü. "Sadece örümcek yengeci onlar. Hiçbir şey yapmaz."

Ronnie burnunu kırıştırdı. "Uzaydan gelen korkunç, tüy-
ler ürpeticî böceklerden farkları yok."

"Bunun senin fikrin olduğunu unutuyorsun."

"Jonah'nın fikriydi! Eğlenceli olduğunu söyledi. Hayatı çizgi filmlerden öğrenen birini dinlediğimden bunu hakettim."

"Ben de sümküsü balıklarla susamurlarını besleyen birinin kumsaldaki bir avuç zararsız yengeçten rahatsız olmayacağını zannederdim." Hızla hareket eden yaratıkları aydınlatmak için el fenerini yere indirdi.

Ronnie ayağına bir yengeç daha değmesin diye gözleriyle kumu taradı. "Öncelikle, burada bir avuç zararsız yengeç

yok. Yüzlercesi var. İkinci, geceleri kumsalda böyle şeyler ol-
duğunu bilseydim, kaplumbağa yuvasının yanında her gece
seni uyuturdum. Dolayısıyla bu gerçeği benden sakladığın
için sana kızgınım. Ve üçüncüsü, akvaryumda çalışsam bile,
bu ayaklarının üzerinde yengeçlerin gezinmesinden hoşlandı-
ğım anlamına gelmez."

Will ciddiyetini bozmamak için kendini tuttu ama o kadar
zordu ki, Ronnie başını kaldırdığında oğlanın yüzündeki ifa-
deyi gördü.

"Sırtıma kes. Komik değil."

"Evet, komik. Yani şu anda burada, aileleriyle birlikte aynı
şeyi yapan en az yirmi çocuk olmalı."

"Ailelerinde sağduyu diye bir şey yoksa, yani benim suçum
değil."

"Geri dönmek ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim," dedi Ronnie. "Bir kere aklımı çelip
beni bu böcek istilasının göbeğine getirdin artık. Ne yapalım,
karlanacağız."

"Biliyorsun, son zamanlarda oldukça çok yürüdük kum-
salda."

"Biliyorum. O yüzden tekrarlıyorum, şu feneri getirdiğin
ve bütün anıları mahvettiğin için teşekkür ederim."

"Tamam," dedi Will feneri kapatırken.

Ronnie tırnaklarını koluna batarı. "Ne yapıyorsun? Aç
şunu!"

"Feneri sevmediğini açıkça dile getirdin."

"Ama feneri kapatırsan onları göremem!"

"Doğru."

"Yani şu anda etrafımı kuşatmış olabilirler. Aç şunu tekrar,"
diye yalvardı Ronnie.

Will feneri açtı ve yürümeye kaldıkları yerden devam eder-
lerken kahkahayı patlattı. "Gün gelecek, sonunda seni çöze-
ceğim."

"Hiç sanmam. Hala çözemediysen eğer, demek ki seni aşı-
yorum."

"Bu doğru olabilir," diye itirafta bulundu Will. Kolunu
kaza doladı. "Hala ablamın düğününe gelip gelmeyeceğini
söylemedin."

"Çünkü hala karar vermedim."

"Megan'la tanışmanı çok istiyorum. Harikadır."

"Beni endişelendiren ablan değil. Sadece annenin gelmemi
istediğini sanmıyorum."

"Ee? Onun düğünü değil ki. Ablam gelmeni istiyor."

"Ona benden bahsettin mi?"

"Elbette."

"Ne dedin?"

"Gerçeği."

"Solgun olduğumu düşündüğünü mü?"

Gözlerini kısarak Ronnie'ye baktı. "Sen hala orada mısın?"

"Hayır. Çoktan unuttum bile."

Will güldü. "Tamam, soruna cevap veriyorum. Hayır, ona
solgun olduğumu söylemedim. *Eskiden solgundu*, dedim."

Ronnie dirseğini Will'in kaburgasına geçirdi ve o da kız-
dan merhamet dilercesine iki büklüm oldu. "Şaka yapıyorum,
şaka, asla böyle bir şey söylemem."

"Peki o zaman ne söyledin?"

Will durdu ve Ronnie'ye döndü. "Dediğim gibi, gerçeği
söyledim. Zeki ve komik olduğunu, zaman geçirmesi kolay ve
güzel biri olduğunu."

"Ah, şey, o zaman sorun yok."

"Sen de beni sevdiğini söylemeyecek misin?"
 "Senin gibi bir garibanı sevebileceğimden emin değilim,"
 diye dalga geçti Ronnie. Ardından kollarını Will'e doladı. "Ya
 da bu söylediğimi, yengeçlerin ayaklarının üzerinde yürüme-
 sine izin verdiğin için bir ceza olarak kabul edebilirsin. Elbet-
 te seni seviyorum."

Yürüyüşlerine kaldıkları yerden devam etmeden önce öpüş-
 tüler. Neredeyse rihuma gelmişlerdi ve tam geri dönmek üze-
 reyken Scott, Ashley ve Cassie'nin karşından onlara doğru yak-
 laştığını gördüler. Scott yollarını kesmek için yön değiştirence
 Will, Ronnie'nin kolları arasında gerildiğini hissetti.

"İşte buradasın dostum," diye bağırdı Scott yaklaşırken.
 Önlerinde durdu. "Bütün akşam sana mesaj çektim."

Will, Ronnie'ye daha sıkı sarıldı. "Afedersin. Telefonum
 Ronnie'nin evinde kaldı. N'aber?"

Will, Ashley'nin uzaktan Ronnie'yi süzdüğünü hissedebili-
 yordu. Scott cevap verdi.

"Turnuvaya katılacak takımların beşinden telefon geldi.
 Turnuva öncesinde alıştırma maçı yapmak istiyorlarmış. Ol-
 dukça sıkı takımlar ve Landry ve Tyson'la karşılaşmaya hazır-
 lanmak için ufak bir hazırlık kampı kurmak istiyorlar. Bir sürü
 antrenman, bir sürü eğitim ve bol bol maç. Hatta savunma
 sürelerini geliştirmek için arada sırada takımları değiştirmeyi
 bile düşünüyoruz, sonuçta hepimizin oyun tarzı farklı."

"Ne zaman geliyorlar?"

"Ne zaman hazır olursak. Bu hafta diye düşünüyoruz."

"Burada ne kadar kalacaklar?"

"Bilmem. Üç-dört gün, belki. Turnuvaya kadar. Düşün-
 le ilgili bir sürü işin olduğunu biliyorum ama bir şekilde ayar-
 larız."

Will bir kez daha Ronnie'yle geçireceği günlerin yakında
 sona ereceğini düşündü. "Üç ya da dört gün mü?"
 Scott kaşlarını çatı. "Hadi ama dostum, hazırlanmak için
 bizim de buna ihtiyacımız var."

"Şu anda hazır olmadığımızı mı düşünüyorsun?"
 "Sana ne oldu? Batı Yakası'ndan bir sürü koçun turnuvayı
 izlemeye geleceğini biliyorsun." Parmağıyla Will'e işaret etti.
 "Üniversiteye girmek için *senin* bir voleybol bursuna ihtiyacın
 olmayabilir ama benim var. Ve beni oynarken görmeleri için
 tek şansım bu."

Will bir an için tereddüt etti. "Düşünmeme izin ver, ta-
 mam mı?"

"Düşünmek mi istiyorsun?"

"Önce babamla konuşmam gerek. Ona sormadan bir anda
 dört gün işi bırakıp bir yerlere kaybolamam. Ve *senin* için de
 aynı şey geçerli."

Scott, Ronnie'ye baktı. "Sorunun sadece işle alakalı oldu-
 ğundan emin misin?"

Will, Scott'ın meydan okuduğunun farkındaydı ancak şu
 anda Scott'la dalaşmak istemiyordu. Üstelik Scott'ın da aklı
 başına gelmiş gibiydi çünkü hemen geri adım attı. "Peki, ta-
 mam. Babanla konuş. Neyse," dedi. "Belki programının bir
 köşesine sıkıştırırmayı başarırınsın."

Cümlesini bitirince döndü ve bir kez olsun geriye bakma-
 dan yanlarından uzaklaştı. Will ne yapacağını kestiremeden
 Ronnie'yle birlikte eve yürüdü. Scott'ın onları duyamayaca-
 ğı kadar uzaklaşmışlardı ki Ronnie kollarını beline sardı ve
 "Bana bahsettiğin turnuvayı mı kastediyordu?" diye sordu.

Will başıyla onayladı. "Turnuva haftaya. Ablamın düğün-
 ünden sonra."

"Pazar günü mü?"

Will tekrar başıyla onayladı. "İki günlük bir turnuva ama cumartesi günü kadınlar oynayacak."

Ronnie bir süre düşündü. "Ve üniversiteye gidebilmesi için voleybol bursuna ihtiyacı var."

"Yardıma olur mutlaka."

Will'i kolundan çekip durdurdu. "O zaman şu eğitim kampı için zaman yarat. Antrenman ve eğitim. Hazırlanmak için ne gerekiyorsa yap. O senin arkadaşın, değil mi? Biz de hala birlikte olmak için zaman buluruz. Kaplumbağa yuvasının yanında oturmak zorunda kalsak bile. İşe yorgun gitsem de olur."

Ronnie konuşurken Will'in tek düşünebildiği ne kadar güzel olduğu ve onu ne kadar çok özleyecekti.

"Bize ne olacak Ronnie? Yazın sonunda?" Will kızın yüzüne baktı.

"Sen üniversiteye gideceksin," diye karşılık verdi Ronnie bakışlarını kaçırarak. "Ve ben de New York'a döneceğim."

Will eliyle yüzünü kendine çevirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet," dedi Ronnie. "Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Ama ne dememi istediğini bilmiyorum. İkimizin de ne diyebileceğini bilmiyorum."

"Bitmesini istemiyorum demeye ne dersin?"

Ronnie'nin deniz yeşili gözlerinde yumuşacık bir ifade belirdi. "Bitmesini istemiyorum," diye tekrarladı usulca.

Her ne kadar duymak istediği bu olsa da ve Ronnie'nin bunu içten söylediğini bilse de, kızın çoktan beri farkında olduğu şeyi kendi de farketti. Kelimeler, gerçek bile olsalar, ne kaçınılmazı değiştirecek ne de Will'in kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak güce sahipti.

"Seni ziyaret etmek için New York'a geleceğim," diye söz verdi.

"Umarım gelirsin."

"Ve senin de Tennessee'ye gelmeni istiyorum."

"Yeteri kadar iyi bir nedenim olursa sanırım bir güney yolculuğunu daha kaldırayabilirim."

Yeniden yürümeye başladıklarında Will gülümsedi. "Bak ne diyeceğim, ablamın düğününe geleceğine söz verirsən, Scott'in turnuvaya hazırlanmamız için benden istediği her şeyi yaparım."

"Diğer bir deyişle, sen her koşulda yapman gerekeni yaparsın ve karşılığında da istediğini elde edeceksin."

Will olsa durumu bu şekilde dile getirmezd. Ancak kız haklıydı. "Evet," dedi. "Sanırım öyle."

"Başka bir şey var mı? Hazır bu kadar sıkı pazarlık yaparken eklemek istediğin birkaç şey daha vardır belki?"

"Madem konuyu sen açtın, bir de Blaze'le konuşmanı istiyorum."

"Onunla konuşmayı denedim zaten."

"Biliyorum, ama ne zamandı, altı hafta önce mi? Bizi birlikte gördü, yani Marcus'la ilgilenmediğini biliyor. Ve olayı unutmastan için de yeterince vakti oldu."

"Asla gerçeği söylemeyecek," dedi Ronnie. "Yoksa onun başı derde girer."

"Nasıl? Neyle suçlanacak ki? İşlemediğin bir suç yüzünden ceza almanı istemiyorum. Mağazanın sahibi dinlemiyor, savcılık dinlemiyor ve Blaze'in de dinleyeceğini iddia etmiyorum ama bu işten paçayı sıyırmak istiyorsan başka bir seçenek de göremiyorum."

"Bir işe yaramayacak," diye ısrar etti Ronnie.

"Belki işe yaramaz. Yine de denemeye değer bence. Onu uzun zamandır tanım ve hep böyle değildi. Belki hala yüreğinin derinliklerinde ona hata yaptığını söyleyen bir şey vardır ve tek ihtiyacı olan, işleri yoluna koymak için iyi bir sebeptir."

Ronnie, Will'e aynı fikirde olmasa da aksini iddia etmedi ve sessizce eve geri yürüdüler. Eve yaklaştıklarında Will atölyenin açık kapısından dışarı süzülen ışığı gördü.

"Baban hala vitray üzerinde mi çalışıyor?"

"Öyle görünüyor," dedi Ronnie.

"Görebilir miyim?"

"Neden olmasın?"

Birlikte köhne kulübeye yürüdüler. Will içeri girdiğinde, atölyenin ortasında duran geniş çalışma tezgahının üzerinde sallanan, uzatma kablosuna bağlı çıplak ampul dışında kimseyi göremedi.

"Sanırım burada değil," dedi Ronnie etrafına bakınırken.

"Vitray bu mu?" diye sordu Will masaya yaklaşarak. "Çok büyükmüş."

Ronnie yanına geldi. "Harikulade, değil mi? Sokağın aşağısına inşa edilen kilise için."

"Bana bunu söylememiştin." Will'in sesi boğuktu.

"Önemli olduğunu düşünmemiştim," dedi Ronnie otomatikman. "Neden? Önemli mi?"

Will, Scott ve yangınla ilgili görüntüleri zihninden kovmaya çalıştı. "O kadar değil," dedi çabucak, camı inceliyormuş gibi davranarak. "Babanın bu kadar ince işçilik gerektiren bir şeyi yapacak kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum."

"Ben de. Gerçi başlayana kadar o da farkında değildi. Ama bu vitrayın onun için çok önemli olduğunu söyledi. Belki bunun da etkisi vardır."

"Neden bu kadar önemliymiş?"

Ronnie babasının anlattığı hikayeyi tekrarlarlarken Will de Scott'ın yaptığı şeyi hatırlayarak pencereden dışarı baktı. Ve tabii kendi yapmadıklarını. Yüzündeki ifadeyi Ronnie de fark etmiş olmalıydı çünkü sözünü bitirmiş, şimdi onu seyrediyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Will cevap vermeden önce parmaklarını camın üstünde gezdirdi. "Hiç biriyle arkadaş olmanın gerçekte ne anlama geldiğini merak ettin mi?"

"Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum."

Will kuzu baktı. "Bir arkadaşını korumak için ne kadar iletici gidersin?"

Ronnie tereddüt etti. "Sanırım arkadaşımın ne yaptığına bağlı. Ve durumun ne kadar ciddi olduğuna." Elini Will'in sırtına koydu. "Bana anlatmadığın nedir?"

Will karşılık vermeyince ona iyice sokuldu. "Sonunda, her zaman doğru olanı yapmak zorundasın, zor bile olsa. Bunun sana bir yardımı olmayacağını ve doğru olanı bulmanın her zaman çok kolay olmadığını biliyorum. En azından yüzeysel olarak bakıldığında. Ama ben kendimi hırsızlığın korkunç bir şey olmadığına inandırmaya çalışırken bile yanlış olduğunun farkındaydım. Bunu düşününce... içim kararıyordu." Yüzünü Will'in yüzüne yaklaştırdı ve Will kızın tenindeki kum ve deniz kokusunu içine çekti. "Suçlamalara itiraz etmedim çünkü içten içe yaptığının yanlış olduğunu biliyordum. Bazı insanlar bununla yaşayabilir. Benim siyah ve beyazı gördüğüm yerde, onlar grinin tonlarını görür. Ama ben öyle biri değilim. Ve senin de öyle olduğunu sanmıyorum."

Will bakışlarını kızdan kaçırdı. Ona anlatmak istiyordu. Kızın haklı olduğunu bildiğinden ona her şeyi anlatmak için yanıp tutuşuyordu fakat bir türlü doğru kelimeleri bulamıyordu. Ronnie onu daha önce kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyordu. *Ondan bir şeyler öğrenebilirim*, diye düşündü. Yanında Ronnie varken daha iyi bir insan olabilirdi. Birçok yönden kaza ihtiyacı vardı. Ronnie omzuna yaslandı.

Kulübeden çıktıklarında, eve girmeden önce Ronnie'yi kolundan tutup durdurdu. Onu kendine çekti ve öptü. Önce dudaklarını, ardından yanaklarını ve sonra da boynunu. Sanki saatlerce güneşin altında yatmış gibi teni ateş içindeydi ve yeniden dudaklarını öptüğünde Ronnie'nin bedeninin kendisi bedenine karıştığını hissetti. Ellerini kızın saçlarının içine gömdü ve onu öpmeye devam ederek yavaşça atölyenin duvarına çekti. Onu seviyor, onu istiyordu ve öpüşmeye devam ederlerken Ronnie'nin ellerini sırtında ve omuzlarında hissetti. Her dokunuşuyla teni elektrikleliyordu, nefesi sıcacıktı ve kendini bir anda sadece duyuları tarafından yönetilen bir diyara sürüklenirken buldu.

Elleri kızın sırtında ve karnında hareket ederken Ronnie'nin sonunda elini göğsüne koyduğunu ve onu ittiğini hissetti.

"Lütfen," dedi Ronnie nefes nefese, "durmamız gerek."

"Neden?"

"Çünkü babamın bizi bu halde yakalamasını istemiyorum. Şu anda bizi pencereden izliyor olabilir."

"Sadece öpüşüyoruz."

"Ya, evet. Ve birbirimizden de sadece hoşlanıyoruz." Güldü.

Will'in yüzüne çapkın bir tebessüm yayıldı. "Ne? Sadece öpüşmüyor muyduk?"

"Sadece, demek istediğim, sanki yaptığımız şey daha fazlasına doğru ilerlemek üzereydi," dedi tişörtünü düzeltirken. "Ve sorun?"

Ronnie'nin yüzündeki ifade ona oyun oynamayı bırakmasını söylüyordu ve her ne kadar istediği bu olmasa da kızın haklı olduğunu farkındaydı. "Haklısın," dedi. İç geçirerek ellerini aşağı indirip kızın belini gevşek bir çember içine aldı. "Kendimi kontrol etmeye çalışacağım."

Ronnie onu yanağından öptü. "Sana güveniyorum"

"Tanrım, sağol," diye inledi Will.

Ronnie göz kırptı. "Ben gidip babama bir bakacağım, tamam mı?"

"Tamam. Zaten benim de yarın sabah erkenden işte olmam lazım."

Ronnie gülümsedi. "Çok yazık. Benim on buçuğa kadar gitmeme gerek yok."

"Sana hala susamurlarını mı besletiyorlar?"

"Ben olmazsam hayvanlar açlıktan ölür. Biliyorsun, ben artık vazgeçilmez biriyim."

Will bir kakhaha attı. "Bence gerçekten vazgeçilmezsin, sana bunu daha önce söylemiş miydim?"

Ronnie

Ronnie eve girmeden önce, uzaklaşan Will'in ardından baktı ve söylediklerini düşündü. Blaze konusunda haklı olabilir miydi? Yaklaşan duruşma tarihi bütün yaz boyunca omuzlarında ağırlık yapmıştı. Bazen cezayı beklemenin, cezanın kendisinden bile daha kötü olabileceğini düşünüyordu. Gecenin bir yarısı yatağında endişeyle gözlerini açıp sabaha dek uyuyamadığı oluyordu. Sorun hapse girmekten korkması değildi, zaten büyük ihtimalle hapse girmezdi. Fakat bu suçların hayatı boyunca peşini bırakmayacağını düşündükçe korkudan deliye dönüyordu. Gideceği üniversiteye geçmişinden bahsetmek zorunda kalacak mıydı? Gelecekteki işverenlerine başına gelenleri anlatmaya mecbur muydu? Öğretmen olarak kendine bir iş bulabilecek miydi? Üniversiteye gidip gitmeyeceğinden ya da öğretmen olmak isteyip istemediğinden bile emin değildi ama her geçen gün

korkuları biraz daha artıyordu. Hayatı boyunca bu duyguyu hissedecek miydi?
Avukatı onunla aynı fikirde değildi, yine de hiçbir şey için söz veremiyordu.

Ve düşün. Will için onu davet etmek, bunun abartılacak bir durum olmadığını düşünmek kolaydı. Ama Susan'ın onu orada istemediğini biliyor ve düşün gibi mutlu bir günde kim-
senin canını sıkamak istemiyordu.

Arka verandaya ulaşmıştı ve tam kapıdan içeri girmek üzereydi ki sallanan sandalyenin gıcırıtısını duydu. Korkuyla yerinden sıçradı ve karşısında Jonah'yı buldu.

"Yaptığınız. Gerçekten. İğrençti."

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Kalbi hala deli gibi çarpıyordu.

"Will'le ikinizi seyrediyorum. Dediğim gibi, gerçekten iğrençtiniz." Oturduğu yerde ürpererek cümlesinin altını çizdi.

"Sen bizi mi gözetliyordun?"

"Gözetlememek biraz zordu. Will'le birlikte atölyenin önündeysiniz. Sanki seni ölümüne sıkıyormuş gibi görünüyor."

"Merak etme sıkıymıyordu," diye kardeşini yatıştırmaya çalıştı Ronnie.

"Ben sadece nasıl görüldüğünü söylüyorum."

Ronnie gülümsedi. "Biraz daha büyüyünce sen de anlayacaksın."

Jonah başını iki yana salladı. "Ne yaptığınızı iyi biliyorum. Filmlerde de gördüm. Sadece iğrenç olduğunu düşünüyorum."

"Bunu söylemiştin zaten," diye belirtti Ronnie.

Bu cümle kardeşini sadece birkaç saniye susturabildi. "O nereye gidiyor?"

"Eve. Yarın işte gitmesi gerek."

"Bu akşam yuvaya sen mi bekçilik yapacaksın? Çünkü mec-
bur değilsin. Babam bu akşam bizim bakabileceğimizi söyledi."

"Babamı dışarıda uyumaya mı ikna ettin?"

"O istedi. Eğlenceli olacağını düşünüyor."

Ya ne demezsin, diye içinden geçirdi Ronnie. "Bana uyar."

"Ben çoktan eşyalarımı hazırladım. Uyku tulumu, fener,
meyve suyu, sandviç, bir kutu kraker, marshmelov, cips, kura-
biye ve tenis raketi."

"Tenis mi oynayacaksınız?"

"Rakun gelirse diye. Bilirsin. Saldırmaya kalkışırsa falan..."

"Size saldırır."

"Saldırır mı?" Sesi neredeyse hayalkırıklığına uğramış gi-
biydi.

"Şey, belki de iyi bir fıkirdir," diye kabul etti Ronnie. "Her ihtimale karşı. Neler olacağını asla bilemezsin."

Jonah başını kaşıdı. "Ben de öyle düşündüm."

Ronnie atölyeyi işaret etti. "Bu arada vitray çok güzel gö-
rünüyor," dedi.

"Sağol," dedi Jonah. "Babam her parçayı mükemmel yap-
mak için özen gösteriyor. Hatta bazen bana bir parçayı iki ya
da üç kez baştan yaptırıyor. Ama iyiye gidiyorum."

"Öyle görünüyor."

"Ama çok sıcak oluyor. Özellikle de tuğla ocağını çalıştırdı-
ğında. Fırın gibi."

Fırın zaten, diye düşündü Ronnie içinden. Ama onu dü-
zeltmedi. "Çok yazık. Kurabiye savaşı ne alemde?"

"Şimdilik iyi. Sadece o şekerleme yaparken yemek zorun-
dayım."

"Babam şekerleme yapmaz."

"Aruk yapıyor. Her akşamüstü, birkaç saat. Bazen onu uyandırmak için epey sert sarımsam gerekiyor."

Ronnie kardeşini süzdükten sonra camdan evin içine baktı. "Bu arada babam nerede?"

"Kilisede. Papaz Harris geldi. Bu aralar çok sık geliyor. Babamla ikisi konuşmayı seviyor."

"Arkadaşlar."

"Biliyorum. Ama bence bunu bir bahane olarak kullandı. Bence babam oraya piyano çalmaya gidiyor."

"Hangi piyanoyu?" diye sordu Ronnie, şaşırmıştı.

"Geçen hafta kiliseye getirilen piyanoyu. Babam da çalmak için oraya gidiyor."

"Öyle mi?"

"Bir dakika," dedi. "Belki de bunu sana söylememem gerekiyordu. Belki de söylediklerimi unutmalısın."

"Neden bana söylemeyeceksin ki?"

"Çünkü tekrar ona bağırabilirsin."

"Ona bağırmayacağım," diye itiraz etti Ronnie. "Ona en son ne zaman bağırdım?"

"Piyano çalarken. Unuttun mu?"

Ah, evet, diye düşündü Ronnie. Ufaklığın inanılmaz bir hafızası vardı. "Şey, ona bağırmayacağım."

"İyi. Çünkü ona bağırmanı istemiyorum. Yarın Fort Fisher'a gideceğiz ve moralinin yerinde olması bence çok önemli."

"Ne zamandan beri kilisede?"

"Bilmem. Sanki saatler geçti. Zaten ben de bu yüzden dışarıydım. Onu bekliyordum. Ve derken Will'le birlikte geldiniz ve gözümün önünde sevişmeye başladınız."

"Sadece öpüşüyorduk!"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Kesinlikle sevişiyordunuz," dedi Jonah kararlı bir şekilde.

"Akşam yemeği yedin mi?" diye sordu Ronnie konuyu bir an evvel değiştirmek için.

"Babamı bekliyordum."

"Sana sosisli sandviç yapmamı ister misin?"

"Sadece ketçapla mı?" diye sordu çocuk.

Ronnie iç çekti. "Hayır."

"Sosise dokunmaktan bile nefret ettiğini sanıyordum."

"Biliyor musun, çok komik ama son günlerde bolca ölü balık elledim, dolayısıyla bir sosise bana artık hiç de mide bulandırıcı gelmiyor."

Jonah gülümsedi. "Seni susamurlarını beslerken izleyebilmem için beni bir gün akvaryuma götürür müsün?"

"İstersen beslemene bile izin verebilirim."

"Gerçekten mi?" Jonah'nın sesi bir anda heyecanla yükseldi.

"Sanırım. Elbette önce izin almak zorundayım ama gezmeye gelen öğrencilerin bazılarına izin veriyorlar, yani sorun olmayanı sanmam."

Jonah'nın yüzü aydınlandı. "Vay canına. Sağol." Ardından sallanan sandalyeden kalkarken "Ah, bu arada bana on dolar borcun var," diye ekledi.

"Ne için?"

"Alo? Will'le yaptıklarınızı babama söylememem için!"

"Sen ciddi misin? Sana yemek hazırlamama rağmen mi?"

"Hadi ama. Senin bir işin var ve ben fakirim."

"Kazancımı abartıyorsun sanırım. On dolarım yok. Kazandığım bütün parayı avukat masraflarına harcadım."

Jonah bir süre daha düşündü. "O zaman beş dolara ne dersin peki?"

"Az önce on dolarım bile olmadığını söylememe rağmen benden beş dolar mı istiyorsun?" diye bağırdı Ronnie müthiş bir öfkeyle.

Jonah tekrar düşündü. "İki?"

"Bire ne dersin?"

Jonah gülümsedi. "Anlaştık."

Jonah'nın akşam yemeğini hazırladıktan sonra -sosisleri hazırlanmış istemişti, mikrodalgada ısıtılmış değil- kumsala inip kiliseye doğru yola koyuldu. Çok uzakta değildi fakat normalde yürüdüğü yolun tam ters istikametindeydi ve daha önce önünden sadece birkaç kez geçmişti.

Kiliseye yaklaştıkça akşam gökyüzünde çan kulesinin silüetinin hatları iyice belirginleşmeye başladı. Kule dışında, etrafını saran büyük evler arasında kilise binası neredeyse kaybolmuştu. Kilise gösterişli her türlü süsten yoksundu. Dış cephesi padavrayla kaplıydı ve yeni inşa edildiği halde şimdiden yıpranmış görünüyordu.

Yol kenarındaki park alanına gitmek için kum tepesinden tırmanmak zorunda kaldı ve son günlerdeki çalışmaların kanıtları karşısına çıkıverdi: Kapının hemen yanında ağzına kadar kontrplakla dolu bir çöplük ve girişe park edilmiş geniş bir inşaat karavanı. Ön kapı açıktı ve yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı ancak binanın geri kalanı zifiri karanlık görünüyordu.

Girişe doğru ilerledi ve kapıdan içeri girdi. Etrafına bakınca kilisenin tamamlanması için daha çok iş olduğunu gördü. Yerler betondu, alçıpan duvarların henüz yarısı bitmişti ve görünürde oturacak yer yoktu. Her yer toz içindeydi ama ileriye baktığında Papaz Harris'i pazarları vaazını verirken hayal ede-

biliyordu ve babası bu yere hiç yakışmayan yeni bir piyanonun başında oturuyordu. Tek ışık kaynağı, uzatma kablonun ucunda sallanan alüminyum lambaydı.

Babası içeri girdiğini duymadı ve çalmaya devam etti. Ronnie parçayı tanıyamamıştı. Genelde çaldığı parçaların yanında oldukça çağdaş bir tınıya sahipti fakat Ronnie'nin kulağları için bile... nedense henüz tamamlanmamış gibiydi. Sanki babası da aynı şeyin farkındaydı çünkü bir an için çalmayı bıraktı ve yeni bir şeyler düşünerek tekrar en baştan çalmaya başladı.

Parçadaki kolay farkedilmeyecek değişimler hemen dikkatini çekti. Bu kez daha iyiydi ama melodi hala doğru değildi. Ronnie'nin yüreği bir anda gururla kabardı. Sırf hala müzik yorumlayabilme yeteneğine sahip olduğu için değil ama aynı zamanda farkları yakalayabildiği için mutluydu. Çocukken de babasının bu yeteneğiyle büyülerdi.

Babası daha büyük değişiklikler yaparak yeniden baştan aldı ve Ronnie onu seyrederken onun ne kadar mutlu olduğunu farketti. Müzik artık kendi hayatının bir parçası olmasa da her zaman babasının hayatının bir parçası olmuştu ve bir anda bunu babasının elinden aldığı için suçluluk duydu. Ronnie babasının onu piyano çalmaya zorlamak için piyano çaldığını düşünmüştü ama yaptığı bu muydu gerçekten? Belki de Ronnie'yle bir ilgisi yoktu. Belki de piyano çalmasının nedeni bunun kimliğinin bir parçası olmasıydı.

Ronnie bu soruların cevabından hala emin değildi fakat onu izlerken babasının çalışından etkilendi. Her bir notayı hesaplarkenki o ciddi hali ve değişimleri yaparkenki rahatlığı, Ronnie'nin çocukça bir inat yüzünden ne kadar büyük bir şeyden vazgeçtiğini farketmesine neden oldu.

Çalarken bir kere öksürdü, sonra bir kez daha ve derken çalmayı bıraktı. Biraz daha öksürdü. Öksürükleri sert ve hırıltılıydı ve dinmek bilmeyince Ronnie, heyecan ve merakla babasına koştu.

"Baba?" diye bağırdı. "İyi misin?"

Babası başını kaldırdı ve öksürük krizi geçti. Babasının yanına diz çöktüğünde adam hafif bir hırıltıyla nefes alıyordu.

"Ben iyiyim," dedi ama sesi zayıftı. "Burası çok tozlu. Bir süre sonra etkileniyorum. Her geldiğimde oluyor."

Ronnie babasına bakarken ne kadar soluk görüldüğünü düşündü. "Sorunun sadece bu olduğundan emin misin?"

"Evet, eminim." Elini okşadı. "Senin burada ne işin var?"

"Jonah burada olduğunu söyledi."

"Sanırım beni yakaladın ha?"

Ronnie elini salladı. "Sorun değil baba. Bu, Tanrı vergisi, değil mi?"

Babası karşılık vermeyince Ronnie birlikte besteledikleri bütün o şarkıları bir anda anımsayarak piyanoyu işaret etti. "Ne çalışıyordun? Yeni bir şarkı mı yazıyorsun?"

"Ah, o mu? Yazmaya çalışıyorum desek daha doğru. Sadece bir süredir üzerinde çalıştığım bir parça. Önemli bir şey değil."

"İyiymi..."

"Hayır, değildi. Sorun ne bilmiyorum. Gerçi sen olsan anlayabilirdin, her zaman benden daha iyi bir besteciydin. Oysa ben bir türlü başaramıyorum. Sanki her şeyi ters yapıyorum."

"Bence iyiymi," diye üsteledi Ronnie. "Ve genelde çaldıklarından daha moderndi."

Steve gülümsedi. "Demek sen de farkettin. Öyle başlamadı. Dürüst konuşmak gerekirse, bana tam olarak neler oluyor bilmiyorum."

"Belki de benim iPod'umu dinliyordun?"

Steve, hoş bir tebessümle, "Hayır, seni temin ederim dinleliyordum."

Ronnie etrafına bakındı. "Ee, kilise ne zaman bitecek?"

"Bilmem. Sana sigortanın hasarın hepsini karşılamayacağını söylemiştim ya, bu da süreyi uzatıyor tabii."

"Peki ya vitray?"

"Ben yine de bitireceğim." Arkasındaki duvarda, kontrap-lakla kaplı bir boşluğu işaret etti. "Oraya takılacak. Gerçi bu gödişle o işi de kendim yapmak zorunda kalabilirim."

"Nasıl yapılacağını biliyor musun?" diye sordu Ronnie hayretle.

"Henüz değil."

Ronnie gülümsedi. "Kilise henüz tamamlanmadığı halde piyano neden burada? Çalınmasından korkmuyor musunuz?"

"Kilise tamamlanana kadar gelmemesi gerekiyordu ve teknik olarak şu anda burada bulunmaması gerek. Papaz Harris piyanoyu geçici olarak alacak birini bulmayı umuyor fakat kilisenin ne zaman tamamlanacağı belli olmadığı için bu pek de kolay değil." Kapıdan dışarı bakmak için başını çevirdi ve karanlık çöktüğünü görünce şaşırdı. "Saat kaç?"

"Dokuz buçuğu geçiyor."

"Ah, Tanrım," dedi ayağa kalkarken. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Bu akşam Jonah'ya kamp sözüm vardı. Karnı da acıkmıştır."

"Hepsinin icabına bakıldı."

Babası gülümsedi fakat nota defterini toplayıp kilisenin ışıklarını söndürürken o kadar yorgun ve kırılğan görünüyordu ki Ronnie gözlerine inanamadı.

25

Steve

*R*onnie *haklı*, diye düşündü Steve. Şarkı kesinlikle modern di.
Ronnie'ye öyle başlamadığını söylediğinde yalan söylememişti. İlk hafta, Schumann ayarında bir şeyler denemiş, ondan birkaç hafta sonra da Grieg'den ilham almıştı. Sonrasındaysa kafasında Saint-Saëns ezgileri çınlamaya başlamıştı. Ancak sonunda hiçbir şey doğru gelmiyordu, hiçbir şey! Bir kağıt parçasına karaladığı o ilk birkaç notanın verdiği hissi sonraki hiçbir şey doğru yansıtmıyordu.

Geçmişte, nesiller boyunca hayatta kalacağına inandığı besteler yaratmak için çalışırdı. Bu kez durum farklıydı. Bir şey yaratmak yerine deney yapıyordu. Müziğin kendi kendini ortaya çıkarmasına izin vermek için çabalıyor ve yavaş yavaş, usta bestecileri taklit etmeyi bırakıp nihayet kendine güvenmeye başladığını fark ediyordu. Kendine güvenmesinin nede-

ni, istediği noktaya varması değildi. Henüz oraya varmamıştı. Şarkı doğru değildi ve hiçbir zaman doğru olmaması ihtimali de vardı ama nedense Steve kendini iyi hissediyordu.

Başından beri sorununun bu olup olmadığını merak etti. Belki de hayatını başkalarının izinden giderek harcamıştı. Başkalarının yüzyıllar önce bestelediği eserleri çalmış, sırf Papaz Harrişte işe yaradığı için sahilde yürüyüşe çıkarak Tanrı'yı aramıştı. Şimdi burada, evinin dışındaki kum tepesinde oğluyla birlikte otururken ve büyük ihtimale hiçbir şey göremeyeceği halde dürbünüyle inatla yıldızlara bakarken, bu seçimlerinin nedeninin, diğerlerinin aradığı cevabı bulmasından çok kendi içgüdülerine güvenmekten korkması olup olmadığını merak etti. Hayatı boyunca hep öğretmenlerine yaslanmış ve sonunda tek başına bir şey yapmaktan korkar olmuştu.

"Baba?"

"Efendim Jonah."

"Bizi New York'ta ziyaret edecek misin?"

"Seve seve gelirim."

"Çünkü bundan sonra Ronnie seninle konuşur bence."

"Umarım."

"Çok değişti, değil mi?"

Steve dürbünü elinden bıraktı. "Sanırım bu yaz hepimiz biraz değiştik."

"Evet," dedi Jonah. "Bence benim boyum uzadı."

"Kesinlikle. Ayrıca vitray yapmayı da öğrendin."

Jonah bir süre düşündü. "Baba?"

"Evet?"

"Galiba başımın üzerinde durmayı da öğrenmek istiyorum."

Steve bunun nereden çıktığını merak ederek bir an teredüt etti. "Neden diye sorabilir miyim?"

"Tepetaklak durmayı seviyorum. Nedenini bilmiyorum. Ama galiba bacaklarımı tutmak zorunda kalacaksın. En azından başlangıçta."

"Memnuniyetle."

Bir süre sessiz oturdular. Hafif rüzgarlı, bol yıldızlı bir geceydi ve etrafındaki güzelliklere bakarken Steve'in içi ani bir huzurla doldu. Yazı çocuklarıyla birlikte geçirdiği için, oğluyla birlikte bir kum tepesinin üzerinde oturup havadan sudan konuşukları için huzurluydu. Günlerinin böyle geçmesine alışmıştı ve bunun yakında sona ereceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Baba?"

"Efendim Jonah?"

"Burası çok sıkıcı."

"Bence çok sakın."

"Ama hiçbir şey göremiyorum."

"Yıldızları görebiliyorsun. Dalgaların sesini duyabiliyorsun."

"Onları hep duyuyorum. Her gün aynı sesi çıkarıyorlar."

"Başının üzerinde durmak için egzersizlere ne zaman başlamak istersin?"

"Belki yarın."

Steve kolunu oğluna doladı. "Sorun ne? Sesin biraz hüzünlü gibi."

"Bir şey yok." Jonah'nın sesi neredeyse duyulmuyordu.

"Emin misin?"

"Okula burada gidebilir miyim?" diye sordu Jonah. "Ve seninle yaşayabilir miyim?"

Steve bu soruya oldukça dikkatli bir şekilde yanıt vermesi gerektiğinin farkındaydı. Düşündükten sonra yavaşça, "Peki ya annen?"

"Annemi seviyorum. Ve onu çok özleyorum. Ama burayı da seviyorum. Seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor. Birlisin, vitray yapmak, uçurtma uçurmak falan. Birlikte eğleniyoruz işte. O kadar iyi vakit geçirdim ki. Sona ermesini istemiyorum."

Steve oğlunu kendine çekti. "Ben de seninle olmayı seviyorum. Hayatımın en güzel yazıydı. Ama okula başlayınca şu anda olduğu gibi birlikte zaman geçiremeyiz."

"Belki evde öğrenim görebilirim."

Jonah'nın sesi uysal, hatta neredeyse ürkekti ve Steve'e göre ilk defa kendi yaşına uygun bir tona sahipti. Bu farkındalık Steve'in boğazının düğümlenmesine neden oldu. Başka seçeneği olmamasına rağmen az sonra söyleyeceklerinden nefret ediyordu. "Bence yanımda kalırsan annen seni çok özler."

"Belki sen geri dönebilirsin. Belki annemle yeniden evlenebilirsiniz."

Steve tüm bunlardan nefret ederek derin bir iç çekti. "Bunun zor olduğunu ve hiç de adil görünmediğini biliyorum. Keşke olanları değiştirebilseydim ama yapamam. Annenle olman gerekiyor. Seni çok seviyor ve sensiz yaşayamaz. Ama ben de seni seviyorum. Bunu asla unutmamanı istiyorum."

Jonah sanki Steve'in cevabını önceden tahmin etmişçesine başını salladı. "Yarın Fort Fisher'a gidecek miyiz?"

"Eğer istiyorsan. Hatta belki sonrasında su kaydıraklarına da gidebiliriz."

"Orada su kaydıracağı da mı var?"

"Hayır. Ama çok uzakta olmayan başka bir yer biliyorum. Sadece mayolarımızı unutmayalım, o kadar."

"Tamam," dedi Jonah. Sesi şimdi daha neşeliydi.

"Belki sonra da Chuck E. Cheese'e gideriz."

"Gerçekten mi?"

"Eğer istersen, neden olmasın?"

"Tamam," dedi Jonah. "İstiyorum."

Jonah bir süre sessizliğe gömüldükten sonra soğutucuya uzandı. Kurabiye paketini çıkardığında Steve susmanın en iyisi olacağına karar verdi.

"Baba?"

"Efendim?"

"Şence kaplumbağalar bugün yumurtalarından çıkar mı?"

"Henüz hazır olduklarını sanmıyorum ama çok da uzun sürmez."

Jonah dudaklarını birleştirdi ama bir şey söylemedi. Steve, oğlunun yine buradan gideceği günü düşündüğünü anladı. Oğluna sıkıca ve şevkatle sarıldı fakat içinde bir daha asla iyileşmeyeceğini bildiği bir şeyin amansızca parçalandığını hissetti.

Ertesi sabah erken saatlerde Steve kumsala baktı ve yürüyüş yapmaya karar verse bile bu defa sadece sabahın tadını çıkarmak için yürüyeceğini düşündü.

Tanrı orada değildi, artık bunu biliyordu. En azından onun için yoktu. Şimdi düşününce bu oldukça mantıklıydı. Tanrı'nın varlığını ispat etmek bu kadar kolay olsaydı, o zaman sahiller sabahları tıklım tıklım olurdu. Koşuya çıkan ya da köpeklerini yürüten veya balık tutan insanlar yerine her yer Tanrı'yı keşfe çıkmış insanlarla dolup taşardı.

Tanrı'nın varlığını aramak Tanrı'nın kendisi kadar gizemliydi. Tanrı sonuçta bir gizem değilse neydi?

Komik... Olaya bu açıdan bakmayı başarabilmesi ne kadar uzun sürmüştü.

Günü, ıpkı önceki gece planladıkları gibi Jonah'ıyla birlikte geçirdi. Büyük ihtimalle Fort Fisher, Jonah'ya kıyasla kendisi için çok daha ilgi çekiciydi çünkü Steve, İçsavaş tarihini kısmen biliyordu ve Wilmington'ın Güney Eyaletleri Konfederasyonu'ndaki en büyük son faal liman olduğunun farkındaydı. Su kaydıraklarıysa Jonah için Steve için olduğundan çok ama çok daha heyecan vericiydi. Tepeye çıkana kadar herkes kendi minderini taşımak zorundaydı ve Jonah ilk birkaç turda kendi minderini taşısa da sonunda bu iş Steve'e kalmıştı.

İtiraf etmesi gerekirse neredeyse öleceğini sanmıştı.

Düzinelerce video oyunuyla dolu olan pizzacı Chuck E. Cheese birkaç saatliğine Jonah'yı oyalamaya yetti. Üç tur masa hokeyi oynadılar, birkaç yüz tane bilet biriktirdiler ve bileterleri bozdurduktan sonra da iki su tabancası, üç zıplayan top, bir paket boya kalemi ve iki silgiyle dışarı çıktılar. Steve tüm bunlara ona ne kadara mal olduğunu düşünmek dahi istemiyordu.

Bol kahkahalı, iyi bir gün olmuştu fakat yorucuydu da. Ronnie'ye de biraz zaman ayırdıktan sonra dosdoğru yatağa gitti. Bitkin bir halde birkaç dakika içinde uykuya daldı.

26

Ronnie

Ronnie babasıyla Jonah evden ayrıldıktan sonra Blaze'i aramaya çıktı. Akvaryumda olması gereken saatten önce onu yakalamayı umuyordu. Kaybedecek bir şeyi yoktu. Olabilecek en kötü şey, Blaze'in onu başından savması ya da uzattığı barış çubuğunu geri çevirmesiydi, ki bu da Ronnie'yi zaten bulunduğu noktada bıraktı. Blaze'in bir anda fikrini değiştirmesini beklemiyordu ve boş umutlara kapılmak da istemiyordu ama umut etmeden de duramıyordu. Will haklıydı. Blaze, Marcus gibi vicdansız biri değildi ve az da olsa suçluluk duyuyor olmalıydı.

Onu bulması uzun sürmedi. Blaze limanın yakınlarında ki kum tepesinde oturmuş sörfçüleri izliyordu. Ronnie yanına geldiğinde hiçbir şey söylemedi.

Ronnie nereden başlaması gerektiğinden emin olmadığı için basit bir giriş yaptı.

"Selam Blaze," dedi.

Blaze karşılık vermedi. Ronnie biraz bekledi, sonra devam etti.

"Benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama..."

"Paskalya yumurtasına benziyorsun."

Ronnie akvaryumda çalışırken giymesi gereken kıyafetine baktı. Akvaryum logolu turkuvaz gömlek, beyaz şort ve beyaz ayakkabılar.

"Uniformayı siyah yapmaları için onları ikna etmeye çalıştım ama bana izin vermediler."

"Çok yazık. Siyah senin rengin." Blaze gülümsedi. "Ne istiyorsun?"

Ronnie yutkundu. "O akşam Marcus'u tavlamaaya çalışmıyordum. Bana asılan oydu ve sana aksini söylemesinin tek nedeni seni kıskandırmaktan başka bir şey değildi. Bana inmadığını biliyorum ama asla sana böyle bir şey yapmayacağımı bilmeni istiyorum. Ben öyle biri değilim." Her şey bir çırpıda ağzından dökülmüştü. İşte hepsi buydu.

Blaze durdu ve ardından "Biliyorum," dedi.

Ronnie'nin beklediği cevap bu değildi. "Öyleyse neden çantama o şeyleri attın?" diye sordu.

Blaze gözlerini kısarak kıza baktı. "Sana kızgındım. Çünkü senden hoşlandığı çok barizdi."

Ronnie bu konuşmaya son verecek ani bir tepki vermemek için kendini tuttu ve Blaze'e devam etmesi için fırsat verdi. Blaze dikkatini yeniden sörfçülere çevirdi. "Bakıyorum bu yaz Will'le epey zaman geçiriyorsun."

"Eskiden arkadaş olduğunuzu söyledi."

"Evet, öyleydik," dedi Blaze. "Uzun zaman önce. İyi biridir. Şanslısın." Ellerini pantolonuna sildi. "Annem sevgilisiy-

le evlenecek. Bana söyledikten sonra büyük bir kavga ettik ve beni evden kovdu. Kilitleri falan değiştirdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Ronnie ve üzgündü de. "Atlattım."

Ronnie ikisinin hayatındaki ortak yanları düşündü. Boşanma, öfke, asilik, ailelerinin yeniden evlenmesi. Tüm bu benzerliklere rağmen aslında hiç de aynı değillerdi. Blaze yazın başından beri çok değişmişti. İlk tanıştıklarında Ronnie'nin dik-katini çeken o yaşama sevinci kaybolmuş, sanki birkaç hafta içinde yıllarca yaşlanmış gibi olgunlaşmıştı. Ama iyi açıdan değil. Gözlerinin altında torbalar vardı ve teni soluktu. Kilo da vermişti. Hem de çok. Tuhaf bir şekilde Ronnie ona bak-ışındaki manzara hiç de hoş değildi.

"Bana yaptığın yanlıştı," dedi Ronnie. "Ama hala düzeltmek için bir şansın var."

Blaze yavaşça başını iki yana salladı. "Marcus izin vermez. Benimle bir daha asla konuşmayacağını söyledi."

Blaze'in robot misali konuşmasını dinlerken Ronnie'nin içinden kıızı sarsmak geldi. Blaze, Ronnie'nin aklından geçenleri sezmiş gibiydi ve konuşmasına devam etmeden önce derin bir iç çekti.

"Gidecek başka yerim yok. Annem akrabalarımızı aradı ve beni evlerine almamalarını söyledi. Bunun onun için de zor olduğunu ancak şu anda 'hoşgörüsüz sevgiye' ihtiyacım olduğunu söyledi. Şu anda karnımı doyuracak param bile yok ve hayatımın geri kalanında sahilde uyumak istemiyorsam Marcus ne derse onu yapmak zorundayım. Bana kızgın olduğunda evinde duş almama bile izin vermiyor. Ve gösterilerden kazandığı paradan payıma düşeni de vermez. Aç kalırım. Bazen

bana köpek gibi davranıyor ve bundan nefret ediyorum. Ama başka kimim var ki?"

"Annenle konuşmayı denedin mi?"

"Ne anlamı var? Kayıp vaka olduğumu düşünüyör ve ben-den nefret ediyor."

"Senden nefret etmediğinden eminim."

"Onu benim kadar iyi tanıyorsun."

Ronnie, Blaze'in evine gittikleri ve zarfın içindeki paray-ı gördüğü günü hatırladı. Hiç de Blaze'in anlattığı gibi bir anneye benzemiyordu. Ronnie yine de bu konuda bir yorum yapmadı. Blaze ayağa kalktı. Kıyafetleri sanki bir haftadır üzerindeymiş gibi kirli ve kırıktı. Ki muhtemelen bu doğrudu.

"Benden ne yapmamı istediğini biliyorum," dedi Blaze. "Ama yapmam. Ve bunun nedeni senden hoşlanmamam değil. Hoşlanıyorum. Bence iyi birisin ve yaptıklarımı gerçekten yapmamam gerekirdi. Ama ben de senin kadar kapana kısılmış haldeyim. Ve Marcus'un da henüz seninle işinin bittiğini düşünmüyorum."

Ronnie kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

Blaze doğruldu. "Yine seninle ilgili konuşmaya başladı. Ve söyledikleri hiç de hoş değil. Yerinde olsam ondan uzak dururdum."

Ronnie bir şey diyemeden Blaze yürüyerek uzaklaştı.

"Hey, Blaze," diye bağırdı arkasından.

Blaze yavaşça arkasını döndü.

"Yiyecek bir şeye ya da kalacak bir yere ihtiyacın olursa nerede oturduğumu biliyorsun."

Ronnie bir an için kızın yüzünde yalnızca minnet dolu bir ifade değil, aynı zamanda ona hazıranda tanıştığı o zeki, hayat dolu kızı anımsatan bir şey gördüğünü sandı.

"Ve bir şey daha," diye ekledi Ronnie. "Marcus'la birlikte yaptığınız şu alev oyunları çılgınca."

Blaze üzgün bir gülücük attı. "Şu anda hayatımda olup biten en çılgınca şeyin o olduğunu mu sanıyorsun?"

Ertesi akşamüstü Ronnie giyecek tek bir kıyafetinin bile olmadığını bilerek dolabının önünde dikiliyordu. Dügüne gi-decek olsa bile -ki henüz bu konuda kesin kararını vermiş değildi- uygun sayılabilecek tek bir elbisesi yoktu. Tabii düğün Ozzy Osbourne ve ekürisine ait değilse.

Ama bu resmi bir düğündü. Sırf düğün sahipleri değil, ayrıca misafirler de smokin ve tuvalet giymek zorundaydı. New York'ta yaz tatili için valizini hazırlarken böyle bir şeye katılacağı hiç aklına gelmemişti. Geçen Noel'de annesinin ona hediyeler aldığını, hala kutusunda duran siyah topukluları bile yanında değildi.

Will'in neden onun da gelmesini istediğini bir türlü anlamıyordu. Düğün görünmenin bir yolunu bulsa bile, konuşabileceği kimseyi tanııyordu ki. Will düğün sahibiydi, ki bu da fotoğraf çekimine katılacağı ve gelinin masasında oturması gerektiği anlamına geliyordu, dolayısıyla yemek sırasında bile birlikte olmayacaklardı. Ronnie de sonunda kendini özel jettiyle adaya gelmiş bir vali ya da senatörle aynı masada, abuk sabuk muhabbetler yaparken bulacaktı. Susan'ın ondan nefret ettiğini de hesaba katarsa düğüne gitmesi kesinlikle berbat bir fikirdi. Gerçekten berbat bir fikir. Her açıdan korkunçtu.

Öte yandan...

Bir daha ne zaman böyle bir düğüne davet edilecekti ki? Yani ev şu son birkaç hafta içinde muazzam bir değişim geçirmiş olmalıydı. Havuzun üzerine yepyeni, geçici bir iskele

yerleştirilmiş, çadırlar kurulmuş, on binlerce çiçek ekilmiş ve hatta Wilmington'daki film stüdyolarından birinden ışık sistemi kiralanmıştı. Şampanyadan havaya kadar tüm yiyecekler Wilmington'daki üç farklı restorandan geliyordu ve tüm süreç, bir rivayete göre Beyaz Saray'daki başaşçı pozisyonu için düşünülen, Susan'ın Boston'dan tanıdığı bir şefin denetimindeydi. Her şey en üst düzeydi. Şüphesiz kendi düğünü için bunların hiçbirini istemezdi. Sonuçta Meksika sahillerinde az sayıda misafirin katıldığı bir tören ona daha çok uyardı. Ama bu daveti çekici kılan şey de buydu işte. Hayatı boyunca bir daha asla böyle bir düğüne gitmesi mümkün değildi.

Tabii giyecek bir şeyler bulabilirse. Açıkçası dolabını neden karıştırdığını bile bilmiyordu. Sihirli değneğini sallayıp kot pantolonunu bir elbiseye çeviremezse hiç şansı yoktu. Sahip olduğu tek düzgün kıyafet, sinemaya giderken uğradıklarında Susan'ın midesini bulandırmayacak tek kıyafet, akvaryuma giydiği, onu bir Paskalya yumurtasına benzeten üniformaydı.

"Ne yapıyorsun?"

Jonah kapı eşiğinde durmuş ona bakıyordu.

"Giyecek bir şeyler bulmalıyım," dedi.

"Dışarı mı çıkacaksın?"

"Hayır. Düğünde giyecek bir şey demek istedim."

Jonah başını yana yatırdı. "Evleniyor musun?"

"Elbette hayır. Will'in ablası evleniyor."

"Adı ne?"

"Megan."

"Güzel mi?"

Ronnie başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım."

"O zaman neden düğüne gidiyorsun?"

"Çünkü Will davet etti. İşler böyle yürüyor," diye açıkladı. "Düğüne bir misafirini getirebilir. Misafir de benim."

"Ah," dedi. "Ne giyeceksin?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şeyim yok ki."

Jonah başıyla ablasını işaret etti. "Üstündekiler güzelmiş."

Paskalya yumurtası kostümü. Oldu.

Tişörtünü çekti. "Bunu giyemem. Resmi bir düğün olacak. Tuvalet giymem gerek."

"Dolapta tuvaletin var mı?"

"Hayır."

"Öyleyse neden orada dikiliyorsun?"

Haklı, diye düşündü Ronnie dolabın kapısını kapatırken ve çaresizce yatağına çöktü.

"Haklısın," dedi. "Gidemem. Bu kadar basit."

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu Jonah merakla.

Bir an içinde düşünceleri kesinlikle hayır'dan belki'ye ve sonunda da evet, istiyorum'a kayd. Bacaklarını altına aldı. "Will gelmemi istiyor. Onun için çok önemli. Ve görülmeye değer bir düğün olacağı kesin."

"O zaman neden gidip kendine bir elbise almıyorsun?"

"Çünkü param yok," dedi.

"Ah," dedi Jonah. "O iş kolay." Köşedeki oyuncaklarının yanına gitti. En dipte büyük bir yolcu uçağı maketi duruyordu, onu yerden aldı ve yatağın yanına gelerek uçağın burnunu söktü. İçindekileri yatağın üstüne döktü. Kardeşinin birikmiş parasını görünce Ronnie'nin ağzı bir karış açık kaldı. En az birkaç yüz dolar vardı orada.

"Bankam," dedi. Burnunu silerken, "Bir süredir biriktiriyorum."

"Bütün bu paraları nereden buldun?"

Jonah on dolarlık banknotu işaret etti. "Bu, karnavalda seni gördüğüm gece babama söylemediğim için." Sonra bir tane birliği gösterdi. "Bu da Will'le öpüştüğünü babama söylemediğim için." Parmağıyla banknotları işaret etmeye devam etti. "Bu mavi saçlı çocuk içindi ve bu da yalancı pokerden. Bu da cezalı olduğun gece gizlice evden..."

"Anladım," dedi Ronnie. Yine de... Gözlerini kırıştırdı. "Hepsini biriktirdin mi?"

"Başka ne yapacaktım ki?" diye karşılık verdi. "Annemle babam istediğim her şeyi alıyor zaten. Tek yapmam gereken yeteri kadar yalvarmak. İstedığımı elde etmek benim için oldukça kolay. Sadece nasıl yapacağını bilmek gerek. Anneme ağlamam, babama da neden ihtiyacım olduğunu açıklamam gerekiyor."

Ronnie gülümsedi. Şantajcı-psikolog kardeşi inanılmazdı.

"Yani bu paraya gerçekten ihtiyacım yok. Ve Will'i seversim. Seni mutlu ediyor."

Evet, diye içinden geçirdi Ronnie, ediyor.

"Oldukça iyi bir kardeşsin, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Ve hepsi senin olabilir, tek şartla."

İşte geliyor, diye düşündü Ronnie. "Evet?"

"Alışverişe seninle birlikte gelmem. Çok sıkıcı."

Ronnie'nin kararını vermesi hiç de uzun sürmedi. "Anlaşıkt o zaman."

Ronnie aynadaki görüntüyü tanımakta güçlük çekerek kendine bakakaldı. Düğünün olduğu günün sabahıydı ve son dört günü kasabadaki bütün düzgün tuvaletleri deneyerek geçirmiş, bir sürü yeni ayakkabıyla ileri geri tur atmış ve saadence kuaför koltuğundan kalkmamıştı.

Kuafördeki kızın ona öğrettiği şekilde saçını yapması için bir saat boyunca fönlemesi gerekmişti. Ronnie koltukta otururken kız aynı zamanda makyajla ilgili tavsiyelerde de bulunmuş ve Ronnie'nin özenle uyguladığı birtakım tüyolar vermişti. Elbisesi -gittiği onca dükkana rağmen çok fazla iyi seçenек yoktu- derin V yakalıydı ve siyah payetleri vardı. Hayatı boyunca giymeyeceğini sandığı türde bir şeydi. Önceki gece acele etmeden tırnaklarına oje sürmüş, ojeyi taşırmadığına sevinmişti.

Seni tanımıyorum, dedi Ronnie aynadaki yansımasına. Sağa sola döndü. Seni daha önce hiç görmedim. Elbisesini çekistirerek hafifçe düzelitti. İtiraf etmeliydi ki oldukça güzel görünüyordu. Gülümsedi. Ve düğün için de kesinlikle yeterince çıktı.

Kapıdan çıkarken ayakkabılarını giydi ve koridordan oturma odasına yürüdü. Babası yine İncil okuyordu ve Jonah da her zamanki gibi çizgi film seyrediyordu. Babasıyla kardeşi başlarını kaldırıp ona baktığında resmen afalladılar.

"Vay anasını," dedi Jonah.

Babası öfkeyle oğluna döndü. "Öyle şeyler dememelisin."

"Nasil şeyler?" diye sordu Jonah.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Afedersin baba," dedi Jonah ağzının payını alınca. "Vay canına demek istemişim," diye yineledi.

Ronnie'yle babası kahkahayı basınca Jonah'nın bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Ne?"

"Yok bir şey," dedi Steve. Jonah ablasını yakından incelemek için yanına geldi.

"Sağındaki morlara ne oldu?" diye sordu. "Hepsi gitmiş."

Ronnie dalgalarını hoplattı. "Geçici olarak evet," dedi. "Olmuş mu?"

Babası cevap veremeden Jonah araya girdi. "Yeniden normal görünüyorsun. Ama ablama hiç benzemiyorsun."

"Harika görünüyorsun," dedi babası çabucak.

Ronnie kendisini bile şaşırtacak bir şekilde rahat bir soluk verdi. "Elbise güzel mi?"

"Muhteşem," diye cevap verdi babası.

"Ve ayakkabılarım? Elbiseye uyduklarından pek emin değilim."

"Uymuşlar."

"Makyajımla tırnaklarımı kendim yapmaya çalıştım ama..."

Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden babası başını ilki yana salladı. "Seni daha önce hiç bu kadar güzel görmemiştin," dedi. "Hatta şu anda dünyada senden daha güzel biri olduğunu sanmıyorum."

Aynısını daha önce de yüzlerce defa söylemişti. "Baba..."

"Bence çok ciddi," diye araya girdi Jonah. "Müchiş görünüyorsun. Açık konuşuyorum. Seni tanıyamadım bile."

Ronnie şakacı bir öfkeyle kardeşine bakıp kaşlarını çatı. "Yani normal halimden hoşlanmadığını söylüyorsun, öyle mi?"

Jonah omuz silkti. "Ucubeler dışında mor saç kimse beğenmez."

Ronnie kahkahalarla gülerken babasının da ona bakarak gülümsediğini gördü.

Babası sadece "Vaaay," diyebilirdi.

Yarım saat sonra, Blakelee Malikanesi'nin kapılarından içeri girerlerken Ronnie'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Kimlik kontrolü için yolu kapatan devriyelerden daha yeni kurtul-

muşlardı ve şimdi de arabalarını park etmek isteyen takım elbiseli görevliler tarafından durduruluyorlardı. Babası sakince yalnızca kızını bırakmak için geldiğini açıklamaya çalıştı ancak söyledikleri üç valeyeye de anlamlı gelmedi. Düğüne gelen bir davetlinin kendine ait arabası olmadığı gerçeğini bir türlü idrak edemiyorlardı.

Ronnie evin bir film seti kadar göz kamaştırıcı görüldüğünü itiraf etmek zorundaydı. Her yerden çiçek fişkırtıyordu. Çimenler kusursuz bir şekilde biçilmiş ve hatta araziye çevreleyen duvar bile yeni boyanmıştı.

Nihayet evin önündeki ana girişe ulaşmayı başardıklarında babası karşısında tüm heybetiyle duran eve bakakaldı. Sonunda kızına döndü. Ronnie babasını daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemişti. Yaşadığı şok sesine de yansımıştı.

"Will'in evi burası mı?"

"Evet," dedi. Babasının ne söyleyeceğini biliyordu. Evin devasa olduğunu ya da Will'in ailesinin bu kadar zengin olduğunu önceden farketmediğini söyleyecek veya kendisini böyle bir yere ait hissedip hissetmediğini soracaktı. Halbuki babası yüzünde en ufak bir kuşku ifadesi bulunmadan kızına gülümsedi.

"Düğün için ne kadar hoş bir yer."

Şükürler olsun ki kullandıkları eski arabaya fazla dikkat çekmeyecek şekilde yavaşça ilerliyordu. Aslında araba Papaz Harris'e aitti. 1990'larda üretildiği andan itibaren modası geçen eski bir Toyota sedandı ama yürüyordu ve şimdilik bu kadarı yeterliydi. Ayakları şimdiden ağrımaya başlamıştı. Bazı kadınların nasıl her gün topuklu ayakkabı giydiğini anlayamıyordu. Otururken bile işkence aletinden farkları yoktu. Parmaklarına yara bandı sarmalıydı. Ve elbette elbisesi de oturur-

ken giymek için tasarlanmamıştı. Kumaş kaburgalarını sıkıştırıyor, nefes almasını imkansızlaştırıyordu. Öte yandan belki de nefes alamayacak kadar gergindi.

Babası, buraya ilk geldiğinde Ronnie'nin yaptığı gibi gözlerini evden alamadan girişteki dairenin etrafından döndü. Şu ana kadar çoktan alışmış olması gerektiği halde bu yer Ronnie'ye bile hala muazzam geliyordu. Buna bir de misafirleri ekleyince... Hayatında hiç bu kadar smokin ve tuvaleti bir arada görmemişti. Şimdiden bu yere ait olmadığını hissediyordu. Gerçekten buraya ait değildi.

İleride siyah takım elbise giyen adam arabalara işaret ediyordu ve daha ne olduğunu bile anlayamadan sıra onlara geldi. Arabanın kapısını açtığı anda dışarı çıkmasına yardım etmek için adam elini uzattı ve babası da aynı anda dizini okşadı.

"Bunu yapabilirsin," diye gülümsedi. "Ve eğlenmene bak." "Sağol baba."

Arabadan inmeden önce son bir kez aynada kendine baktı. Dışarı çıktığında kıyafetini düzeltti. Artık ayakta olduğu için daha kolay nefes alıyordu. Verandanın tırabzanları leylak ve lalelerle süslenmişti ve merdivenlerden çıkıp girişe doğru ilerlerken bir anda kapılar açıldı.

Smokininin içinde Will ne ilk gün gördüğü o tişörtsüz voleybol oyuncusuna ne de onu balık tutmaya götüren uysal güneyli oğlana benziyordu. Bundan birkaç yıl sonra dönüşeceği başarılı, sofistike adamın bir örneğiymiş adeta. Nedense onu bu kadar... *kibar ve şık* görmeyi beklemiyordu ve tam 'ne kadar temiz pak görüldüğü' ile ilgili bir espri yapacakken oğlının merhaba bile demediğini farketti.

Will uzunca bir süre kıza bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Devam eden sessizlikte Ronnie'nin midesinde kelebelekler

havalandı, yanlış bir şey mi yapmıştı? Belki çok erken gelmişti ya da belki elbisesiyle makyajını abartmıştı. Ne düşüneceğini bilemiyordu ve tam en kötüsünü hayal ederken Will nihayet gülümsedi.

"İnanılmaz görünüyorsun," dedi ve Ronnie rahatladığını hissetti. Şey, en azından birazcık. Hala Susan'ı görmemişti ve o zamana kadar beladan kurtulmuş sayılmazdı. Yine de Will'in onu beğenmesine sevinmişti.

"Sence çok abartılı olmamış, değil mi?" diye sordu.

Will ileri doğru bir adım attı ve ellerini kalçasına yerleştirdi. "Kesinlikle hayır."

"Ama çok hafif de değilim, değil mi?"

"Çok şıksın," diye fısıldadı Will.

Ronnie ellerini uzattı, papyonunu düzeltti, ardından da kollarını boynuna doladı. "İtiraf etmeliyim ki sen de pek fena görünüyorsunuz."

Ronnie'nin tahmin ettiği kadar korkunç değildi. Fotoğraf çekiminin büyük bölümü, misafirler gelmeden önce tamamlanmıştı, böylece Will'le birlikte zaman geçirecek fırsatları oldu. Çoğunlukla bahçede yürüdüler. Ronnie süslemeleri inceledi. Will dalga geçmemişti, gerçekten de evin arka tarafı tepeden tırnağa yeniden tasarlanmış ve havuzun üstü hiç de geçiciye benzemeyen ama geçici bir ahşap güverteyle kapatılmıştı. Üzerine de Megan ve nişanlısının yeminlerini edeceği çardağa bakan beyaz sandalyeler sıralanmıştı. Tören sonunda yemek servisinin yapılacağı devasa beyaz çadırın altındaki düznelerde yemek masasına ulaşımı kolaylaştırmak için bahçeye yeni yürüyüş yolları kurulmuştu. Beş ya da altı tane ustalıkla oyulmuş buzdan heykel vardı, hepsi de saatlerce şekillerini ko-

ruyacak kadar büyüktü ancak Ronnie'nin asıl ilgisini çeken şeylerdi. Yerler kuzgunkılıcı ve leylaklarla örtülüydü.

Kalabalık aşağı yukarı umduğu gibiydi. Will dışında tanıdığı tek davetli Scott, Ashley ve Cassie'ydi ve hiçbirinin onu gördüğüne sevinmiş gibi bir hali yoktu. Gerçi Ronnie'nin umunda değildi. İnsanlar yerlerine oturur oturmaz Will dışında herkes dikkatini ortaya çıkması an meselesi olan Megan'a yöneltmişti. Will'e çardağın yanında duruyor ama gözlerini bir türlü Ronnie'nin üstünden alamıyordu.

Ronnie mümkün mertebe göze çarpmamaya çalışıyordu, bu yüzden arkadan üçüncü sıraya oturdu. Büyük olasılıkla Megan'ın peşinden ayrılmayan Susan'la henüz karşılaşmamıştı ve Ronnie tören sona erene dek kadının onu görmemesini umuyordu. Eğer şansı yaver giderse Susan o zaman bile onu farketmeyebilirdi ama çoğunlukla Will'in yanında olacağı için bu pek de yüksek bir ihtimal değildi.

"Afedersiniz," dediğini duydu birinin. Başını kaldırınca yaşlı bir adamla karısının yanındaki boş sandalyeye ulaşmaya çalıştığını gördü.

"Yana kayarsam daha kolay olacak sanırım," diye önerdi.

"Emin misiniz?"

"Hiç sorun değil," dedi ve yer açmak için sondaki boş sandalyeye geçti. Adam ona bir yerlerden tanıdık geliyordu fakat aklına gelen tek mantıklı bağlantı akvaryumdu ve bu da pek mümkün değildi.

Konuyu daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan müzisyenler *Düğün Marşı*'nın ilk birkaç notasını tıngırdamaya başladı. Çevresindeki diğer herkesle birlikte omzunun üstünden eve doğru arkaya baktı. Megan veranda basamaklarının tepesinde belirdiğinde insanların işitilir bir şekilde nefeslerini tut-

tuğunu duydu. Megan, merdivenin sonunda onu bekleyen babasına doğru ilerlerken, Ronnie onun bugüne kadar hayatında görüp görebildiği en nefes kesici, en göz alıcı gelin olduğuna karar verdi.

Will'in ablasının görüntüsüyle kendinden geçmiş bir haldeyken yanında oturan yaşlı adamın Megan'dan ziyade kendisini süzdüğünü belli belirsiz farkedebildi.

Tören zarif ve aynı zamanda da şaşırtıcı derecede samimiydi. Papaz, İkinci Korintler'den okudu ve ardından Megan'la Daniel birlikte yazdıkları yeminlerini söyledi. Sabırsızlığın kolay olduğu zamanlarda sabırlı olmaya, yalan söylemenin kolay olduğu zamanlarda dürüst olmaya söz verdiler ve kendi ifadeleriyle 'gerçek bağlılığın ancak zaman içinde kendini kanıtlatabileceğini' kabullendiler.

Ronnie yüzüklerin değiş tokuşunu seyrederken düğünü dışarıda yapmalarına sevindi. Genelde katıldığı kilise düğünlerinden daha az gelenekseldi, yine de hala son derece resmiydi ve süslemeler de olağanüstüydü.

Ayrıca Will'in haklı olduğunu da biliyordu. Megan'dan hoşlanacaktı. Gittiği düğünlerde her seferinde gelinin bir şekilde hava atmaya meyilli olduğunu hissetmiş ve programda en ufak bir şey aksadığında gelinlerin hemen yüzünün düştüğüne birden fazla kez şahit olmuştu. Öte yandan Megan hakikaten halinden memnun görünüyordu. Babası onu sunağa götürürken arkadaşlarının birkaçına göz kırptı ve büyükannesine sarılmak için bir kez durdu. Ufacık smokininin içinde bir böcek kadar şirin görünen minik yüzük taşıyıcı yolun yanında durup soluğu annesinin kucağında aldığındaysa Megan kahkahalarla güldü ve anlık gerilimi dağıttı.

Törenen sonra Megan'ın misafirleriyle ilgilenmek için duyduğu heves, birinci sınıf magazin dergilerine layık fotoğraf çekimine duyduğundan fazlaydı. Ronnie'nin düşüncesine göre ya kendinden çok emindi ya da annesinin düğün yüzünden çektiği stresten tamamen bihaberdi. Ronnie uzaktan izlerken bile, hiçbir şeyin Susan'ın hayal ettiği şekilde yürümediğini görebiliyordu.

"Bana bir dans borcun var," diye fısıldadığını duydu Will'in.

Arkasını dönünce oğlanın yakışıklılığı bir kez daha başını döndürdü. "Anlaşmamızın bir parçası olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sadece düğüne gelmemi istediğini söylemiştin."

"Ne? Benimle dans etmek istemiyor musun?"

"Müzik yok."

"Sonra demek istedim."

"Ah," dedi Ronnie. "Şey, öyleyse düşünebilirim. Ama senin şu anda fotoğraf çekimi için poz veriyor olman gerekiyor mu?"

"Saatlerdir poz veriyorum zaten. Molaya ihtiyacım vardı."

"Fazla gülümsemek yanaklarını ağrıttı, değil mi?"

"Onun gibi bir şey. Ah, bu arada sana altıncı masada Scott, Ashley ve Cassie'yle birlikte oturacağını söylemem gerekiyor."

Süper! "Harika," dedi.

Will güldü. "Sandığın kadar kötü olmayacak. Hepsi terbiyeli davranmak zorunda. Yoksa annem muhtemelen kafalarını kopartır."

Gülme sırası Ronnie'deydi. "Annene harika bir organizasyon yaptığını söyle. Burası çok güzel."

"Söylerim," dedi Will. Adının çağrıldığını duyana kadar kıza bakmaya devam etti. Arkalarını döndüklerinde Ronnie,

kardeşi çaktırmadan kaçtığı için Megan'ın yüzünde keyifli bir tebessüm belirdiğini gördüğünü sandı. "Geri dönmeliyim," dedi Will. "Ama yemekte seni bulurum. Ve sonraki dansımı da sakın unutma."

Ronnie yeniden onun çok yakışıklı görüldüğünü düşündü. "Ayaklarının şimdiden ağrımaya başladığı konusunda seni uyarmalıyım."

Will bir elini kalbinin üzerine koydu. "Tökezlersen seninle dalga geçmeyeceğime söz veriyorum."

"Tanrım, sağol."

Will öne eğildi ve onu öptü. "Bu akşam ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?"

Ronnie gülümsedi, Will'in dudaklarının tadı hala dudagındaydı. "Son yirmi dakika içinde söylemedin. Ama artık git sen iyi olur. Seni çağırıyorlar ve başının benim yüzünden derde girmesini istemiyorum."

Will diğer düğün sahiplerinin arasına katılmadan önce Ronnie'yi son bir kez daha öptü. Ronnie içine ferah bir dalganın yayıldığını hissederek arkasını döndü ve tören sırasında yanında yer açtığı yaşlı adamın tekrar onu seyrettiğini gördü.

Yemek sırasında Scott, Cassie ve Ashley, Ronnie'yi sohbetlerine dahil etmeye pek hevesli değildi. Ronnie umursamadı. Ne onlarla konuşacak hali vardı ne de karnı açtı. Yemeğinden birkaç lokma yedikten sonra izin isteyip masadan kalktı ve verandaya yöneldi. Verandadan, karanlıkta çok daha büyüleyici görünen bahçeyi boydan boya görebiliyordu. Ayın gümüşü ışığının altında çadırlar adeta parlıyordu. İnsanların artık çalmaya başlayan müziğin arasına karışan mırıltılarını duyabiliyordu ve bir an eğer yazı New York'ta geçirseydi bu akşam ne ya-

pacağını merak etti. Yaz ilerledikçe Kayla'yı her gün biraz daha az arar olmuştu. Onu hala arkadaşı olarak görse de artık geride bıraktığı dünyayı özlemiyordu. Haftalardır aklına bir kulübe gitmek bile gelmemiş ve Kayla yeni tanıştığı harika erkek arkadaşından bahsederken Ronnie kendini Will'i düşünürken bulmuştu. Kayla'nın aklı hangi erkeğe kilitlenmiş olursa olsun, hiçbir koşulda Will'le kıyaslanamayacağını biliyordu.

Kayla'ya Will'den çok bahsetmiyordu. Kayla hala görüşüklerini biliyordu fakat ne zaman birlikte yaptıkları şeylerden balık tutmaktan, çamurlanmaktan ya da kumsalda yürüyüşe çıkmaktan söz etse, Kayla'nın tamamen farklı bir boyutta olduğunu hissediyordu. Kayla nedense Ronnie'nin Will'le beraberliğinden ötürü mutlu olduğunu bir türlü idrak edemiyor ve Ronnie de elinde olmadan New York'a döndüğünde arkadaşlıklarının ne halde olacağını merak ediyordu. Burada geçirdiği haftalar içinde değiştiğinin farkındaydı, oysa Kayla hiç değişmemişti. Kulüpler artık Ronnie'nin ilgisini çekmiyordu. Geçmişini düşünürken, zaten en başta neden bu kadar ilgisini çektiklerini merak etti. Müzik çok gürültülüydü ve herkes iş pişirme derindeydi. Hem madem her şey bu kadar harikaydı da neden herkes gecenin güzelliğini artırmak için içki içmek ya da uyuşturucu almak zorundaydı? Artık ona hiç mantıklı gelmiyordu. Ve uzaktan gelen okyanusun sesini dinlerken, aslında hiçbir zaman mantıklı gelmediğini anladı.

Ayrıca bundan böyle annesiyle arasındaki ilişkiyi de düzeltmek istiyordu. Babasından istendiğinde aileyle ilişkilerin yoluna girebileceğini öğrenmişti. Annesinin ona babası kadar güvendiğine dair hayallere kapılmasa da ikisi arasındaki gerilimin karşılıklı olduğunu biliyordu. Belki annesiyle de babasıyla yaptığı gibi konuşmayı denerse araları düzelmeye başlayabilirdi.

Tuhaf. Sakin bir hayat sürmeye zorlanmak insana neler yapıyordu!

"Bitecek, biliyorsun," dedi arkasında bir ses.

Derin düşüncelere daldığından Ashley'nin yanına geldiğini duymamıştı ancak sesi anında tanıdı.

"Anladım?" Tedbirli bir şekilde sarışın kıza bakmak için arkasını döndü.

"Yani, Will'in seni düğüne çağırmasına sevindim. Her şey sona ermeden önce sen de iyi vakit geçirmelisin. Birkaç hafta sonra buradan gidiyor. Bu konuyu hiç düşünmedin mi?"

Ronnie kızı tepeden turnağa dikkatli bir şekilde süzdü. "Bunun seni neden ilgilendirdiğini gerçekten hiç anlayamıyorum."

"Birbirinizi tekrar görme planları kursanız bile Will'in annesinin seni hakikaten kabulleneceğine inanmıyorsun herhalde, değil mi?" diye devam etti Ashley. "Megan bundan önce iki kez nişanlandı ve annesi ikisini de kışkıkladı. Ve ister hoşuna gitsin ister gitmesin sana da aynısını yapacak. Ama o yapmasa bile, sen gidiyorsun ve Will de gidiyor ve ilişkiniz sürmeyecek."

Ronnie en karanlık düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiği için Ashley'den nefret ederek bir anda gerildi. Bu kızdan bıkmıştı ve sabrı taşmak üzereydi.

"Ashley, baksana," dedi kıza yaklaşarak. "Sana bir şey söyleyeceğim, tamam mı? Ve beni iyice anlaman için tüm dikkatini vermeni istiyorum." Yüzleri neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıp dek ileri yürüdü. "Senin saçmalıklarını dinlemekten bıktım usandım artık, dolayısıyla bir daha benimle konuşmaya kalkışırsan, ağzının içindeki o bembeyaz dişleri paramparça edeceğim. Anladın mı?"

Yüzündeki ifade, Ashley'yi Ronnie'nin ciddiği olduğuna ikna etmiş olmalıydı çünkü kız tek kelime daha etmeden çabucak arkasını döndü ve çadırın güvenli kollarına koştu.

Ronnie tekrar tek başına kaldığında nihayet Ashley'nin ağzının payını verdiğine memnundu fakat uğursuz sarışının sözleri hala kulağında çınlıyordu. Will iki hafta içinde Vanderbilt için yola çıkacaktı ve muhtemelen kendisi de ondan bir hafta sonra kasabadan ayrılacaktı. İkisine ne olacağından emin değildi. Tek bir basit gerçeğin dışında. Her şey değişecekti.

Nasıl değişmezdi ki? İlişkileri her gün birbirlerini görmek üzerine kuruluydu ve ne kadar çabalarsa çabalasın yalnızca telefon ya da mesaj yoluyla görüşmenin neye benzeyeceğini hayal bile edemiyordu. Bilgisayarında kamera kullanmak gibi başka seçeneklerinin de olduğunu farkındaydı ama bu seçeneklerin şu anda sahip olduklarının yerini tutacağını düşünce kadar hayalperest değildi.

Yani... Ne?

Arkasında düğün tam gaz devam ediyordu. Dans pistine yer açmak için sandalyeler kaldırılmıştı ve Ronnie durduğu yerden Will'in iki kez altı yaşındaki çiçekçi kıza ve bir kez de ablasıyla dans ettiğini görmüş, kendi kendine gülümseyerek onları seyretmişti. Ashley'yi haşladıktan birkaç dakika sonra Megan'la Daniel'ı pastayı keserken izlemişti. Müzik yeniden başladığında Tom, Megan'la dans etti ve Megan buketini attığında, Ronnie en uzaktaki komşuların bile çiçeği yakalayan genç kadının çığlıklarını duyduğundan emindi.

"İşte buradasın," dedi Will düşüncelerini bölerek. Ona doğru geliyordu. "Her yerde seni arıyordum. Dansımızın zamanı geldi."

Ronnie, ileride üniversitede tanışacağı kızların şu anda onun yerinde olsa neler düşüneceğini merak ederek Will'in aralarındaki mesafeyi kapatmasını seyretti. Muhtemelen Ronnie'yle aynı şeyi düşünürlerdiler. *Vay canına.*

Son birkaç basamağı atlayarak kızın yanına geldi ve Ronnie başını çevirdi. Suyu izlemek onunla yüz yüze gelmekten daha kolaydı.

Will sorun olduğunu anlayacak kadar Ronnie'yi tanıyordu. "Ne oldu?"

Ronnie hemen cevap vermeyince usulca yüzüne düşen saçları geriye attı. "Konuş benimle," diye fısıldadı.

Ronnie ona dönmeden önce kısa bir an gözlerini kapadı. "Biz nereye gidiyoruz? Sen ve ben."

Will endişeyle kaşlarını çatı. "Ne demek istediğini bildiğimden emin değilim."

Ronnie'nin gülümseyişi hüznünlüydü. "Evet, biliyorsun," dedi ve Will elini saçından çekerek çekmez oğlanın anladığını farketti. "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Bu sona ermesi gerektiği anlamına gelmez."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Nashville'den New York'a gelmek zor değil. Uçakla ne kadar... İki-üç saat mi? Sonuçta oraya yürüyerek gelecek değilim ya."

"Ve beni görmeye geleceksin, öyle mi?" Ronnie sesindeki ırkıklığı duyabiliyordu.

"Öyle planlıyorum. Ve senin de beni görmek için Nashville'e geleceğini umuyorum. *Grand Ole Opry*'ye gidebiliriz."

Ronnie içinde hissettiği acıya rağmen güldü.

Will kollarını ona doladı. "Şu anda tüm bunlar nereden çıktı bilmiyorum ama yanıyorsun. Yani, aynı olmayacağını"

farkındayım tabii. Fakat bu, bazı yönlerden de daha iyi olamayacağı anlamına gelmez. Ablam da New York'ta yaşıyor, unuttun mu? Ve sonuçta okul da tüm yıl sürmeyecek. Sonbaharda, ilkbaharda tatiller var, Noel zamanı da tatil ve sonra da yaz gelecek. Ve dediğim gibi, sırf haftasonları görüşmek istediğim bile bile gidip gelmesi kolay."

Ronnie, Will'in ailesinin bu konuda ne diyeceğini merak etti ama bir şey söylemedi.

"Sorun ne?" diye sordu Will. "Denemek bile istemiyor musun yoksa?"

"Elbette denemek istiyorum."

"O zaman yürütmenin bir yolunu bulacağız, tamam mı?" Sustu. "Seninle mümkün olduğunca çok birlikte olmak istiyorum Ronnie. Zekisin, komiksin ve dürüstün. Sana güveniyorum. Bize güveniyorum. Evet, ben gidiyorum ve sen de evine dönüyorsun. Ama bunların hiçbirisi sana olan hislerimi değiştirmez. Ve bu hislerim sırf Vanderbilt'e gideceğim için değişmeyecek. Seni bugüne kadar sevdiğim herkesten daha fazla seviyorum."

Will'in söylediklerinde samimi olduğunu biliyordu fakat beyninin içinde inatçı bir ses, kaç tane yaz aşkının zaman sınavını geçmeyi başarabildiğini sorup duruyordu. Çok değildi ve bunun da hislerle bir alakası yoktu. İnsanlar değişirdi. İlgi alanları değişirdi. Bunu anlaması için yapması gereken tek şey aynaya bakmaktı.

Yine de onu kaybetmeyi düşünmek bile dayanılmazdı. Will aşık olduğu, her zaman seveceği erkekti ve onu öpmek için öne eğilirken kendini kollarına bıraktı. Will sıkıca ona sarılıp ellerini omuzlarında ve sırtında gezdirirken kollarında ki gücü hissetti. Ronnie başından beri Will'in ilişkilerinden,

onun sunmayı istediğinden daha fazlasını beklediğini biliyordu ama o anda birden başka bir seçeneği olmadığını anladı. Bu sadece tek seferlik bir andı ve onlara aitti.

Will konuştuğunda sesi hem çekingen hem de bir o kadar telaşlıydı. "Benimle birlikte babamın teknesine gelmek ister misin?"

Ronnie titrediğini hissetti ve hazır olup olmadığına bir türlü karar veremedi. Fakat aynı zamanda bir sonraki adımı atmak için içinde inanılmaz güçlü bir istek duyuyordu. "Tamam," diye fısıldadı.

Will elini okşadı ve Ronnie tekneye yürürken onun da en az kendisi kadar gergin olduğunu sezdi. Hala fikrini değiştirebileceğini biliyordu ama durmak istemedi. İlk seferinin bir anlamı olmasını, bu tecrübeyi gerçekten değer verdiği biriyle yaşamayı istiyordu. Tekneye yaklaşırken çevresini saran dünya gerçek değil gibiydi. Hava serinlemeye başlamıştı ve gözcüyle baktığında dans pistinde toplanan kalabalığı görebiliyordu. Diğer tarafta Susan'ın geldiğinden beri gözlerini üzerinden ayırmayan o yaşlı adamla konuştuğunu gördü ve adamı tanıdığını dair o huzursuz edici tuhaf hissi hatırladı.

"Öyle tatlı bir konuşma yaptın ki keşke kaydedebilseydim," diye mırıldandığını duydu birinin.

Will bir anda kaskatı kesildi. Ses, havuzun üzerine kurulan iskelenin uzak tarafından geliyordu. Sesin sahibi karanlıkta kalsa bile Ronnie onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Blaze böyle bir şey olabileceği konusunda onu uyarıştı. Marcus direğin arkasında saklandığı yerden çıktı ve ateş topunu yaktı.

"Cidden, *Richie Rich*, kızın resmen ağzını sulandırdın." Sırtıttı. "Yani neredeyse."

Will ileri doğru bir adım attı. "Defol git buradan, yoksa..."

Marcus, parmakları arasında döndürerek ateş topunu hareket ettirdi. "Yoksa ne? Polisi mi ararsın? Daha akıllısın sanıyordum."

Will gerildi. Ronnie nedenini bilirse de Marcus nasıl oluyorsa onun bım teline basmayı başarmıştı.

"Burası özel bir mülk," dedi Will ama sesi hiç de kendinden emin gelmiyordu.

"Kasabanın bu bölümüne bayılıyorum, ya sen? Golf kulüpleri sayesinde herkes birbiriyle o kadar samimi ki bir evden diğerine gitmek için su kenarına hoş bir yol yapmışlar. Bilirsiniz, mazaranın keyfini çıkarmak için."

"Bu benim ablamın düğünü," diye tısladı Will.

"Her zaman ablanın güzel bir kız olduğunu düşünmüşümdür," dedi Marcus. "Hatta ona bir kez çıkma bile teklif ettim. Fakat sürük beni reddetti. Buna inanabiliyor musun?" Will'e karşılık vermesi için fırsat bırakmadan başıyla kalabalığı işaret etti. "Az önce de Scott'ı gördüm, sanki dünya umrunda değilmiş gibi takılıyordu. Oğlanın vicdanını bir sorgulamak gerek bence, ne dersin? Gerçi seninkinin de pek temiz olduğu söylenemez, değil mi? Bahse girerim, minik kaltak sevgilisinin büyük ihtimalle hapsi boylayacağını annene söylememişsindir bile."

Will'in vücudu yay gibi gerildi.

"Ama eminim hakim şu anda anneni doğru şekilde bilgilendiriyordur ha?"

Hakim...

Ronnie aniden yaşlı adamın neden o kadar tanıdık geldiğini anladı. Ve şimdi hakim, Susan'la konuşuyordu.

Nefesinin boğazında takılıp kaldığını hissetti.

Ah, Tanrım!

Bunu farketmesiyle neredeyse aynı anda Will onun elini bırakıp Marcus'un üzerine atıldı. Marcus ateş topunu ona fırlatı ve iskeleden yola sıçradı, bahçeye dalıp çadıra doğru koşmaya başladı. Ama Will ondan daha hızlıydı. Will kolayca aralarındaki mesafeyi kapattı. Fakat Marcus omzunun üstünden geriye baktığında, Ronnie oğlanın yüzünde öyle bir ifade gördü ki zaten Marcus'un da Will'in aynen bunu yapmasını istediği belliydi.

Bunun nedenini merak etmesine kalmadan, Marcus'un çadırı destekleyen halatlara yöneldiğini gördü...

Ronnie koşmaya başladı. "Hayır, Will! Dur!" diye bağırdı ama çok geç kalmıştı.

Will, Marcus'un üzerine atlayıp onunla birlikte halatlara dolandı ve çadırı tutan çiviler birer birer yerden söküldü. Ronnie dehşetle çadırın bir köşesinin yavaş yavaş çökmeye başladığını gördü.

İnsanlar bağırmaya başladı ve buz heykellerden birinin yere düşmesiyle korkunç bir gürültü koptu. Misafirler çığlık çığlığa oradan oraya kaçışıyordu. Will ve Marcus yerde debelenmeye devam ederken Marcus nihayet kendini kurtarmayı başardı. Dövmüşmeye devam etmek yerine kalabalığın arasına karıştı ve yürüyüş yoluna çıkarak komşu evlerden birinin arkasından gözden kayboldu.

Karşayı izlerken Ronnie kendini, kimsenin Marcus'un burada olduğunu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ederken buldu.

Onu hatırlayacaklardı. Çalışma odasında otururken kendini on iki yaşında hissediyordu. Tek yapmak istediği o evden olabildiğince uzağa kaçmak ve odasındaki yorganın altına saklanmaktı.

Susan'ın yan odada avaz avaz bağırdığını duydukça çöken çadırın görüncüsü sürekli gözünün önüne geliyordu.

"Ablanın düğününü mahvettil!"

"Hayır, o mahvetmedi!" diye bağırdı Will. "Sana olanları anlatım!"

"Yabancıların tekinin izinsiz şekilde düğüne geldiğine, senin de onu durdurmaya çalıştığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ama olan buydu!"

Will'in neden Marcus'un adını vermediğini Ronnie bilmiyordu ama şu anda tahmin yürütmeye de pek hevesli değildi. Her an pencereden bir sandalyenin fırlamasını bekliyordu. Ya da Susan'ın çalışma odasından içeri dalıp onu tartaklamasını.

"Will, lütfen... Hikayen doğru olsa bile, o çocuk neden buradaydı peki? Buradaki güvenliği herkes biliyor! Kasabada ne kadar hakim varsa hepsi düğündeydi. Tanrı aşkına, ön taraftaki yolu şerif gözlüyordu. Mutlaka o kızla bir alakası olmalı! Sakın bana öyle bakma. Yüzünden haklı olduğum anlaşıyor. Hem senin o kızla babanın teknesinde ne işin vardı?"

O kız, derken sesi öyle bir hal almıştı ki, Ronnie sanki Susan'ın üstüne bastığı ve bir türlü ayakkabısından silip atamadığı iğrenç bir pislikti.

"Anne..."

"Yeter! Sakın bana bahaneler uydurma! Bu Megan'ın düğünüydü Will, anlıyor musun? Onun *düğünüydü*! Bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Her şey mükemmel olsun diye babanla ne kadar çok uğraştığımızı biliyorsun!"

"Böyle olmasını ben istemedim..."

"Bunun önemi yok Will." Ronnie, Susan'ın derin bir iç geçirdiğini duydu. "Onu buraya getirdiğinde neler olacağını biliyordun. Bizim gibi olmadığının sen de farkındasın."

"Ona hiç şans vermedin..."

"Yargıç Chambers onu *tanıdı*! Bu ayın sonunda hırsızlık yüzünden duruşmaya çıkacağını söyledi! Ya senin de bundan haberin yoktu ve o sana yalan söylüyordu ya da bunu biliyordun ve sen bana yalan söylüyordun!"

Gergin bir sessizlik yaşandı ve Ronnie elinde olmadan Will'in vereceği cevabı duymak için kendini zorladığını farketti. Konuşmaya başladığında sesi yumuşamıştı.

"Sana söylemedim çünkü anlamayacağını biliyordum."

"Will, hayatım... O kızın sana layık olmadığını göremiyor musun? Önünde upuzun bir gelecek var ve şu anda hayatında ihtiyacın olan son şey onun gibi bir kız. Bunu kendi başına anlamı bekliyordum ama belli ki duyguların gerçeği görmeni engelliyor. O kız sana layık değil. Alt sınıf. Alt! Sınıf!"

Sesler yeniden yükselirken Ronnie midesinin bulandığını hissetti. Kusmamak için kendini zor tutuyordu. Susan her konuda haklı olmayabilirdi ama bir konuda doğru tahminde bulunmuştu: Marcus'un gelmesinin nedeni Ronnie'ydı. Keşke içgüdülerine güvenip evde kalsaydı! Buraya ait değildi.

"İyi misin?" diye sordu Tom. Elinde arabasının anahtarları kaptı girişinde duruyordu.

"Çok üzgünüm Bay Blakelee," dedi. "Size sorun çıkarmak istememişim."

"İstemediğini biliyorum," dedi Tom. Sempatik karşılığına rağmen adamın da çok sinirli olduğu belliydi. Nasıl olmazdı ki? Ciddi yaralanan kimse olmasa da kargaşa sırasında konuklardan ikisi düşmüş ve hastaneye kaldırılmıştı. Ama adam öfkesini kontrol edebiliyordu ve Ronnie de bu yüzden ona minnettardı. Sesini azıcık bile olsun yükseltseydi, gözyaşlarına boğulurdu.

"Seni eve götürmemi ister misin? Her yer ayağa kalkmış durumda. Baban eve ulaşamayabilir."

Ronnie başıyla onayladı. "Evet, lütfen." Ayağa kalkarken elbisesini düzeltti, tek umudu kusmadan eve gitmeyi başarmaktı. "Will'e ona veda ettiğimi ve bir daha görüşmeyeceğimizi söyleyebilir misiniz?"

Tom başıyla onayladı. "Evet," dedi. "Bunu yapabilirim."

Ne kustu ne de ağladı fakat hayatının bu en uzun araba yolculuğunda tek kelime etmedi. Tom da konuşmuyordu, ki bunda şaşılacak bir yan yoktu.

Eve vardıklarında ev sessizdi, ışıklar kapalıydı. Jonah'yla babası çoktan uyumuştı. Koridordan babasının nefes alıp verişini duyabiliyordu, sanki uzun ve zor bir gün geçirmişçesine nefesleri derin ve ağırdı. Ancak yatağa girip de ağlamaya başladığı anda tek düşünebildiği hiçbir günün kendi yaşadığından daha uzun ve zor olamayacağıydı.

Birinin sarsarak onu uyandırmaya çalıştığını hissettiğinde gözleri şiş ve kızarıktı. Gözlerini kısarak açtığı anda Jonah'nın yatakta yanında oturduğunu gördü.

"Kalkmalısın."

Önceki gecenin görüntüleri ve Susan'ın söylediklerinin beynine hücum etmesiyle aniden midesi bulanmaya başladı.

"Kalkmak istemiyorum."

"Başka şansın yok. Biri geldi."

"Will mi?"

"Hayır," dedi. "Başkası."

"Söyle babama, o ilgilen sin," dedi yatak örtüsünü başına çekerek.

"Söyledim ama o da hala uyuyor. Ve zaten kız seninle görüşmek istedi."

"Kim?"

"Bilmiyorum ama seni dışarıda bekliyor. Ve çok da güzel."

Üstüne bir kotla tişört geçirdikten sonra Ronnie dikkatli bir şekilde verandaya çıktı. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama beklediği kesinlikle bu değildi.

"Korkunç görünüyorsun," dedi Megan 'günaydın'la falan vakit kaybetmeden.

Üzerinde şort ve askılı bluz vardı fakat Jonah haklıydı. Yalandan bakınca önceki gün düğündeki halinden bile daha güzel görünüyordu. Ayrıca etrafına öyle bir özgüven yayıyordu ki Ronnie anında kendini olduğundan birkaç yaş daha küçük hissetti.

"Düğününü berbat ettiğim için gerçekten çok ama çok üzgünüm..." diye başladı Ronnie.

Megan elini kaldırdı. "Düğünümü berbat etmedin," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Düğünümü... unutulmaz kıldın."

Ronnie gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Ağlama," dedi Megan kibarca. "Seni suçlamıyorum. Eğer bir suçlu varsa o da Marcus."

Ronnie gözlerini kırptırdı.

"Evet, neler olduğunu biliyorum. Annem sonunda Will'le işini bitirdiğinde onunla konuştuk. Her şeyi yeterince iyi anladığımı düşünüyorum. Dolayısıyla dediğim gibi, seni suçlamıyorum. Marcus delini teki. Hep öyleydi."

Ronnie yutkundu. Megan'ın anlayışlı tavrına ve abartılı rahatsızlığına rağmen Ronnie'nin duyduğu korku azalmamış, hatta daha da artmıştı.

"Buraya bana bağırarak için gelmediysen o zaman neden geldin?" diye sordu.

"Kısmen Will'le yaptığım konuşma yüzünden. Fakat asıl geliş nedenim, öğrenmek istediğim bir şey. Ve bana kesinlikle doğruyu söylemeni istiyorum."

Ronnie midesinin allak bullak olduğunu hissetti. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Kardeşimi seviyor musun, bunu bilmek istiyorum."

Ronnie kulaklarına inanamadı ama Megan gözlerini ona dikmiş bir cevap bekliyordu. Ronnie'nin kaybedecek neyi vardı ki? İlişkileri çoktan sona ermişti. Araya Susan girmeseydi de araya giren mesafeler yüzünden ayrılacaklardı.

Megan gerçeği istemişti ve gösterdiği anlayışa karşılık Ronnie ona en azından bu kadarını verebilirdi.

"Evet, seviyorum."

"Öylesine bir yaz aşkı değil ha?"

Ronnie şiddetle başını iki yana salladı. "Will ve ben..." Sesi giderek alçaldı, konuşmaya daha fazla devam edebileceğinden şüpheliydi çünkü kelimelerin aralarındaki ilişkiyi tarif etmeye yetmeyeceğini biliyordu.

Megan yüzünü inceledi, derken gülümsedi. "Tamam," dedi. "Sana inanıyorum."

Ronnie hayretle kaşlarını çatı ve Megan güldü. "Ben de o yollardan geçtim. Bu bakışı daha önce de gördüm. Mesela bu sabah aynaya baktığımda. Daniel için ben de aynı şeyi hissediyordum fakat bu bakışı senin yüzünde görmenin biraz tuhaf olduğunu itiraf etmeliyim. On yedi yaşındayken, aslında aşkın ne olduğunu bildiğimi bile sanmıyorum. Ama doğru kişi bulunduğunda doğrudur ve insan bunu kesinlikle içten içe hisseder."

Ronnie kelimeleri teker teker idrak ederken Will'in ablasını tarif ettiği sırada adil davranmadığına karar verdi. O sadece harika değildi, o... bundan çok, çok daha öte bir şeydi. Hemen hemen her yönden Ronnie'nin bundan birkaç yıl sonra dönüşmek istediği insanın ta kendisiydi. Birkaç dakika içinde Megan onun kahramanı olmuştu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Aklına daha düzgün bir cevap gelmemişti.

"Bana teşekkür etme. Bu seninle ilgili değil. Kardeşimle ilgili. Ve o da hala senin için deli oluyor," dedi bilmiş bir tebesümle. "Neyse, anlatmaya çalıştığım, madem sen de onu seviyorsun, öyleyse düğünde olanlar yüzünden kendini hırpalama. Tek yaptığın, anneme hayatının geri kalanı boyunca anlatacağı bir hikaye vermektir. İnan bana, uzun süre ağzından düşmez artık. Ama zamanla bunu da anlatacak. Her zaman atlatır."

"Bilmiyorum..."

"Çünkü onu tanımıyorsun. Ah, beni yanlış anlama, serttir. Ve koruyucudur. Ama onu tanıdıkça dünyada ondan daha iyi biri olmadığını göreceksin. Değer verdikleri için dünyada yapmayacağı şey yoktur."

Kelimeleri Will'in annesini tarif ederken kullandıklarıyla aynıydı fakat şu ana kadar Ronnie, Susan'ın o yönünü hiç görmemişti.

"Will'le konuşmalısın," dedi Megan. Başına taktığı gözlüklerini indirip gitmeye hazırlandı. "Endişelenme. Sana eve git demiyorum. Zaten evde değil."

"Nerede?"

Omzunun üstünden uzaktaki limanı işaret etti. "Turnuvalar. İlk maç kırk dakika içinde başlayacak."

Turnuva. Bütün o korkunç telaşın içinde turnuvayı tamamını unuttu.

"Ben de oradaydım fakat onu bıraktığımda gerçekten beraber haldeydi. O kadar üzgündü ki gece uyuduğunu bile sanmıyorum. Özellikle de babama söylediklerinden sonra. İşleri yoluna koymak zorundasın." Sesi katıydı.

Megan tam verandanın basamaklarından inmek üzereydi ki tekrar Ronnie'ye döndü. "Ve haberin olsun, küçük kardeşimi turnuvada izleyebilmek için Daniel'la balayımızı bir gün erteledik. Aklını oyuna verirse gerçekten harika olurdu. Önemsemiyormuş gibi görünebilir ama turnuvada başarılı olmak onun için de çok önemli."

Ronnie duş alıp giyindikten sonra koşarak kumsala indi. Rıhtımın etrafı kasabaya ilk geldiği gece olduğu gibi insan kaynıyordu.

İki kortu arasına alacak şekilde rıhtıma kurulmuş geçici tribünler en az bin seyirciyle doluydu. Maçın kuşbakışı izlenebildiği rıhtımda toplanan insanların sayısı daha da fazlaydı. Ve kumsal da öyle kalabalıktı ki Ronnie insanların arasında kendine yol açmakta zorlandı. Will'i zamanında bulamamaktan korkuyordu.

Gözleriyle kalabalığı tararken diğer takımlardan bazılarını gördü, ki bu onun iyice deliye dönmesine neden oldu. Anladığı kadarıyla oyuncular için ayrılmış özel bir bölge bulunuyor ve etrafta bu kadar insan varken Will'i bulacağı şüpheliydi.

Maçın başlamasına on dakika kaldığı sırada tam pes edeceği ki arabalarına yaslanan birkaç sağlık görevlisinin yanında, onu Scott'la birlikte yürürken gördü. Will tişörtünü çıkarırken kamyonetinin arkasında gözden kayboldu.

Ronnie ittiği insanlara aceleci özürler yağdırarak kalabalığın arasında koşturmayı başlandı. Onu en son gördüğü noktaya ulaşması bir dakikadan az sürdü fakat Will görünürde yoktu. Yeniden ileri yürüdü ve bu kez Scott'ı gördüğünü sandı ama onca sarışının arasında oğlanı ayırt etmek zordu. Durup içini çekti ve tam o sırada Will'i tek başına tribünlerin gölgesinde durmuş bir şişe Gatorade'den koca bir yudum içerken gördü.

Megan haklıydı. Çökük omuzlarından ne kadar bitkin olduğu anlaşılıyordu ve maç öncesi heyecanından eser yoktu.

Seyircilerin birkaçını iterek ilerledi, Will'e yaklaştıkça adımları hızlandı. Bir an oğlanın yüzünde şaşkın bir ifade gördüğünü sandı fakat Will çabucak başını çevirdi. Babası Ronnie'nin mesajını ona iletmiş olmalıydı.

Tepkisindeki acıyı ve karmaşayı görebiliyordu. Onunla uzun uzun konuşmak istiyordu ama birkaç dakika içinde maç başlayacağı için buna zaman yoktu. Will'in yanına ulaştığında kollarını boynuna doladı ve onu elinden geldiğince tutkulu bir şekilde öptü. Will başta şaşırdıysa bile çabucak kendine geldi ve Ronnie'ye karşılık verdi. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında konuştu. "Dün olanlarla ilgili..."

Ronnie başını iki yana sallayarak parmağını usulca Will'in dudağına değdirdi. "O konuyu daha sonra konuşuruz ama şunu bilmelisin ki babana söylediklerimde ciddi değildim. Seni seviyorum. Ve benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Will merakla başını yana yatırınca Ronnie devam etti.

"Bugün daha önce hayatında hiç oynamadığın gibi oyna."

Marcus

Marcus, Bower's Point'in sahilinde kumları tekmelerken, bir önceki gece çıkardığı yaygaranın keyfini sürüyor olması gerektiğini biliyordu. Her şey aynen planladığı gibi gitmişti. Çadırın kazıklarını gevşetmek -tamamen değil, yalnızca halatlara asıldığı zaman yerinden çıkmasına yetecek kadar- herkes yemek yerken kolay olmuştu. Ronnie'yi yanında Will'le birlikte iskelede görünce çılgına dönmüştü ve ikisi de onu hayalkırıklığına uğratmamıştı. Ve eski dostu güvenilir Will de kendi rolünü aslında oldukça mükemmel oynamıştı. Yeryüzünde ondan daha kolay kestirilebilen biri varsa Marcus gerçekten çok şaşırdı. A düğmesine basınca Will'in ne yapacağı ya da B düğmesine basınca ne yapmayacağı ortadaydı. Onun oynamak bu kadar eğlenceli olmasaydı kesinlikle sıkıntıdan patlardı.

Marcus diğer insanlar gibi değildi, bunun uzun zamandır bilincindeydi. Büyüdüğü süre boyunca hiçbir şeyle ilgili suçluluk duymamıştı ve bu yönü özellikle hoşuna gidiyordu. İstediklerini istediği zaman yapabilme olanağına sahip olmak ona güç veriyordu ama genellikle işin keyfi kısa soluklu oluyordu.

Önceki akşam aylardır ilk defa kendini o kadar canlı hissetmişti. Bütün o telaş öyle inanılmazdı ki. Genelde 'proje' olarak adlandırılmaktan hoşlandığı planlarından birini gerçekleştirdiğinde memnuniyeti haftalarca sürerdi. Ki bu iyi bir şeydi, böylece aceleyle hayat geçirilmiş bir proje yüzünden yakayı ele vermesi ihtimali azalıyordu. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Her zaman çok ama çok dikkatli olmasının nedeni de buydu.

Oysa şimdi içinden bir ses ona büyük bir hata yaptığını söylüyordu. Belki son projesinin hedefi olarak Blakelee'leri seçmekle şansını fazla zorlamıştı. Sonuçta onlar Wilmington'daki en önemli aileydi. Güçlüydüler, bağlantıları vardı ve zenginlerdi. Ve bu olayda Marcus'un parmağı olduğunu öğrenirlerse onu buralardan uzaklaştırmak için ellerinden geleni artlarına koymayacaklarından emindi. Marcus şu anda sürekli beynini kurcalayan bir şüphyle baş başaydı: Will geçmişte Scott'ın suçunu örtbas etmişti fakat ablasının düğünü pahasına yine aynı şeyi yapar mıydı?

Bu his hoşuna gitmiyordu. Neredeyse... *korku* gibiydi. Ceza ne kadar kısa olursa olsun hapse falan girmek istemiyordu. Hapse *giremezdi*. Oraya ait değildi. Daha iyisini hak ediyordu. Oralara düşmeyecek kadar zekiydi ve kendini bir kafese tıkmış, bir avuç hapishane gardiyanının emirlerini yerine getirirken ya da üç yüz kiloluk bir neo-Nazi'nin gönül eğlencesi olurken veya hamamböceği boklarıyla kaplı yemekleri yerken hayal edemiyordu.

Yakığı binaların ve incittiği insanların onun için hiçbir anlamı yoktu fakat hapishanenin düşüncesi bile... midesini bulandırmaya yetiyordu. Ve dün geceden önce, hayatında hiç korkuyu bu kadar yakınında hissetmemişti.

Şimdilik her şey normal, diye hatırlattı kendi kendine. Belki ki Will onu ele vermemişti çünkü aksi takdirde Bower's Point polis kaynıyor olurdu. Yine de bir süre dikkat çekmemek zorundaydı. Sahildeki evlerde parti vermemiş, depolarda yangın çıkarmamış, tüm bunlardan bir süre vazgeçmeli ve ne Will'in ne de Ronnie'nin yanına yaklaşmalıydı. Teddy'yle Lance'e, hatta Blaze'e de bir şey söylemeden bir süre ortadan kaybolacaktı. İnsanlara unutmaları için zaman vermek daha iyiydi.

Tabii Will fikrini değiştirmedeği sürece.

Bu olasılık resmen bir yumruk gibi midesine oturdu. Will'in üzerinde tam güç sahibiyken bir anda rolleri değişivermişti. Ya da en azından eşitlenmişti.

Hatta belki de en iyisi, bir süreliğine şehirden ayrılmaktı. Düğün kargaşası tamamen hatıralardan silinene kadar Myrtle Beach, Fort Lauderdale ya da Miami'ye gidebilirdi.

Bu ona en doğru karar gibi geldi fakat bunun için paraya ihtiyacı vardı. Hem de çok paraya. Ve kısa zamanda. Ki bu da büyük bir kalabalığın önünde gösteri yapması gerektiği anlamına geliyordu. Şansına, plaj voleybolu turnuvaları o gün başlıyordu. Şüphesiz Will de turnuvaya katılacaktı ama Marcus'un ille de kortların yakınına gitmesi şart değildi. Gösterisini rıhtımda da yapabilirdi.

Blaze sadece kotu ve sutyeniyle arkasında, güneşin altında oturuyordu. Tişörtü kamp ateşinin yanında top halinde duruyordu.

"Blaze," diye bağırdı. "Bugün dokuz tane ateş topuna ihtiyacımız var. Büyük bir kalabalık olacak ve bize de para lazım."

Blaze cevap vermedi ama Marcus onun içini çektiğini duydu. Ondan bıkmış usanmıştı artık. Annesi kışına tekneyi bağından beri gün boyunca surat asmaktan başka bir şey yapmıyordu. Kızın oturduğu yerden kalkışını ve çakmak gazıyla dolu şişeyi yerden kaldırışını izledi. İyi. En azından para kazanmak için biraz çalışmaya hevesliydi.

Dokuz ateş topu. Elbette hepsini aynı anda çeviremezdi. Normalde bir gösteride altıdan fazla kullanmazlardı. Fakat oraya buraya birkaç tane daha ekleyip beklenmedik bir-iki hareket yaparsa ihtiyacı olan nakit parayı rahatça toplardı. Birkaç gün içinde Florida'da olacaktı. Tek başına. Teddy, Lance ve Blaze bir süre başlarının çaresine bakmak zorundaydı. Ki Marcus'a göre hava hoştu, hepsinden çoktan bıkmıştı.

Yolculuk planlarına kendini öyle kaptırmıştı ki Blaze'in bez topları çakmaz gazıyla, gösteri sırasında giyeceği tişörtün üstünde ıslattığını farketmedi bile.

28

Will

Birinci turda oyunu kazanmak son derece kolay olmuştu. Will'le Scott neredeyse bir damla terlememişti bile. İkinci tur daha bile kolaydı, rakiplerine sadece bir puan verdiler. Üçüncü turda hem Will hem de Scott epey sıkı çalışmak zorunda kaldı. Skor onlardan yana olsa da Will korttan çıkarken az önce yendikleri takımın skorun gösterdiğinden çok daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Çeyrek finaller akşamüstü ikide başladı. Final maçı da altıydı. Will ellerini dizlerine dayayıp karşı takımın servis atmasını beklerken iyi bir oyun çıkartacağını biliyordu. Skor beş ikiydi ama Will endişelenmiyordu. Kendini iyi, hızlı hissediyordu ve vurduğu her topu dosdoğru istediği noktaya gönderiyordu. Rakibi servisine başlamak için topu havaya atarken Will kendini zaptedilemez hissetti.

Top üstten falsolu bir dönüşle ağın üzerinden sıçradı ve tam yere düşmek üzereyken Will öne atılıp topu kusursuz bir şekilde kurtardı. Scott müthiş bir zamanlamayla topa yerleşti ve sert bir vuruşla topu sahaya yollayarak servis atmak için yerine döndü. Diğer takım yeniden servis atma fırsatı yakalayana kadar ardi ardına alu sayı kazandılar ve Will yeniden pozisyonunu alırken gözleriyle tribünlerde Ronnie'yi aradı. Ailesi ve Megan'ın oturduğu tribünün hemen karşısındakinde oturuyordu. Mantıklı bir karar vermişti.

Marcus'la ilgili gerçeği annesine söyleyememekten nefret ediyordu ama ne yapabiliirdi ki? Annesi bunu kimin yaptığını öğrenirse intikam peşine düşerdi. Ki bu da başka bir misillemeye yol açmaktan başka işe yaramazdı. Will, tutuklandığı takdirde Marcus'un yapacağı ilk şeyin başka bir suçla, daha ciddi bir suçla ilgili 'yararlı bilgi' paylaşarak cezasını hafifletmeye çalışmak olacağından emindi. Scott'ın işlediği suçla ilgili. Böyle bir olay, Scott'ın üniversite için burs aradığı şu dönemde gerçekten büyük sorunlara yol açardı. Bir de Will'in ailesinin yakın arkadaşı olan Scott'ın annesiyle babasının yaşayacağı dehşet vardı. Bu yüzden doğruyu söyleyememiş ve ne yazık ki annesi de bütün suçu Ronnie'nin üstüne yıkmayı tercih etmişti.

Neyse ki Ronnie bu sabah gelmiş ve her şeye rağmen onu sevdiğini söylemişti. Sonra konuşacaklarına söz vermişti. Ve ayrıca turnuvada iyi bir oyun çıkarmasını her şeyden çok istediğini söylemişti. Will de işte bunu yapıyordu.

Rakipleri yeniden servis attığında Will topa vurmak için sahanın öteki tarafına koştu, Scott da kusursuz bir vuruşla onu takip etti ve Will tek vuruşla topu karşı sahaya gönderdi. O dakikadan sonra da setin sonuna kadar rakipleri yalnızca bir sayı daha kazanabildi. Sonraki setteyse sadece iki sayı attılar.

Scott'la birlikte yarı finale kalmışlardı ve tribünlerde Ronnie'nin onun için tezahürat yaptığını görebiliyordu.

Yarı final maçı en zorlu maçları oldu. İlk seti kolayca kazandılar ancak ikincisini uzatmalarda kaybettiler.

Will servis çizgisinde durmuş hakemin üçüncü setin başladığını işaret etmesini beklerken gözü önce tribünlere ardından da limana takıldı ve kalabalığın önceki yıldan üç kat daha fazla olduğunu farketti. Liseden tandığı insanlar ve birlikte büyüdüğü diğerleri sağda solda gruplar halinde toplanmıştı. Tribünlerde tek boş yer yoktu.

Hakemin düdüğüyle Will topu havada iyice yükseğe fırlattı ve hızla birkaç adım öne çıktı. Havaya sıçrayıp karşı sahanın arkasında bir noktayı hedef alarak ağın hemen üzerinden sert bir servis attı. Hemen pozisyon almaya hazır bir şekilde yere düştü fakat buna gerek kalmadığını çoktan biliyordu. Kırtu bu şekilde böldüğü için rakiplerinin ikisi de gereğinden uzun bir an donakalmış, top da sahanın dışında yuvarlanmadan önce düştüğü yerde tozu dumana katmıştı.

Bir-sıfır.

Will sırayla yedi servis atarak Scott'la kendini epey sayı öne taşıdı ve ondan sonra kazanmaya devam ettikleri atışlarla maçın sonuna geldiklerinde, artık önlerinde onları bekleyen nispeten daha kolay bir zafer vardı.

Sahadan dışarı çıkarken Scott sırtına şaplağı indirdi.

"Bitti," dedi. "Bugün ateş gibiyiz, Tyson'la Landry gelsinler de görsünler bakalım!"

Hermosa Beach, California'lı on sekiz yaşındaki Tyson ve Landry dünyanın önde gelen gençler takımlarından biriydi.

Bir yıl önce dünya sıralamasında on birinci sıraya yerleşmişlerdi, ki bu neredeyse bütün ülkeleri Olimpiyatlar'da temsil etmelerine yetecek kadar iyi bir derecediydi. On iki yaşından beri birlikte oynuyorlardı ve iki yıldır hemen hemen hiç maç kaybetmemişlerdi. Scott ve Will onları önceki senenin yarı final maçında tanıma şerefine erişmiş ve sahayı kuyrukları bacaklarının arasında terketmişlerdi. Bütün maçta bir set bile kazanamamışlardı.

Ama bugün başka bir hikayeydi. İlk seti üç sayı farkla yendiler, sonraki seti Tyson ve Landry kıl payı kazandı. Final serisinde bir anda kendilerini yedi-yedi berabere durumda buldular.

Will dokuz saatir güneşin altındaydı. Tükettiği litrelerce suya ve enerji içeceklerine rağmen güneş ve sıcakın onu hiç değilse azıcık zayıflatması gerekirdi ve belki zayıflatmıştı da. Fakat yorulduğunu hissetmiyordu. O sırada değil. Turnuvayı gerçekten kazanma şansları olduğunu farkettiği sırada değil.

Servis onlardaydı. Vurulan her voleyle sayı kazanıldığı ve servise katşılık veren takımın topa vurup sayı kazanma şansı olduğu için bu plaj voleybolunda her zaman bir dezavantajdı. Ancak Scott ağın üstünden öyle bir servis attı ki Tyson'a hiç pozisyon bırakmadı. Tyson topa zamanında yetişti ancak yanlış yöne uçurdu. Landry vakit kaybetmeden devreye girdi ve nasılsa topa yetişmeyi başardı ama bu onlar için durumu iyice kötüleştirdi. Top kalabalığın arasına uçtu ve Will top yeniden oyuna dönene kadar en az bir dakikaları olduğunu biliyordu. Top dönünce de Scott'la ikisi bir sayı öne geçmiş olacaktı.

Her zaman olduğu gibi önce Ronnie'ye döndü ve kızın ona el salladığını gördü, ardından diğer tribüne dönerek gülümse-di ve başıyla ailesine selam verdi. Arkalarında, rihlümün saha-

ya yakın tarafındaki bir bölgede toplanmış kalabalığı görebiliyordu ama ondan birkaç adım ötesi açıktı. Açıklığın nedenini merak etti ama havada yay çizen ateş topunu gördüğünde merakı geçti.

Olay olduğunda skor on ikiye on ikiydi.

Top yeniden seyircilerin tarafına uçmuştu. Bu kez sorumlu Scott'u ve Will sahada yerine döndüğünde yine rihlüm tarafına baktı çünkü Marcus'un orada olduğunu biliyordu.

Marcus'un bu kadar yakınında olması, önceki gecenin hıncıyla gerilmesine neden oluyordu.

Megan'ın da dediği gibi olanları geride bırakması gerektiğinin farkındaydı. Önceki gece bütün hikayeyi anlatarak kızın başını ağrıtmaması gerektiğini de biliyordu, sonuçta bu onun düğünüydü ve ailesi Daniel'la ikisi için tarihi Wilmington Oteli'nde bir oda ayırtmıştı. Ancak ablası ısrar etmiş ve Will de içinde ne var ne yok hepsini dökmüştü. Ablası kararını eleştirmese bile, Scott'ın işlediği suçla ilgili sessiz kaldığı için Will onu hayalkırıklığına uğrattığını biliyordu. Her şeye rağmen ablası bu sabah inanılmaz destekleyici davranmıştı ve hakemin düdüğünü çalmasını beklerken bugün kendisi için ve Ronnie için olduğu kadar ablası için de oynadığını biliyordu.

Rihlümde, havada uçuşan ateş topları dikkatini çekti. Kalabalık tirabzanların yanını boşaltmıştı ve her zamanki gibi break dans yapan Teddy'yle Lance'i seçebiliyordu. Onu asıl şaşırtan, Marcus'la birlikte ateş toplarıyla oynayan Blaze'di. Topları yakalayıp ardından tekrar Marcus'a atıyordu. Will'in gördüğü kadarıyla toplar her zamankinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Blaze muhtemelen gösteriyi yavaşlatmak için, sırtı sonunda rihlümün korkuluklarına çarpana kadar geriledi.

Ateş topları ona doğru gelmeye devam etse de korkuluğa çarpınca dikliği dağılmış olmalıydı ki içlerinden birini iskaladı ve top tişörtüne çarptı. Peşinden çabucak başka bir ateş topu daha gelince, öncekini vücuduna yapıştırarak diğerini yakalamaya çalıştı. Saniyeler içinde tişörtünün öntü, üzerine akan çakmak gazının ateş almasıyla alevler içinde kaldı.

Panik içinde eliyle alevleri söndürmeye çalıştı ama diğer ateş topunun hala elinde olduğunu unutmuştu...

Bir dakika içinde elleri yanıyordu ve çığlıkları stadyumda ki diğer bütün sesleri bastırmaya yetti. Ateş gösterisini seyreden kalabalık şok geçiriyor olmalıydı çünkü kimse ona doğru bir hamlede bulunmadı. Will uzaktan bakarken bile alevlerin kasırga gibi kızın etrafını sardığını görebiliyordu.

İçgüdüsel olarak dosdoğru sahadan dışarı fırlayıp kumla nın arasından rıhtıma koştu. Ayaklarının kumun üstünde kaydığını hissederek hızını artırmak için dizlerini yukarı kırdı. Blaze'in çığlıkları adeta havayı yarıyordu.

Bir boşluktan ötekine koşarak kalabalığın arasından geçti ve çabucak merdivenlere ulaştı. Yavaşlamamak için tirabza na tutunarak üçer üçer basamakları tırmandı ve sonunda iskeleye ulaştı.

İnsanları iteleyerek koşmaya devam etti ancak açıklığa gele ne kadar Blaze'i görmesi mümkün değildi. Sonunda onu gördü. Alevler sönmüştü. Adamın teki yanına çömelmişti, kızsa acıyla kıvranıyor, çığlık çığlığa bağıırıyordu. Marcus, Teddy ve Lance'ten eser yoktu.

Will, Blaze'in soyulmuş, su toplamış derisine yapışan tişörtünün halini gördünce bir an kalakaldı. Kız ağlıyor, anlaşılmaz çığlıklar atıyor, adeta yalvarıyordu. Ama etrafındakiler ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

Will bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Şu korkunç kalabalık olmasa bile ambulansın köprüyü geçip sahile gelmesi en az on beş dakika sürerdi. Blaze acı içinde bir kez daha çığlık atınca Will eğildi ve kızı usulca kucağına aldı. Sabah buraya ilk gelenlerden biriydi, bu yüzden kamyoneti yabak buraya doğru taşımaya başladı. Az önce şahit oldukları şey yüzünden herkes affladığı için kimse onları durdurmaya çalışmadı.

Blaze'in bilinci sürekli gidip geliyor ve Will de kızı gereksiz yere sarsmamaya özen göstererek elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu. Kucağında Blaze'le birlikte koşarken Ronnie basamakların başında belirdi. Kızın tribünlerin oradan gelmeyi nasıl başardığını ya da ona nasıl bu kadar çabuk yetiştiğini biliyordu fakat onu karşısında görünce rahatladı.

"Anahtarlar arka lastikte!" diye bağırdı. "Onu arka koltuğa yatırmamız gerek. Yola çıkınca da acili arayıp geldiğimizi haber verirsın, bizi bekliyor olurlar!"

Ronnie kamyonete doğru koştu ve Will gelmeden önce kapıyı açmayı başardı. Blaze'i koltuğa yatırmak pek kolay olmadı ama bir şekilde hallettiler ve ardından Will hemen direksiyonun başına geçti. Gaza basarak hastaneye doğru yola koyuldu. Yol boyunca birkaç düzine trafik kuralını ihlal edeceğini şimdiden biliyordu.

Hastanedeki acil odası tıklım tıklıydı. Will kapının yanında oturmuş kararan gökyüzünü seyrediyordu. Ronnie de hemen yanındaydı. Ailesi Megan ve Daniel'la birlikte kısa süreliğine uğramış ancak saatler önce hastaneden ayrılmışlardı.

Son dört saat içinde Will, şimdi arka tarafta kızının yanında olan Blaze'in annesi de dahil olmak üzere herkese olanla-

rı defalarca anlatmıştı. Kadın panikle bekleme odasına daldığında Will onun yüzündeki katıksız korkuyu görmüştü. Sonra hemşireler onu içeri, kızının yanına götürmüştü.

Blaze'in acilen ameliyata alındığından başka bir şey bilmiyorlardı. Önerinde uzun bir gece vardı ama Will hastaneden gitmeyi düşünemiyordu bile. Üçüncü sınıftayken kumsalda oturdukları zamanki hali ve bugün kollarında taşıdığı o harap yarağın görüntüsü bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Şimdi bir yabancı olabilirdi fakat geçmişte arkadaşı olmuştu ve bu kadar Will için yeterliydi.

Polisin geri dönüp dönmeyeceğini merak etti. Kendi ailesiyle birlikte gelmişlerdi ve Will de onlara tüm bildiklerini anlatmıştı ancak onların asıl ilgisini çeken, kızla ilkyardım ekibinin ilgilenmesine izin vermek yerine Blaze'i hastaneye neden kendisinin getirdiği idi. Will dürüst davranmıştı. İlk yardım ekibinin rıhtımda olduğunu unutmuş ve Blaze'in derhal hastaneye gitmesi gerektiğini düşünmüştü. Şansına polisler bunu anlayışla karşıladı. Hatta Memur Johnson'un bir an başını onaylarcasına salladığını bile görmüş, benzer bir durumda Memur Johnson'ında da aynısını yapmaktan çekinmeyeceğini hissetmişti.

Hemşire odasının kapısı ne zaman açılrsa Will'in gözleri Blaze'i ameliyata götüren hemşireyi arıyordu. Arabayla gelirken Ronnie bir şekilde hastaneye telefonla ulaşmayı başarmıştı, bu yüzden oraya vardıklarında travma ekibi hazır bekliyordu. Bir dakika içinde de Blaze'i sedyeye alıp götürmüşlerdi. Bunun ardından Will'le Ronnie'nin aklına söyleyecek bir şey gelene kadar on dakika geçmişti. Konuşmak yerine el ele tutuşup kımıldamadan oturmuşlardı. Blaze'in yolda attığı çığlıklar hala kulaklarında çınlıyordu.

Hastanenin kapısı açıldı ve Will, Blaze'in annesinin yanına geldiğini gördü.

Will'le Ronnie hemen ayağa kalktı. Kadın yaklaştığında Will onun ağzının kenarındaki kırışıklıkları gördü.

"Hemşirelerden biri bana hala dışarıda beklediğini söyledi.

Gelip yaptığın şey için sana teşekkür etmek istedim."

Sesi titriyordu. Will yutkundu, boğazı kurumuştı.

"İyi olacak, değil mi?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Hala ameliyatta." Blaze'in annesinin gözleri Ronnie'ye takıldı. "Ben Margaret Conway. Galadriel benden hiç bahsetti mi bilmiyorum."

"Gerçekten çok üzgünüm Bayan Conway." Ronnie kadının koluna dokunmak için usulca elini uzattı.

Kadın burnunu çekip gözyaşlarına engel olmak için elinden geleni yapsa da başaramadı. "Ben de," dedi. Konuşmaya devam ederken sesi daha da boğuklaştı. "Ona yüzlerce kez Marcus'tan uzak durmasını söyledim ama beni dinlemedi. Şimdi benim küçük kızım..."

Kontrolde çıkan hicrıkırıkları yüzünden lafi yarım kaldı. Ronnie kadına sarılmak için ileri doğru bir adım attı. Birbirlerine sarılıp hüüngür hüüngür ağlarlarken Will de felç geçirmiş bir halde onları seyretti.

Will kamyonetiyle Wrightsville Sahili'nin sokaklarında ilerlerken her şey parlak bir leke halinde görünüyordu. Hızlı sürdüğünün farkındaydı ama daha hızlı sürebileceğini biliyordu. Anlık bir bakışla, dikkatinden kaçması gereken ufak detayları görebiliyordu. Sokak lambalarının etrafındaki buğulu hare, Burger King'in yanındaki sokakta duran ters dönmüş çöp tenekesi, krem rengi Nissan'ın plakasının kenarındaki ufak girinti.

Yanında oturan Ronnie endişeyle Will'i seyreliyordu fakat arabaya bindikleri andan beri tek kelime söylemişti. Nereye gittiklerini sormamıştı, zaten buna gerek de yoktu. Blaze'in annesi bekleme salonundan ayrılır ayrılmaz Will hiçbir şey söylemeden ayağa kalkmış ve burnundan soluyarak kamyonete doğru yürümüşü. Ronnie de onu takip etmiş ve yolcu kol-tuğuna atlamıştı.

İlerideki trafik ışığı sarı yandı ancak Will yavaşlamak yerine gaza bastı. Motorun devri yükseldi ve kamyonet ileri fırladı. Bower's Point'e.

En kısa yolu biliyordu ve dönüşlerin üstesinden kolayca geldi. Kamyonet çarşığı geride bırakarak gürültüyle okyanus kenarındaki sessiz evlerin önünden geçti. Sırada rıhtım ve sonra da Ronnie'nin evi geliyordu. Yavaşlamadı, aksine kamyonetin sınırlarını zorlamaya devam etti.

Son bir dönüş yaparak ağaçların arasına saklanmış çakıl taşlı park yerine girdiğinde Ronnie sınırsız arabanın koluna tutundu. Kamyonet çakılların üstünde ani bir şekilde durduğunda Ronnie nihayet kendinde konuşacak cesareti buldu.

"Lütfen bunu yapma."

Will kızı duydu ve ne istediğini biliyordu fakat yine de kamyonetten indi. Bower's Point uzakta değildi. Sadece sahilden girişi vardı, cankurtaran kulesinden birkaç metre ötede, hemen köşede idi.

Will koşmaya başladı. Marcus'un orada olacağını biliyordu. Hissediyordu. Hızını artırdıkça görüntüler beyninde canlanmaya başladı. Kilisedeki yangın, karnaval gecesi, Ronnie'yi kolundan tutması... Ve Blaze'in alevler içindeki hali.

Marcus ona yardım etmeyi denememişti bile. Blaze'in ona ihtiyaç duyduğu bir anda oradan kaçmıştı. Kız ölebilirdi.

Başına ne geleceği Will'in umrunda değildi. Scott'a olacaktı da. Şu anda bunların çok ötesindeydi. Bu kez Marcus fazla ileri gitmişti. Köşeden dönerken uzakta onları gördü. Ufak bir kamp ateşinin çevresinde, ağaç dallarının üzerinde oturuyorlardı.

Ateş. Ateş topları. *Blaze...*

Koşmaya başladı. Ateşin etrafına saçılmış boş bira şişelerini görmesine yetecek kadar yanlarına yaklaşmıştı ancak karanlık onların Will'i görmesini engelliyordu.

Marcus şişeyi dudaklarına götürürken Will omuzlarını alçalttı ve oğlanın hemen boyun hizasından sırtına atladı. Marcus'un çarpışmanın etkisiyle sarsıldığını hissetti, Will oğlanı kuma doğru sürüklerken tek duyulan Marcus'un acı dolu çığlığı oldu.

Will, Teddy ya da kardeşi karşı saldırıya geçme fırsatı bulamadan önce hızlı davranıp Teddy'yi yakalaması gerektiğini biliyordu. Gerçi hiç beklemedikleri bir anda Marcus'un yere çalınması karşısında felç geçirmiş gibiydiler. Will, Marcus'un sırtına dizini geçirdikten sonra Teddy'nin üstüne atladı. Oğlanın bacakları birer piston gibi hareket ediyor, onu ağaç dallarından uzaklaştırıyordu. Will, Teddy'yi yere yapıştırdı ancak yumruklarını kullanmak yerine geriye çekilip alnını Teddy'nin burnuna geçirdi.

Çocuğun burnunun alnının altında düzleşip çatırdadığını duydu. Will, Teddy'nin yerde kıvranan, yüzüne kapattığı ellerinin arasından kanlar fışkıran görüntüsüne, acı çığlıklarına aldırmadan çabucak ayağa kalktı.

Lance çoktan pozisyonunu almıştı ve Will aralarındaki mesafeyi açmak için geriye doğru büyük bir adım atarken hiç beklemeden üzerine saldırdı. Lance neredeyse tepesine çık-

miş ve yumruklarını Will'in karnına geçirmek üzereyken Will aniden dizini yukarı kaldırdı ve Lance'in yüzüyle birleştiğini hissetti. Lance'in kafası geri gitti ve bilincini kaybederek yere düştü.

İkisi bitti, geriye kaldı bir.

O sırada Marcus ayağa kalkmaya çalışıyordu. Yerden bir ağaç dalı aldı ve Will ona doğru ilerlerken o da gerilemeye başladı. Ancak Will'in o anda istediği son şey, Marcus'un hamlesini yapmadan önce ayağını sağlam yere koymasındı. Will önce davrandı. Marcus dalı salladı fakat zayıf bir hamleydi ve Will onu eliyle uzaklaştırıp Marcus'un göğsüne daldı. Kollarını ona dolayıp ellerini kenetledi ve Marcus'u geriye fırlatmak için havaya kaldırdı. Son derece kusursuz bir futbol hilesiydi ve Marcus sırtüstü yere yapıştı.

Will bütün ağırlığını Marcus'un üstüne verdi ve tıpkı Teddy'ye yaptığı gibi elinden geldigince sert bir şekilde ona da kafa attı.

Kırılan kemiği hissetti ancak bu kez durmadı, Marcus'a sertçe yumruk atmaya başladı. Öfkesine tamamen esir düşerek ardı ardına yumruklarını onun yüzüne geçirdi, yangından beri içinde büyüttüğü bütün o kızgınlığı serbest bıraktı. Marcus'un kulağına vurdu, sonra bir daha vurdu. Marcus'un çığlıkları sadece öfkesine daha da artırmaya yarıyordu. Az önce kırdığı burnunu hedef alarak yumruğunu bir kez daha sallamak için hazırlandığı sırada birinin kolunu tuttuğunu hissetti.

Teddy olduğunu sanarak arkasını döndü ancak kolunu tutan Ronnie'ydı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"Dur! Uğruna hapse girmeye değmez!" diye bağırdı. "Onun yüzünden hayatını mahvetme!"

Will kızı neredeyse duymuyordu bile ancak onu Marcus'tan uzaklaştırmaya çalışan kollarını hissedebiliyordu. "Lütfen Will," dedi. Sesi titriyordu. "Sen onun gibi değilsin. Bir geleceğin var. Her şeyi fırlatıp çöpe atma."

Ronnie yavaşça kolunu bırakırken Will bütün enerjisinin çekildiğini hissetti. Ayağa kalkmak için çabaladı. Etkisi geçen adrenalin yüzünden durduğu yerde sallanıyor, dengesini kayıyordu. Ronnie bir kolunu beline doladı ve birlikte ağır adımlarla kamyonete yürüdüler.

Will ertesi sabah ağrıyan eliyle işe gittiğinde Scott'ı ufak soyunma odasında kendisini beklerken buldu. Tulumunu giyerken ateş püsküren gözlerle Will'e baktı, ardından tulumu omuzlarından geçirdi.

"Maçı bırakmak zorunda değildin," dedi fermuarı çekerken. "İlkyardım ekibi oradaydı."

"Biliyorum," dedi Will. "Düşünemiyordum. Onları daha önce görmüştüm ama unuttum. Maçı kaybettiğimiz için üzgünüm."

"Ya, evet, ben de," diye tersledi Scott. Bez parçasına uzandı ve kemerine sıkıştırdı. "Maçı biz kazanabilirdik ama sen koşup kahrmançılık oynamak zorundaydın."

"Scott, dostum, kızın yardıma..."

"Öyle mi? Peki neden ona yardım edecek kişi sen olmalıydın? Neden yardım gelmesini beklemedin? Neden 911'i aramadın? Neden onu kendi kamyonetle götürmek zorundaydın ki?"

"Sana söyledim, ilkyardım ekibinin orada olduğunu unuttum. Ambulansın gelmesi de çok daha uzun sürer diye düşündüm."

Scott yumruğunu kayafet dolabına geçirdi. "Ama sen o kızı sevmeyişin bile!" diye bağırды. "Onu artık tanıımıyorsun bile! Evet, mesele Ashley, Cassie ya da Ronnie olsaydı, o zaman anlayabilirdim. Tanrım, yabancı biri olsa bile anlardım. Ama Blaze? *Blaze?* Kız arkadaşını hapse gönderecek kız mı? Marcus'la takılan kız mı?" Scott ona doğru bir adım attı. "Bir an oturup onun da senin için aynı şeyi yapıp yapmayacağını düşündün mü? Sen yaralansan ve yardıma ihtiyacın olsa? Hayatta yapmazdı!"

"Sadece bir oyundu," diye karşı çıktı Will kendi öfkesinin yeniden yüzeye çıkmaya başladığını hissederek.

"Sana göre!" diye bağırды Scott. "Sana göre sadece bir oyun! Ama zaten senin için her şey bir oyun! Bunu anlamıyor musun? Çünkü senin için hiçbir şeyin önemi yok! Böyle şeyleri kazanmak zorunda değilsin çünkü kaybetse bile hayat hala önüne gümüş tepsiyle sunuluyor! Ama benim buna ihtiyacım vardı! Söz konusu beni *geleceğim*, be adam!"

"Evet, o sırada da bir kızın *hayatı* söz konusuydu," diye kıstı Will. "Ve bir kez olsun bu kadar bencil olmayı bir kenara bıraksaydın birinin hayatını kurtarmanın senin o değerli voleybol bursundan daha önemli olduğunu görebilirdin!"

Scott tiksintiyle başını iki yana salladı. "Uzun zamandır arkadaşısın... Ama biliyorsun, her zaman senin isteklerin geçerliydi. Hep senin isteklerin. Ashley'den ayrılmak isteyen *sen*sin, Ronnie'yle takılmak isteyen *sensin*, haftasonları antremanları eklemek isteyen *sensin*, kahraman olmak isteyen *sensin*. Ama ne biliyor musun? Hata yapan da *sendin*! İlkyardım ekibiyle konuştum. Bana senin hatalı olduğunu söylediler. O şekilde onu kamyonetine atıp hastaneye götürmekle her şeyi daha da kötüleştirebileceğini söylediler. Ve karşılığında ne aldın? Sana

tecekkür etti mi? Hayır, elbette etmedi. Ve etmeyecek de. Ama en önemli olan her zaman senin isteklerin olduğu için bir arkadaşına seve seve kazık atarsın."

Scott'ın kelimeleri midesine savrulan yumruklar gibiydi ama yalnızca öfkesini körükledi o kadar. "Kendine gel artık Scott!" dedi. "Bu kez olanlar seninle ilgili değil."

"Bana borcun vardı!" diye bağırды Scott bir kez daha dolabı yumruklayarak. "Senden basit bir şey istedim! Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordun!"

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," dedi Will sessiz bir kızgınlıkla. "Son sekiz aydır senin arkamı kolluyorum. Marcus'un bizimle oynamasından bıktım usandım artık. Doğru olanı yapmak zorundasın. Gerçeği söylemek zorundasın. Her şey değişti."

Will arkasını döndü ve hızla kapıya gitti. Kapıyı açarken arkasında Scott'ın sesini duydu.

"Sen ne dedin?"

Will kapıyı yarı açık tutarak ona döndü ve çelik kadar sert bir kararlılıkla Scott'ın gözlerinin içine baktı. "Dedim ki, gerçeği söylemek zorundasın."

Scott'ın söylediklerini sindirmesini bekledi, ardından dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Arabaların yanından geçerken Scott'ın arkasından bağırдыğını duyabiliyordu.

"Hayatımı mahvetmek mi istiyorsun? Bir kaza yüzünden hapsi boylamamı mı istiyorsun? Bunu yapmayacağım!"

Will girişe doğru yaklaşırken bile Scott'ın hala dolabı yumrukladığını duyabiliyordu.

Ronnie

Ertesi hafta ikisi için de gergin geçti. Ronnie ne Will'in sergilediği şiddet gösterisi ne de bu yüzden hissettikleri konusunda rahattı. Kavgaları sevmezdi, insanların yaralandığını görmeyi sevmezdi ve kavganın nadiren sorunları çözdüğünü biliyordu. Yine de bir türlü yapıkları yüzünden Will'e kızmayı başaramıyordu. Olanlara göz yummak istemese de Will'i o üç zavallıyı haklarken görmek, onun yanındayken kendini daha güvende hissetmesine neden olmuştu.

Will de huzurlu değildi. Marcus'un olanları rapor edeceğinden ve polisin her an kapısında biteceğinden emindi fakat Ronnie onu rahatsız eden başka bir şey daha olduğunu hissediyordu. Anlatmadığı bir şey. Nedense Scott'la da araları bozulmuştu ve Ronnie bunun Will'in içinde bulunduğu tedirginlikle bir alakası olup olmadığını merak ediyordu.

Elbette bir de ailesi vardı. Özellikle de Will'in annesi. Ronnie kadını düğünden sonra iki kere görmüştü. Will temiz gömlek almak için eve uğradığında kamyonette onu beklerken ve bir kez de Will'in onu götürdüğü Wilmington'ın merkezindeki restoranda. Tam yerlerine oturdukları sırada Susan bir grup arkadaşıyla birlikte restorandan içeri girmişti. Ronnie oturduğu yerden girişi görebiliyordu ancak Will'in arkası dönüktü. Her iki karşılaşmalarında da Susan kasti bir şekilde Ronnie'ye sırtını dönmüştü.

Ronnie iki olaydan da, kendi intikam ve korku dünyasına gömülmüş olan Will'e söz etmedi. Ama Susan'ın bir şekilde Blaze'in başına gelen trajediden de kendisini sorumlu tuttuğunu farketmişti.

Yatak odasının penceresinden kumda uyuyan Will'i izledi. Kaplumbağa yuvasının yanına kıvrılmıştı. Diğer yuvalardaki yumurtalar çatlamaya başladığı için o akşamüstü kafesi kaldırmışlardı ve yuva tamamen ortadaydı. İki de gece yuvanın başını boş bırakmak istememişti ve Will de zaten evde daha az zaman geçirmeye dünden razı olduğundan nöbet tutmak için gönüllü olmuştu.

Yeni ortaya çıkan sorunlarını düşünmek istemiyordu ancak bu yaz başına gelenler elinde olmadan sürekli aklına geliyordu. Buraya ilk geldiğinde olduğu kızı artık hatırlamıyordu bile. Ve yaz henüz sona ermemişti. Birkaç gün içinde on sekiz yaşına basacak ve ondan bir hafta sonra da Will üniversite için kasabadan ayrılacaktı. O gittikten birkaç gün sonra da duruşması vardı. Ardından da New York'a dönmek zorundaydı. Çok şey yaşanmıştı ve daha yaşanacak çok şey vardı.

Başını iki yana salladı. Kimdi o? Ve kimin hayatını yaşıyordu? Asıl önemlisi, bu hayat onu nereye götürüyordu?

Bugünlerde hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu, bir yandan da her şey fazlasıyla gerçekti. Bugüne dek bildiği her şeyden daha gerçek. Will'e olan aşkı, babasıyla arasında kurulan bağ, hayatının bir anda durulması, basitleşmesi. Bazen tüm bunlar sanki bir başkasının başına geliyor gibiydi, hala tanımaya çalıştığı birinin. Milyon yıl geçse bile sakın bir güney sahil kasabasının Manhattan'a kıyasla bu kadar... *hayat ve dram* dolu olabileceği aklına gelmezdi.

Kendi kendine gülümsedi ve birkaç şey dışında aslında hayatının hiç de fena olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Sessiz bir odada kardeşiyle birlikte yatıyordu, sevdiği ve onu seven genç adamlar arasında sadece pencere ve kumsal vardı. Ve tüm yaşananlara rağmen -ya da belki onlar yüzünden- gelecek onlara ne sunarsa sunsun birlikte geçirdikleri yazı asla unutmayacağını biliyordu.

Yatakta uzanırken uykuya teslim olmaya başladı. Uyumadan önce aklındaki son düşünce, daha başka şeylerin de olacığıydı. Genelde bu his hep kötü olayların habercisi olsa da yaşadıkları onca şeyden sonra daha kötüsünün mümkün olmadığını sanıyordu.

Yine de sabahleyin gözlerini açtığında tedirgindi. Her zaman ki gibi bir günün daha geride kaldığının, yani Will'le geçireceği zamandan bir gün daha eksildiğinin fazlasıyla farkındaydı.

Ama yatağında uzanmış hissettiği huzursuzluğa bir anlam vermeye çalışırken meselenin sadece bundan ibaret olmadığını sezdi. Will haftaya üniversiteye başlayacaktı. Kayla bile üniversiteye gidiyordu. Oysa onun hala gelecekte onu neyin beklediğine dair bir fikri yoktu. Evet, on sekizine girecekti ve evet, mahkeme kararı ne olursa olsun başının çaresine bak-

çaktı ama peki ya sonra? Sonsuza kadar annesiyle birlikte mi yaşayacaktı? Starbucks'a iş başvurusunda bulunmalı mıydı? Bir an için kendini elinde kürekle hayvanat bahçesinde bir fişin peşinde hayal etti.

İlk kez geleceğiyle doğrudan yüzleşiyordu. Ne yapmaya karar verirse versin, her şeyin yoluna gireceğine inanmıştı da. İma. Ve evet, bir süreliğine her şeyin yolunda olacağını biliyordu. Ama on dokuz yaşında da annesiyle birlikte mi yaşamak istiyordu? Ya da yirmi birinde? Ya da Tanrı korusun, yirmi beşinde?

Ve bir insan elinde üniversite diploması olmadan, kendine yetecek ve Manhattan'da yaşamaya devam edecek kadar parayı nasıl kazanabilirdi?

Bilmiyordu. Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı, yazın bitmesine henüz hazır değildi. Eve dönmeye hazır değildi. Will'i, ponpon kız üniformaları giyen dişiler tarafından kuşatılmış bir halde Vanderbilt'in yemyeşil bahçelerinde tur atarken düşünmeye hazır değildi. Bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu.

"Her şey yolunda mı? Çok sessizsin," dedi Will.

"Afedersin," dedi Ronnie. "Sadece kafam çok dolu."

Ruhtunda oturmuş, yolda gelirken aldıkları kahve ve çörekleri yiyorlardı. Genelde iskele, balık tutan insanlarla dolu olurdu ama bu sabah bütün kumsal onlara aitti. Will'in izin günü olduğu düşünülürse hoş sürprizdi.

"Ne yapmak istediğini düşündün mü?"

"Fil ve kürek içermeyen her şey olabilir."

Will çöreğini karton kahve bardağının üstüne yerleştirdi.

"Neden bahsettiğini bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen istemezsin," dedi Ronnie yüzünü ekşiterek.

"Tamam." Will başını salladı. "Ben yarın doğum gününde ne yapmak istediğinden söz ediyordum."

Ronnie omuz silkti. "Özel bir şey olması şart değil."

"Ama on sekizine giriyorsun. Kabul et, büyük bir olay. Kanunî olarak reşitsin artık."

Harika, diye düşündü Ronnie. Hayatıyla ilgili ne yapacağına karar vermesi için zamanının daraldığını hatırlatan bir şey daha. Will yüzündeki ifadeyi farketmiş olmalıydı ki elini uzatıp dizine koydu.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Bilmiyorum. Bugün kendimi tuhaf hissediyorum."

Uzakta, ölü dalgaların arkasındaki sularda bir grup yunus havaya sıçradı. Onları ilk gördüğünde kendinden geçmişti. Yirminci defasında da. Oysa şimdi onlar da manzaranın sıradan parçalarından biriydi. Yine de ne yapmaya karar verecekti onu yapmak için New York'a döndüğünde onları özleyeceğini biliyordu. Herhalde sonunda kendi de Jonah gibi bir çizgi film bağımlısı olacak ve onları tepetaklak seyretmek konusunda kardeşi gibi ısrar edecekti.

"Seni yemeğe çıkarmama ne dersin?"

Hayır, onu boşverin. Muhtemelen Game Boy bağımlısı olacaktı. "Tamam."

"Ya da belki dans etmeye gideriz."

Ya da belki Guitar Hero'nun bağımlısı olurdu. Jonah o oyunu saatlerce oynamaya bayılıyordu. Ve hatta Rick de. Hayatında neredeyse herkes o oyunun hastasıydı. "Kulağa iyi geliyor."

"Ya da şuna ne dersin? Yüzümüzü boyar, antik İnka tanrılarının hayaletlerini çağırırız?"

O gerçek oyunların bağımlısı olunca herhalde sekiz sene sonra Jonah üniversiteye başladığında bile hala evde pinekle-meye devam ederdi. "Sen nasıl istersen."

Will'in kahkahası dikkatini çekmeye yetti. "Bir şey mi oldu?"

"Doğum günün. Ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyorum ama belli ki şu anda bambaşka bir diyardasın. Pazartesi günü gidiyorum ve senin için özel bir şey yapmak istiyorum."

Ronnie bir süre düşünüp eve doğru döndü ve bir kez daha kumsalın o tarafıyla ne kadar alakasız göründüğünü farketti. "Gerçekten ne isterdim biliyor musun?"

Doğum gününde değil ama ondan iki akşam sonra oldu. 22 ağustos cuma gecesi. Akvaryum çalışanları her şeyi hakikaten de bilimle halledivermişti. O akşamüstü daha erken saatlerde akvaryum çalışanları ve gönüllüler kaplumbağalar güvenli bir şekilde suya ulaşabilin diye bölgeyi hazırlamaya başlamıştı.

Will'le birlikte okyanusa giden sığ hendekteki kumların düzeltilmesine yardım etmişlerdi, diğerleri de kalabalığı uzak tutmak için uyarı şeridi asmıştı. Babasıyla Jonah'nın da şeridin içinde kalan alana geçmesine izin verilmişti. Arı gibi çalışan insanların işine engel olmamak için sessizce bir köşede bekliyorlardı.

Ronnie'nin, yuvaya kimseyi yaklaştırmamaktan başka ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Sonuçta uzman falan değildi ama üstündeki o Paskalya yumurtası kalıklı üniforma yüzünden insanlar her şeyi bildiğini sanıyordu. Son bir saat içinde en az yüz soruya cevap vermiş olmalıydı. Will'in daha önce kaplumbağalarla ilgili anlatıklarının hep-sini hatırladığına memnundu ve ayrıca birkaç dakikasını ayı-

tırıp akvaryumun ziyaretçiler için bastırdığı denizkaplumbağalarıyla ilgili broşürü incelediği için de içi rahatı. İnsanların bilmek istediği şeylerin hemen hemen hepsi orada yazıyordu ama Ronnie'nin tahminlerine göre ellerinde tuttukları kağıda bakmaktansa birine sormak daha kolaydı.

Hem böylece zaman da daha çabuk geçiyordu. Saatlerdir dışarıdaydılar ve yuvadaki yumurtaların çatlamasının an meselesi olduğunu söyleseler de Ronnie bundan şüpheliydi. Ufak çocukların yorulması ya da birinin ertesi gün işe gitmek için sabah erken kalkmak zorunda olması, yumurtadaki kaplumbağaların umrunda değildi.

Nedense burada sadece bir avuç insan göreceğini sanmıştı, güvenlik şeridinin etrafına biriken yüzlerce kişilik bir kalabalık beklemiyordu. Durumdan hoşlandığını da sanmıyordu. Kalabalık yüzünden her şey bir sirke dönmüştü.

Kumda otururken Will yanına geldi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu manzarayı işaret ederek.

"Emin değilim. Şimdilik bir şey olmadı."

"Uzun sürmez."

"Herkes öyle diyor."

Will yanına oturdu. "Sabırlı olmayı öğrenmeniz gerekiyor, genç çekirge."

"Sabırlıyım. Sadece yumurtaların geç olmadan çatlamasını istiyorum."

Will güldü. "Benim hatam."

"Senin çalışman gerekmiyor mu?"

"Ben sadece gönüllüyüm. Akvaryumda çalışan asıl sensin."

"Evet, ama bana çalıştığım saat için para ödemiyorlar ve teknik açıdan sen gönüllü olduğun için bence güvenlik şeridinin yanında durmalısın."

"Dur tahmin edeyim, insanların yarısı neler olduğunu soruyor ve diğer yarısı da onlara uzatığın broşürde zaten cevabı yazılı olan soruları soruyor."

"Hemen hemen."

"Ve sen de bundan sıkıldın?"

"Sadece geçen akşamki yemek kadar eğlenceli değil diyelim o kadar."

Will doğum günü için onu şirin bir İtalyan lokantasına götürmüş ve ayrıca ona ucunda minik bir gümüş kaplumbağa olan gümüş bir kolye almıştı. Ronnie kolyeye bayılmış ve o günden beri hiç boynundan çıkarmamıştı.

"Zamanın geldiğini nasıl anlayacaksın?"

Akvaryum müdürünü ve görevli biyologlardan birini işaret etti. "Elliot ve Teddy heyecanlanmaya başlayınca."

"Oldukça bilimselmiş."

"Ah, öyle. Güven bana."

"Sana katılmamın sakıncası var mı?"

Will kamyonetten fazladan birkaç fener almaya gittiğinde babası yanına geldi.

"Sormak zorunda değilsin babâ. Elbette katılabilirsin."

"Seni rahatsız etmek istemedim. Oldukça meşgul görünüyordun."

"Diğerleri gibi ben de bekliyorum sadece," dedi. Babasına yer açmak için yana kaydı. Kalabalık son yarım saat içinde iyice artmıştı. Babasının güvenlik şeridinden içeri girmesine izin verdikleri için mutluydu. Babası son günlerde gerçekten çok yorgun görünüyordu.

"İster inan, ister inanma ama küçükken hiç çatlayan kaplumbağa yuvası görmedim."

"Neden?"

"Şimdiki kadar önemli bir olay değildi. Yani, bazen bir yuvanın önünden geçer ve onun düzgün göründüğünden başka bir şey düşünmezdim. Gerçek çatlamaya yakın gördüğüm tek şey, yavruların yumurtadan çıktıkları günden sonra önünden geçtiğim yuvaydı. Yuvanın etrafındaki kırık yumurta kabuklarını gördüm ama o da buradaki hayatın bir parçasıydı. Ama ne rını görürsün, bahse girerim senin de beklediğin bu değildi ha? Bu kadar kaıabalık?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Will"le ikiniz her gece yuvanın başında nöbet tutup başına bir şey gelmemesi için elinizden geleni yaptınız. Şimdi işin en heyecanlı kısmı gerçekleşmek üzere ve sen bunu herkesle paylaşmak zorundasın."

"Sorun değil. Dert etmiyorum."

"Azıcık bile mi?"

Ronnie gülümsedi. Babasının onu bu kadar iyi tanıması inanılmaz bir şeydi. "Beste nasıl gidiyor?"

"Hala üzerinde çalışıyorum. Herhalde şimdye kadar yüz farklı varyasyon yazmışımdır ama hiçbirini doğru gelmiyor. Boşu boşuna uğraştığımın farkındayım. Henüz nasıl bir bes-te olması gerektiğini bulamadım ve büyük ihtimalle hiçbir zaman da bulamayacağım. Yine de beni oyalıyor işte."

"Bu sabah vitrayı gördüm. Neredeyse bitmek üzere."

Babası başıyla onayladı. "Evet."

"Ne zaman takacakları belli oldu mu?"

"Hayır," dedi Steve. "Kilisenin geri kalanı için hala para bekliyorlar. Kullanılmaya başlayana kadar da camı takmak istemiyorlar. Papaz, vandalların cama taş atmasından korkuyor. Yangın onu her konuda çok daha dikkatli biri yapı."

"Ben de dikkatli olsam iyi olur."

Steve bacaklarını kumda ileri uzattı, ardından irkilerek geri çekti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ronnie.

"Sadece son birkaç gündür çok ayakta duruyorum. Jonah gitmeden önce vitrayı bitirmek istiyor."

"Bu yaz iyi vakit geçirdi."

"Öyle mi?"

"Geçen akşam bana New York'a dönmek istemediğini söyledi. Seninle kalmak istiyormuş."

"O tatlı bir çocuk," dedi Steve. Ronnie'ye dönmeden önce bir an tereddüt etti. "Sanırım sıradaki soru, senin iyi bir yaz geçirip geçirmediğin."

"Evet, geçirdim."

"Will yüzünden mi?"

"Her şey," dedi Ronnie. "Seninle birlikte zaman geçirdiğim için de mutluyum."

"Ben de."

"Öyleyse ne zaman New York'a geliyorsun?"

"Ah, bilmem. Zaman gösterecek."

Ronnie gülümsedi. "Bu aralar çok mu yoğunsun?"

"Hiç değil," dedi babası. "Ama bir şey bilmek ister misin?"

"Nedir?"

"Senin harika bir genç kadın olduğunu düşünüyorum. Seninle ne kadar gurur duyduğumu sakın unutma."

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Son zamanlarda bunu söylediğimden emin değildim."

Ronnie başını babasının omzuna yasladı. "Sen de fena sayılmazsın baba."

"Hey," dedi babası yuvayı işaret ederek. "Sanırım başlıyor."

Ronnie yuvaya baktı, ardından ayağa kalktı. Will'in tahmin ettiği gibi Elliot ve Teddy muazzam bir heyecan içinde etrafa dört dönüyordu, kalabalıkla sessizleşmişti.

Tıpkı Will'in tarif ettiği gibi başladı ancak kelimeler tam olarak hakkını verememişti. Yuvanın yanına yaklaşabildiği için her şeyi gördü. Çatlamaya başlayan ilk yumurta, onu takip eden diğerleri, ilk kaplumbağa yumurtadan çıkmayı başarana kadar bütün yavruların kabuğun içinden çıkmak için debelenmesi, yumurtadan çıkan kaplumbağanın kıpır kıpır kabuklarının üzerinde eşelenerek yuvadan dışarı çıkması...

Asıl inanılmaz olansa sonrasında gerçekleşenlerdi. Önce ufak bir hareket, ardından biraz daha ve sonra o kadar çok hareket vardı ki insan gözünün hepsini yakalaması neredeyse imkansızdı. Önce beş, sonra on ve sonra yirmi derken bütün kaplumbağalar kudurmuş bir halde hareket ediyordu.

Hormonlu bir art kovanı gibi...

Ve sonra bir de minik, tarihöncesi görünümüne kaplumbağaların delikten kaçmaya çalışırkenki halleri vardı. Pençeleriyle yukarı tırmanıyor ve sonra tekrar aşağı kayıyor, birbirlerinin tepesine çıkıp nihayet dışarı çıkmayı başarana kadar debelenmeye devam ediyorlardı ve bir, iki, sonra üç derken bütün kaplumbağalar kumlu hendeğin içinde Will'in kıyıda beklerken elinde tuttuğu fenerin ışığına doğru yürüyordu.

Ronnie teker teker yavruların yanından geçişini seyretti. O kadar küçüklerdi ki onların hayatta kalacağını düşünmek neredeyse imkansızdı. Okyanus onları bir hamlede yutup yok edecekti, ki zaten suya vardıklarında olan da aynen buydu. Dalgaların arasında oradan oraya savrulup yuvarlandılar, kısa bir an su yüzeyinde görünüp ardından gözden kayboldular.

Ronnie, Will'in yanında durmuş, elini sımsıkı tutmuştu. Yuvarın başında geçirdiği bütün o geceler yüzünden ve bu yeni hayat mucizesinde ufak da olsa bir rol üstlendiği için mutluydu. Hiçbir şey olmadan geçen onca haftadan sonra uğruna beklediği her şeyin birkaç dakika içinde sona ermesi hakikaten akıl almazdı.

Sevdiği çocuğun yanında dururken daha önce hiç kimseyle böylesine sihirli bir şey paylaşmadığını biliyordu.

Yumurtaların çatlamasını en ince detayına kadar izledikten sonra Ronnie ve Will akvaryum çalışanlarına veda etti ve adamlar da arabalarına doğru yola koyuldu. Hendek dışında, olan bitene dair tüm kanıtlar yok olmuştu. Geride kabuk bile kalmamıştı. Todd kalınlıklarını incelemek ve muhtemel kimyasal madde kalıntılarını test etmek istediği için hepsini toplamıştı.

Yanında yürürken Will kolunu beline doladı. "Umarım beklediğin kadar iyi olmuştur."

"Daha bile iyiydi," dedi Ronnie. "Ama sürekli yavru kaplumbağaları düşünüyorum."

"Onlar iyi olacak."

"Hepsi değil."

"Evet, hepsi değil," diye itiraf etti Will. "Yavruyken bütün ihtimaller onlara karşı."

Sessizce birkaç adım yürüdüler. "Bu beni üzüyor."

"Hayat döngüsü böyle, değil mi?"

"Şu anda *Aslan Kral*'dan felsefe dersine ihtiyacım yok," dedi burnunu çekerken. "Bana yalan söylemeni istiyorum."

"Ah," dedi Will. "O zaman... Hepsi hayatta kalacak. Elli altısı birden. Büyüyüp kocaman olacaklar ve çiftleşip minik

yavru kaplumbağalar doğuracaklar ve sonunda da diğer bütün kaplumbağalardan daha uzun yaşadıkları sonra bu dünyadan göçüp gidecekler."

"Gerçekten mi?"

"Elbette," dedi Will kendinden emin bir şekilde. "Onlar bizim bebeklerimiz. Özeller."

Ronnie babasının Jonah'yla birlikte arka verandaya çıktığını gördüğünde hala kahkahalarla gülüyordu.

"Pekala, bütün o gülünç kalabalıktan," diye başladı Jonah, "ve tüm olayı baştan sonra seyrettikten sonra, söyleyeceğim tek bir şey var."

"Neymiş o?" diye sordu Will.

Jonah kocaman sırttı. "Bu. Gerçekten. Harikaydı."

Ronnie buna güldü, derken babası öksürmeye başladı.

Bu gürültülü, ıslak bir öksürüktü. Hastalıklı bir sesi vardı. Tıpkı kilisede olduğu gibi tek bir öksürükle kesilmedi. Arka arkaya defalarca öksürdü.

Ronnie, dengesini korumak için babasının tırbazana tutunmasını izledi, Jonah'nın kaşlarının endişe ve korkuyla çattığını görebiliyordu ve hatta Will bile olduğu yerde donakalmıştı.

Babasının doğrulmak için çabalayışını seyretti, öksürüklerini kontrol altına alabilmek için sırtını geriye doğru eğdi. İki elini birden ağzına kapattı ve bir kez daha öksürdü. Nihayet nefes almayı başardığında sanki suyun içinde solumaya çalışıyormuş gibi çıktı sesi.

Yeniden nefes aldı, ardından ellerini indirdi. Ronnie olduğu yerde dondu kaldı, bir anda hayatı boyunca hiç duymadığı kadar büyük bir korkuya kapılmıştı. Babasının yüzü kan içindiydi.

Steve

Ölüm cezasına, şubat ayında, son piyano dersini verdikten yalnızca bir saat sonra, doktorun ofisinde otururken çarpıldı.

Bir konser piyanisti olarak başarısızlığının ardından Wrightsville Sahili'ne taşındığı ilk zamanlarda yeniden piyano dersi vermeye başlamıştı. Papaz Harris ona danışmadan, Steve'in taşınmasından birkaç gün sonra evine, gelecek vaat eden bir öğrenci getirmiş ve Steve'den kendisine bir 'iyilik' yapmasını istemişti. Steve'in kendini yalnız ve kaybolmuş hissettiğini görüp onun hayatına bir anlam katmaya çalışmak tam Papaz Harris'lik bir hareketti.

Öğrencinin adı Chan Lee'ydi. Hem annesi hem de babası Wilmington Üniversitesi'nde müzik dersi veriyordu ve on yedi yaşında olmasına rağmen teknik açıdan harikaydı ancak nedense kendi başına beste yapacak kabiliyetten yoksundu.

Ciddi ve ilgili bir öğrenciydi. Elbette Steve onu anında kabul etti. Kız, Steve'in önerilerini dikkatle dinledi ve onları gerçekleştirmek için elinden geleni yaptı. Steve kızın derse geleceği günleri ipe çekiyordu ve Noel'de de ona klasik piyano yapıyla ilgili hoşuna gideceğini düşündüğü bir kitap hediye etmişti. Fakat yine öğretmenlik yapmaktan hoşlanmasına rağmen kendini her geçen gün daha da yorgun hissetmeye başlamıştı. Derslerin ona enerji vermesi gerekirken resmen onu tüketiyordu. Hayatında ilk defa gün ortasında düzenli olarak şekerleme yapıyordu.

Zamanla bu uykuların süresi uzadı, hatta bir seferinde iki saate kadar çıktı. Uyandığında genellikle karnında bir ağrı oluyordu. Bir akşam yemek için Meksika fasulyesi pişirirken aniden keskin, bıçak gibi bir sancı hissetti ve tavayı ocaktan aşağı devirip domatesleri, fasulyeleri ve etleri bütün mutfaka saçarak iki büküm yere düşü. Yeniden nefes almaya çalışırken aruk bir şeylerin ciddi olarak ters gittiğini anlamıştı.

Doktordan randevu aldı, ardından röntgen ve diğer tahliller için hastaneye gitti. İstenen testler için tüplerin gereken kanla dolmasını izlerken aklına babası ve sonunda onu öldüren kanser geldi. Doktorun ona ne söyleyeceğini biliyordu.

Doktora üçüncü gelişinde haklı olduğunu öğrendi.

"Mide kanserisiniz," dedi doktor. Derin bir nefes aldı. "Ve röntgen bulgularına göre pankreas ve ciğerlerinize metastaz yapmış." Sesi mümkün mertebe doğaldı. "Eminim bir sürü sorunuz vardır ama size durumun iyi olmadığını söyleyerek başlamama izin verin."

Onkolog şefkatli bir adamdı ama Steve'e yapacak hiçbir şey olmadığını söylemeye çalışıyordu. Steve bunun farkındaydı ve doktorun ondan belli başlı soruları sormasını beklediği-

ni, böylece bu konuşmayı kolaylaştırmayı umduğunu da anlamıştı.

Babası ölüirken Steve biraz araştırma yapmıştı. Kanserin metastaz yapmasının ne demek olduğunu, yalnızca midesinde değil, aynı zamanda pankreasında da kanser olmasının ne anlamına geldiğini biliyordu. Hastalıktan kurtulma ihtimalinin sıfıra yakın olduğunun bilincindeydi ve herhangi bir şey sormak yerine pencereye döndü. Pervaza bir güvercin konmuştu ve camın dibinde duruyor olmasına rağmen içeride neler olduğundan bihaberdi. Kuşa bakarken *Bana öleceğimi söylediler, diye düşündü, ve doktor bu konuda konuşmamı istiyor. Ama söylenecek pek bir şey yok, değil mi?*

Kuşun onunla aynı fikirde olduğunu belli etmek için ötmesini bekledi ancak elbette kuştan en ufak bir karşılık gelmedi.

Ölüyorum, diye düşündü bir kez daha.

Steve ellerini birbirine kenetledi ve titremediklerini görünce şaşırdı. Titremeleri gereken bir an varsa o da buydu. Fakat ikisi de sabit ve hareketsizdi.

"Ne kadar zamanım kaldı?"

Doktor sessizliğin sonunda bozulduğuna sevinmiş gibiydi. "O konuya girmeden önce seçeneklerinle ilgili konuşmak istiyorum."

"Seçenek falan yok," dedi Steve. "Bunu ikimiz de çok biliyoruz."

Doktor, verdiği cevap karşısında şaşırdıysa da belli etmedi. "Her zaman bir seçenek vardır," dedi.

"Ama hiçbiri bu hastalığı tedavi edemez. Siz yaşam kalitesinden bahsediyorsunuz."

"Ne kadar zamanım kaldığını bilmezsem nasıl kaliteden söz edebiliriz? Eğer birkaç günüm kaldıysa bir an önce telefon görüşmelerine başlamam gerek."

"Birkaç günden daha uzun süreniz var."

"Haftalar?"

"Evet, elbette..."

"Aylar?"

Doktor tereddüt etti. Steve'in yüzünde, gerçeği öğrenene kadar ısrar etmeye devam edeceğini haber veren bir şey görmüş olmalıydı. Genzini temizledi. "Bu işi uzun zamandır yapıyorum ve tahminlerin çok önem taşımadığını öğrendim. Bundan sonra olacakların birçoğu size ve sizin genetik yapınıza, tavrınıza bağlı. Hayır, kaçınılmazı durdurmak için yapabileceğimiz bir şey yok ama mesele bu değil. Mesele, sizin kalan zamanınızı en iyi şekilde değerlendirmeniz."

Steve doktoru inceledi, sorusunun cevaplanmadığının farkındaydı.

"Bir yılın var mı?"

Bu kez doktor karşılık vermedi ancak sessizliği ne demek istediğini belli etti. Steve muayenehaneden çıkarken derin bir nefes aldı, on iki aydan daha az zamanı kaldığını biliyordu.

Gerçek onu daha sonra kumsaldayken vurdu.

İlerlemiş kanser hastasıydı ve bilinen hiçbir tedavisi yoktu. Bir yıl içinde ölecekti.

Doktorun yanından ayrılırken adam ona birkaç broşür ve internet sitelerinin bir listesini vermiş, Steve arabayla giderken hepsini fırlatıp çöpe atmıştı. Terkedilmiş sahilde kış güneşinin altında dururken ellerini paltosunun ceplerine soktu ve rıhtımı seyretti. Eskisi kadar iyi göremese de tırabzanların yanın-

da hareket eden, balık tutan insanları seçebiliyordu ve ne kadar normal göründüklerini düşündü. Sanki hayatlarında sıradışı hiçbir şey olmuyordu.

Ölecekti. Aniden, vaktini dert ederek harcadığı birçok şeyin artık hiçbir öneminin kalmadığını farketti. Emeklilik planı *ihityacı olmayacak*. Ellili yaşlarında para kazanmanın yolu? *Önemli değil*. Yeni biriyle tanışma ve aşık olma istediği? *Kadına baksızlık olur ve dürüst konuşmak gerekirse o istek zaten hastalığının teşhisiyle birlikte yok oldu*.

Her şey sona ermişti. Bunu kendi kendine defalarca tekrar etti. Bir yıldan kısa süre sonra ölecekti. Evet, bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı ve hatta belki doktorun ona kötü haber vereceğini de tahmin etmişti. Ama doktorun ağzından çıkan gerçek kelimeler, pikapta takılan eski moda plaklar gibi beyininde dönüp duruyordu. Kumsalda titremeye başladı. Korkuyordu ve yalnızdı. Başını ellerinin arasına aldı ve bunun neden onun başına geldiğini merak etti.

Ertesi gün Chan'ı aradı ve bundan böyle ders veremeyeceğini haber verdi. Sonra da haberi vermek için Papaz Harris'le buluştu. O sırada Papaz Harris'in yangında aldığı yaralar hala tam olarak iyileşmemişti. Steve, nekahat dönemindeki arkadaşını kendi dertleriyle sıkmanın bencilce olduğunu bilse de aklına konuşabileceği başka biri gelmiyordu. Onunla evde buluştu ve birlikte arka verandada otururken Steve doktorun koyduğu teşhisi anlattı. Duygularının sesine yansımaması için çabalıyordu ancak başaramadı ve sonunda karşılıklı gözyaşlarına boğuldular.

Ardından Steve sahilde yürüyüşe çıktı ve elinde kalan azıcık süreye ne yapacağını düşündü. Hayatta onun için en önem-

li şey neydi? Kilisenin önünden geçerken bir zamanlar vitrayın durduğu yerdeki boşluğa baktı ve renkli camdan içeri dolan güneş ışığının altında Papaz Harris'le piyano başında geçirdiği sayısız sabahı hatırladı. İşte o zaman yeni bir vitray yapması gerektiğini anladı.

Ertesi gün Kim'i aradı. Ona haberi verdi. Kadın hattın diğer ucunda hiçkırık hiçkırık ağladı. Steve de boğazında bir düğüm oluştuğunu hissetti ancak onunla birlikte ağlamadı. Bir şekilde bundan sonra asla hastalığı yüzünden ağlamayacağını biliyordu.

Birkaç gün sonra Kim'i yeniden arayıp çocukların yazı onun yanında geçirip geçiremeyeceğini sordu. Bu fikir kadını korkutsa da karşı çıkmadı. Steve'in ricası üstüne durumundan çocuklara bahsetmeyeceğine söz verdi. Yalanlarla dolu bir yaz olacaktı belki ama onları yeniden tanımak istiyorsa başka seçeneği yoktu.

Bahar gelince açelyalar açtı, Steve de Tanrı'nın doğası üzerine daha çok düşünür oldu. Böyle bir durumda bu gibi fiıklere kapılmak kaçınılmazdı herhalde. Tanrı ya vardı ya da yoktu. Ya sonsuza dek cennette kalacak ya da hiçbir şey olmayacaktı. Bu sorular beyinde dönüp duruyordu. Nihayet Tanrı'nın gerçek olduğu sonucuna vardı ama Tanrı'nın varlığını bu dünyada da hissetmek istiyordu. Ve O'nu aramaya başladı.

Hayatının son yılıydı. Neredeyse her gün yağmur yağıyor, kasaba en ıslak nisan aylarından birini yaşıyordu. Oysa mayıs sanki biri musluğu aniden kapatmışçasına tamamen kuru geçti. Camı aldı ve vitray üstünde çalışmaya başladı. Haziranda çocukları geldi. Kumsalda yürüyüşe çıkıp Tanrı'yı aradı ve bir şekilde, onu çocuklarına bağlayan yıpranmış bağı tamir etme-

yi başardığını farketti. Şimdi, karanlık bir ağustos akşamında, bebek kaplumbağalar okyanusun içinde yaşam mücadelesi veriyor ve o da kan öksürüyordu. Yalan söylemeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Gerçekleri söyleme vaktiydi.

Çocukları korkmuştu ve korkularını gidermesi için babalarının bir şey söylemesini ya da yapmasını beklediklerini biliyordu. Fakat o sırada midesine binlerce bıçak saplanıyordu. Elinin tersiyle yüzündeki kanı sildi ve sakın konuşmak için elinden geleni yaptı.

"Sanırım," dedi, "hastaneye gitmem gerekiyor."

Ronnie

Babası ona durumunu, kolunda serum hortumlarıyla bir hastane yatağında yatarken anlattı. Ronnie anında başını iki yana sallamaya başladı. Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

"Hayır," dedi. "Bu doğru değil. Doktorlar hep hata yapar."

"Bu kez değil," dedi babası eline uzanırken. "Ve bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Will ve Jonah aşağıdaki kafeteryadaydı. Babası her iki çocuğuyla da ayrı ayrı görüşmek istemişti ama Ronnie şu anda bunu kaldıramayacağını hissediyordu. Babasının konuşmasını, bir kelime daha söylemesini istemiyordu.

Beyninde düzinelerce farklı resim canlandı. Babasının onu ve Jonah'ı neden Kuzey Carolina'ya çağırdığını şimdi anlamıştı. Ve başından beri annesinin gerçeği bildiğini de. Birlikte geçirecek o kadar az zamanları kalmıştı ki babası bu yüz-

den kızıyla tartışarak vakit kaybetmek istememişti. Ve şimdi dur durak bilmeden vitrayın üstünde çalışması da son derece mantıklı geliyordu. Kilisedeki öksürük krizini ve acıyla irkildiği zamanları hatırladı. İkinci kez baktığında tüm parçalar yerine oturuyordu. Ama bir yandan da her şey dağılıyordu.

Asla kızının evlendiğini göremeyecekti. Hiçbir zaman torununu kucagina alamayacaktı. Ronnie hayatının geri kalanını onsuz yaşayacağını düşünmeye bile katlanamıyordu. Bu adil değildi. Bunların hiçbiri adil değildi.

Ronnie konuştuğunda ağzından çıkan kelimeler kırılıyordu. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Bilmiyorum."

"Gitmeden önce mi? Yoksa New York'a dönünce mi?"

Babası cevap vermeyince Ronnie kanın yanaklarına hücum ettiğini hissetti. Öfkelenmemesi gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. "Ne? Bana telefonda söylemeyi mi planlıyordun? Ne diyecektin? Ah, afedersin, geçen yaz buraya geldiğinde söylemeyi unuttum ama ben kanserim. Sen nasılsın?"

"Ronnie..."

"Bana söylemeyeceksen o zaman beni neden buraya çağırдың? Seni ölürlen seyredeyim diye mi?"

"Hayır tatlım, tam tersi." Babası ona bakmak için başını çevirdi. "Gelmeni seni yaşarken seyredebilmek için istedim."

Bu cevabıyla birlikte Ronnie heyelandan önce dağdan aşağı yuvarlanan ilk birkaç çakıl taşı gibi içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. İki hemşirenin fısıltıyla konuşarak koridordan geçtiğini duydu. Tepelerinde floresan lambalar uğulduyor, duvara mavimsi bir parlaklık veriyordu. Serum düzenli bir şekilde damlıyordu. Herhangi bir hastane karşılaşılabilecek normal sahnelerdi bunlar fakat Ronnie için hiçbirinin normal bir yanı

yoktu. Boğazı macun gibi kalınlaşmış ve yapış yapıştı. Gözyaşlarına engel olmak umuduyla başını çevirdi.

"Üzgünüm hayatım," dedi babası. "Sana söylemem gerektiğini biliyorum ama normal bir yaz geçirmek istedim. Senin de normal bir yaz geçirmeni istedim. Tek istediğim kızımı yeniden tanımaktı. Beni affedebilir misin?"

Yalvarışı Ronnie'nin kalbine bir bıçak gibi saplandı ve istemese de gözyaşlarına boğuldu. Babası ölüyordu ve ondan kendisini affetmesini istiyordu. O kadar acıklı bir durumdu ki nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilemedi. Babası elini uzattı ve Ronnie onun elini avcunun içine aldı.

"Elbette seni affediyorum," dedi ve ağlamaya başladı. Babasına doğru eğilerek başını göğsüne yasladı ve onun ne kadar zayıfladığını farketti. Göğsündeki kemiklerin keskin hatlarını hissedebiliyordu. Aniden adamın aylardır gözünün önünde pürüldüğünün farkına vardı. Buna dikkat etmediğini bilmek kalbini kırıdı. Kendi hayatına o kadar odaklanmıştı ki gözünün önünde olanlar hiç dikkatini çekmemişti.

Babası kolunu ona doladığında hiçkırıkları daha da şiddetlendi. Bu kadar basit bir sevgi gösterisinin bile artık mümkün olmayacağı günlerin yaklaştığının bilincindeydi. Elinde olmadan evine ilk geldiği günü ve ona karşı hissettiği öfkeyi hatırladı. Bir hissimla evden fırlayıp gitmişti. O zamanlar babasına dokunmanın düşüncesi bile ona uzay yolculuğu kadar uzaktı. O gün babasından nefret ediyordu, şimdiyse onu çok seviyordu.

İçten içe öğrenmemiş olmayı dilese de sonunda babasının ararını bildiğine seviniyordu. Babasının parmaklarının saçlarının arasında gezindiğini hissetti. Gün gelecek bunu da artık yapamayacaktı, yanında olmayacaktı ve Ronnie geleceği uzak-

laştırmak için gözlerini sımsıkı yumdu. Onunla daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Babasının onu dinlemesine ihtiyacı vardı. Hata yaptığında babasının onu affetmesine ihtiyacı vardı. Onu bu yaz olduğu gibi sevmesine ihtiyacı vardı. Bunların hepsine sonsuza dek ihtiyacı vardı ve bunun imkansız olduğunu biliyordu.

Babasının ona sarılmasına izin verdi ve bir çocuk gibi ağladı.

Daha sonra babası tüm sorularını cevapladı. Kendi babasından ve ailesindeki kanser geçmişinden bahsetti, yılbaşına doğru hissettiği sancıları anlattı. Hastalık birden fazla organına yayıldığı için radyasyon tedavisinin bir seçenek olmadığını söyledi. Babası konuştuğunda Ronnie de onun vücudunda bir noktadan diğerine hareket eden o ölümcül hücreleri, değdiği her yeri yakıp yıkan yağmacı şeytan ordusunu gözünün önüne getirdi. Ronnie kemoterapiyi sordu ama cevap yine aynıydı. Kanser saldırgandı ve kemoterapi hastalığın yavaşlamasına yardımcı olsa da onu durdurmayacaktı ve kalan günlerinde kendini daha kötü hissetmesine sebep olmaktan başka işe yaramayacaktı. Babası ona kaliteli yaşam konseptini açıkladı ve bunu yaparken Ronnie daha önce söylemediği için babasından bir kez daha nefret etti. Yine de doğru kararı verdiğini biliyordu. Eğer bunu bilseydi, yaz çok farklı geçerdi. İlişkileri başka bir yöne sapabilirdi ve Ronnie şimdi ne halde olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Babası oldukça solgundu ve morfinin uykusunu getirdiğini biliyordu.

"Hala canın yanıyor mu?" diye sordu.

"Önceki kadar değil. Daha iyiyim."

Ronnie başını salladı. Organlarını istila eden o ölümcül hücreleri düşünmemeye çalıştı.

"Anneme ne zaman söyledin?"

"Şubat'ta, öğrendikten hemen sonra. Ama ondan sana söylememesini istedim."

Ronnie annesinin o sıralarda nasıl davrandığını hatırlamaya çalıştı. Üzgün olmalıydı ama Ronnie hiç hatırlamıyordu, belli ki ona da dikkat etmemişti. Her zamanki gibi yine kendini düşünmekle meşguldü. Artık farklı biri olduğuna inanmak istiyordu fakat bunun tam anlamıyla doğru olmadığını farkındaydı. İş ve Will'le görüşmeleri arasında babasıyla nispeten çok az zaman geçirmişti ve bu zamanı geri alması artık mümkün değildi.

"Bana söyleseydin seninle daha çok vakit geçirebilirdim. Birbirimizi daha çok görebilirdik, kendini fazla yormaman için sana yardım edebilirdim."

"Burada olduğunu bilmek bile benim için yeterliydi."

"Ama belki hastaneye yatmak zorunda kalmazdın."

Babası eline uzandı. "Ya da belki beni hastaneden bu kadar uzun süre uzak tutmayı başaran, seni güzel bir yaz tatili sırasında ilk aşkını tadarken izlemektir."

Babası çok fazla konuşmasa da onun uzun süre yaşamayı beklemediğini biliyordu. Ronnie onsuz bir hayat hayal etmeyi denedi.

Yanında kalmaya gelmeseydi, ona bir şans daha vermeseydi, belki gitmesine izin vermek daha kolay olabilirdi. Oysa şimdi her şey çok farklıydı. Onsuz kalmak Ronnie için hiç kolay olmayacaktı. Huzursuz sessizlikte babasının yorgun nefeslerini duyabiliyordu ve bir kez daha ne kadar kilo kaybettiği-

nin farkına vardı. Noel'e kadar yaşayıp yaşamayacağını veya onu bir kez daha ziyaret etmesine yetecek kadar uzun süre hayatta kalıp kalmayacağını merak etti.

Babası ölüyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ne olacak?" diye sordu babasına. Yüzünü yeniden kızına dönmekten önce en fazla on dakika uyumuştı.

"Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum."

"Hastanede mi kalmak zorundasın?"

Bu, Ronnie'nin sormaya korktuğu soruydu. Babası uyurken elini avcuna almış, onun bu yerden bir daha asla çıkamayacağını düşünmüştü. Hayatının geri kalanını, birer yabancıdan farksız hemşirelerle çevrili halde, bu dezenfektan kokulu odada geçirmesinden korkmuştu.

"Hayır," dedi babası. "Birkaç güne kadar eve dönerim." Gülümsedi. "En azından ben öyle olacağını umuyorum."

Babasının elini okşadı. "Peki ondan sonra? Biz gidince?"

Babası bir süre düşündü. "Sanırım vitrayı bitirmek istiyorum. Ve başladığım şarkıyı. Hala o parçada özel bir yan olduğunu düşünüyorum."

Ronnie sandalyesini yaklaştırdı. "Sana kim bakacak demek istedin?"

Babası hemen bir cevap vermedi ancak yatağın içinde doğrulmaya çalıştı. "Bana bir şey olmaz," dedi. "Ve bir şeye ihtiyacım olursa Papaz Harris'i ararım. Sadece birkaç ev ötede oturuyor."

Papaz Harris'i yanık elleri ve bastonuyla babasının arabaya binmesine yardımcı olurken hayal etti. Babası büyük ihtimalle aklından geçenleri anlamıştı.

"Dediğim gibi, başımın çaresine bakarım," diye mırıldandı. "Bunun olacağını biliyordum ve durumum daha kötüye giderse hastaneye bağlı bir bakımevi de var."

Ronnie babasını bir bakımevinde de düşünmek istemiyordu.

"Bakımevi mi?"

"Sandığın kadar kötü değil. Gidip gördüm."

"Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. Ve geçen hafta tekrar gittim. Ne zaman ihtiyacım olursa yardıma hazırlar."

Bilmediği bir şey, açığa çıkan bir sır daha. Kaçınılmazı haber veren bir başka gerçek daha. Ronnie'nin içi altüst oldu, midesi bulanmaya başladı.

"Ama evde olmayı tercih edersin, değil mi?"

"Olacağım da," dedi babası.

"Kötüleşene kadar mı?"

Babasının yüzündeki ifade katlanılamayacak kadar üzücüydü. "Kötüleşene kadar."

Ronnie babasının odasından çıkıp kafeteryaya yöneldi. Babası artık Jonah'yla konuşma vaktinin geldiğini söylemişti.

Hastane koridorlarından geçerken sersem bir halde etrafına bakındı. Neredeyse geceyarısıydı ama acil her zamanki gibi kalabalıktı. Kapıların çoğu açıktı. Önlerinden geçerken endişeli anne babasının önünde ağlayan çocuklar ve durmadan kuşan bir kadın gördü. Hemşireler etrafta dört dönüyor, hasta dosyalarını arıyor ya da yeni formlar dolduruyordu. Gecenin bir yarısı bu kadar çok insanın hasta olması onu hayrete düşürdü ama öte yandan birçoğunun sabaha evine dönmüş olacağını biliyordu. Oysa babası üst kattaki odalardan birine çıkarılacaktı, evrak işlerinin hallolmasını bekliyorlardı.

Kalabalık bekleme odasından geçerek hastane lobisine ve kafeteryaya açılan kapıya yöneldi. Kapı arkasından kapanırken gürültü bir anda azaldı. Kendi ayak seslerini, hatta düşüncelerini bile duyabiliyordu ve hareket ettikçe vücudunu saran yorgunluğu ve bulanıyı hissetti. Burası hasta insanların geldiği bir yerd, burası insanların ölmeye geldiği bir yerd ve babasının buraya tekrar geleceğini biliyordu.

Kafeteryaya ulaştığında zar zor yürünabiliyordu. Pütürlü, şişkin gözlerini ovalayarak kendi kendine güçlü olmaya söz verdi. Mutfak bu saatte kapalıydı fakat en uzak duvarın önünde yiyecek makineleri vardı ve köşede de birkaç hemşire oturmuş kahvelerini yudumluyordu. Jonah'yla Will kapının yanındaki masadaydı. Ronnie yaklaşıırken Will başını kaldırıp ona baktı. Masanın üstünde yarısı boş su şişesi, Jonah için de süt ve bir paket kurabiye duruyordu. Jonah ablasına bakmak için arkasını döndü.

"Ne kadar geç kaldın!" dedi. "Neler oluyor? Babam iyi mi?"

"Şimdi daha iyi," dedi. "Ama seninle konuşmak istiyor."

"Neyle ilgili?" Kurabiyesini elinden bıraktı. "Başım dertte değil, değil mi?"

"Hayır, değil. Sana neler olduğunu anlatmak istiyor."

"Sen neden söylemiyorsun?" Sesi telaşlıydı ve Ronnie kalbinin korkuyla sıkıştığını hissetti.

"Çünkü seninle yalnız başına konuşmak istiyor. Benimle konuştuğu gibi. Seni odaya kadar götürür ve kapının dışında beklerim, tamam mı?"

Jonah sandalyesinden kalktı ve kapıya yürüdü. "İyi," dedi ablasının yanından geçerken ve Ronnie bir anda koşup kaçmak istedi. Fakat Jonah'nın yanında kalmaya mecburdu.

Will kıımdamadan oturdu, gözleri Ronnie'nin üstündeydi.

"Bana bir saniye ver, tamam mı?" diye bağırdı Ronnie, Jonah'nın arkasından.

Will masadan kalktı, Ronnie adına korktuğu her halinden belliydi. *Biliyor*, diye düşündü Ronnie. Bir şekilde anlamıştı.

"Bizi bekleyebilir misin?" diye konuşmaya başladı Ronnie.

"Muhtemelen..."

"Elbette beklerim," dedi Will yavaşça. "İhtiyacın olduğu sürece ben buradayım."

Ronnie bir anda ferahladı ve Will'e minnet dolu bir bakış atarak arkasını döndü ve Jonah'yı takip etti. Birlikte kapıyı ittiler ve boş koridorda aksi yöne, acil servisin kargaşasının doğu ilerlediler.

Bugüne kadar hiçbir yakını ölmemişti. Babasının annesiyle babası ölmüştü ve cenazeleri dün gibi hatırlıyordu ama onları hiçbir zaman yakından tanımamıştı. Torunlarını ziyarete gelen büyükanne ve büyükbabalardan değillerdi. Hatta neredyse yabancı sayılırlardı. Ölümünün ardından Ronnie onları özlememişti.

Yaşadığı buna en yakın durum, ortaokuldaki tarih öğretmeni Amy Childress'in yaz tatilinde bir trafik kazasında hayatını kaybetmesiydi. Haberi Kayla'dan duymuştu ve Amy çok genç olduğu için üzülmekten çok şaşırıldığını hatırlıyordu. Bayan Childress hala yirmili yaşlarındaydı ve öğretmenliğe başlayalı sadece birkaç yıl olmuştu. Ölümünün ne kadar gerçek dışı görüldüğünü hala hatırlayabiliyordu. İnanılmaz sevecen bir kadındı. Ronnie'nin dersinde yüksek sesle gülebildiği nadir öğretmenlerdendi. Sonbaharda okula geri döndüğünde neyle karşılaşacağından emin değildi. İnsanlar böyle bir olaya nasıl tepki verecekti? Diğer öğretmenler ne düşünüyordu?

O gün koridorda yürürken farklı bir şeyler görmeyi beklemişti ama müdürün ofisinin yanındaki duvara asılmış ufak plakket dışında hiçbir olağanüstülük yoktu. Öğretmenler derslere giriyor ve odalarında muhabbet etmeye devam ediyordu. Bayan Childress'in genelde birlikte yemek yediği Bayan Taylor'la Bay Burns'ün koridorda yürürken güldüğünü bile görmüştü.

Bu durumun onu huzursuz ettiğini anımsıyordu. Evet, kaza yazın olmuş ve insanlar çoktan gerektiği gibi yaslarını tutmuştu ama Bayan Childress'in sınıfına gittiğinde ve artık fen dersleri için kullanıldığını gördüğünde, sırf Bayan Childress'in ölümüne değil, aynı zamanda onun bu kadar kısa zamanda unutulmasına da kızdığını farketmişti.

Babasının da başına aynı şeyin gelmesini istemiyordu. Onun da birkaç hafta sonra unutulmasını istemiyordu. O iyi bir adamdı, iyi bir babaydı ve bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Bu konuları düşünmek, başka bir şeyin daha farkına varmasını sağladı. Sağlığı yerindeyken babasını gerçek anlamda hiç tanımamıştı. Onunla en son liseye başladığında birlikte zaman geçirmişti. Şimdiyse teknik olarak bir yetişkindi, oy verecek ya da orduya katılacak kadar büyümüşrü. Ama yaz boyunca babası ondan kocaman bir sır saklamıştı. Eğer babası hastalığını bilmeseydi nasıl biri olurdu? Gerçekte kimdi?

Ronnie'nin bir zamanlar ona piyano öğrettiği günler dışında, babasını yargılamak için elinde hiçbir şey yoktu. Onunla ilgili o kadar az şey biliyordu ki. Sevdği yazarları bilmiyordu, en sevdiği hayvanın hangisi olduğunu ya da en sevdiği rengi bilmiyordu. Bunlar önemli şeyler değildi ve anlamsız olduklarının farkındaydı, yine de bu soruların cevabını muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyecek olmak onu rahatsız ediyordu.

Kapının arkasından Jonah'nın ağladığını duydu ve gerçeği öğrendiğini anladı. Kardeşinin üzgün inkarlarını ve babasının karşılık veren mırıltılarını dinledi. Ronnie hem Jonah hem de kendisi için duyduğu acıyla duvara yaslandı.

Keşke bu kabustan uyanmanın bir yolu olsaydı. Saatleri geri döndürüp yumurtaların çatladığı, dünyada her şeyin kutsuz olduğu o ana dönmek isterdi. Yanında mutlu ailesiyle birlikte sevdiği oğlanın elinden tuttuğu ana. Bir anda aklına, düğünde babasıyla dans ederken Megan'ın yüzündeki ılık saçan ifade geri geldi ve kendi babasıyla asla böyle özel bir an paylaşamayacağını bilinciyle midesine aniden keskin bir acı saplandı.

Gözlerini kapattı ve Jonah'nın hıçkırıklarını duymamak için eliyle kulaklarını örttü. Öylesine çaresiz, öylesine genç... öylesine korkmuş geliyordu ki sesi. Olanları anlamasının imkanı yoktu. Ve bu yaşananları tam anlamıyla atlatmasının da imkanı yoktu. Kardeşinin bu korkunç günü asla unutmayacağını biliyordu.

"Bir bardak su ister misin?"

Kelimeleri zar zor duydu fakat ona söylendiğini biliyordu. Gözyaşlarının arasından bakınca önünde Papaz Harris'in durduğunu gördü.

Cevap veremedi ancak nasılsa başını iki yana sallamayı başardı. Adamın yüzünde nazik bir ifade vardı ama omuzlarının kamburundaki, bastonunu tutuşundaki ıstırapı görebiliyordu.

"Çok üzgünüm," dedi. Sesi yorgundu. "Senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Baban çok özel bir adam."

Ronnie başıyla onayladı. "Burada olduğunu nereden bildiniz? Sizi aradı mı?"

"Hayır," dedi Papaz Harris. "Hemşirelerden biri haber verdi. Haftada iki ya da üç kere buraya gelirim ve onu yatırdıklarında benim de bilmek isteyeceğimi düşünmüşler. Onu oğlum olarak gördüğümü bilirler."

"Onunla konuşacak mısınız?"

Papaz Harris kapısı kapalı odaya baktı. "Beni görmek isterse." Yüzündeki acı dolu ifadeden Jonah'nın hıçkırıkları onun da duyduğu belliydi. "Ve sizinle konuştuktan sonra eminim isteyecektir. Bu anın gelmesinden ne kadar korktuğunu bilemezsin."

"Bu konuda konuştunuz mu?"

"Birçok kez. Sizi hayatından çok seviyor ve sizi incitmek istemedi. Bu anın geleceğini biliyordu fakat bu şekilde öğrenenizi hiç istemezdi."

"Önemli değil. Sonuçta hiçbir şeyi değiştirmedim."

"Fakat her şey değişti," diye üsteledi Papaz Harris.

"Bildiğim için mi?"

"Hayır," dedi. "Birlikte geçirdiğiniz zaman yüzünden. İkiniz geleceksiniz diye çok heyecanlıydı. Hastalığı yüzünden de-ğil sizinle birlikte zaman geçirmeyi çok istediği ve her şeyin yolunda gitmesini istediği için. Sizi ne kadar özlediğini ya da Jonah'yla ikinizi ne kadar çok sevdiğini tam olarak anladığınızı sanmıyorum. Kelimenin tam anlamıyla gün sayıyordu. Ne zaman onu görsen 'On dokuz gün,' ya da 'On iki gün,' deriyip duruyordu. Ve gelmenizden önceki gün evi temizlemek ve yataklara yeni çarşaflar sermek için saatlerce çalıştı. Evin öyle gösterişli bir yer olmadığını biliyorum ama öncesinde görseydin ne demek istediğimi daha iyi anlardın. İkinizin de unutulmayacak bir yaz geçirmenizi istedi ve bunun bir parçası olmak istedi. Tüm anne babalar gibi o da mutlu olmanızı istiyor. İyi

olacağınızı görmek istiyor. İyi kararlar vereceğinizi görmek istiyor. Yaza bu yüzden ihtiyacı vardı işte ve sen de ona bunu verdin."

Ronnie gözlerini kısarak adama baktı. "Ama her zaman doğru davranmadım."

Papaz Harris gülümsedi. "Tüm bunlar insan olduğunun bir göstergesi. O hiçbir zaman kusursuz olmanı beklemedi. Ama seninle ne kadar çok gurur duyduğunu biliyorum. Bunu bana birkaç gün önce söyledi ve seninle ilgili konuşurken halini görmeliydin. Öylesine gururlu ve mutluydın ki. O akşam dua ettim ve bunun için Tanrı'ya teşekkür ettim. Çünkü bu-
raya ilk taşındığında baban gerçekten çok zor günler geçiriyordu. Bir daha mutlu olabileceğinden şüpheliydim. Yine de, yaşanan her şeye rağmen, şimdi mutlu olduğunu biliyorum."

Ronnie boğazında bir düğüm hissetti. "Ne yapmalıyım?"

"Yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ama korkuyorum," dedi. "Ve babam..."

"Biliyorum," dedi Papaz. "Ve ikiniz onu çok mutlu etseniz de, onun da korktuğunu biliyorum."

O akşam Ronnie arka verandada duruyordu. Dalgalar her zamanki gibi sakin ve ritmik ve yıldızlar gökyüzünde ışıldıyordu ama şimdi etrafını kuşatan her şey farklıydı sanki. Will yatak odasında Jonah'yla konuşuyordu. Yani evde yine üç kişiydiler ama tuhaf bir şekilde ev ona bomboş geliyordu.

Papaz Harris hala babasının yanındaydı. Ronnie'ye geceyi orada geçireceğini, Jonah'ı eve götürmesini söylemişti. Yine de Ronnie onları yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissediyordu. Ertesi gün babasına bir sürü test yapılacaktı ve doktoruyla yeniden görüşülecekti. Yarın oradan oraya sürüklenmekten

babası yorgun düşecekti, onun bu gece dinlenmesi gerektiğini biliyordu. Buna rağmen Ronnie hastanede olmak, babası uyu-
sa bile onun yanında oturmak istiyordu çünkü bunu yapama-
yacağı günler yaklaşıyordu.

Arkasındaki kapının gıcırdayarak açıldığını duydu. Dışarı
çıktıktan sonra Will usulca kapıyı tekrar kapattı. Will yanına
yaklaşırken Ronnie gözlerini kumsaldan ayırmadı.

"Jonah nihayet uyudu," dedi. "Ama neler olduğunu gerçek-
ten anladığını sanmıyorum. Bana doktorun babasını iyilesti-
receğinden emin olduğunu söyledi ve babasının ne zaman eve
döneceğini sorup durdu."

Ronnie kardeşinin hastanedeki feryatlarını hatırladı ve sa-
dece başını sallayabildi. Will kolunu ona doladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Sence? Babamın ölmek üzere olduğunu ve büyük ihtimal-
le Noel'e kadar bile yaşamayacağını öğrendim."

"Biliyorum," dedi Will usulca. "Ve çok üzgünüm. Bunun
senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Will'in elleri-
ni belinde hissedebiliyordu. "Herhangi bir şey olur da gitmek
zorunda kalırsan diye geceyi burada geçireceğim, böylece Jo-
nah da yalnız kalmaz. İstedğin kadar burada kalabilirim. Bir-
kaç gün sonra yola çıkmam gerektiğini biliyorum ama deka-
nı arayıp neler olduğunu açıklayabilirim. Nasılsa dersler önü-
müzdeki haftaya kadar başlamayacak."

"Elinden bir şey gelmez," dedi Ronnie. Sesindeki hışınlığı
duyabiliyordu ama elinde değildi. "Bunu anlamıyor musun?"

"Bunu biliyorum..."

"Ama öyle değilmiş gibi yapıyorsun!" Kalbi patlayacakmış
gibi hissediyordu. "Ve ne yaşadığımı da anlayamazsın!"

"Ben de birini kaybettim," diye hatırlattı Will.

"Aynı şey değil!" Gözyaşlarını dindirmek için eliyle bur-
nunu ovaladı. "Ona karşı çok kötüydüm. Piyano çalmayı bı-
raktım! Her şey için onu suçladım ve üç yıl boyunca onunla
tek kelime konuşmadım! Üç yıl! Ve şimdi o yılları geri getire-
mem. Belki ben ona karşı bu kadar kızgın olmasaydım hasta-
lanmazdı. Belki de bu hastalığa benim yüzümden yakalandı.
Benim yüzümden üzüldüğü için. Belki de bunun suçlusu be-
nim!" Will'den uzaklaştı.

"Bu senin hatan değil."

Will onu yeniden kolları arasına almaya çalıştı fakat şu
anda istediği son şey kucaklanmaktı. Ronnie yine onu itmeye
çalıştı. Will onu bırakmayınca da göğsünü yumrukladı.

"Bırak beni! Kendi başıma üstesinden gelebilirim!"

Ama Will kızı bırakmadı ve Ronnie bırakmayacağını an-
ladığında nihayet onun kolları arasına yığıldı. Ve uzunca bir
süre, gözyaşları dinene kadar, Will'in ona sıkıca sarılmasına
izin verdi.

Ronnie karanlık odasında uzanmış Jonah'nın nefes alıp veri-
şini dinliyordu. Will oturma odasındaki koltukta yattıyordu.
Ronnie dinlenmesi gerektiğini biliyordu ama kulağı sürekli te-
lefondaydı. En kötüsünü düşünüyordu. Babası yeniden ök-
sürmeye başlayacak, daha fazla kan kaybedecek, kimsenin ya-
pacak bir şeyi olmayacak...

Yanındaki komidinin üstünde babasının İncil'i duruyordu.
Daha önce ne aradığını bilmeden içine bir göz atmıştı. Acaba
pasajların altını çizip önemli sayfaların kenarını kıvrımış mıy-
dı? Neredeyse tamamı aynı ölçüde yıpranmış sayfalar arasın-
da babasına dair çok az ize rastlamıştı. Keşke babası kendine
ait bir şey yapsaydı, geride kendisine ait ipuçları taşıyan bir şey

buraksaydı. Ama kitabın bir bölümünü diğerinden daha enteresan bulduğuna dair en ufak bir gösterge bile yoktu.

Daha önce İncil'i hiç okumamıştı ama babasının bu sayfalarda aradığı anlamı bulmak için bu İncil'i okuyacağını biliyordu. Acaba İncil'i ona Papaz Harris mi vermişti, yoksa kendi başına mı almıştı ve ne zamandan beri ondaydı? Babasıyla ilgili bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Ona bunları neden daha önce sormadığını gerçekten merak ediyordu.

Ama soracaktı, buna karar verdi. Madem yakında elinde anılardan başka bir şey kalmayacaktı, o zaman biriktirebildiği kadar çok hatıra biriktirmek istiyordu ve yıllardır kendini ilk defa dua ederken bulunca, Tanrı'dan bunu mümkün kılmasına yetecek kadar zaman diledi.

32

Will

Will doğru düzgün uyuyamadı. Gece boyunca Ronnie'nin yatağında dönüp durmasını, odanın içinde oradan oraya yürümesini dinledi. Yaşadığı şoku tanıyordu. Mikey öldükten sonra hissettiği uyuşmayı, vicdan azabını, güvensizliği ve öfkeyi hatırlıyordu. Yıllar duygularını röpçülemiş olabilirdi ancak birine duyduğu ihtiyaç ve yalnız kalmak arasında yaşadığı çelişki dün gibi aklındaydı.

Ronnie için üzülmüyordu ve elbette ne olup bittiğini tam olarak anlayamayacak kadar küçük olan Jonah için de üzgündü. Hatta kendi adına da üzgündü. Yaz boyunca Steve ona inanılmaz iyi davranmış, zamanının çoğunu kendi evinden çok Ronnie'nin evinde geçirmişti. Adamın sessizce mutfakta yemek pişirirkenki hali ve Jonah'yla arasındaki ilişki hoşuna gidiyordu. Onları sık sık kumsalda uçurtma uçururken ya da

dalgaların yanında kovalamaca oynarken ya da sessizce vitrayın başında çalışırken görmüştü. Çoğu baba kendini evlatlarına vakit ayıran bir adam olarak görmekten hoşlansa da Will, Steve'in gerçek bir örnek olduğunu biliyordu. Onu tanıdığı bu küçük zaman içinde Steve'in bir kez olsun sinirlendiğini görmemiş, bir kez olsun sesini yükselttiğini duymamıştı. Bunun ölmek üzere olduğunu bilmesiyle alakalı olduğunu sanıyordu ama yine de sırf bu yüzden olamazdı. Ronnie'nin babası kendiyile ve insanlarla barışık, iyi bir adamdı. Çocuklarını seviyordu ve onların doğru kararı verecek kadar zeki olduğuna inanıyordu.

Koltukta uzanırken bir gün kendisinin de böyle bir baba olmak istediğini düşündü. Babasını çok sevse de, babası her zaman Ronnie'nin şu anda tanıdığı anlayışlı baba değildi. İşini büyütmek için çalıştığı zamanlarda Will'in onu hiç görmediği uzun dönemler olmuştu. Buna bir de annesinin havailiği ve ailesini yıllarca depresyona sürükleyen Mikey'nin ölümü eklenince başka bir aileye sahip olmayı dilediği günler bile olmuştu. Şanslı olduğunu biliyordu ve son günlerde her şeyin çok daha iyi olduğu da bir gerçektir. Ama herkesin zannettiği kadar harika bir çocukluk geçirmemişti ve hayatının daha farklı olmasını istediği günleri hala hatırlıyordu.

Oysa Steve kesinlikle iyi bir babaydı.

Ronnie piyano çalmayı öğrenirken babasının nasıl pes etmeden saatlerce başında oturduğunu anlatmış ama Will bu evde geçirdiği onca zaman boyunca Steve'in bir kez olsun piyanodan bahsettiğini duymamıştı. Laf arasında bile değinmemişti ve Will başta bunu tuhaf bulsa da zamanla bunun Ronnie'ye duyduğu sevginin güçlü bir göstergesi olduğunu anlamıştı. Ronnie piyanoyla ilgili konuşmak istemiyordu, bu

yüzden Steve de hayatlarının büyük bir kısmını oluşturmalarına rağmen bu konuyu açmıyordu. Ronnie piyanoyu görmek istemediği için onu bir duvarın ardına saklamıştı.

Kim yapardı böyle bir şeyi?

Sadece Steve. Zamanla hayranlık duymaya başladığı adam, bir şeyler öğrendiği adam ve büyüyünce olmak istediği o iyi kalpli adam.

Sabah oturma odasının pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığıyla uyandı ve ayağa kalkmadan önce yattığı yerde gerindi. Koridora doğru bakınca Ronnie'nin odasının kapısının açık olduğunu gördü ve kızın çoktan kalktığını anladı. Onu yine arka verandada, bir akşam önce durduğu yerde buldu. Ronnie dönüp ona bakmadı.

"Günaydın," dedi Will.

Ronnie yüzünü ona çevirirken omuzları iyice çökmüş haldeydi. "Günaydın," dedi hafifçe gülümseyerek. Kollarını açtı ve Will bu kucaklayış için büyük minnet duyarak onu kollarına aldı.

"Dün gece için üzgünüm," dedi Ronnie.

"Üzgün olman için bir neden yok." Saçını kokladı. "Yanlış hiçbir şey yapmadın."

"Mmm," dedi Ronnie. "Yine de sağol."

"Uyandığını duymadım."

"Kalkalı çok oldu." Ronnie derin bir iç çekti. "Hastaneyi aradım ve babamla konuştum. Fazla bir şey söylemese de hala çok ağrısı olduğu belli. Testleri sonuçlanana kadar onu birkaç gün daha hastanede tutacaklarını düşünüyor."

Başka her türlü konuda Ronnie'yi her şeyin düzeleceğine, her şeyin yoluna gireceğine ikna etmek için elinden geleni ya-

pardı. Ama bu durumda ikisi de kelimelerin bir anlam ifade etmeyeceğinin farkındaydı. Will konuşmak yerine öne eğildi ve alnını onunkine yasladı.

"Uyuyabildin mi? Dün gece odada dolandığını duydum."

"Pek sayılmaz. Sonunda Jonah'nın yanına kıvrıldım ama beynim bir türlü susmadı. Sırf babamla ilgili olanlar yüzünden değil." Sustu. "Sen de beni düşündürüyorsun. Birkaç gün sonra yola çıkacaksın."

"Sana erteleyebileceğimi söyledim. Kalmamı istersen kalırım..."

Ronnie başını iki yana salladı. "Bunu yapmanı istemiyorum. Hayatında yepyeni bir döneme başlamak üzeresin. Bunu senden alamam."

"Ama acilen gitmek zorunda değilim ki. Dersler hemen başlamayacak..."

"Bunu yapmanı istemiyorum," diye tekrarladı Ronnie. Sesi yumuşak ama kararlıydı. "Üniversiteye başlayacaksın ve bu yaşananlar senin problemin değil. Kulağa sert geldiğini biliyorum ama gerçek bu. O benim babam ve bu hiçbir zaman değişmeyecek. Ve hayatımda olan onca şeyin arasında bir de senin nelerden vazgeçtiğini düşünmek istemiyorum. Bunu anlıyor musun?"

Onun yanıldığını düşünmek istese de söylediklerinde doğruluk payı vardı. Bir dakika sonra bileğindeki makrame bileziği çözdü ve ona verdi.

"Bunu almanı istiyorum," diye fısıldadı ve Ronnie'nin yüzündeki ifadeden, bunu kabul etmesinin Will için önemini anladığı belliydi.

Ronnie bileziği avcunun içine alırken kısa bir an gülümsemedi. Tam bir şey söyleyecekti ki atölyenin kapısının çarptı-

günü duydular. Will bir an hırsız girdiğini sandı. Ardından Jonah'nın beceriksizce kırık bir sandalyeyi dışarı sürüklediğini gördü. Büyük bir çabayla sandalyeyi kaldırdı ve atölyenin yanındaki kum tepesine fırlattı. Will o kadar uzaktan bile Jonah'nın yüzündeki öfkeyi görebiliyordu.

Ronnie çoktan verandanın basamaklarından inmeye başlamıştı bile.

"Jonah!" diye bağırdı koşarken.

Will de arkasından fırladı ve atölyenin kapısına geldiklerinde az kalsın Ronnie'yle çarpışacaktı. Kızın yanından bakınca Jonah'nın bu defa da ağır bir sandığı itmeye çalıştığını gördü. Büyük bir kararlılıkla çabalyor, bir anda kapıda beliren Will'le Ronnie'yi görmüyordu bile.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Ronnie. "Ne zaman geldin buraya?"

Jonah büyük efor harcayarak sandığı itmeye devam etti.

"Jonah!" diye bağırdı Ronnie.

Çığlığı, Jonah'nın dikkatini dağıttı ve Will'le ablasına döndü, onları karşısında bulduğuna şaşırıyordu. "Uzanamıyorum!" diye bağırdı. Sesi kızgındı ve her an ağlayabilirdi. "Yeterince uzun boylu değilim!"

"Neye uzanamıyorsun?" diye sordu Ronnie ileri doğru bir adım atmadan önce. "Bir yerin kanıyor!" dedi sonra. Sesinde büyük bir panik vardı.

Will oğlanın yırtık kotunu ve dizindeki kanı farketti. Jonah yine bir hisımla sandığı itti ve kutunun köşesi raflardan birine çarptı. Yarı sincap yarı balık tipli yaratık aşağı yuvarlanıp Ronnie daha yetişmeden Jonah'nın tepesine düştü.

Jonah'nın yüzü gergin ve kıpkırmızıydı. "Git buradan! Tek başıma yapabilirim! Sana ihtiyacım yok!" diye haykırdı.

Yeniden sandığı hareket ettirmeye çalıştı fakat raf yüzünden sıkışmış, olduğu yere saplanıp kalmıştı. Ronnie kardeşine yardım etmeye çalıştı ama Jonah onu itti. Will şimdi onun yanaklarında biriken yaşları görebiliyordu.

"Sana git dedim!" diye bağırды ablasına. "Babam camı bitirmemi istiyor! Benim! Senin değil! Biz bütün yaz bununla uğraştık!" Kelimeleri boğuk çığlıklar halinde çıkıyordu, aynı anda hem kızgın hem de dehşet içindeydi. "Bunu biz yaptık! Oysa senin tek derdin kaplumbağalardı! Ama ben her gün onunla birlikteydim!"

Jonah gözyaşlarının arasında haykırmaya devam ederken sesi çatallaştı.

"Ve şimdi camın ortasına yetişemiyorum! Çok kısıyım! Ama onu bitirmek zorundayım çünkü bitirebilirim belki babam da iyileşir. İyileşmek zorunda, o yüzden camın ortasına yetişmek için sandalyeyi kullandım ama kırıldı ve ben de camın içinde düştüm ve sonra da sandığı kullanmak istedim ama o da çok ağır..."

Artık kelimeler ağızından zar zor çıkıyordu. Bir anda kendini geriye atarak yere düştü. Kollarını dizlerine sararak başını eğdi ve hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ronnie onun yanına, yere oturdu. Kolumu omzuna attı ve kardeşi ağlamaya devam ederken onu kendine çekti. Will onları seyrederken boğazı düğüm düğüm oldu. Kardeşler arasında çok mahrem bir ana tanıklık ediyordu.

Yine de, Ronnie susturmaya ya da her şeyin düzeleceğini söylemeye kalkışmadan ağlayan kardeşine sarılırken yanlarında kaldı. Ronnie tek kelime etmeden, hıçkırıkları dinene kadar kardeşine sarıldı. Jonah nihayet başını kaldırdı, gözlüklerinin arkasında gözleri kırmızıydı, yüzü ağlamaktan al olmuştı.

Ronnie yavaşça konuştu. Will onu ilk kez bu kadar sevecen konuşurken duyuyordu.

"Eve gidelim mi? Sadece bacağındaki kesige bakmak istiyorum."

Jonah'nın sesi hala titriyordu. "Peki ya cam? Bitmesi gerek."

Ronnie'nin gözleri Will'inkilerle buluştu, ardından tekrar Jonah'ya döndü. "Sana yardım edemez miyiz?"

Jonah başını iki yana salladı. "Nasıl yapılacağını bilmiyorsunuz ki."

"Bize öğretirsin."

Ronnie, Jonah'nın bacağına temizleyip yara bandı yapıştırduktan sonra Jonah onları atölyeye götürdü.

Cam neredeyse bitmişti. Bütün yüzlerin detayları oyulmuş ve takviye çubukları da çoktan yerleştirilmişti. Geriye sadece gökyüzündeki kutsal ışıltıyı meydana getirmek kalmıştı.

Jonah, Will'e kurşun şeritlerin nasıl kesileceğini gösterdi ve Ronnie'ye de lehim yapmayı öğretti. Jonah bütün yaz yaptığı gibi yine camı kesmekten sorumluydu ve kestiği camları kurşun şeritlerin içine koyduktan sonra Ronnie'ye parçaları yerine yerleştirmesi için yer açtı.

Atölyenin içi sıcak ve tıklım tıklı ama sonunda üçü bir ritim tutturdu. Öğle olduğunda Will hamburger ve Ronnie için salata almaya gitti. Yemek yerken kısa bir süre mola verdiler ama çok geçmeden tekrar görevlerinin başındaydılar. Akşamüstüne doğru Ronnie üç kere hastaneyi aradı ancak tek öğrenebildiği babasının ya bir teste alındığı ya da uyuduğuydu. Güneş batmak üzereyken işin yarısını tamamlamışlardı. Jonah'nın elleri yorulmaya başlıyordu ve atölyeyi aydınlatmak için oturma odasından lamba getirirmedi önce kısa bir mola daha verdiler.

Karanlık bastırıldı ve saat on olduğunda Jonah çoktan esmeye başlamıştı. Birkaç dakika dinlenmek için eve girdiklerinde de, neredeyse anında uyuyakaldı. Will onu odasına taşıdı ve yatağına yatırdı. Oturma odasına döndüğünde Ronnie çoktan atölyeye dönmüştü bile.

Cam kesme işini Will devraldı. Bütün gün Jonah'yı seyretmişti ve başta birkaç hata yapsa da eli çabuk alıştı.

Bütün gece çalıştılar. Şafak sökmek üzereyken ikisi de artık yorgunluktan ayakta duramıyordu. Önlerindeki masanın üstünde bitmiş vitray duruyordu. Will son parçaları yerleştirirken, vitray tamamlandığı sırada onların yanında olmadığı için Jonah'nın kendini nasıl hissedeceğinden emin değildi ama Ronnie bir şekilde çaresine bakacağını düşünüyordu.

"İkiniz bütün gece hiç uyumamış gibi görünüyorsunuz," dedi arkalarında bir ses. Will döndüğünde Papaz Harris'in kapı eşiğinde durduğunu gördü.

Papaz Harris ağırlığını bastonuna vermişti. Üzerinde takım elbisesi vardı. Herhalde pazar ayını için hazırlanmıştı. Ancak Will elinin arkasındaki korkunç yara izlerini farkettiği anda yaraların kollarına kadar uzandığını anladı. Kilisede çıkan yangın ve onca ay sakladığı sır aklına gelince Papaz'ın gözlerine bakacak gücü kendinde bulamadı.

"Vitrayı bitiriyorduk," dedi Ronnie.

Papaz Harris masayı işaret etti. "Bakabilir miyim?"

Ronnie başıyla onayladı. "Elbette."

Papaz Harris ağır adımlarla atölyeden içeri girdi. Yanlarına gelirken bastonunun sesi ahşap zeminde yankılanıyordu. Masaya yaklaştığında yüzündeki merak ifadesi yerini hayrete bıraktı. Bastonuna dayanarak yumrulu, ürkek elini camın üstünde gezdirdi.

"İnanılmaz," dedi nefes nefese. "Hayal edebileceğimden bile daha güzel olmuş."

"Asıl işi babamla Jonah yaptı," dedi Ronnie. "Biz sadece bitirmelerine yardım ettik."

Papaz gülmüştü. "Baban çok sevinecek."

"Kilise ne durumda? Babamın vitrayı yerinde görmeyi çok isteyeceğini biliyorum."

"Tanrı bu söylediklerini duyar umarım." Omuz silkeli. "Kilise artık eskisi kadar popüler bir yer değil, dolayısıyla da çok fazla üyesi yok. Yine de her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum yani umuyorum."

Will, Ronnie'nin yüzündeki ifadeden camın zamanında yerine monte edilip edilemeyeceğini merak ettiğini ama bir yandan da sormaya korktuğunu biliyordu.

"Bu arada babanın durumu çok iyi," dedi Papaz Harris.

"Yakında hastaneden çıkar ve sen de onu bu sabah ziyarete gidebilirsin. Dün pek fazla bir şey kaçırmadın. Doktorlar gerekli testleri yaparken bütün günü odada tek başıma onu beklerken geçirdim."

"Onunla kaldığınız için teşekkür ederim."

"Hayır tatlım," dedi Papaz. Tekrar cama baktı. "Ben teşekkür ederim."

Papaz Harris dışarı çıkınca atölye tekrar sessizleşti. Will adamın arkasından bakarken yaralı ellerinin görüntüsü bir türlü gözünün önünden gitmiyordu.

Will sessizlikte camı inceledi. Detaylara bakarken yeni bir vitray yapmak için harcanan emek onu hayrete düşürdü. Oysa eskisinin hala yerinde duruyor olması gerekirdi. Papaz'ın söylediklerini ve Steve'in camın takıldığını bile görecektik kadar hayata kalmama ihtimalini düşündü.

Ona döndüğünde Ronnie de kendi dünyasında kaybolmuştu.

İçinde domino taşları gibi bir şeylerin devrildiğini hissetti. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kum tepesinde otururken Will ona her şeyi baştan sona anlattı. Sözünü bitirdiğinde Ronnie kafası karışmış görünüyordu.

"Yangını Scott'ın başlattığını mı söylüyorsun? Ve sen de onu koruyordun, öyle mi?" Sesi şaşkınlık doluydu. "Onun için yalan mı söylüyordun?"

Will başını iki yana salladı. "Öyle değil. Sana bunun bir kaza olduğunu söyledim."

"Farketmez ki." Ronnie'nin gözleri Will'inkilerle buluştu. "Kaza olsun ya da olmasın, yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeli."

"Biliyorum. Ona polise gitmesini söyledim."

"Ama ya gitmezse? Hayatın boyunca onun için yalan söylemeye devam mı edeceksin? Marcus'un hayatını kontrol etmesine izin mi vereceksin? Bu çok yanlış."

"Ama o benim arkadaşım."

Ronnie ayağa fırladı. "Papaz Harris az kalsın o yangında ölecekti! Haftalarca hastanede kaldı. Yanıkların ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Nasıl bir his olduğunu neden Blaze'e sormuyorsun? Ve kilise... Yenisinin inşa edilemediğini görmüyor musun? Belki de babam o vitrayı asla ait olduğu yerde göremeyecek!"

Will sakın kalmaya çalışarak başını iki yana salladı. Tüm bunların Ronnie için çok fazla olduğunu görebiliyordu. Babasının beklenmedik hastalığı, yaklaşan duruşma. "Yanlış olduğunu biliyorum," dedi sessizce. "Ve kendimi bu yüzden hep

suçlu hissettim. Kaç kere polise gitmek istediğimi sana söyleyemem."

"Eee?" diye üsteledi Ronnie. "Bu hiçbir şey demek değil ki! Yaptıklarımı mahkemede itiraf ettiğimi anlatırken beni dinlemedin mi yoksa? Çünkü aslında hatalı olduğumu biliyordum! Gerçek sadece itiraf etmek zor olduğunda anlamlıdır! Bunu anlamıyor musun? O kilise Papaz Harris'in hayatıydı! Babamın hayatıydı! Ve artık yok. Sigorta şirketi hasarını karşılamadığı için ayinleri eski bir depoda yapmak zorundalar."

"Scott benim arkadaşım," diye karşı çıktı Will. "Onu böylece kurtların önüne atamam."

Ronnie, Will'in ağzından çıkanı kulağının duyup duymadığını merak ederek gözlerini kırıştırdı. "Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?"

"Ben bencil değil..."

"Aynen öylesin ve bunu bile anlayamıyorsan, o zaman seninle daha fazla konuşmak istemiyorum!" dedi. Arkasını döndü ve eve yürümeye başladı. "Git! Git buradan!"

"Ronnie!" diye bağırdı Will peşinden gitmek için kalkarken. Ronnie bir hışımla ona döndü.

"Bitti, tamam mı?"

"Bitmedi. Hadi, mantıklı ol..."

"Mantıklı mı?" Ronnie ellerini havada salladı. "Benim mi mantıklı olmamı istiyorsun? Sırf Scott için yalan söylemiyordun, bana da yalan söyledin! Babamın vitrayı yaptığını biliyordun! O kadar zaman yanımda durdun ve tek kelime bile etmedin!"

Ağzından çıkan her bir kelimeyle birlikte adeta beyninde bir şeyler aydınlanıyordu ve Ronnie geriye doğru bir adım

daha attı. "Sandığım gibi biri değilmişsin! Senin çok daha iyi biri olduğunu düşünmüştüm!"

Will irkildi. Aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. İleri doğru adım attığında Ronnie yeniden geriledi.

"Git! Zaten gideceksin ve birbirimizi bir daha asla görme-yeceğiz. Yaz bitti. Konuşup hayaller kurabiliriz ama bu gerçeği değiştiremeyiz, dolayısıyla en iyisi daha fazla uzatmadan burada her şeye son verelim. Şu anda bunlarla uğraşamam ve gü-venmediğim biriyle beraber olamam." Gözlerinde biriken yaş- lar parlıyordu. "Sana güvenmiyorum Will. Artık gitmeni isti-yorum."

Will ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu.

"Git!" diye haykırdı Ronnie ve koşarak eve girdi.

O gece, Wrightsville Sahili'ndeki son gecesinde, Will çalışma odasında oturmuş, yaşadıklarına bir anlam vermeye çalışıyor-du. Babası içeri girdiğinde başını kaldırdı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Tom. "Yemekte çok sessizdin."

"Evet," diye cevap verdi Will. "İyiyim."

Babası koltuğun yanına geldi ve oğlunun karşısına oturdu.

"Yarın gideceğin için mi heyecanlısın?"

Will başını iki yana salladı. "Hayır."

"Valizlerini topladın mı?"

Will başıyla onayladı ve babasının onu incelediğini hisset-ti. Babası öne eğildi.

"Neler oluyor? Biliyorsun, benimle konuşabilirsin."

Will cevap vermek için acele etmedi, aniden gerilmişti. Ni-hayet babasının gözlerinin içine baktı. "Benim için önemli, çok önemli bir şey yapmanı isteseydim, yapar mıydın? Hiç soru sormadan?"

Tom gözlerini oğlunun üstünden ayırmadan arkasına yas-landı ve sessizce birbirlerine bakarlarken Will babasının ceva-bının ne olacağını biliyordu.

Ronnie

“İtrayı gerçekten bitirdiniz mi?”

Ronnie hastane odasında Jonah'yla konuşan babasına baktı ve biraz daha iyi görünüşünü düşündü. Belli ki hala yorgundu ama yanaklarına biraz renk gelmişti ve daha rahat hareket ediyordu.

“Gerçekten harika oldu,” dedi Jonah. “Görmen için sabırsızlanıyorum.”

“Ama hala bir sürü parça vardı.”

“Ronnie ve Will de yardım etti,” diye itiraf etti Jonah.

“Öyle mi?”

“Onlara nasıl yapılacağını gösterdim. Hiçbir şey bilmiyorlardı. Ama merak etme, hata yaptıklarında bile sabrımı kaybetmedim.”

Babası gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim.”

“Evet, oldukça iyi bir öğretmenim.”

"Eminim öylesindir."

Jonah burnunu kırtırdı. "Burası tuhaf kokuyor, değil mi?"

"Biraz."

Jonah başını salladı. "Bence de." Televizyonu işaret etti.

"Hiç film seyrettin mi?"

Babası başını iki yana salladı. "Çok değil."

"O ne işe yarıyor?"

Babası serum torbasına baktı. "İçinde ilaçlar var."

"Seni iyileştirecekler mi?"

"Şimdilik daha iyi hissediyorum."

"O zaman eve döneceksin?"

"Yakında."

"Bugün mü?"

"Belki yarın," dedi babası. "Ama ne isterdim biliyor musun?"

"Ne?"

"Gazoz. Kafeteryanın yerini hatırlıyor musun? Koridorun sonunda, köşede?"

"Nerede olduğunu biliyorum. Küçük bir çocuk değilim. Ne istiyorsun?"

"Sprite ya da Seven-Up."

"Ama hiç param yok."

Babası Ronnie'ye bakınca Ronnie "Bende var," dedi. Cebinden para çıkarıp Jonah'ya uzattı. Kardeşi kapıdan çıkarken, babasının gözlerini kendi üzerinde hissetti.

"Sabah avukat aradı. Mahkemeni ekim sonuna ertelemişler."

Ronnie bakışlarını pencereye çevirdi. "Şu anda bunu düşünmem."

"Üzgünüm," dedi babası. Bir süre sessiz kaldı. Ronnie onun hala kendisini incelediğini hissedebiliyordu. "Jonah nasıl?" diye sordu.

Ronnie yarım yamalak omuz silkti. "Kafası karışık. Korkuyor. Kendini zor ayakta tutuyor." Benim gibi, diye eklemek istedi.

Babası yanına gelmesi için ona işaret etti. Ronnie az önce Jonah'nın oturduğu sandalyeye çöktü. Babasının eline üzandı ve oksadı. "Hastaneye yatmak zorunda kaldığım için beni affet. Beni asla böyle görmeyi istemezdim."

Ronnie çoktan başını iki yana sallıyordu bile. "Asla ama asla bunun için özür dileme."

"Ama..."

"Ama'sı falan yok, tamam mı? Bilmem gerekiyordu. Bildiğim için mutluyum."

Babası bunu kabul etmiş göründü ama hemen ardından onu şaşırtan bir soru sordu.

"Peki bana Will'le aranızda neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu Ronnie.

"Çünkü seni tanıyorum. Çünkü aklında bir şey olduğu zaman anlatırım. Ve tabii ona ne kadar çok değer verdiğini de bildiğim için..."

Ronnie sırtını dikleştirdi, ona yalan söylemek istemiyordu ama başka ne yapabiliirdi ki? "Hazırlanmak için eve gitti," dedi.

Babasının onu incelediğini biliyordu.

"Sana hiç babamın poker oyuncusu olduğunu söylemiş miydin?"

"Evet, söyledin. Neden? Poker mi oynamak istiyorsun?"

"Hayır," dedi babası. "Sadece Will'le aranızda söylediğinden fazlasının yaşandığını biliyorum ama konuşmak istemiyorsan sakıncası yok."

Ronnie bir an tereddüt etti. Babasının onu anlayacağını biliyordu ama henüz hazır değildi. "Dediğim gibi, yola çıkmaya hazırlanıyor," dedi. Ve babası başını sallayarak konuyu orada kapattı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi. "Eve gidip dinlenmelisin."

"Dinleneceğim. Ama önce biraz burada kalmak istiyorum."

Babası Ronnie'nin elini avcuna aldı. "Tamam."

Ronnie, daha önce Jonah'nın içinde ne olduğunu merak ettiği serum torbasına baktı. Fakat kardeşinin aksine, orada babasını iyileştirecek bir ilaç bulunmadığını biliyordu.

"Canın acıyor mu?" diye sordu.

Babası cevap vermeden önce bekledi. "Hayır," dedi. "Çok değil."

"Ama ağrın vardı, değil mi?"

Babası başını iki yana salladı. "Tatlım..."

"Bilmek istiyorum. Buraya gelmeden önce de ağrın var mıydı? Bana gerçeği söyle, tamam mı?"

Babası sorusunu cevaplamadan önce göğsünü kaşıdı.

"Evet."

"Ne zamandan beri?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum..."

"Ağrılarının ne zaman başladığını bilmek istiyorum," dedi Ronnie ve yatağın kenarına yaslanarak babasını gözlerinin içine bakmaya zorladı.

Babası yine başını iki yana salladı. "Önemli değil. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Ve doktorlar bana yardım etmek için ne yapmaları gerektiğini biliyor."

"Lütfen," dedi Ronnie. "Ne zaman başladı?"

Babası yatağın kenarında birbirine sıkıca kenetlenmiş ellerine baktı. "Bilmiyorum. Mart ya da nisan. Ama her gün..."

"Daha önce ağrın olduğunda," diye devam etti Ronnie gerçeği duymaya kararlı bir şekilde, "ne yapıyordun?"

"Önceden bu kadar kötü değildi," dedi babası.

"Yine de sancın oluyordu, değil mi?"

"Evet."

"Ne yapıyordun peki?"

"Bilmem," dedi babası. "Düşünmemeye çalışıyordum. Başka şeylere odaklanıyordum."

Ronnie omuzlarındaki ağırlığı hissediyordu ve babasının söyleyebileceklere ne kadar nefret etse de gerçeği duymak zorundaydı. "Neye odaklanıyordun?"

Babası serbest eliyle çarşaftaki kırıksıklığı düzeltti. "Senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü ağrını piyano çalarak unutup unutmadığını öğrenmek istiyorum."

Daha bu kelimeler ağzından dökülürken Ronnie haklı olduğunu biliyordu. "Seni o akşam kilisede piyano çalarken gördüm, öksürük krizi geçirdiğin akşam. Ve Jonah da piyano geldiğinden beri sürekli oraya gittiğini söyledi."

"Tatlım..."

"Piyano çalarken kendini daha iyi hissettiğini söylemiştin, hatırladın mı?"

Babası başıyla onayladı. Sırada ne olduğunu biliyordu ve Ronnie babasının buna cevap vermek istemeyeceğinden emindi. Ama bilmek zorundaydı.

"Ağrıyı daha az hissettiğinden mi bahsettin? Ve lütfen bana gerçeği söyle. Yalan söylediğini anlarım." Ronnie oyuna gelmeyecekti, bu kez gelmeyecekti.

Babası kısa bir an gözlerini kapattı, ardından kızının bakışlarıyla buluştu. "Evet."

"Yine de piyanonun önünü kapattın?"

"Evet."

Bunun üstüne Ronnie'nin narin vücudu kendini tamamen bıraktı. Başını babasının göğsüne yaslarken çenesi titremeye başladı.

Babası ona uzandı. "Ağlama," dedi. "Lütfen ağlama..."

Fakat Ronnie kendine engel olamıyordu. O günlerdeki tavırlarını ve babasının ne acılara katlanmak zorunda kaldığını düşündükçe elinde kalan son dayanma gücü de yok olup gitti. "Ah, baba..."

"Hayır bebeğim, lütfen ağlama. O zamanlar o kadar da kötü değildi. Başa çıkabileceğimi düşündüm ve sanırım çıktım da. Geçen haftaya kadar..." Bir parmağıyla kızının çenesine dokundu ve Ronnie gözlerinin içine baktığında orada gördüğü şey resmen kalbini paramparça etti. Bakışlarını hemen kaçırdı.

"O zamanlar başa çıkabiliyordum," diye tekrarladı ve Ronnie onun sesinden doğru söylediğini anladı. "Yemin ederim. Canım yanıyordu ama düşündüğüm tek şey bu değildi çünkü başka şekilde de ağrılarımıdan kaçabiliyordum. Mesela Jonah'yla birlikte vitrayın üstünde çalışırken ve sizinle hayal ettiğim yazı geçirirken... ağrılarımı düşünmüyordum."

Söyledikleri bıçak gibi kalbine saplandı, babasının merhameti katlanabileceğinden çok daha öteydi. "Üzgünüm baba."

"Bana bak," dedi babası ama Ronnie ona bakamadı. Tek düşünebildiği, babasının piyanoya ihtiyacı varken onu ondan aldığıydı. Çünkü sadece kendini düşünmüştü. Çünkü onu incitmek istemişti. Çünkü umrunda değildi.

"Bana bak," dedi babası yeniden. Sesi yumuşak ama ısrarcıydı. Ronnie çekinerek başını kaldırdı.

"Hayatımın en güzel yazını geçirdim," diye fısıldadı babası. "Seni kaplumbağaları kurtarmaya çalışırken seyrettim ve sonuna dek sürmeyecek olsa bile ilk aşkına şahit olma fırsatını elde ettim. Ve en önemlisi, hayatımda ilk defa seni ufak bir kız değil genç bir kadın olarak tanıdım. Tüm bunların beni ne kadar mutlu ettiğini sana anlatamam. Bu yazı ben bunlar sayesinde atladım."

Ronnie babasının söylediklerinde samimi olduğunu biliyordu ama bu kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Tam bir şey söylemek üzereydi ki Jonah odadan içeri daldı.

"Bakın kimi buldum," dedi elindeki Sprite kutusuyla işaret ederek.

Ronnie başını kaldırıp Jonah'nın arkasında annesini gördü.

"Selam tatlım," dedi annesi.

Ronnie babasına döndü.

Babası, "Onu aramak zorundaydım," diye açıkladı.

"İyi misin?" diye sordu annesi.

"İyiyim Kim."

Annesi içeri girdi. "Sanırım konuşmamız gerek."

Ronnie ertesi sabah çoktan kararını vermişti ve annesi içeri girdiğinde odasında bekliyordu.

"Valizini topladın mı?"

Sakin ama kararlı bir ifadeyle annesine baktı. "Seninle New York'a dönmüyorum."

Kim ellerini kalçasına koydu. "Bu konuyu tartıştığımızı sanıyordum."

"Hayır," dedi Ronnie. "Sen tartıştın. Ama ben seninle gelmiyorum."

Annesi onu duymazdan geldi. "Saçmalama. Elbette eve dönüyorsun."

"New York'a dönmüyorum." Ronnie kollarını göğsünde kavuşturdu ama sesini yükseltmedi.

"Ronnie..."

Ronnie başını iki yana salladı, hayatında daha önce hiç bu kadar ciddi olmadığını biliyordu. "Kalıyorum ve bu konuyu seninle tartışmayacağım. Artık on sekiz yaşımdayım ve beni zorla götüremezsin. Bir yetişkinim ve istediğimi yapabilirim."

Annesi Ronnie'nin ağzından çıkan kelimeleri sindirmeye çalışırken kararsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından öteki-
ne verdi.

"Bu..." dedi sonunda, eliyle oturma odasını işaret ederken mantıklı konuşmaya gayret ettiği belliydi. "Bu senin sorumluluğun değil."

Ronnie ona doğru bir adım attı. "Değil mi? Peki kimin o zaman? Ona kim bakacak?"

"Babanla bu konuyu konuştuk."

"Ah, Papaz Harris'ten mi bahsediyorsun?" dedi Ronnie.

"Ah, tabii, sanki düşüp bayıldığında ya da yeniden kan kusmaya başladığında babamla ilgilenebilecek de. Papaz Harris fiziksel olarak bunu yapamaz bir kere."

"Ronnie..." diye başladı annesi yeniden.

Ronnie ellerini havaya kaldırdı, kararlılığı her geçen saniye artıyordu. "Senin hala ona kızgın olman, benim de ona kızmam anlamına gelmez, tamam mı? Ne yaptığını biliyorum ve seni kırdığı için üzgünüm ama burada benim babamdan söz ediyoruz. Hasta ve yardımımıza ihtiyacı var. Onun yanında olacağım. Bir ilişki yaşamış olması umrumda değil, bizi terkedip gitmesi umrumda değil. Ama o benim umrumda."

Hayatında ilk defa annesini hakikaten affalamış görüyordu. "Yeniden konuştuğunda sesi yumuşacıktı. "Baban sana tam olarak ne anlattı?"

Ronnie önemli olmadığını söyleyerek itiraz etmek üzereydi ama bir şey onu durdurdu. Annesinin yüzündeki ifade o kadar nabıza ki. Sanki... suçlu gibi. Sanki...

Annesine baktı, konuşurken parçalar teker teker yerine oturuyordu. "İlişki yaşayan babam değildi, değil mi?" dedi yavaşça. "Sendin."

Annesinin duruşu değişmedi ancak tutulmuş görünüyor-
du. Ronnie'ye resmen midesine yumruk yediğini hissetti.

İlişkisi olan annesiydi, babası değil. Ve...

Detaylar belirginleştikçe oda aniden üstüne üstüne gelmeye başladı. "Bu yüzden gitti, değil mi? Öğrendiği için. Oysa sen başından beri onun hatası olduğuna, durup dururken bizi terkedip gittiğine inanmama izin verdin. Başından beri suçlu sendin ama oymuş gibi *davrandın*. Bunu nasıl yapabildin?" Ronnie zorlukla nefes alıyordu.

Annesi hala konuşamıyordu ve Ronnie o anda kendini annesini bugüne kadar hiç tanıyıp tanımadığını merak ederken buldu.

"Brian mıydı? Babamı Brian'la mı aldatıyordun?"

Annesi sessiz kaldı ve Ronnie tekrar haklı olduğunu anladı.

Annesi, babasının hiçbir sebep olmaksızın çekip gittiğine inanmasına göz yummuştu. *Ve ben de üç yıl boyunca onunla konuşmadım çünkü...*

"Ne, biliyor musun?" diye tersledi Ronnie. "Umrumda değil. İkiniz arasında geçenler umrumda değil. Geçmişte yaşananlar umrumda değil. Ama ben babamı bırakmıyorum ve sen de beni zorlaya..."

"Kim kimi bırakmıyor?" diye araya girdi Jonah. Elinde bir bardak sütle odadan içeri yeni girmişti ve annesine bakıp ardından Ronnie'ye döndü. Ronnie onun sesindeki paniği duyabiliyordu.

"Burada mı kalacaksın?" diye sordu.

Ronnie öfkesini kontrol altına almak için boğuşurken cevap vermesi bir dakikasını aldı. "Evet," dedi. Hissettiğinden daha sakın konuştuğunu umuyordu. "Kalıyorum."

Jonah bardağını şifonyerin üzerine koydu. "O zaman ben de kalıyorum," dedi.

Annesi bir anda çaresiz göründü ve Ronnie her ne kadar annesine hala çok kızgın olsa da Jonah'nın, babalarını ölüm döşeginde görmesine izin veremezdi. Kardeşinin yanına git- ti ve yere çömeldi.

"Gerçekten kalmak istediğini biliyorum ama kalamazsın," dedi usulca.

"Neden? Sen kalıyorsun."

"Ama benim okulum yok."

"Ne olmuş? Burada da okula gidebilirim. Babamla bu ko- nuyu konuştuk."

Anneleri yanlarına geldi. "Jonah..."

Jonah ani bir hareketle geri çekildi. Kardeşi hem annesi- ne hem ablasına karşı koyamayacağını biliyordu, bu tartışma- yı kaybedeceğini anladığında panikle bağırdı. "Okul umrum- da değil! Bu haksızlık! Burada kalmak istiyorum!"

34

Steve

na sürpriz yapmak istemişti. En azından planı buydu.

Albany'de konser vermişti, gelecek konseri de iki gün sonra Richmond'daydı. Normalde turne esnasında hiç eve gitmezdi. Şehirden şehre yolculuk ederken tutturduğu ritmi korumak daha kolaydı. Fakat fazladan zamanı olduğu ve iki haftadır ailesini görmediği için ilk trene bindi ve öğle yemeği kalabalığı yiyecek bir şeyler arayışı içinde çalıştıkları kuleler- den dışarı akın ederken şehre vardı.

Kadına rastlaması büyük tesadüftü. Şimdi bile ona bu ihti- mal sifıra yakınmış gibi geliyordu. Milyonlarca kişinin yaşadığı bir şehirdeydi ve Penn İstasyonu'nun yakınlarındaki, tıklım tıklım bir restoranın önünden geçiyordu.

Onu gördüğünde ilk düşüncesi, kadının tıpkı karısına benzediğiydi. Duvar kenarında ufak bir masada, ondan bir-

kaç yaş büyük görünen gri saçlı bir adamın karşısında oturuyordu. Üzerinde siyah bir etekle kırmızı ipek bluz vardı ve parmağını şarap kadehinin kenarında gezdiriyordu. Steve manzarayı bir anda algıladı ve çabucak ikinci bir kez daha baktı. Kadının gerçekten de Kim olduğunu farketti. Steve'in daha önce hiç görmediği bir adamla yemek yiyordu. Camın önünden kadının kahkahasını seyretti ve içinde bir şeylerin çöktüğünü hissetse de bu gülüşü daha önce de gördüğünden emindi. Aralarındaki her şeyin yolunda olduğu zamanlardan, yıllar öncesinden hatırlıyordu bu kahkahayı. Karısı masadan kalkınca adamın da oturduğu yerden kalktığını ve elini onun sırtına koyduğunu gördü. Adamın dokunuşu uysal, sanki bunu daha önce de yüzlerce kez yapmışçasına rahattı. Steve bu yabancınn karısını dudaklarından öpüşünü seyrederken, karısının da adamın dokunuşundan hoşlandığını anladı.

Ne tepki vereceğinden emin değildi ama şimdi geçmişe baktığında, fazla bir şey hissettiğini hatırlamıyordu. Birbirlerine karşı mesafeli olduklarını biliyordu, çok fazla kavga ettiklerinin farkındaydı ve çoğu erkeğin o restorandan içeri girip iki siyle de yüzleşeceğini tahmin ediyordu. Hatta belki de olay çıkarırlardı. Ama Steve çoğu adam gibi değildi. Dolayısıyla bir gece önce topladığı el çantasını öteki eline aldı, arkasını döndü ve gerisin geri Penn İstasyonu'na gitti.

İki saat sonraki trene bindi ve akşam geç saatte Richmond'a vardı. Her zamanki gibi karısını aramak için telefonu kaldırdı ve o da ikinci çalışında açtı. Kadın alo derken fondaki televizyon sesini duyabiliyordu.

"Demek sonunda gittin ha?" diye sordu karısı. "Ben de ne zaman arayacağını merak ediyordum."

Steve yatakta otururken yabancınn, karısının sırtındaki elini düşündü. "Otele yeni girdim," dedi.

"Heyecanlı bir şey oldu mu?"

Ucuz bir otelde kalıyordu ve karyolanın kenarları hafifçe soyulmaya başlamıştı. Pencerenin altında klima vardı ve durmadan sarsıldığı için perdeleri de beraberinde oynatıyordu. Televizyonun üzerinde biriken toz tabakasını görebiliyordu.

"Hayır," dedi. "Heyecanlı hiçbir şey olmadı."

Hastane odasında yatarken tüm bunları şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyordu. Kim'in Ronnie ve Jonah'yla birlikte yakında geleceğini bildiği içindi herhalde.

Ronnie daha erken bir saatte arayıp New York'a dönmeyeceğini haber vermişti. Steve bunun hiç kolay olmayacağını biliyordu. Bir an babasının o son günlerinde nasıl eriyip gittiğini gözünün önüne geldi. Kızının onu bu şekilde görmesini kesinlikle istemiyordu. Fakat Ronnie kararını vermişti ve bunu asla değiştiremeyeceğinin farkındaydı. Yine de onu korkutuyordu.

Bu olayla ilgili her şey onu korkutuyordu.

Son birkaç haftadır düzenli olarak dua ediyordu. Ya da en azından bir keresinde Papaz Harris yaptığı şeyi bu şekilde tarif etmişti. Ellerini kenetleyip başını falan eğmiyordu ya da iyileşmeyi dilemiyordu. Sadece çocuklarıyla ilgili endişelerini Tanrı'yla paylaşıyordu.

Çocukları için duyduğu kaygı konusunda diğer birçok ebeveynle aynı olduğunu sanıyordu. Hala gençlerdi, önlerinde uzun bir ömür vardı ve onlara ne olacağını merak ediyordu. Dilekleri öyle abartılı değildi. Tanrı'ya çocuklarının mut-

lu olup olmayacağını ya da New York'ta yaşamaya devam edip etmeyeceklerini ya da günün birinde evlenip evlenmeyeceklerini falan sorardı. Temel konular, daha fazlası değil. Ama işte o zaman, tam o dakikada, nihayet Papaz Harris'in kumsalda yürüyüşe çıktığında Tanrı'yla konuştuğunu söylerken aslında ne demek istediğini anladı.

Ama Papaz Harris'in aksine, ne cevapları yüreğinin derinliklerinde duymuş ne de hayatında Tanrı'nın varlığına şahit olmuştu ve bunun için çok zamanı kalmadığını biliyordu.

Saate baktı. Kim'in uçağı üç saatten kısa süre sonra kalkacaktı. Yanında Jonah'yla birlikte hastaneden çıkıp dosdoğru havaalanına gidecekti ve bunun düşüncesi bile korkunçtu.

Çok kısa bir süre sonra, oğluna son kez sarılacak ve bugün ona veda edecekti.

Jonah odadan içeri girip de yatağa koşarken gözyaşları içindeydi. Steve oğlunu kucaklamak için tam zamanında kollarını iki yana açtı. Kuş kadar hafif omuzları titriyordu ve Steve yüreğinin yerinden koptuğunu hissetti. Oğluna sarılırken hissettiği şeye odaklandı, bu hissi beynine kazımayaya çalıştı.

Steve çocuklarını hayatından daha çok seviyordu ama asıl önemlisi Jonah'nın ona ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bir kez daha bir baba olarak görevini yerine getiremediğini farkederek acıyla kaskatı kesildi.

Jonah dur durak bilmeden ağlamaya devam ediyordu. Steve oğlunu asla bırakmak istemeyerek ona sıkıca sarıldı. Ronnie'yle Kim kapı eşiğinde durmaya devam ediyordu.

"Beni eve götürmeye çalışıyorlar baba," diye ağladı Jonah. "Seninle kalabileceğimi söyledim ama beni dinlemiyorlar.

Uslu olacağım baba, söz veriyorum uslu olacağım. Sen söylediğin zaman yatacağım ve odamı temizleyeceğim ve senin izin olmadan kurabiye yemeyeceğim. Onlara kalabileceğimi söyle. Uslu olacağım, söz veriyorum."

"Uslu olacağını biliyorum," diye mırıldandı Steve. "Her zaman uslu bir çocuktu."

"O zaman bunu anneme söyle baba! Benim kalmamı istediğini söyle! Lütfen! Söyle ona!"

"Kalmamı istiyorum," dedi Steve. Hem kendisi için hem de oğlu için acı çekiyordu. "Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama annenin sana ihtiyacı var. Seni özliyor."

"Ama seni bir daha asla göremeyeceğim. Bu haksızlık! Haksızlık!"

Steve boğazındaki düğüme rağmen konuşmaya çalıştı. "Hey..." dedi. "Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı? Benim için bunu yapabilir misin?"

Jonah kendini zorlayarak başını kaldırdı. Steve elinden geleni yapsa da konuşurken kelimelerin boğazına takılıp kalacağını biliyordu. Oğlunun önünde pes etmemek için var gücüyle savaştı gerekti.

"Sen bir babanın sahip olmak isteyebileceği en iyi oğulsun. Seninle hep gurur duydum ve büyüdüğünde harikulade şeyler yapacağını biliyorum. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum baba. Seni çok özleyeceğim."

Gözucüyle baktığında Kim'le Ronnie'nin yanaklarından gözyaşlarının süzülüğünü gördü.

"Ben de seni özleyeceğim. Ama her zaman yukarıdan seni izliyor olacağım, tamam mı? Söz veriyorum. Birlikte yaptığımız vitrayı hatırlıyor musun?"

Jonah çenesi titrerken başıyla onayladı.

"Ona *Tanrı'nın İyisi* adını verdim çünkü bana cenneti hatırlıyor. Birlikte yaptığımız camdan ya da herhangi bir pencereden içeri her ışık girdiğinde, yanında olduğumu bil, anlaşıyor mu? O ışık ben olacağım. Pencereden yansıyan ışık olacağım."

Jonah başıyla onayladı, artık gözyaşlarını silmiyordu bile. Steve tüm kalbiyle işleri yoluna koyabilmeyi dileyerek oğluna sarılmaya devam etti.

35

Ronnie

Ronnie veda etmek ve gitmeden önce annesiyle konuşup New York'a döndüğünde ona bir iyilik yapmasını istemek için annesi ve Jonah'yla birlikte dışarı çıktı. Ardından hastaneye döndü ve babasıyla birlikte oturup onun uykuya dalmasını bekledi. Uzunca bir süre babası sessizce oturup sadece pencereden dışarıyı izlemişti. Ronnie de onun elini tutmuştu ve birlikte konuşmadan oturup camın arkasında yavaşça süzülen bulutları seyretmişlerdi.

Ronnie bacaklarını esnetip biraz temiz hava almak istedi. Jonah'yla vedalaşmak babasının tüm enerjisini tüketmiş ve onu sarsmıştı. Ronnie de kardeşini uçakra ya da evden içeri girerken düşünmeye dayanamıyordu. Hala ağlayıp ağlamadığını düşünmek bile istemiyordu.

Dışarı çıktığında hastanenin önündeki kaldırım boyunca yürüdü, kafası allak bullaktı. Birinin genzini temizlediğini

duyduğunda az kalsın önünden geçip gidecekti. Bankta oturuyordu. Sıcağa rağmen üstünde uzun kollu gömleği vardı.

"Selam Ronnie," dedi Papaz Harris.

"Ah, selam."

"Ben de babanı ziyaret etmeyi umuyordum."

"Şu anda uyuyor ama isterseniz yukarı çıkabilirsiniz."

Papaz zaman kazanmak için bastonunu yere vurdu. "Tüm bu olanlar için gerçekten çok üzgünüm Ronnie."

Ronnie odaklanmakta zorluk çekerek başını salladı. Bu basit sohbet bile ona inanılmaz zor geliyordu.

Bir şekilde adamın da aynı şeyi hissettiğini sezdi.

"Benimle birlikte dua eder misin?" Mavi gözleri adeta yalvarıyordu. "Babanı görmeden önce dua etmek istiyorum. Bana... yardım ediyor."

Ronnie'nin şaşkınlığı yerini beklenmedik bir rahatlama duygusuna bıraktı.

"Çok isterim," diye cevap verdi.

O günden sonra düzenli olarak dua etmeye başladı ve Papaz Harris'in haklı olduğunu gördü.

Babasının iyileşeceğine inandığından değil. Doktorla konuşmuş, tahlil sonuçlarını görmüştü. Ardından hastaneden çıkıp kendini sahile atmış ve gözyaşları rüzgarda kuruyana kadar saatlerce ağlamıştı.

Mucizelere inanmıyordu. Bazı insanların inandığını biliyordu ama kendini babasının bir şekilde iyileşeceğini düşünmeye zorlayamıyordu. Gördüklerinden sonra, doktorun ona açıkladıklarından sonra bunu yapamazdı. Kanserin midesinden pankreasına ve akciğerlerine yayıldığını öğrenmişti ve umutlanmak şu noktada... tehlikeliydi. Babasının yaşadıkla-

ıyla ikinci kez hesaplaşmak zorunda kaldığını hayal bile edemiyordu. Her şey zaten şimdiden yeterince zordu, özellikle de geceleri ev sessiz olduğunda ve düşünceleriyle bir başına kaldığında.

Onun yerine babasına yardım etmeye yetecek kadar güçlü olmak için dua etti. Onu her gördüğünde ağlamak yerine yanındayken pozitif kalabilmek için dua etti. Babasının onun kahkahalarına ve son zamanlarda yeniden bulduğu kızına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Onu hastaneden eve getirdikten sonra yaptığı ilk şey, vitrayı göstermek oldu. Babasının yavaşça masaya yaklaşıp detayları incelemesini, ardından yüzünde beliren hayreti izledi. Ona bakarken, onun da bazen vitrayın tamamlandığını görece kadar uzun yaşayıp yaşamayacağını merak ettiğini anladı. Jonah'nın da o sırada yanlarında olmasını her şeyden çok istedi ve babasının da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Bu onların projesi, yazı birlikte geçirme şekilleriydi. Babası Jonah'yı çok özlüyordu. Onu her şeyden fazla özlüyordu. Ve yüzünü kızına göstermemek için arkasına dönse de eve geri yürürlerken Ronnie babasının gözlerinde yaşlar olduğunu biliyordu.

Babası içeri girer girmez Jonah'yı aradı. Ronnie babasının Jonah'yı daha iyi hissettiğine inandırmaya çalıştığını duydu ve kardeşi büyük ihtimalle durumu yanlış yorumlasa da Ronnie yine de babasının doğru olanı yaptığını biliyordu. Jonah'nın yazın mutlu anlarını hatırlamasını istiyordu, gelecekte olacaklarla ilgili üzülmelerini değil.

O akşam koltukta otururken İncil'i açtı ve okumaya başladı. Ronnie artık onu anlayabiliyordu. Babasının yanına oturdu ve kitabı incelediği günden beri aklına takılan o soruyu sordu.

"Özellikle sevdiğin bir pasaj var mı?"

"Bir sürü," dedi babası. "Özellikle Mezmurlar'ı hep sevdim. Ve Paulus'un mektuplarından çok ders aldım."

"Ama hiçbir yerin altını çizmemişsin," dedi Ronnie. Babası tek kaşını kaldırınca omuz silkti. "Sen yokken şöyle bir içine bakum ve hiçbir şey göremedim."

Steve cevap vermeden önce düşündü. "Önemli bir yerin altını çizmeye çalışsaydım muhtemelen bütün kitap çizik içinde kalırdı. İncil'i o kadar çok okudum ki. Her seferinde yeni bir şey öğreniyorum."

Ronnie dikkatle babasını inceledi. "Daha önce İncil okuduğunu hatırlamıyorum."

"Çünkü çok küçüktün. Bu İncil'i daima başucumda tutardım ve haftada bir ya da iki kez içinden pasajlar okurdum. Annene sor. O sana anlatır."

"Son zamanlarda paylaşmak isteyebileceğin bir şey okudun mu?"

"Paylaşmamı mı istiyorsun?"

Ronnie başıyla onayladı. Babasının aradığı pasajı bulması birkaç saniyesini aldı.

"Galatyalılar 5:22," dedi İncil'i kucığına yerleştirirken. Başlamadan boğazını temizledi. "Ruh'un meyvesi ise sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur."

Babası pasajı okurken onu izledi ve buraya ilk geldiğinde nasıl davrandığını ve babasının öfkesine verdiği karşılığı hatırladı. Annesinin tüm kışkırtmalarına rağmen babasının onunla tartışmaya girmeyi reddettiği günleri anımsadı. O zamanlar bunu zayıflık olarak görmüş ve hatta bazen babasının farkli olmasını dilemişti. Oysa şimdi ne kadar yanlış olduğunu anlıyordu.

Artık babasının asla tek başına hareket etmediğini artık görüyordu. Kutsal Ruh aslında en başından beri onun yanındaydı.

Ertesi gün annesinden bir paket geldi, Ronnie'nin isteğini yerine getirmişti. Büyük zarfı mutfığa getirdi ve yırtıp içindeki leri masaya döktü.

On dokuz mektup. Hepsi de babasındandı ve hepsi zamanında bir kenara atılmış, hiç açılmamıştı. Babasının üste kuraladığı gönderen adreslerine baktı: Bloomington, Tulsa, Little Rock...

O mektupları okumadığına inanamıyordu. Gerçekten bu kadar kızgın mıydı? Bu kadar mı inatçıydı? Bu kadar mı kötüydü? Geçmişe baktığında cevabı görebiliyordu ama şimdi düşününce hiç mantıklı gelmiyordu.

Zarfları karıştırıp ilk gelen mektubu bulmaya çalıştı. Diğerleri gibi onun da üstüne adresi siyah mürekkepli kalemle yazılmıştı ve posta damgası hafifçe solmuştu. Mutfak penceresinden bakınca, babasının sırtını eve dönmüş kumsalda durduğunu gördü. Papaz Harris gibi o da yaz sıcağına rağmen uzun kollu kıyafetler giymeye başlamıştı.

Derin bir nefes alıp mektubu açtı ve orada, aydınlık mutfakta, okumaya başladı.

Sevgili Ronnie,

Böyle bir mektuba, üzgün olduğumu söylemekten başka nasıl başlanı bilmiyorum.

Senden kafede benimle buluşmanı bu yüzden istedim ve dün öğşam aradığımda söylemek istediğim de buydu. Neden gelmediğini ve neden telefonlarıma çıkmadığını anlayabiliyorum. Bana kızsın, seni hayal-

nikeliğine uğrattım ve yüreğinin derinliklerinde kaçtığıma inanıyorsun. Sana göre seni ve ailemizi terkettim.

Bundan böyle her şeyin farkli olacağını inkar edemem fakat şunu bilmeli istem ki eğer senin yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynı şeyi hissedirdim. Bana kızmak için her türlü hakla sahipsin. Seni haklı hissedirdim. Bana kızmak için her türlü hakla sahipsin. Sanırım yolculuğuna uğrattığımı düşünmek için her türlü hakla sahipsin. Sanırım böyle hissetmene ben sebep oldum ve bahaneler öne sürmek ya da başka birini suçlamak veya seni zamanla beni anlayacağına ikna etmek gibi bir niyetim yok.

Dürüst konuşmak gerekirse beni hiçbir zaman anlayamayabilirsin ve bu beni tahmin edebileceğinden çok daha fazla yaralar. Sen ve Jonah benim için her zaman çok önemlidir ve ikizinin de bu olanlarda en ufak bir payıng olmadığını anlamamı istiyorum. Bazen, açıklanamayan bazı nedenlerden ötürü evlilikler yürümmez. Ama şunu unutmaz: Seni ve Jonah'ı her zaman seveceğim. Annem de her zaman seveceğim ve ona saygı duyacağım. O bana hayatımın en büyük iki armağanını sundu ve hep iyi bir anneydi. Annemle artık birlikte olamayacağımız için duyduğum üzüntüye rağmen onunla evli kaldığımız sürenin benim için birçok açıdan bir lütuftu olduğuna inanıyorum.

Bunun sana fazla bir şey ifade etmediğinin ve kesinlikle olan biteni anlamana yetmeyeceğinin farkındayım ama sevgi denen o yüce hediyeye hala inandığımı bilmeli istiyorum. Senin de buna inanmanı istiyorum. Hiçbir şey sevgiden daha tatmin edici olmadığından, sen de bunu kabul ediyorsun.

Umarım kalbimde, gittiğim için beni affetmenin bir yolunu bulursun. Şimdi ya da çok yakında olmak zorunda değil. Ama şunu bilmelisin. Sonunda huzur olduğunda, kollarımı açmış seni bekliyor olacağım ve kesinlikle hayatımın en muhteşem gününü yaşayacağım.

Seni seviyorum,

Baban

"Onun için çok daha fazlasını yapmam gerektiğini hissediyorum," dedi Ronnie.

Arka verandada Papaz Harris'in karşısında oturuyordu. Babası içeride uyuyordu ve Papaz Harris de karısının pişirdiği sebze lazanyadan getirmişti. Eylül ortalarıydı ve gün içinde hava hala sıcaktı. Gerçi birkaç gün önce sonbaharın ilk esintilerini taşıyan serin bir gece geçirmişlerdi. Sadece tek bir gece. Sabah güneş yine ortalığı kavuruyordu ve Ronnie kendini kumsalda yürüyüşe çıkmış, önceki gecenin hayalgücünün bir ürünü olup olmadığını merak ederken bulmuştu.

"Elinden geleni yapıyorsun," dedi Papaz. "Yapabileceğin daha fazla bir şey yok."

"Ona bakmaktan bahsetmiyorum. Şu anda bana ihtiyacı bile yok. Yemeği kendi pişirmek konusunda ısrar ediyor ve birlikte kumsalda yürüyüşe çıkıyoruz. Hatta dün uçurtma bile uçurduk. Ağrıları için aldığı ilaçların onu çok yorgun düşürmesinin dışında hastaneye gitmeden önceki halinden pek bir farkı yok. Sadece..."

Papaz Harris'in bakışları anlayışlıydı. "Özel bir şey yapmak istiyorsun. Onun için anlamı olacak bir şey."

Ronnie başıyla onayladı. Adamın yanında olduğuna sevinirdi. Son birkaç hafta içinde Papaz Harris onun için yalnızca bir dosta dönüşmekle kalmamış, aynı zamanda gerçekten konuşabildiği tek insan olmuştu.

"Tanrı'nın sana doğru cevabı göstereceğine inanıyorum. Ama Tanrı'nın senden ne yapmanı istediğini anlamak bazen zaman alabilir, bunu aklından çıkarma sakın. Genelde Tanrı'nın sesi bir fısıltıdan ibarettir ve onu duyabilmek için çok dikkatli dinlemen gerekir. Ama diğer zamanlarda, çok na-

dir anlarda, cevap barizdir ve kilise çanları gibi yüksek sesle çalar."

Ronnie onunla sohbet etmenin ne kadar hoşuna gitmeye başladığını düşünerek gülümsedi. "Deneyimlerinize dayanarak konuşuyorsunuz galiba?"

"Ben de babanı seviyorum. Ve senin gibi ben de onun için özel bir şey yapmak istedim."

"Ve Tanrı cevap verdi?"

"Tanrı her soruyu yanıtlar."

"Fısıltı mıydı, yoksa kilise çanı mı?"

Ronnie uzun zamandır ilk defa adamın gözlerinde bir neşe kıvılcımı gördü. "Kilise çanı elbette. Tanrı bu aralar zor duyduğumu biliyor."

"Peki ne yapacaksınız?"

Papaz oturduğu sandalyede doğruldu. "Vitrayı yerine takacağım," dedi. "Geçen gün durup dururken bir yardımsever geldi ve sırf kilise onarımının geri kalanını karşılamakla kalmadı, ayrıca ekibi de kendi getirdi. Yarın sabah işe başlıyorlar."

Sonraki birkaç gün boyunca Ronnie sürekli kilise çanlarını duymaya çalıştı ancak tek duyduğu martıların sesiydi. Fısıltıyı duymaya çalıştıyındaysa hiçbir şey olmadı. Bu onu pek şaşırtmadı. Papaz Harris'in aradığı cevap da sonuçta hemen gelmemişti. Ama fazla geç olmadan beklediği yanıtı almayı umuyordu.

Ronnie eskisi gibi hayatına devam etti. İhtiyacı olduğunda babasına yardım etti, gerektiğinde onu yalnız bıraktı ve kalan son zamanlarını elinden geldiğince birlikte geçirmeye çalıştı. O haftasonu babası kendini daha güçlü hissettiği için Southport yakınlarındaki Orton Bahçeleri'ne gittiler.

Wilmington'dan çok uzakta değildi ve Ronnie daha önce oraya hiç gitmemişti fakat 1735'te inşa edilmiş orijinal malikane-ye açılan çakıl taşlı yolda ilerlerken ömrü boyunca unutmaya-çağı bir gün geçireceğini çoktan anlamıştı. Zamanda kaybolmuş bir yere benziyordu. Çiçekler artık açmıyordu fakat dalları aşağı sarkan dev meşe ağaçlarının arasında gezerken Ronnie daha önce hiç bu kadar güzel bir yere gelmediğini düşündü.

Babasıyla kol kola ağaçların altında dolaşırken yazdan bahsettiler. Ronnie ilk kez babasına Will'le arasındaki ilişkiden söz etti. Ona birlikte ilk balık tutmaya gittikleri gün, çamurlanma maceralarını, havuza yüksekten atlamayı ne kadar çok sevdiğini ve düğündeki fiyaskoyu anlattı. Ama Will, Vanderbilt'e gitmeden önceki gün yaşananlardan ve Will'e söylediklerinden bahsetmedi. Buna henüz hazır değildi. Yara hala çok yeniydi. Ve her zamanki gibi babası onu sessizce dinledi, duraksadığı zamanlarda bile nadiren araya girdi. Babasının bu huyunu seviyordu. *Hayır*, diye düşündü. Babasının bu huyuna *bağlıyordum* ve kendini bir an, yaz tatili için buraya gelmeseydi nasıl bir insana dönüşeceğini merak ederken buldu.

Ufak gezilerinden sonra Southport'a gittiler ve limana bakan ufak restoranlardan birinde akşam yemeği yediler. Babasının yorulmaya başladığını biliyordu ama yemek çok güzeldi ve sonunda leziz bir çikolatalı pasta paylaştılar.

Güzel bir gündü, her zaman hatırlayacağını bildiği bir gündü. Fakat babası uyumak için yatağa yattıktan sonra oturma odasında tek başına otururken kendini bir kez daha onun için başka bir şey yapması gerektiğini düşünürken buldu.

Ertesi hafta, yani eylülün üçüncü haftası, babasının durumunun kötüleştiğini farketti. Artık öğlene kadar uyuyor ve akş-

müstü yeniden yatma ihtiyacı duyuyordu. Düzenli olarak şekerleme yapsa da bunların süreleri uzamaya ve akşamları da daha erken yatmaya başlamıştı. Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için mutfağı temizlerken, hepsini topladığında, babasının günün yarısından fazlasını uyuyarak geçirdiğini farketti.

Ardından iyice kötüleşti. Her geçen gün biraz daha uzun uyuyordu. Ayrıca yeteri kadar yemek de yemiyordu. Tabagındaki yiyeceklerle oynuyor ve yer gibi yapıyordu. Ronnie yemekten sonra tabaktaki artıkları çöpe atarken babasının sadece bir-iki lokma atırdığını görüyordu. Düzenli olarak kilo vermeye başlamıştı ve her göz açıp kapattığında babasının daha da ufaldığı hissine kapılıyordu. Bazı zamanlar, günün birinde babasından geriye hiçbir şey kalmayacağından korkuyordu.

Eylül sona erdi. Sabahları okyanusun tuzlu kokusu şehrin doğu tarafındaki dağlardan esen rüzgar yüzünden kıyıda esir kalıyordu. Hava hala sıcaktı. Fırtına mevsimiydi ama fırtınalar henüz Kuzey Carolina kıyısından uzaktı.

Önceki gün babası on dört saat uyumuştı. Elinde olmadığını, vücudunun ona başka seçenek bırakmadığını biliyordu ancak geriye kalan zamanının çoğunda uyuduğunu düşündükçe Ronnie'nin içi sızlıyordu. Babası uyanık olduğunda da artık daha sessizdi. İncil okumak ve kızıyla birlikte sessiz yürüyüşlere çıkmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ronnie kendini umduğundan daha sık Will'i düşünürken buluyordu. Hala ona verdiği makrame bileziği takıyordu ve bileğin karmaşık deseninin üstünde parmağını gezdirirken hangi derslere girdiğini, bir binadan diğerine giderken çimenlerde kimlerle birlikte yürüdüğünü merak etti. Kafeteryada

yemek yerken kimin yanında oturduğunu ve bir cuma ya da cumartesi gecesi dışarı çıkarken Ronnie'yi düşünüp düşünmediğini merak etti. Moral olarak en çökük olduğu anlarda *Belki de kendine çoktan yeni birini bulmuştur*, diye düşünüyordu.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu babası bir gün kumsalda yürürken. Kiliseye doğru gidiyorlardı. Tamirat yeniden başlamıştı ve işler çok hızlı ilerliyordu. Ekip oldukça büyüktü. Doğramacılar, elektrikçiler, marangoz ustaları, sıvacılar. İş sahasında en az kırk kamyon vardı ve kilisede yoğun bir insan trafiği yaşanıyordu.

"Neyle ilgili?" diye sordu dikkatli bir şekilde Ronnie.

"Will," dedi babası. "İkinizin ilişkisinin bitme nedeni."

Ronnie takdir edercesine babasına baktı. "Bunu nasıl bildin peki?"

Babası omuz silkti. "Çünkü son birkaç haftadır ondan yalnızca bir ya da iki kez bahsettin ve telefonda da hiç konuşmuyorsunuz. Bir şeyler olduğunu anlamak o kadar da zor değil."

"Karışık bir durum," dedi yavaşça.

Babası yeniden konuşmadan önce birkaç adım sessizce yürüdüler. "Senin için bir anlamı var mı bilmiyorum ama onun sıradışı bir genç adam olduğunu düşünmüştüm."

Ronnie kolunu babasının kolundan geçirdi. "Evet, elbette bir anlamı var. Ve ben de öyle düşünmüştüm."

O sırada kiliseye gelmişlerdi. Kereste ve boya tenekeleri taşıyan işçileri görebiliyordu ve yine her zamanki gibi gözleri çan kulesinin altındaki boş yeri aradı. Vitray henüz takılmamıştı. Camın bir kazaya uğramaması için onu takmadan önce inşaatın büyük kısmının tamamlanmasını bekliyorlardı. Babası yine de sık sık kiliseyi ziyaret etmekten hoşlanıyordu. Tek derdi vitray değildi, kilisenin yenilendiğini görmek hoşuna gi-

diyordu. Sürekli kilisenin Papaz Harris için ne kadar önemli olduğundan bahsediyor ve Papaz'ın ikinci evi olarak gördüğü bu yerde vaaz vermeyi ne kadar çok özlediğini anlatıyordu.

Papaz Harris her gün inşaat alanındaydı ve genelde ziyarette geldiklerinde onları karşılamak için kumsala iniyordu. Ronnie etrafına bakınca bugün de adamın park alanında beklediğini gördü. Heyecanlı bir şekilde binayı işaret ederek birliyle konuşuyordu. Uzaktan bakarken bile adamın gülümse-diği belliydi.

Tam Papaz'ın dikkatini çekmek için elini sallayacaktı ki konuştuğu adamı gördü. Bu manzara hayli şaşırtıcıydı. Onu son gördüğünde adam çok öfkeliydi, ayrılırlarken veda etmeye bile tenezzül etmemişti. Belki de Tom Blakelee yalnızca kilisenin önünden geçiyordu ve Papaz'la inşaat hakkında konuşmak için durmuştu.

Haftanın geri kalanında ne zaman kiliseye gitseler gözleri Tom Blakelee'yi aradı ama onu bir daha hiç görmedi. Bir yanı, yolları bir daha asla kesişmeyeceği için rahattı.

Kilise yürüyüşlerinden ve babasının öğlen uykusundan sonra genelde birlikte kitap okurlardı. *Anna Karenina*'yı okumaya başladıktan dört ay sonra nihayet bitirmişti. Halk kütüphanesinden *Doktor Jivago*'yu buldu. Nedense Rus yazarlar ona çekici geliyordu. Belki de olay, hikayelerinin epik kalitesiydi. Dev bir tuvalin üstüne resmedilen umutsuz trajediler ve lanetli aşklar.

Babası İncil'ini okumaya devam ediyordu ve bazen Ronnie'nin ricası üzerine pasajlardan ya da ayetlerden birini yüksek sesle okuyordu. Bazıları uzun bazıları kısaydı ama çoğu inanç kavramıyla alakalıydı. Ronnie neden olduğundan emin

değildi ancak bazen sesli okumanın daha önce kaçırdığı bir nüansa ya da manaya ışık tuttuğu hissine kapılıyordu.

Yemekler artık basit birer meseleye dönüşmüştü. Ekim başından itibaren yemeklerin çoğunu Ronnie pişirmeye başladı ve babası da yaz boyunca kabullendiği diğer her şey gibi bu durumu da kolayca kabul etti. Çoğu zaman mutfakta otururdu ve Ronnie makarna ya da pirinç haşlarken ve tavada biraz tavuk ya da biftek kızartırken muhabbet ederlerdi. İlk defa düzenli olarak yemek pişiriyordu ve tabağı önüne koyduktan sonra yemesi için babasına ısrar ederken kendini tuhaf hissediyordu. Babası artık pek acıkmıyordu ve yemekler, her türlü baharat midesini rahatsız ettiği için tatsız tuzsuzdu. Fakat babasının gıdaya ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Evde tartı olmasa da kilolarının eriyip gittiğini gözleleriyle görebiliyordu adeta.

Bir akşam yemekten sonra, nihayet ona Will'le arasında geçenleri anlattı. Ona her şeyi anlattı. Yangını, Scott'ın arkasını kollama çabalarını, tüm bunların Marcus'un eline nasıl koz verdiğini... Her şeyi. Ronnie konuşurken babası dikkatle onu dinledi ve sonunda tabağını kenara ittiğinde Ronnie onun yine birkaç lokmadan fazla yemediğini gördü.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Ronnie. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Bana Will'e aşık olduğunu söylediğinde ciddi miydin?"

Megan'ın da aynı soruyu sorduğunu hatırladı. "Evet."

"O zaman ona fazla sert davrandığını düşünüyorum."

"Ama bir suçlu örtbas etmeye..."

"Biliyorum. Ama bir düşün, şu anda sen de onunla aynı konumdasın. Sen de onun gibi gerçeği biliyorsun. Ve şu ana kadar kimseye hiçbir şey söylemedin."

"Ama ben yapmadım ki..."

"Ve onun da yapmadığını söyledin."

"Ne demeye çalışıyorsun yani? Papaz Harris'le mi konuşmalıyım?"

Babası başını iki yana salladı. "Hayır," dedi onu şaşırtarak. "Bence konuşmamalısın."

"Neden?"

"Ronnie," dedi babası usulca, "bazen gözün gördüğünden daha fazlası vardır."

"Ama..."

"Hakkı olduğumu söylemiyorum. Hatta birçok konuda yanlış olduğunu itiraf etmesi gereken ilk kişi benim. Ama her şey senin anlatuğun gibi olduysa, o zaman şunu da bilmeni isterim. Papaz Harris gerçeği öğrenmek istemeyecektir. Çünkü öğrenirse bu konuda bir şey yapması gerekir. Güven bana, ne Scott'ı ne de ailesini üzmemek ister, hele ki yangın bir kazaysa. O öyle bir adam değil. Bir şey daha. Ve tüm söylediklerim içinde en önemlisi de bu."

"Neymiş o?"

"Affetmeyi öğrenmelisin."

Ronnie kollarını kavuşturdu. "Will'i çoktan affettim. Ona mesaj bıraktım..."

Daha cümlesini bitirmesine fırsat vermeden babası başını iki yana sallamaya başladı. "Ben Will'den söz etmiyorum. Önce kendini affetmeyi öğrenmelisin."

O akşam, babasının yazdığı mektupların en altında başka bir mektup buldu. Henüz açılmamıştı. Herhalde onu destenin altına yeni eklemişti çünkü üstünde ne pul ne de posta damgası vardı.

Babasının onun bu mektubu şimdi mi, yoksa o öldükten sonra mı okumasını istediğini bilmiyordu. Ona sorabilirdi ama sormadı. Gerçeği söylemesi gerekirse o da okumak isteyip istemediğinden emin değildi. Zarfı elinde tutmak bile onu korkutuyordu çünkü bunun ondan aldığı son mektup olduğunu biliyordu.

Babasının hastalığı ilerlemeye devam etti. Günler rutin bir şekilde geçse de babası ağrıları için daha fazla ilaç kullanmaya başlamıştı. Bazı zamanlar gözleri cam gibi oluyor ve sanki boşluğa bakıyormuş gibi görünüyordu. Yine de ilaçların dozu hala yeterli değildi sanki. Arada sırada babasının koltukta oturmuş İncil'ini okurken acıyla irkildiğini görüyordu. Ne zaman sancısı tutsa gözlerini kapatıp arkasına yaslanıyor ve acısını maskeleymeye çalışıyordu. Böyle anlarda Ronnie'nin elini tutardı ancak gün geçtikçe babasının elinin gücünü yitirdiğini farkediyordu. *Gücü azalıyor*, diye düşündü. Onunla ilgili her şey soluyordu. Ve bir gün tamamen bu dünyadan göçmüş olacaktı.

Papaz Harris'in de babasındaki değişiklikleri gördüğünü anlıyordu. Son haftalarda neredeyse her gün, genelde akşam yemeklerinden sonra gelmeye başlamıştı. Çoğu zaman koyu sohbetlere girmekten kaçınıyordu. Babasını inşaatla ilgili son gelişmelerden haberdar ediyor, geçmişinden komik hikayeler anlatarak onları eğlendiriyor, babasının yüzüne bir an için de olsa bir gülücük yayılmasını sağlıyordu. Fakat bazen öyle anlar yaşıyordu ki üçü de birbirine ne diyeceğini bilemiyordu. O anlarda oturma odasına hüznünlü bir sis çöküyordu sanki.

İkisinin yalnız kalmak istediğini sezdğinde verandaya çıkar ve neler konuştuklarını hayal etmeye çalışırdı. Elbette tahmin edebiliyordu. İnanç ya da aileden bahseder, belki de biraz

pişmanlıklarını konuşurlardı ama asıl olarak birlikte dua ettiklerini biliyordu. Bir keresinde su içmek için içeri girdiğinden onları duymuş ve Papaz Harris'in dualarının kulağa daha çok bir yakarış gibi geldiğini düşünmüştü. Sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi Tanrı'dan güç diliyordu ve Ronnie onu dinlerken, kendi sessiz duasıyla Papaz'a eşlik etmek için gözlerini kapatmıştı.

Ekim ortasında, mevsime göre son derece soğuk üç gün geçti. Sabahları hava neredeyse kazak giymeyi gerektirecek kadar soğuktu. Kavrucu sıcaklarla geçen onca aydan sonra hadaki serinlik hoşuna gitmişti ancak bu üç gün babası için zordu. Kumsalda yürümeye devam etseler de artık daha yavaş hareket ediyordu ve geri dönüp eve doğru yola koyulmadan önce kilisenin önünde kısa bir süre mola veriyorlardı. Bir seferinde, kapıya geldiklerinde babası soğuktan titremeye başlamıştı. İçeri girer girmez, Ronnie faydasının dokunacağı umuyla ona hemen sıcak bir banyo hazırladı. Hastalığın daha hızlı yayıldığını gösteren yeni işaretler karşısında paniklemişti.

Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta cuma günü, babası, Will'in onu ilk gün götürdüğü ufak iskelede balık tutmayı deneyecek kadar iyiydi. Memur Pete onlara olta ve makara ödünç verdi. Babası daha önce hiç balık tutmamıştı, dolayısıyla yemi oltaya Ronnie takmak zorunda kaldı. Yemi kapan ilk iki balık kaçtı ancak sonunda ufak bir kırmızı balık yakalayıp onu iskeleye kadar çekmeyi başardılar. Bu, Will'le birlikte yakaladığı balıkla aynıydı ve kancayı çıkarmaya çalışırken bir anda Will'i öyle derin bir özlemle hatırladı ki sanki midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

Ruhumda huzurlu bir günün ardından eve döndüklerinde verandada onları iki kişi bekliyordu. Arabadan çıkana kadar

Blaze'le annesini tanıyamadı. Blaze inanılmaz farklı görünüyordu. Saçını düzgün bir şekilde atkuyruğu yapmıştı ve üzerinde beyaz şortla deniz mavisi uzun kollu bir tişört vardı. Ne takı takmış ne makyaj yapmıştı.

Blaze'i görmek, babasıyla ilgili olduğu sırada düşünmekten kaçındığı bir şeyi aklına getirdi. Ay sonunda çıkacağı duruşmayı. Ne istediklerini ve neden evlerine geldiklerini merak etti.

Acele etmeden bir kolunu ona uzatarak babasının arabadan inmesine yardım etti.

"Onlar kim?" diye mırıldandı babası.

Ronnie açıkladı ve o da başını salladı. Onlara yaklaşırken Blaze verandadan aşağı indi.

"Selam Ronnie," dedi genzini temizleyerek. Batan güneşin altında hafifçe gözlerini kıstı. "Seninle konuşmaya geldim."

Ronnie oturma odasında Blaze'in karşısına oturmuş, kızın etrafı incelemesini seyrediyordu. Aileleri onları yalnız bırakmak için mutfığa geçmişti.

"Baban için gerçekten çok üzgünüm," dedi Blaze. "Durumu nasıl?"

"İyi." Ronnie omuz silkti. "Sen nasılsın?"

Blaze tişörtünün önüne dokundu. "Burada hep iz kalacak," dedi, ardından kollarıyla karnını işaret etti, "burada da." Üzgün bir gülücük attı. "Ama hayatta kaldığım için şanslıyım." Ronnie'nin gözlerinin içine bakmadan önce oturduğu yerde kıpırdandı. "Beni hastaneye götürdüğünüz için sana teşekkür etmek istedim."

Ronnie başını salladı, hala bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildi. "Bir şey değil."

Sessizce otururken Blaze oturma odasında etrafına bakındı, ne söyleyeceğinden emin değildi. Ronnie'ye babasından öğrendiği gibi sabırla bekledi.

"Daha erken gelmeliydim aslında ama meşgul olduğumu biliyordum."

"Sorun değil," dedi Ronnie. "İyi olmana sevindim."

Blaze başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Ronnie. Gülümsedi. "Paskalya yumurtasına benzesen bile."

Blaze bluzunu çekti. "Ya, sorma. Çılgınca, değil mi? Annem bana yeni kıyafetler aldı."

"Yakışmış. Sanırım ikiniz artık daha iyi anlaşıyorsunuz."

Blaze kederli bir bakış attı. "Deniyorum. Tekrar eve döndüm ama çok zor. Aptalca bir sürü şey yaptım. Anneme karşı, diğer insanlara karşı. Sana karşı."

Ronnie kıpırdamadan oturuyordu, yüzündeki ifade son derece nötrdü. "Buraya gelmenin gerçek nedeni ne Blaze?"

Blaze ellerini kavuşturdu. "Özür dilemeye geldim. Sana yaptığım şey korkunçtu. Ve sebep olduğum sıkıntıyı geri almayacağımı biliyorum ama bu sabah savcılıkla konuştuğumu bilmeni istiyorum. Sana kızgın olduğum için o şeyleri çantana benim koyduğumu söyledim ve senin olan bitenden habersiz olduğunu söyleyen bir ifade imzaladım. Bugün ya da yarın seni de ararlar ama dükkan sahibi kadın suçlamayı geri alacaklarına söz verdi."

Kız o kadar hızlı konuşuyordu ki Ronnie önce yanlış duyduğunu sandı. Ancak Blaze'in yalvaran bakışları ona bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. Endişeyle geçen onca aydan, sayısız gün ve geceden sonra, bir anda her şey bitmişti. Ronnie şaşkındı.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye devam etti Blaze kısık sesle. "O şeyleri asla çantana koymamam gerekirdi."

Ronnie hala bu kabustan uyandığına inanamıyordu. Tışörtünün kenarındaki sökülmüş ipliği çekiştiren Blaze'e baktı. "Sana ne olacak peki? Seni suçlayacaklar mı?"

"Hayır," dedi Blaze. Bunun ardından başını kaldırdı, çenesini sıkıyordu. "Başka bir suçla ilgili elimde bilgi vardı. Daha büyük bir suçla ilgili."

"Ruhumda olanlardan mı bahsediyorsun?"

"Hayır," dedi ve Ronnie kızın gözlerinde sert ve meydan okuyan bir şey gördüğünü sandı. "Onlara kilisedeki yangını ve nasıl başladığını anlattım." Blaze devam etmeden önce bir an duraksadı. "Yangını çıkaran Scott değildi. Onun fişeginin olayla alakası yoktu. Ah, evet, kilisenin yanına düşmüştü, doğru. Ama düştüğünde çoktan sönmüştü."

Ronnie büyüyen bir merakla bunu beynine kazıdı. Bir an göz göze geldiler, havadaki gerilim elle tutulacak kadar yoğundu.

"Yangın nasıl başladı o zaman?"

Blaze öne eğildi ve dirseklerini dizine dayayıp kollarını da yalvarıncasına öne uzattı. "Kumsalda parti yapıyorduk. Ben, Marcus, Teddy ve Lance. Çok geçmeden Scott geldi. Birbirimizi görmemişiz gibi yaptık fakat Scott'ın ateşlediği fişekleri görebiliyorduk. Will hala kumsalda idi ve Scott fişeklerden birini ona doğru attı ama rüzgar yüzünden kiliseye doğru uçtu. Scott korkudan ne yapacağını şaşırdı ve koşmaya başladı. Fakat Marcus tüm bunların çok komik olduğunu düşündü ve fişek kilisenin arkasına düştüğü anda kilise bahçesine doğru fırladı. Başta ne olduğunu anlamadım, ben de peşinden gittim ve kilisenin duvarındaki kuru otları yaktığını gördüm. Sonrasında tek bildiğim, bütün duvarın yanmaya başladığı."

"Marcus mu yaptı yani?" Ronnie doğru düzgün konuşmıyordu bile.

Blaze başıyla onayladı. "Başka yangınlar da çıkardı. En azından ben buna eminim. Ateşi hep sevmiştir. Her zaman onun deli olduğunu biliyordum ama ben..." Cümlesini tamamlamadı. "Neyse, onun aleyhine ifade vermeyi kabul ettim."

Ronnie sanki yüzüne rüzgar yemiş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. Will'e söylediği şeyleri hatırladı. Bir anda, Will'in ondan talep ettiği şeyi yapması durumunda Scott'ın hayatının yok yere mahvolacağını farkettiler.

Blaze konuşmasına devam ederken midesinin bulandığını hissediyordu. "Her şey için gerçekten çok üzgünüm," dedi Blaze. "Kulağa ne kadar çılgınca gelse de bir aptal gibi davranıp her şeyi mahvedene kadar seni arkadaşım olarak görmüştüm." İlk kez Blaze'in sesi titriyordu. "Sen harika bir insansın Ronnie. Dürüstsün ve mecbur değilken bile bana karşı iyi davrandın." Gözünün kenarından bir damla yaş aktı, onu eliyle çabucak sildi. "Sana yaptığım onca korkunç şeye rağmen beni evinde kalmaya davet ettiğini hiçbir zaman unutmayacağım. O kadar... utandım ki. Ve yine de minnettardım, biliyor musun? Umursayan biri olduğu için minnettardım."

Blaze sustu, bariz bir şekilde kendini toparlamaya çalışıyordu. Gözlerini kırıştıtarak gözyaşlarına hakim olurken derin bir nefes aldı ve kararlı bir bakışla Ronnie'nin gözlerine baktı.

"Bu yüzden, eğer bir şeye ihtiyacın olursa -ne olursa- bana haber ver. Her şeyi yaparım. Sana yaptıklarımı hiçbir şekilde telafi edemeyeceğimi biliyorum ama bir şekilde beni senin kurtardığını hissediyorum. Babanın başına gelenler büyük haksızlık. Yapabileceğim bir şey varsa, ne olursa, söylemen yeterli."

Ronnie başıyla onayladı.

"Ve son bir şey daha," diye ekledi Blaze. "Arkadaş olmak zorunda değiliz ama beni bir daha görürsen lütfen Galadriel der misin? Blaze ismine tahammül edemiyorum."

Ronnie gülümsedi. "Elbette Galadriel."

Galadriel'in de söylediği gibi, o akşamüstü avukatı arayıp hırsızlık olayıyla ilgili tüm suçlamaların tamamen geri alındığını haber verdi.

O akşam babası odasında uyurken Ronnie de televizyonda yerel haberleri açtı. Haberlerde buna yer verileceğinden emin değildi ama işte oradaydı, hava durumundan hemen önce haberi verdiler. "Geçen sene yanan kiliseyle ilgili kundaklama soruşturmasında yeni bir şüpheli tutuklandı." Marcus'un resmini ekranda gösterdiklerinde Ronnie televizyonu kapattı. O soğuk, ölü gözleri ekranda bile görmeye tahammülü yoktu.

Will'i ve onun Scott'ı korumak için neler yaptığını düşündü, hem de sonunda Scott'ın işlemediği ortaya çıkan bir suç yüzünden. Arkadaşına olan bağlılığının Will'in değer yargılamasını etkilemesi gerçekten bu kadar kötü müydü? Özellikle de olayların aldığı hale bakılırsa? Ronnie artık hiçbir şeyden emin değildi. O kadar çok konuda yanılmıştı ki. Babası, Galadriel, annesi ve hatta Will'le ilgili. Hayat, New York'ta asık suratlı bir kızken hayal ettiğinden çok daha karmaşıktı.

Evin içinde dolaşp ışıkları teker teker söndürürken kendi kendine başını iki yana salladı. Partiler, lise dedikoduları ve annesiyle yaptığı tartışmalarla dolu o hayat artık ona başka bir dünya gibi geliyordu. Şimdi hayatında bambaşka şeyler vardı. Babasıyla kumsalda yaptığı yürüyüşler, okyanus dalgalarının sesi, yaklaşan kışın kokusu.

Rah'un meyvesi ise sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir.

Cadılar Bayramı geldi geçti ve babası her geçen gün daha da zayıfladı.

Onun için çok yorucu olmaya başlayınca kumsaldaki yürüyüşlerden vazgeçtiler ve Ronnie sabahları yatağını toplarken babasının yatağında saçlar buldu. Hastalığının hızlandığını bildiğinden, yardıma ihtiyacı olma ihtimaline karşı ve aynı zamanda ona mümkün olduğunca uzun süre yakın kalmak için kendi şiltesini babasının odasına taşıdı.

Ağrı ilaçlarının dozu vücudunun kaldırabileceği en yüksek seviyedeydi, yine de yetmiyordu. Geceleri onun yanında yerde uyurken, babası öyle acıklı bir şekilde inliyordu ki Ronnie'nin kalbi paramparça oluyordu. İlaçlarını yatağının yanından hiç ayırmıyordu ve babası sabah uyandığında ilk iş onlara uzanıyordu. Ronnie sabahları babasının yanına oturur, ilaçlar etkisini gösterene kadar her yeri titreyen vücudunu kolları arasına alırdı.

Artık ilaçların yan etkileri de kendini göstermeye başlamıştı. Şimdi ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Ronnie ona sürekli destek oluyordu. Hiçbir zaman durumundan şikayet etmese de babasının gözlerinden, kızını yarı yolda bıraktığı için duyduğu hayalkırıklığı okunuyordu.

Artık günde ortalama on yedi saat uyuyordu. Ronnie bütün gün evde tek başınayken okuyordu. Ya kitap okuyordu ya da babasının yazdığı mektupları. Ama o son mektubu hala okumamıştı. Bunun düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu. Bazen zarfı eline alıyor, açmak için gereken gücü toplamaya çalışıyordu.

Sık sık evi arıyor, telefonlarını Jonah'nın okuldan dönüş saatine ya da yemek sonrasına göre ayarlıyordu. Jonah sakinleşmiş gibiydi. Babasını sorduğunda, Ronnie bazen gerçeği ondan sakladığı için kendini suçlu hissediyordu. Fakat ona bu acıyı yaşatamazdı ve babasının da ne zaman kardeşiyle konuşsa elinden geldiğince enerjik olmaya çalıştığının farkındaydı. Jonah'yla konuştuktan sonra bazen telefonun yanındaki sandalyeye çöker, harcadığı çaba yüzünden tükenmiş bir halde, bir süre öylece kıpırdamadan otururdu. Ronnie sessizce babasını izler ve mutlaka yapabileceği başka bir şey daha olduğunu düşünürdü. Keşke ne olduğunu bilebilseydi.

"En sevdiğin renk?" diye sordu.

Mutfak masasında oturuyorlardı ve Ronnie'nin önünde bloknotta kalem duruyordu.

Steve şüpheli bir gülücük attı. "Bana sormak istediğin bu muydu?"

"Bu sadece ilk soru. Daha var."

Babası, Ronnie'nin önüne koyduğu çorba kasesine uzandı. Artık katı yiyecekler yemiyordu ve çorbayı yudumlayışına bakınca bunu aklıktan ziyade kızını memnun etmek için yaptığını biliyordu.

"Yeşil," dedi.

Ronnie cevabı yazdı ve sonraki soruyu okudu. "Bir kızla ilk öpüştüğünde kaç yaşındaydın?"

"Sen ciddi misin?" Babası yüzünü ekşitti.

"Lütfen, baba," dedi Ronnie. "Bu önemli."

Babası cevap verdi ve Ronnie de yazdı. Ronnie soruların cevaplarını özenle deftere yazıyordu. Kelimesi kelimesine aynı değildi ama gelecekte cevapları yeniden bir araya getirmesine

yetecek kadar detaylı olduklarını umuyordu. Bu oyalayıcı, üstelik bazen de sürprizlerle dolu bir egzersizdi. Ve sonunda, babasının büyük ölçüde yaz boyunca tanıdığı adamları aynı kişi olduğuna kanaat getirdi.

Bu hem iyiydi hem de kötü. İyiydi çünkü öyle olmasını umuyordu ve kötüydü çünkü bu anket onu aradığı cevaba bir adım bile yaklaştırmamıştı.

Kasımın ikinci haftasıyla birlikte sonbahar yağmurları başladı fakat kilisede çalışmalar dur durak bilmeden devam ediyordu. Hatta hızlanmıştı. Babası artık ona kiliseye kadar eşlik etmiyordu, yine de Ronnie her gün kiliseye yürüyüp işlerin ne durumda olduğuna bakıyordu. Babası şekerleme yaparken bu yürüyüşler Ronnie'nin rutininin bir parçası olmuştu. Papaz Harris artık sohbet etmek için kumsalda yanına gelmese de her zaman onu el sallayarak selamlıyordu.

Bir hafta içinde vitray yerine takılacaktı. Papaz Harris en azından bu kadarını yapabileceği için memnundu. O vitrayı tekrar yerinde görmek, babası için tüm dünyaya değerdi. Ronnie, Papaz Harris adına sevinirken, ona da böyle bir yol göstermesi için Tanrı'ya dua ediyordu.

Gri bir kasım sabahı, babası durup dururken rıhtıma gitmek için ısrar etti. Ronnie çok uzak olduğunu düşünüyor, soğuk yüzünden de endişeliydi. Babası ısrar etti. Rıhtımdan okyanusu görmek istiyordu. *Son bir kez*, demesine gerek yoktu.

Montlarını giydiler ve Ronnie babasının boynuna bir de yün atkı sardı. Rüzgar beraberinde kışın ilk keskin soğuklarını taşıyor, havayı termometrenin gösterdiğinden daha soğuk ya-

piyordu. Ronnie rıhtıma arabayla gitmek konusunda ısrar etti ve boş kaldırımda Papaz Harris'in arabasının yanına park etti.

Rıhtımın sonuna erişmeleri epey zaman aldı. Bulutlu bir gökyüzünün altında yalnızlardı. Beton desteklerin altından okyanusun gri dalgaları görülmüyordu. Babası ağır adımlarla ilerlerken Ronnie'nin koluna girdi. Rüzgar, montlarına çarparken sıkıca kızına tutundu.

Nihayet rıhtımın sonuna geldiklerinde babası tirabzana uzandı. Az kalsın dengesini kaybedecekti. Güneşi ışığın altında çökük yanakları iyice ortaya çıkmıştı. Gözleri de hafif cam gibiydi. Yine de mutlu olduğu her halinden belliydi.

Önünde, ufka doğru uzanan dalgalar sanki ona bir tür dinginlik hissi veriyordu. Görünürde hiçbir şey yoktu. Ne bir tekne ne yunuslar ne sörfçüler. Fakat babasının yüzündeki ifade haftalardır ilk kez bu kadar huzurlu ve acıdan yoksundu. Ufuk çizgisindeki bulutlar adeta canlı gibiydi ve kış güneşi birbirine kenetlenmiş kümeleri delmeye çalışırken oradan oraya hareket ediyorlardı. Ronnie de babasıyla aynı heyecanı paylaşıyor, bulutları seyretti.

Rüzgar artmıştı. Babasının ürperdiğini gördü. Gitmeleri gerektiğini hatırlatmak için usulca koluna dokundu. Babası tirabzana daha sıkı tutunarak karşılık verdi.

Ronnie ısrar etmedi. Babası soğuktan titremeye başlayana ve eve dönmek için hazır olana kadar yanında bekledi. Sonunda Steve tirabzanı bıraktı, Ronnie'nin onu döndürmesine izin verdi ve ağır adımlarla arabaya doğru yola çıktılar. Ronnie gözcüyle baktığında babasının gülümsediğini gördü.

"Güzeldi, değil mi?" diye sordu.

Babası cevap vermeden önce birkaç adım daha attı.

"Evet," dedi. "Ama en güzeli bunu seninle paylaşmaktı."

İki gün sonra babasının son mektubuyla ilgili kararını verdi. Ölmeden önce okuyacaktı. Belki bu akşam değil ama yakında. Gecenin bir yarısıydı ve babasıyla geçirdiği en zor gün olmuştu. İlaçlar artık hiç fayda etmiyordu. Acı spazmları vücudunu sarsarken gözyaşları yanaklarından akıyordu. Ronnie onu hastaneye götürmek için resmen yalvardı ama büyük bir kararlılıkla bunu reddetti.

"Hayır," dedi nefes nefese. "Henüz değil."

"Ne zaman?" diye sordu Ronnie çaresizce. O da ağlamak üzereydi. Babası cevap vermedi, yalnızca nefesini tutup acının geçmesini bekledi. Sanrı nihayet geçtiğinde, bir anda Ronnie'nin gözüne sanki daha da çökmüş göründü. Son yam gücü de eriyip gitmiş gibiydi.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi. Sesi çok zayıf bir fısıltıdan ibaretti.

Ronnie elinin tersini öptü. "Ne istersen."

"Teşhis konulduğunda bir canlandırmayın emri imzalam. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" Ronnie'nin yüzüne baktı. "Beni hayatta tutmak için ekstra müdahale istemiyorum. Yani hastaneye gidince."

Ronnie midesinin korkuyla burulduğunu hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Zaman geldiğinde, beni bırakmak zorundasın."

"Hayır," dedi başını iki sallayarak "böyle konuşma."

Bakışları uysal ama kararlıydı. "Lütfen," diye fısıldadı. "İstedğim bu. Hastaneye gittiğimde o belgeleri de getir. En üst çekmecemde, bir manila zarfın içinde."

"Hayır! Baba, lütfen," diye ağladı. "Bana bunu yaptıрма. Yapamam."

Steve bakışlarını ondan ayırmadı. "Benim için bile mi?"

Doktorlara bir şey yapmamalarını nasıl söylerdi? Ölmesine nasıl izin verirdi?

Pazartesi günü Papaz Harris onları almaya geldi ve vitrayın yerine takulmasını izlemeleri için onu kiliseye götürdü. Babası ayakta duramayacak kadar zayıfladığı için yanlarında bir tekerlekli sandalye de getirmişlerdi. Papaz Harris, yavaşça kumsala doğru yürürken babasına yardım etti. Kilisenin yakınında meraklı bir kalabalık toplanmıştı ve sonra hep birlikte işçilerin özenle vitrayı yerine yerleştirmesini izlediler. Tıpkı Ronnie'nin hayal ettiği gibi göz kamaştırıcıydı ve son destekler de yerine oturtulduktan sonra insanlar neşeye alkışladı. Ronnie babasının tepkisini görmek için arkasını döndü ve üzerine örttüğü kalın battaniyelerin altında uykuya daldığını gördü.

Papaz Harris'in yardımıyla onu eve getirdi ve yatağa yatırdı. Papaz kapıdan çıkmak üzereyken ona döndü.

"Mutluydu," dedi. Ronnie'den çok kendini ikna etmeye çalışır gibiydi.

"Biliyorum," diye cevap verdi Ronnie ve Papaz'ın koluna dokunmak için elini uzattı. "Bunu çok istiyordu."

Babası günün geri kalanında uyudu. Dünya kararırken, Ronnie artık mektubu okuma zamanının geldiğini biliyordu. Eğer şimdi yapmazsa bir daha asla bu cesareti bulamayabilirdi.

Mutfaktaki ışık kısıktı. Zarfı yırttıktan sonra yavaşça kağıdı açtı. Elyazısı önceki mektuplardakinden farklıydı. O akıcı, okunaklı yazıdan geriye eser kalmamış, yerini karalamaya benzeyen bir şey almıştı. Kelimeleri yazarken ne kadar çaba harcadığını ya da mektubun ne kadar zamanını aldığını hayal etmek bile istemiyordu. Derin bir nefes aldı ve okumaya başladı.

Sekim hayatım.

Seninle gurur duyuyorum.

Bu kelimeleri sana söylemem gerektiği kadar çok söyleyemedim. Şimdi söylüyorum. Saf bu zor süreçte benim yanımda kalmak istediğin için değil, aynı zamanda hep hayalini kıldığım o olağanüstü genç kızla dönuştüğün için.

Kaldığın için teşekkür ederim. Senin için zor olduğunu, tahmin ettiğinden çok daha zor olduğunu biliyorum ve yalnız geçirmek zorunda kaldığın saatler için senden çok özür diliyorum. Ama özellikle de ihtiyaç duyduğum gibi bir baba olmadığım için senden özür diliyorum. Pek çok hata yaptığım farkındayım. Keşke bazı şeyleri değiştirebilseydim.

Ama bilmeni istediğim bir şey daha var.

Bazen çok zor olmasa ve bütün pişmanlıklarına rağmen hayatımın kutsandığını hissettiğim anlar da oldu. Doğumunda, seni çocukken hayvanat bahçesine götürdüğümde ve hayretler içinde zürafalara bakışını seyrettiğinde kutsandığını hissettim. Genelde böyle anlar uzun sürmez, okyanus esintileri gibi gelir geçer. Fakat bazen de bunların anısı sonsuza dek kalır.

Bu yaz da benim için böyleydi. Bunun nedeni yalnızca beni affetmen değil. Bu yaz bana bir amaçlandı çünkü her zaman dönüşeceğini bildiğim o genç kadını tanıma şansını yakaladım. Kardeşine de söylediğim gibi bu benim hayatımın en güzel yazıydı ve bazen o şük gibi günlerde, oturup benim gibi bir adamın nasıl senin gibi muhteşem bir kızı sahip olabildiğini merak ettim.

Teşekkür ederim Ronnie. Geldiğin için teşekkür ederim. Ve birlikte geçime fırsatını elde ettiğimiz her gün bana yaşattığın o müthiş his için sana teşekkür ederim.

Sen ve Jonah her zaman hayatımın en kutsal varlığı oldunuz. Seni seviyorum Ronnie ve daima seveceğim. Ve seninle ömür boyunca gurur

duyduğumu sakın ama sakın unutma. Yeryüzünde hiçbir baba benim kadar şanslı değildir.

Baban

Şükran günü geçti. Kumsal boyunca insanlar Noel ağaçlarını kurmaya başladı.

Babası vücut ağırlığının neredeyse üçte ikisini kaybetmişti ve zamanının çoğunu yatakta geçiriyordu.

Ronnie bir sabah evi temizlerken bazı kağıtlar buldu. Sehanın çekmecesinde duruyorlardı. Kağıtlardaki notaları tanıması birkaç saniyeden kısa sürdü.

Babasının yazdığı son şarkıydı. O akşam kilisedeki piyanoda çaldığı şarkı. Daha yakından incelemek için sayfaları masaya yaydı. Gözleri notaların üzerinde dolaştı. Babası bir şey yakalamıştı. Notaları okurken zihninde canlanan müziği duyabiliyordu. Ancak ikinci ve üçüncü sayfalara geçtiğinde müzikte bir tuhafılık olduğunu da gördü. Bestenin nereden tökezlediğini bulduğunu düşünüyordu. Çekmecedan bir kalem çıkardı ve babasının bestesinin üstüne kendi notalarını karalamaya başladı ve babasının yarıda bıraktığı melodiyi tamamladı.

Daha ne olduğunu bile anlayamadan üç saat geçmişti ve babasının yatağında kıpırdandığını duydu. Kağıtları çekmeye geri tikiştirdikten sonra yatak odasına yöneldi.

O akşam babası yeniden uykuya daldığında kağıtları çıkardı ve bu kez geceyarısını geçene kadar çalışmaya devam etti. Sabah kalktığında bitirdiği besteyi babasına göstermek için sabırsızlanıyordu. Fakat yatak odasına girdiğinde babası kımıldamadı bile. Ronnie panik içinde yanına gittiğinde babasının zar zor nefes aldığını farketti.

Ambulanst ararken midesine kramplar giriyordu ve yatak odasına geri döndüğünde resmen bayılmak üzereydi. *Hazır değilim*, dedi kendi kendine. Daha ona şarkıyı gösterememişti bile. Bir güne daha ihtiyacı vardı. *Henüz zamanı gelmedi*. Yine de titreyen elleriyle masasının ilk çekmecesini açtı ve manila zarfı çıkardı.

Babası hastane yatağında yatarken öyle ufalmış görünüyordu ki. Yüzü erimişti ve cildine de sıradışı, gri bir renk oturmıştı. Nefes alıp verişleri bir bebeğinki kadar sık ve yüzeyseldi. Ronnie gözlerini sınıksız kapadı, keşke burada olmasaydı. Keşke burası dışında başka bir yerde olsaydı.

"Henüz değil baba," diye fısıldadı. "Birazcık daha sabret, tamam mı?"

Hastane penceresinin dışında gökyüzü gri ve bulutluydu. Ağaç dallarındaki yaprakların çoğu dökülmüştü ve bomboş dallar nedense ona kemikleri anımsatıyordu. Hava soğuk ve rüzgarlıydı, yaklaşan fırtınayı haber veriyordu.

Zarf hala yanındaydı, onu doktora vereceğine dair babasına söz vermiş olmasına rağmen hala vermemişti. Tekrar uyanmayacağından emin olana kadar bunu yapamazdı. Bir daha veda etme şansı olmayacağından emin olana kadar bunu yapamazdı. Onun için yapabileceği başka bir şey olmadığından emin olana kadar yapamazdı.

Ufacık bir mucize için deliller gibi dua etti. Ve sanki Tanrı dualarını duymuş gibi mucize yirmi dakika sonra gerçekleşti.

Sabahın beri yatağın yanında oturuyordu. Nefes alıp verişinin ve kalp monitörünün düzenli biplerine o kadar alışmıştı ki o ufak değişiklik kulağına alarm gibi geldi. Başını kaldırdı ve babasının gözlerini kırpıştırarak açtığını gördü. Floresan

ışıkların altında gözlerini kıstı ve Ronnie içgüdüsel olarak eline uzandı.

"Baba?" dedi. Ronnie elinden olmadan umutlanmıştı, onun yavaşça yattığı yerde doğrulduğunu hayal etti.

Ama doğrulmadı. Onu duyabildiği bile şüpheliydi. Kızına bakmak için büyük bir çabayla başını çevirince Ronnie gözlerinin içinde bugüne dek daha önce hiç görmediği bir karaltı gördü. Fakat o sırada babası tekrar gözlerini kırptırdı ve derin bir iç geçirdi.

"Selam tatlım," diye fısıldadı.

Cığrılarında toplanan su, sesinin boğuluyormuş gibi çıkmasına neden oluyordu. Ronnie gülümsemek için kendini zorladı. "Nasılsın?"

"İyi sayılmam." Sanki gücünü toplamaya çalışıyormuşçasına sustu. "Neredeyim?"

"Hastanedesin. Bu sabah getirildin. O emri imzaladığını biliyorum ama..."

Babası gözünü yeniden kırptırtınca Ronnie bu sefer bir daha asla açmayacağından korktu. Ancak sonunda gözlerini açtı.

"Sorun değil," diye fısıldadı. Sesindeki bağışlayıcı ton Ronnie'nin yüreğini parçaladı. "Anlıyorum."

"Lütfen bana kızma."

"Kızmıyorum."

Babasını yanağından öptü ve kollarını bitkin bedenine sarımayla çalıştı. Babasının elini sırtında hissetti.

"Sen iyi misin?" diye sordu babası.

"Hayır," diye itiraf etti, gözyaşlarının biriktiğini hissederek. "Hiç iyi değilim."

"Çok üzgünüm," dedi nefes nefese.

"N'olur böyle söyleme," dedi Ronnie. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Asıl üzgün olan benim. Seninle asla konuşmayı kesmemeliydim. Her şeyi geri almayı o kadar çok isterdim ki."

Babası belli belirsiz gülümsedi. "Sana hiç güzel olduğunu düşündüğümü söylemiş miydin?"

"Evet," dedi burnunu çekerken. "Söyledin."

"Şey, bu sefer ciddiym."

Ronnie gözyaşlarının arasında elinde olmadan güldü. "Sağol," dedi. Önce eğildi ve babasının elini öptü.

"Küçüklüğünü hatırlıyor musun?" diye sordu babası bir anda ciddileşerek. "Saatlerce beni piyano çalarken seyrederdin. Bir gün seni piyanonun başında oturmuş benden duyduğün melodilerden birini çalarken buldum. Sadece dört yaşındaydın. O kadar yetenekliydin ki."

"Hatırlıyorum," dedi.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi babası şaşırtıcı bir güçle elini sıkarken, "yıldızın ne kadar parlak olursa olsun, müzik yeteneğine hiçbir zaman sana kızım olduğun için verdiğim değerden fazla değer vermedim. Bunu bilmeni istiyorum."

Ronnie başıyla onayladı. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum baba."

Babası derin bir nefes aldı, bir an olsun gözlerini kızından ayırmadı. "O zaman beni şimdi eve götürür müsün?"

Bu kelimeler tüm ağırlığıyla bir tokat gibi Ronnie'nin yüzüne çarptı. Babasının ondan ne istediğini ve duymak istediği cevabı bilerek yanında duran zarfa baktı. Ve bir anda son beş ayla ilgili her şey aklına hücum etti. Birbiri ardına zihnine dolan görüntüler, babasını kilisede, vitrayın takılacağı o boşluğun altında oturmuş piyano çalarken gördüğü anla son buldu.

Ve işte o anda, yüreğinin başından beri ona yapmasını söylediği şeyi anladı.

"Evet," dedi. "Seni eve götürürüm. Ama ben de senden bir şey istiyorum."

Babası yutkundu. Konuşmak için büyük çaba harcaması gerekti. "Yapabileceğimden emin değilim."

Ronnie gülümsedi ve zarfa uzandı. "Benim için bile mi?"

Papaz Harris arabasını ödünç vermişti ve Ronnie elinden geldiğince hızlı sürüyordu. Cep telefonundan numarayı çevirdi. Çabucak olanları ve ne istediğini anlattı, Galadriel de hemen kabul etti. Sanki babasının hayatı buna bağlıymış gibi sürüyor, her sarı ışıkta hızını artırıyordu.

Eve geldiğinde Galadriel onu bekliyordu. Ronnie yanına gelirken, verandada yerde duran iki levveyi havaya kaldırdı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Ronnie belli belirsiz başını salladı ve birlikte evden içeri girdiler.

Galadriel'in yardımıyla babasının taktığı ahşap parçaları sökmeleri bir saatten kısa sürdü. Oturma odasında yaratıkları dağınıklık umrunda değildi. Tek düşünebildiği babasının kalan zamanı ve hala onun için yerine getirmesi gereken göreviydi. Son kontraplak da söküldükten sonra Galadriel ter içinde ve nefes nefese kalmış bir halde ona döndü.

"Sen gidip babanı al. Ben burayı temizlerim. Ve döndüğünde de onu içeri almana yardım ederim."

Ronnie hastaneye dönerken daha da hızlı sürdü. Hastaneden çıkmadan önce babasının doktoruyla görüşmüş ve planladığı şeyi anlatmıştı. Görevli hemşirenin yardımıyla babasının taburcu edilmesi için hastanenin istediği formları doldur-

muştı. Arabayla geri dönerken hastaneyi aradı, aynı hemşireyle konuştu ve ondan babasını tekerlekli sandalyeyle aşağı indirmesini rica etti.

Hastanenin parkına saparken arabanın tekerlekleri çığlık attı. Acilin çıkışına doğru yolu takip etti ve hemşirenin sözüne sadık kaldığını gördü.

Ronnie ve hemşire, babasının arabaya binmesine yardım ettiler ve birkaç dakika içinde çoktan yola çıkmışlardı. Babası hastane odasındaki haline kıyasla daha canlı görünüyordu. Çok geç olmadan onu eve götürmeliydi. Kendi evi gibi görmeye başladığı bu şehrin sokaklarında ilerlerken içinde aynı anda hem korku hem de umut vardı. Her şey o anda o kadar basit, o kadar berraktı ki. Eve vardığında Galadriel onları bekliyordu. Koltuğu tekrar yerine çekmişti. Birlikte babasının kanepeye uzanmasına yardım ettiler.

Babası, Ronnie'nin ne yaptığını kavramaya başlamıştı. Yavaşça da olsa, yüzündeki acı ifadenin yerini yoğun bir şaşkınlık aldı. Ortaya çıkan piyanoya bakarken Ronnie doğru şeyi yaptığını anladı. Eğilip babasını yanağından öptü.

"Şarkını bitirdim," dedi. "Son şarkımızı. Ve senin için çalmak istiyorum."

36

Steve

*M*ayat tıpkı bir şarkı gibiydi.

Başta biraz gizem hakimdi, sonlara doğru bir tasdik vardı fakat her şeyi değerli kılan tüm duygular ortasında yer alıyordu.

Aylardır ilk defa hiç ağrı hissetmedi. Yıllardır ilk defa tüm sorularının cevaplandığını biliyordu. Ronnie'nin bitirdiği, Ronnie'nin kusursuzlaştırdığı şarkıyı dinlerken gözlerini kapadığında Tanrı'yı bulduğunu biliyordu.

Nihayet Tanrı'nın her zaman her yerde olduğunu ve bir anda birçok kişi tarafından deneyimlendiğini anladı. Jonah'yla birlikte atölyede vitray üzerinde çalışırken yanındaydı, Ronnie'yle birlikte geçirdiği haftalarda hep yanındaydı. Şu anda kızı şarkılarını, sonsuza dek paylaşacakları son şarkıyı çalırken de yanındaydı. Geçmiş düşündü ve bu kadar bariz bir şeyi nasıl gözünden kaçırabildiğini merak etti.

Tann sevginin en saf haliydi ve bu son birkaç ay boyunca çocuklarıyla birlikteyken Ronnie'nin ellerinden dökülen müziği ne kadar net duyuyorsa O'nun dokunuşunu da o kadar net hissetmişti.

37

Ronnie

Babası bir haftadan kısa bir süre sonra, Ronnie yanında yerde yatarken, uykusunda yaşama veda etti. Ronnie bir türlü bu son kısma gelemiyordu. Annesinin bunu beklediğinin farkındaydı, üç saattir ona yaz tatilini anlatıyordu ve annesi şu ana kadar tıpkı babası gibi onu sessizce dinlemeyi başarmıştı. Fakat babasını son nefesini verirken izlediği anlar Ronnie'ye özeldi ve bunları kimseyle konuşmayacağını biliyordu. Bu dünyadan göç ederken yanında olmak, babasından ona bir armağandı. Bunun ne kadar kutsal ve mahrem bir his olduğunu asla unutmayacaktı.

Devam etmek yerine dondurucu aralık yağmuruna baktı ve son resitalden, hayatının en önemli resitalinden bahsetti.

"Onun için çalabildiğim kadar piyano çaldım anne. Ve güzel olması için çok uğraştım çünkü onun için ne kadar anlamlı olduğunu biliyordum. Fakat öyle zayıftı ki," diye fısıldadı.

"Sonlara doğru beni duyduğundan bile emin değilim." Burunun kemerini ovaladı, dökcek gözyaşı kalıp kalmadığını merak etti.

Annesi kollarını açtı ve ona sarıldı. Onun da gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Seni duyduğumu biliyorum tatlım. Ve çok güzel olduğun da biliyorum."

Ronnie kendini annesinin kollarına bıraktı ve çocukluğunda yaptığı gibi başını göğsüne yasladı.

"Jonah'yla birlikte onu ne kadar mutlu ettiğinizi sakın unutma," diye mırıldandı annesi, saçını okşarken.

"O da beni mutlu etti," dedi Ronnie. "Ondan çok şey öğrendim. Keşke bunu ona söylemeyi akıl etseydim. Bunu ve daha milyonlarca şeyi." Gözlerini kapattı. "Ama artık çok geç."

Cenaze, inşaatı yeni biten kilisede düzenlenen sade bir törenden ibaretti. Babası yakılmayı istemişti ve dileği yerine getirildi.

Papaz Harris bir konuşma yaptı. Kısa bir konuşmaydı ama gerçek bir üzüntüyü ve sevgiyi yansıtıyordu. Papaz Harris, Steve'i oğlu gibi sevmişti. Ronnie kendine engel olmaya çalışsa da Jonah'yla birlikte deli gibi ağladı. Kardeşi deli gibi ağlarken ona sarıldı ve hayatının bu kadar erken bir döneminde yaşadığı böyle bir kaybı ileride nasıl hatırlayacağını düşünmemeye çalıştı.

Törene çok az kişi gelmişti. İçeri girdiğinde Memur Pete ve Galadriel'i görmüş ve yerine oturduktan sonra da kilisenin kapısının sadece birkaç kez açılıp kapandığını duymuştu. Bunun dışında kilise boştu. Babasının ne kadar özel bir adam olduğunu bilenlerin sayısının bu kadar az olması içine dokundu.

Törenden sonra Jonah'yla birlikte oturmaya devam etti. Brian'la annesi, Papaz Harris'le konuşmak için dışarı çıkmıştı. Birkaç saat sonra dördü birden New York'a uçacaktı. Ronnie'nin artık bu küçük kasabadaki saatleri sayılıydı.

Oysa gitmek istemiyordu. Sabahtan beri bardaktan boşanırcasına yağan yağmur nihayet durdu ve gökyüzü açılmaya başladı. Vitraya baktı ve bulutların camın önünden çekilmesi için dua etti.

Az sonra bulutlar gerçekten de camın önünden çekildi ve tıpkı babasının tarif ettiği şey gerçekleşti. Güneş, camdan içeri süzülerek rengarenk ışık huzmelerine ayrıldı. Piyano bu parlak ışık selinin altında kalmıştı. Ronnie bir an babasını, yüzünü ışığa çevirmiş bir halde piyanonun başında otururken hayal etti. Sonra sessiz bir huzurla Jonah'nın elini okşadı. Acısının büyüklüğüne rağmen gülümsedi. Jonah'nın da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

"Merhaba baba," diye mırıldandı Ronnie. "Geleceğini biliyordum."

Işığın parlaklığı azaldığında babasına sessizce veda etti ve ayağa kalktı. Ama arkasını döndüğünde onu bir sürpriz bekliyordu. Jonah'la ikisi kilisede yalnız değildi. Kapının hemen yanındaki son sırada, Tom ve Susan Blakelee oturuyordu.

Elini Jonah'nın omzuna koydu. "Dışarı çıkıp Brian'la aneme geleceğimi söyler misin? Önce biriyle konuşmalıyım."

"Tamam," dedi Jonah ve bir eliyle şişen gözlerini ovalayarak kiliseden çıktı. O gittikten sonra Ronnie ikisine doğru yürüdü, onlar da kızı selamlamak için ayağa kalktı.

İlk konuşanın Susan olması Ronnie'yi şaşırttı.

"Kaybın için çok üzgünüm. Papaz Harris bize babanın harika bir insan olduğunu söyledi."

"Teşekkür ederim," dedi Ronnie. Will'in annesiyle babasına baktı ve gülümsedi. "Gelmenize çok sevindim. Ve ayrıca kilise için yaptıklarınız için de çok teşekkür ederim. Babam için gerçekten çok önemliydi."

Tom Blakelee'nin bakışlarını ondan kaçırdığını görünce yanlışladığını anladı. "Adımın gizli kalması gerekiyordu," diye mınldandı adam.

"Biliyorum. Bunu bana Papaz Harris ya da babam söylemedi. Bir defasında sizi burada gördüm ve durumu kendim anladım. Bunu yapmanız harika bir şey."

Tom neredeyse utangaç bir şekilde başını salladı ve gözlerinin vitraya kaydığını gördü. Kiliseyi dolduran ışık selini o da görmüştü.

Derken Susan kapıyı işaret etti. "Dışarıda seni görmek isteyen biri var."

"Hazır mısın?" diye sordu annesi kiliseden dışarı çıktığında. "Geç kalıyoruz."

Ronnie onu duymuyordu bile. Gözleri Will'e kenetlenmişti. Üstünde siyah takım elbise vardı. Saçları biraz uzamıştı. Ronnie bunun onu daha olgun gösterdiğini düşündü. Galadriel'le konuşuyordu ama Ronnie'yi gördüğünde, sanki cümlesini unutmamasını söylemiş gibi bir parmağını havaya kaldırdı.

"Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var," dedi Ronnie annesine, gözlerini Will'in üzerinden ayırmadan.

Onun gelmesini beklemiyordu. Hatta onu bir daha görmeyi bile beklemiyordu. Orada bulunmasının ne anlama geldiği-

ni bilmiyordu ve heyecanlı mı, yoksa kırılgan mı, yoksa her ikisini birden mi hissettiğinden de emin değildi. Ona doğru bir adım attı ve durdu.

Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Will ona doğru yürümeye başlayınca onu ilk gördüğü anı hatırladı. Ablasının düğününde, iskelede nasıl öpüştiklerini hatırladı. Ve ayrıldıkları gün ona söylediklerini hatırladı. Karmakarışık bir duygu tufanına kapılmıştı. Tutku, pişmanlık, özlem, korku, keder, aşk. Söylenecek çok şey yoktu ama zaten böylesine tuhaf bir ortamda ve aradan bu kadar zaman geçmişken birbirlerine ne diyebilirlerdi ki?

"Selam." *Keşke telepatik olsaydım ve sen de beynimden geçenleri okuyabilseydin.*

"Selam," dedi Will. Yüzünde sanki bir şey arıyordu ama Ronnie ne olduğunu bilemedi.

Ne Will ona doğru bir adım attı ne de Ronnie ona uzandı.

"Gelmişsin," dedi Ronnie. Sesindeki şaşkınlığı gizlemeyi başaramamıştı.

"Gelmemezlik edemezdim. Baban için gerçekten çok üzgünüm. O harika biriydi." Bir an yüzüne karanlık bir gölge yayıldı ve "Onu ben de özleyeceğim," diye ekledi.

Ronnie babasının evinde birlikte geçirdikleri akşamları ve yalancı poker oynarken Jonah'nın attığı şen şakrak kahkahaları hatırladı. Birden başı döndü. Her şey öylesine gerçektirdiydi ki. Will'i böyle korkunç bir günde yeniden görmek inanılmazdı. Bir yanı kendini oğlanın kollarına atıp onu hayatından çıkardığı için ondan özür dilemek istiyordu. Fakat öteki yanı, babasının kaybindan ötürü sesi kısılan ve felç geçiren yanı, hala bir zamanlar Will'in sevdiği kız olup olmadığını merak ediyordu. Yazdan beri çok şey değişmişti.

Huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Vanderbilt nasıl?" diye sordu.

"Beklediğim gibi."

"İyi mi, kötü mü?"

Will cevap vermek yerine kiralık arabayı işaret etti. "Sanırım eve dönüyorsunuz, değil mi?"

"Birazdan uçağım kalkacak." Saçını yavaşça kulağının arkasına sıktı ve bu kadar utangaç hissettiği için kendinden nefret etti. Sanki birbirlerine yabancıydılar. "Sömestri bitti mi?"

"Hayır, haftaya finallerim var. Ben de bu akşam dönüyorum. Dersler sandığımdan daha zor. Herhalde sınav zamanı sabahlamam gerekecek."

"Yakında tatil için eve döneceksin. Kumsalda birkaç yürüyüş yapar, hemen kendini toparlarsın." Ronnie cesaret verici bir tebessüm takındı.

"Aslında sınavlar biter bitmez bizimkiler beni Avrupa'ya götürüyor. Noel'i Fransa'da geçireceğiz. Dünyayı görmenin benim için önemli olduğunu düşünüyorlar."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Omuz silkti. "Peki ya sen?"

Ronnie babasıyla birlikte geçirdiği son günleri düşünerek bakışlarını kaçırdı.

"Sanırım Juillard'da seçmelere gireceğim," dedi yavaşça. "Bakalım beni hala istiyorlar mı?"

İlk kez Will gülümsedi ve Ronnie o sıcak yaz günlerinde sık sık şahit olduğu anlık neşeyi yüzünde gördüğünü sandı. Uzun sonbahar ve kış aylarında Will'in neşesini ve sıcaklığını ne kadar çok özlemişti. "Öyle mi? Senin adına sevindim. Ve eminim başaracaksın."

Böyle yüzeysel, asıl konuların etrafında dolaşarak konuşmalarından nefret ediyordu. Yaz boyunca paylaştıkları ve yaşadıkları onca şeyden sonra, bu o kadar... *yanlış* geliyordu ki. Duygularına hakim olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Fakat şu anda bu çok zordu ve inanılmaz yorulmuştu. Kelimeler ağzından kendiliğinden döküldü.

"Sana söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Öyle demek istemezdim. Sadece çok fazla şey yaşıyordum. Hincımı senden çıkarmamalıydım..."

Will ona doğru bir adım attı ve koluna dokundu. "Sorun değil," dedi. "Seni anlıyorum."

Ronnie, Will'in dokunuşuyla günün bütün bastırılmış duygularının yüzeye fırladığını, kırılğan sakinliğinin parçalandığını hissetti ve gözyaşlarına engel olmak için sımsıkı gözlerini kapattı. "Ama senden istediğimi yapsaydın, o zaman Scott..."

Will başını iki yana salladı. "Scott iyi. Hatta burs bile aldı. Ve Marcus da hapiste."

"Ama sana o korkunç şeyleri söylememeliydim!" diye sözünü kesti. "Yaz bu şekilde sona ermemeliydi. İlişkimiz bu şekilde bitmemeliydi. Hepsi benim hatam. Seni kendimden uzaklaştırdığımı düşündükçe ne kadar üzüldüğümü bilemezsin..."

"Beni uzaklaştırmadın," dedi Will usulca. "Zaten gidecektim. Bunu biliyordun."

"Ama hiç konuşmadık, hiç yazışmadık. Ve babama olanları izlemek o kadar zordu ki... Seninle konuşmayı o kadar çok istedim ki. Ama bana kızgın olduğunu biliyordum."

Ronnie ağlamaya başlayınca Will onu kendine çekti ve kollarının arasına aldı. Will'e sarılmak bir şekilde her şeyi aynı anda hem daha iyi hem de daha korkunç bir hale getirdi.

"Şişş," dedi, "geçti. Sana sandığın kadar kızgın değildim."

Ronnie ona sıkıca sarılıp paylaştıkları anılara tutunmaya çalıştı. "Ama sadece iki kere aradın."

"Çünkü babanın sana ihtiyacı olduğunu biliyordum," dedi. "Ve ona odaklanmanı istedim, bana değil. Mikey öldüğünde nasıl olduğunu hatırlıyorum. Onunla daha çok zaman geçirmiş olmayı nasıl da istemiştım. Bunu sana yapamazdım."

Ronnie başını oğlanın omzuna gömdü. Tek düşünebildiği ona ihtiyacı olduğuydu. Kollarını hissetmeye, ona sarılmasına ve birlikte olmanın bir yolunu bulacaklarını fısıldamasına ihtiyacı vardı.

Will'in ona doğru eğildiğini hissetti ve adını mırıldandığını duydu. Geri çekildiğinde Will'in gülümseyerek kendisine baktığını gördü.

"Bileziği hala takıyorsun," diye fısıldadı bileğine hafifçe dokunurken.

"Her zaman aklımdasın." Belli belirsiz gülümsedi.

Will doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için eliyle çenesini kaldırdı. "Seni arayacağım, tamam mı? Avrupadan dönünce."

Ronnie başıyla onayladı. Ellerinde bundan başka bir şey olmadığını ama bunun yetmeyeceğini biliyordu. Hayatları farklı yönlerde doğru ilerliyordu, şimdi ve daima. Yaz sona ermişti, şimdi ikisi de kendi hayatına devam edecekti.

Gerçeklerden nefret ederek gözlerini kapattı.

"Tamam," diye fısıldadı.

Sonsöz

Ronnie

Babasının cenazesini takip eden haftalar Ronnie için duygusal iniş çıkışlarla geçti, ki bu da normaldi herhalde. Bazı günler müthiş bir dehşetle uyanıyor, keder ve pişmanlık yüzünden ağlayamayacak kadar uyumuş bir halde, babasıyla birlikte geçirdiği son ayları zihninde tekrar yaşıyordu. Sürekli beraber oldukları öylesine yoğun bir dönemden sonra onun birden gittiğini, ona ne kadar ihtiyaç duyarsa duysun bir daha asla ona ulaşamayacağını kabullenmesi kolay değildi. Babasının yokluğu zaman zaman bıçak gibi içine saplanıyor, keskin bir acıyla onu soluksuz bırakıyordu.

Yine de, bu sabahlar artık eve ilk geldiği zamanlardaki kadar sık yaşanmıyordu ve zamanla bunun daha da azalacağını hissediyordu. Babasıyla kalmak ve ona bakmak Ronnie'yi değiştirmişti ve bunu da atlatacağını biliyordu. Babası da bunu

isterdi ve 'sandığından daha güçlü olduğunu' söylediğini duyabiliyordu neredeyse. Babası kızının aylarca yas tutmasını istemezdi. Hayatına devam etmesini, yaşamı kucaklamasını ve keyfini çıkarmasını her şeyden çok isterdi.

Ve tabii Jonah'nın da. Babasının ondan Jonah'nın hayatına devam etmesine yardımcı olmasını isteyeceğini de biliyordu ve eve geldiğinden beri kardeşiyle bolca zaman geçirmişti. Eve döndükten bir hafta sonra Jonah, Noel tatiline girmişti. Eme Ronnie de bu zamanı kardeşini gezdirerek değerlendirmişti. Onu Rockerfeller Center'da buz pateni yapmaya götürmüştü. Onu Empire State Binası'nın tepesine çıkarmıştı. Ulusal Tarih Müzesi'nde dinazor sergisini ziyaret etmiş ve hatta bir günü tamamen FAO Schwarz'da geçirmişlerdi. Ronnie böyle şeylerle hep aşırı turistik ve dayanılmaz derecede klişe bulurdu fakat gezmeleri Jonah'nın hoşuna gitmiş ve şaşırtıcı bir şekilde Ronnie de iyi vakit geçirmişti.

Birlikte sessiz sakin zamanlar da yaşadılar. Kardeşi çizgi film seyrederken onunla birlikte oturuyor ya da mutfak masasında onunla birlikte resim yapıyorlardı. Hatta bir keresinde Jonah'nın ısrarıyla yatak odasında kamp yapmış, yatağının yanında yerde uyumuştular. Bu özel anlarda bazen yazla ilgili konuşuyor, babalarıyla ilgili anılarını anlatarak rahatlıyorlardı.

Yine de Jonah'nın hala on yaşına has dertleri vardı. Bir şey onu çok rahatsız ediyor gibiydi. Bir gece yemekten sonra yürüyüşe çıktıklarında sorun anlaşıldı. Buz gibi bir rüzgar esiyordu ve Ronnie ellerini ceplerine soktuğu sırada Jonah palatosunun kapüşonunun derinliklerinden ablasını süzerek niha yet sordu.

"Annem de hasta mı? Babam gibi?"

Soru o kadar şaşırtıcıydı ki Ronnie hemen cevap veremedi. Durdu ve onunla aynı seviyeye gelmek için yere çömeldi. "Hayır, elbette değil. Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü ikiniz artık hiç kavga etmiyorsunuz. Tıpkı babamla kavga etmeyi bıraktığınız zamanki gibi."

Gözlerindeki korkuyu görebiliyordu ve çocuksu bir şekilde olsa da düşüncelerinin arkasında yatan mantığı anlayabiliyordu. Doğruydum, geri döndüğünden beri annesiyle bir kere bile tartışmamışlardı. "Bir şey yok. Sadece kavga etmekten çok yorulduğumuz için artık kavga etmiyoruz."

Jonah yüzünü inceledi. "Söz mü?"

Ronnie kardeşini kendine çekip sıkıca sarıldı. "Söz."

Babasıyla geçirdiği zaman şehirle ilişkisini bile değiştirmişti. Şehre yeniden ayak uydurmak biraz zaman aldı. Dinmek bilmeyen gürültüye ve etrafında sürekli insanların olmasına alışık değildi. Etraftaki yüksek binalar yüzünden gölgede kalan kaldırımları ve daracık market koridorlarında bile insanların nasıl aceleyle hareket ettiğini unutmuştu. Ayrıca sosyalleşmek de istemiyordu. Kayla birlikte dışarı çıkmak için aradığında teklifini geri çevirdi ve Kayla da bir daha aramadı. Her zaman ortak anıları olacağını düşünse de bundan böyle onunla ilişkisi de farklı olacaktı. Ronnie bunu dert etmiyordu. Jonah ve piyano tüm zamanını alıyordu zaten.

Babasının piyanosu hala gönderilmediği için metroya binip Juilliard'a gidiyor ve orada çalışıyordu. New York'a döndüğü ilk gün okulu aramış ve müdürle görüşmüştü. Adam bir zamanlar babasıyla yakın arkadaştı ve cenazeyi kaçırdığı için özür dilemişti. Ronnie'den haber aldığı için sesi şaşkın ve evet, sanık biraz da heyecanlıydı. Yeniden Juilliard'a başvurmayı düşündüğünü söylediğinde adam ona hemen bir mülakat ayarladı.

New York'a döndükten sadece üç hafta sonra seçmelerde açılış babasıyla birlikte bestelediği şarkıyla yaptı. Teknik olarak biraz paslanmıştı, böyle üst düzey bir mülakat için üç haftalık çalışmak yetermezdi ama oditoryumdan çıkarken babasının ta çılmak yermezdi ama oditoryumdan çıkarken babasının tonunla gurur duyacağını hissetti. Ardından biricik nota defterini kolunun altına sıkıştırırken gülümsedi, babasının zaten onunla daima gurur duyduğunu hatırlamıştı.

onula daima gurur duyduğunu biliyordu. Seçmelerden beri günde en az üç-dört saat piyano başında çalışıyordu. Müdür okulun özel odalarından birini kullanarak çalışıyordu. Ronnie orada saatlerce piyano çalıyor, masına izin vermişti. Ronnie orada saatlerce tıngırdatıyordu. Çalışma odalarında, bir zamanlar babasıyla birlikte oturduğu odalarda otururken bazen babasını düşünüyordu. Arada sırada güneş batarken ışınlar etrafındaki binaların arasından sızarak, yere uzupuzun ışık huzmeleri yansıtırdu. Ronnie ne zaman bu ışığı görsen kilisedeki vitrayı ve cenazede gördüğü o ışık selini hatırlıyordu.

Elbette Will'i de düşünüyordu.

Kilisedeki kısa karşılaşmaları yerine birlikte geçirdikleri yazı düşünüyordu genellikle. Cenazeden beri ondan haber almamıştı. Noel çoktan gelip geçmişti ve Ronnie de yavaştan umutlarını yitirmeye başlamıştı. Tatili yurtdışında geçireceğini söylediğine dair bir şeyler hatırlıyordu fakat günler geçip de ondan hiç haber alamayınca Will'in ona olan tartışılmaz sevgisi ile içinde bulundukları durumun umutsuzluğu arasında bocalıyordu. *Belki de aramaması en iyisi*, dedi kendi kendine. Sonuçta ne konuşacaklardı ki?

Kederle gülümseyerek kendini bu düşünceleri kafasından atmaya zorladı. Yapması gereken işler vardı ve dikkatini pop ezgileri taşıyan yeni bestesine vermeye çalıştı. Artık geçmişe

değil geleceğe bakması gerekiyordu. Müdür, başvurusunun son derece "ümit vaat ettiğini" söylemiş olsa da Juilliard'a kabul edilmeyebilirdi. Ancak ne olursa olsun geleceğinin müzikte olduğunu biliyordu. O ya da bu şekilde eski tutkusuna geri dönmekten bir yolunu bulacaktı.

Tam o sırada, piyanonun üstünde duran telefonu aniden titremeye başladı. Annesinin aradığını tahmin ederek telefona uzandı. Ama ekrana baktığında numarayı tanıyamadı. Derin bir nefes alarak telefonu açtı ve kulağına yerleştirdi.

"Alo?"

"Selam," dedi tanıdık bir ses. "Benim, Will."

Nereden aradığını hayal etmeye çalıştı. Arkasında havaalanını andıran muazzam bir akustik vardı.

"Uçaktan yeni mi indin?" diye sordu.

"Hayır. Birkaç gün önce döndüm. Neden?"

"Sesin tuhaf geliyor," dedi kalbinin azıcık da olsa kırıldığını hissederek. Günlerdir evdeydi ama ancak şimdi arayabiliyordu. "Avrupa nasıldı?"

"Aslında oldukça eğlenceliydi. Annemle beklediğimden daha iyi anlaştık. Jonah nasıl?"

"İyi. İyiye gidiyor ama... Yine de hala..."

“Üzgünüm,” dedi Will ve Ronnie tekrar aynı yankıyı duydu. Belki de evinin arka verandasındaydı. “Neler yapıyorsun?”

"Juilliard'da seçmelere katıldım ve sanırım iyi geçti."

"Biliyorum," dedi Will.

"Nereden biliyorsun?"

"Yoksa neden orada olarsın ki?"

Ronnie cevabından bir anlam çıkarmaya çalıştı. "Şey, aslında, babamın piyanosu gelene kadar burada çalışmama izin veriyorlar. Müdür iyi arkadaşıydı."

"Umarım biraz mola veremeyecek kadar yoğun çalışmıyor-sundur."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu haftasonu müsaitsin diye umuyordum. Yani başka planların yoksa."

Ronnie yüreğinin hopladığını hissetti. "New York'a mı geliyorsun?"

"Megan'a. Bilirsin, yeni evliler neler yapıyor bir bakayım dedim."

"Ne zaman geleceksin?"

"Bir bakalım..." Onu gözlerini kısmış saatine bakarken havalı edebiliyordu. "Uçağım ineli bir saatten az oldu."

"Burada mısın? Neredesin?"

Cevap vermesi birkaç dakikasını aldı ve sesini yeniden duyduğunda bu kez telefonda gelmediğini farketti. Arkasından geliyordu. Olduğu yerde döndü ve onu elinde telefonuyla kapidaki dururken buldu.

"Afedersin," dedi. "Dayanamadım."

Tam karşısında duruyor da olsa Ronnie buna inanamadı. Gözlerini sınımsız yumup bir an durdu, sonra tekrar açtı.

Evet, hala oradaydı. İnanılmaz.

"Neden arayıp geleceğini haber vermedin?"

"Çünkü sana sürpriz yapmak istedim."

Kesinlikle becerdin, diye geçirdi içinden. Kotu ve lacivert V yaka kazağı içinde tıpkı hatırladığı kadar yakışıklıydı.

"Hem ayrıca," dedi, "sana söylemem gereken önemli bir şey daha var."

"Ne?" diye sordu Ronnie.

"Söylemeden önce bir randevu koparıp koparamadığımı bilmeliyim."

"Efendim?"

"Bu haftasonu, unuttun mu? Kabul mü?"

Ronnie gülümsedi. "Evet, anlaştık."

Will başıyla onayladı. "Peki ondan sonraki hafta?"

Ronnie tereddüt etti. "Ne kadar kalacaksın?"

Will yavaşça ona doğru yürüdü. "Şey, ben de seninle bunu konuşmak istiyordum. Vanderbilt'in ilk seçeneğim olmadığını söylemiştim, hatırladın mı? İnanılmaz bir çevrebilim programı olan şu okula gitmek istiyordum hani?"

"Hatırlıyorum."

"Şey, bu okul genelde dönem ortasında transfer yapılmasına izin vermiyor fakat annem Vanderbilt'in mütevelli heyetinde ve anlaşılan öteki okulda da tanıdıkları varmış ve bu sayede benim için bir istisna yapılmasını sağlayabildi. Neyse, Avrupa'dayken okula kabul edildiğimi öğrendim, dolayısıyla transfer olacağım. Önümüzdeki sömestr orada başlıyorum ve senin de bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Şey, senin adına sevindim tabii," dedi şaşkınlıkla. "Nereye gideceksin?"

"Columbia."

Ronnie bir an onu doğru duyduğundan emin olamadı. "New York Columbia'daki Columbia'dan mı bahsediyoruz?"

Will sanki şapkasından tavşan çıkarmışçasına neşeyle sırıttı. "Aynen."

"Gerçekten mi?" Sesi şimdi resmen bir çığlık gibiydi.

Will başıyla onayladı. "Birkaç hafta sonra başlıyorum. Benim gibi yakışıklı bir güneyli çocuk bu kocaman şehirde ne yapacak bakalım? Herhalde buraya alışmak için birilerinin yardımına ihtiyacım olacak ve bu kişi sen olursun diye umuyordum. Tabii sana da uyarsa."

Ronnie'yi kotunun kemerinden yakalayacak kadar yakınına gelmişti. Onu kendine çektiğinde Ronnie etrafındaki her şeyin dağıldığını hissetti. Will burada okuyacaktı. New Yorkta. Onun yanında.

Kollarını ona dolayıp kendi vücuduna kusursuz bir şekilde oturan bedenini hissetti, şu anda hiçbir şeyin bu dakikadan daha iyi olamayacağını biliyordu. "Sanırım bana da uyar. Fazla iyi olamayacak. Buralarda balık tutmak ya da çamurlanmak için gidilecek pek fazla yer yok."

Will'in kolları beline dolandı. "Tahmin etmiştim."

"Ve tabii plaj voleybolunu da unutacaksın. Özellikle de ocak ayında."

"Sanırım bazı fedakarlıklarda bulunmak zorundayım."

"Belki, yani yeterince şanslıysan, seni oyalayacak yeni uğraşlar bulabiliriz."

Will öne eğilerek onu usulca öptü, önce yanaklarından ve ardından dudaklarından. Ronnie'nin gözlerinin içine baktığında, Ronnie o gözlerde geçen yaz sevdiği ve şu anda hala sevmeye devam ettiği o genç adamı gördü.

"Seni sevmekten asla vazgeçmedim Ronnie. Ve seni düşünmekten de. Yaz sona erse bile."

Ronnie gülümsedi, onun gerçeği söylediğini biliyordu.

"Ben de seni seviyorum Will Blakelee," diye fısıldadı onu yeniden öpmek için öne eğilirken.